

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UNSTEADY

PEYTON CORINNE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ZEVKSİZ

PEYTON CORINNE

Telif Hakkı © 2023 Peyton Corinne tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarlardan yazılı izin alınmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, işletmeler, organizasyonlar, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler kasıtsız ve rastlantısaldır.

Kapak Tasarımı: Hayaindesign

Editör: Caroline Palmier

Formatlama: Kitaplar ve Ruh

Halleri

İÇİNDEKİLER

Çalma Listesi

Önsöz

1. [Rhys](#)
2. [Sadie](#)
3. [Rhys](#)
4. [Sadie](#)
5. [Rhys](#)
6. [Rhys](#)
7. [Sadie](#)
8. [Rhys](#)
9. [Sadie](#)
10. [Sadie](#)
11. [Rhys](#)
12. [Sadie](#)
13. [Rhys](#)
14. [Sadie](#)
15. [Rhys](#)
16. [Sadie](#)
17. [Rhys](#)
18. [Sadie](#)
19. [Rhys](#)
20. [Sadie](#)
21. [Rhys](#)
22. [Rhys](#)
23. [Sadie](#)
24. [Rhys](#)
25. [Sadie](#)
26. [Sadie](#)
27. [Rhys](#)
28. [Rhys](#)
29. [Rhys](#)
30. [Sadie](#)
31. [Rhys](#)
32. [Rhys](#)
33. [Sadie](#)
34. [Sadie](#)
35. [Sadie](#)
36. [Sadie](#)

37. [Rhys](#)
38. [Rhys](#)
39. [Rhys](#)
40. [Sadie](#)
41. [Sadie](#)
42. [Rhys](#)
43. [Rhys](#)
44. [Rhys](#)
45. [Sadie](#)
46. [Rhys](#)
47. [Sadie](#)
48. [Sadie](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar
Hakkında](#)

*Babam için,
Hayatını bir elinde kitap, diğer elinde benim elimle geçiren.
Kitabın ne hakkında olacağı hiç önemli değildi, her zaman sizin için
olacaktı.*

OYUN LİSTESİ

Buna denir: Freefall - Rainbow Kitten
Surprise Little Dark Age - MGMT
American Teenager - Ethel Cain
Cherry Waves - Deftones
This is me trying - Taylor Swift
Heartbeats - José González
Sleep Alone - Two Door Cinema Club
Juliet - Cavetown
No Sleep Til Brooklyn - Beastie Boys
Waterloo - ABBA
Fast Car - Tracy Chapman
The Difference - Flume
Make This Go On Forever - Snow Patrol
Uncomfortably Numb - American Football & Hayley Williams
The Hills - The Weeknd
Getaway Car - Taylor Swift
Losing My Religion - R.E.M.
Barely Breathing - Duncan Sheik
Let's Get Lost - Beck & Bat for Lashes
Gilded Lily - Cults
Meddle About - Chase Atlantic
Asphalt Meadows - Death Cab for Cutie
The Kids Aren't Alright - The Offspring
Seks - The 1975
Küçük Bir Ölüm - The Neighbourhood

Cupid's Chokehold \ Amerika'da Kahvaltı - Gym Class Heroes Vişne
Aromalı - The Neighbourhood
Barış - Taylor Swift
Yippie Ki Yay - Hippo Campus
Killer - Phoebe Bridgers
Revolution 0 - boygenius
Don't Look Back in Anger - Oasis
Savior Complex - Phoebe Bridgers
Sparks - Coldplay
California - Lana Del Rey
Your Best American Girl - Mitski
R U Mine? - Arctic Monkeys
When I Get My Hands On You - The New Basement Tapes
Matilda - Harry Styles
Family Line - Conan Gray
Boy With The Blues - Delacey
Heaven - Brandi Carlisle
Love song - Lana Del Rey
Bite the Hand - boygenius
Delicate - Damien Rice
Enter Sandman - Metallica
Repeat Until Death - Novo Amor
Wish You Were Here - Pink
Floyd Jackie and Wilson - Hozier
Uzay Şarkısı - Beach House

PROLOGUE

RHYS

Üç Ay Önce

Nefes alamıyorum.

Buz vücuduma soğuk geliyor, kazağımdan içeri sızıyor. Karnımda hissedebiliyorum, lanet olası buzun üzerinde yüzüstü yatıyorum. *Bayıldım mı?*

"Oğlum, iyi gidiyorsun, benim için başını kaldırabilir misin?"

Her şey siyah. Gözlerimi kapatıp tekrar açıyorum. Hiçbir şey yoktu. Göz kırpmaya devam ediyorum; en azından öyle olduğumu düşünüyorum... Kahretsin, ne kadar zamandır baygındım?

"Koteskiy, nefes almanı istiyorum," diyor başka bir ses, sonra kolumu kavrayan bir el. "Onu hareket ettirme Reiner, henüz değil."

Buzun bıçağa sürtünmesi, ardından en iyi arkadaşım Bennett'in sesi, "Sorun ne? Ne oldu?"

Ona seslenmek istiyorum, umutsuzca adını ağzımdan geçirmeye çalışıyorum ama dudaklarım birbirine kaynaşmış gibi hissediyorum.

"Herkes geri çekilsin. Geri çekilin!"

"Göremiyorum," demeyi başarıyorum. "Göremiyorum." İkincisi boğuk bir hıçkırık gibi çıkıyor.

"Sakin ol," diyor Ben, sesi yumuşak, içimde dolaşan korku ve adrenalini yatıştırıyor. "Sakin ol Rhys, sadece nefes al."

"Babam nerede? Hiçbir şey göremiyorum."

Sesim bir mağarada yankılanan yabancı bir şey gibi. Ben mi konuşuyorum yoksa kafamın içinde mi? *Neden göremiyorum?*

Her şey yeniden yankılanmaya başlıyor ve acı başımda daha da sert bir şekilde zonkluyor. Gözlerimi açmak istiyorum. Dilimi dişlerime bastırıp hepsinin yerinde olup olmadığını kontrol etmek ve bir dahaki sefere ağız koruyucu takacağıma yemin etmek istiyorum. Geri dönüp dikkatimi vermek, kafamı o darbeye karşı dik tutmak istiyorum. Burada olmak istemiyorum.

Burada olmak
istemiyorum. Burada
olmak istemiyorum.

Hâlâ beni hapseden koyu karanlığın içine yığılırken etrafımdaki sesler de kaybolmaya başlıyor.

BİR

RHYS

Mevcut

"Sadece bugün dene ve eğer hala kendini bok gibi hissediyorsan, senden bir daha yapmanı istemeyeceğim. Tamam mı?"

Telefonumun sesi sessiz olması gereken kadar kısılmış olsa bile, babamın sesi hoparlörden gürültülü bir yankı olarak geliyor. Hafifçe irkiliyorum, kas hafızamı kullanarak yatak odamın karanlığında siyah spor ayakkabımı bacaklarımın üzerinden çekiyorum. Kapüşonlu sweatshirt'ü başımdan hafifçe sıyrarak telefonu şifonyerin üzerinde durduğu yerden alıyorum.

"Ben iyiyim," diyorum. Bu aslında bir cevap değil, ama emrinin altında aslında ne istediğini biliyorum.

Babam ve ben aynı kumaştan kesildik; ikimiz de baskı altında sakiniz, ikimiz de annemin sık sık söylediği gibi "Aşıl gibi güven havuzuna dalmışız". Hayatım boyunca onunla kıyaslandım; görünüşüm, paten kayışım, oyun tarzım ve birlikte oynadığım diğer NHL mirasçılarının çoğunun aksine, bunu umursamıyorum.

Babam her zaman benim kahramanım olmuştur.

İşte bu yüzden bugün benden First Line Vakfı ile çalışmamı istedi - babamın NHL'den emekli olduktan sonra başlattığı bir hayır kurumu -Sadece beni kontrol etmek için. Vakıf, hokey oynamak isteyen ancak bunu yapacak imkânı olmayan çocuklar için burs programlarına fon sağlıyor. Programla daha önce de çalıştım, hatta bundan keyif bile aldım ama şimdi...

Çocukların gülümsemelerinin bedenimin boşluğunu dolduran sürekli korkuyu uzaklaştırmayacağını şimdi bile biliyormuşum gibi ürkütücü geliyor.

"Rhys," diye tekrar sesleniyor, sesi hâlâ çok yüksek ve ben nefesimi tutuyorum, ayakkabılarımı giyip çantamı aldıktan sonra ılık Haziran havasına doğru ilerliyorum. "Sadece bugün dene. Ve sonra, eğer istersen, yarın sabah pist açılmadan önce anahtarları al ve birkaç antrenman yap."

Başımı salladım ve çantayı BMW'min arka koltuğuna yerleştirdim. Yaklaşık bir aydır araba kullanma iznim vardı ama bu süre zarfında evden neredeyse hiç çıkmamıştım.

Sessizliğin içinde otururken ellerimi direksiyon simidinde sıkarak, "Yapacağım," diyorum sonunda. Sadece babamın hoparlöründen gelen cızırtılı ses, annemin "o şey" diye bahsettiği eski kamyonetini camları kapalı bir şekilde sürdüğünü söylüyor.

"Ve eğer bu yıl hazır değilsen, kendini zorlamana gerek yok. Fazladan bir yıl iyi olabilir, bir sonraki seçimlerden önce gözlemciler üzerinde daha iyi bir izlenim bırak-"

Sözleri beni sarmala sokmadan önce sözünü kesiyorum ve karartma perdelerini sıkıca kapattığım odama geri dönüyorum.

"Oynamak istiyorum. Yeniden oynamaya hazır hissediyorum," diye yalan söylüyorum. Pratik yaptığım bir yalan olduğu için dilimden nefes almaktan daha kolay dökülüyor. "Ben iyiyim."

Hızlıca vedalaşmadan önce derin bir iç çekiş ve sonunda arabayı çalıştırıyorum.

Pist kalabalık, özellikle de Perşembe akşamı yemek saatinde. Yaşları beş ile on üç arasında değişen çocuklar, daha önceki etkinliklerden tanıdığım birkaç gönüllüyle birlikte pistin etrafında dönüp duruyor - bazıları emekli oyuncular, bazıları da ilgili deneyime sahip ebeveynler. Hatta Bruins'in yeni yıldız oyuncularından Lukas Bezek'i sosyal medya ekibiyle birlikte birkaç büyük çocukla şut çalışırken görüyorum.

Tam buza adımımı attığım anda, küçük bir karaltı, gecikmiş bir "Dikkat et!" çığlığıyla bacaklarıma çarpıyor.

Küçük çocuğu kalçalarımın sekip buzun üzerine düşmeden yakalıyorum.

Onu çekip çıkardığımda kıkırdıyor ve giydiği küçük tamponlardan ve formasından tutarak ayakları tekrar yere basana kadar bekliyor. Tüm bu süre boyunca bana bakıyor, çillerle dolu bir toz ve aralık dişli bir sırıtışla

mini bir hokey oyuncusu gibi görünüyor. Yine biraz kayıyor, pek iyi bir patenci sayılmaz ama kaşlarını çatmıyor ya da en ufak bir tedirginlik göstermiyor.

"Özür dilerim," diyor, eksik ön dişinden küçük bir ıslık sesi geliyor. "Hâlâ duraklarım üzerinde çalışıyorum."

Eski Rhys güler ve nazik ya da komik bir şey söylerdi, "*Sorun değil dostum. Ben de öyleyim.*" Ama gülme fikri bile imkânsız görünüyor, bu yüzden yüzümün elverdiği kadarıyla sırtıyorum.

Uzun boylu, güzel bir kız süzülüp yanımızda kısa bir süre durduğunda, neşeli bir ses "İyi ki bugün durma hareketleri üzerinde çalışacağız," diye anons ediyor. "Ve Liam, bugünkü özel konuk koçumuzu bulmakla iyi iş çıkardın!"

Hâlâ eldivenli eliyle bacağıma yapışmış olan Liam tekrar gülüyor ve başını kaldırıp bana bakıyor.

"O çok uzun!"

Etrafımızı saran çocuk grubu kıkırdıyor ve bana gülümsüyor, bir şeyler bekliyorlar. Bana bakan, bana güvenen umut dolu yüzlerini görünce ensemden terler boşanıyor.

Belki de bu bir hataydı.

"Bu Rhys." Kız devralıyor. "Waterfell Wolves'un pivotu, yani Boston'un hemen dışındaki üniversitede hokey oynuyor! Sizin yaşınızdan beri oynuyor. Ve bugün size paten kayarken yardım edecek."

"Bugün oynayacak mıyız?" diye soruyor küçük bir kız elinde kaskıyla, sınıf arkadaşlarının ilgisi karşısında yanakları hemen kızarıyor.

"Muhtemelen bugün değil. Daha çok paten kaymaya çalışacağız, tamam mı?" Kız, grubun tezahüratları karşısında hafifçe gülümseyerek onlara teklifte bulunuyor. "Hokey kaptanımızla birlikte biraz sopa kullanma çalışması yapacağız." Başıyla beni işaret ediyor. "Ve sonra bazı eğlenceli oyunlarla bitireceğiz. Kulağa nasıl geliyor?"

Onları ısınma turlarına göndermeden önce bir tezahürat ve bağırış konsensüsü başlıyor.

"Umarım benim devralmamın bir sakıncası yoktur," diyor ve elimi sıkamak için elini uzatıyor. "Ben Chelsea. Liderlerden biri bana bugün küçüklere yardım edeceğinizi söyledi."

"Evet," diye cevap veriyorum. Onun yanında yavaşça kayarak, pistin diğer tarafına, tahtaların yanında bir yığın koninin durduğu yere doğru onu takip ederek, her şeyi içime çekmeye çalışıyorum. "Bunun için teşekkürler. Bu sabah biraz kendimde değildim."

"Anlıyorum." Kıkırdıyor. "Hepimizin böyle geceleri olur."

Gülmem ya da başımı sallayıp onaylamam gerekiyor -sanki duygusuzluğum kötü bir gecenin akşamdan kalmasıymış gibi- ama tatbikat için hazırlanırken yarım bir gülümsemeyi zar zor toparlayabiliyorum.

"Her neyse, kolaylaştıracağım. Küçükler için sadece paten dersi var. On yaş ve üstü grup bugün medya için Bruins'le birlikte." Tökezleyerek bize doğru gelen ekibe başıyla selam veriyor. "Ve seni devirmeye çalışan ufaklık Liam - bugün ona odaklanmak istiyorsan biraz daha bakıma ihtiyacı var. İşinizi kolaylaştırın."

Ben de öyle yapıyorum.

Liam kolay, hevesli bir öğrenci - beceriksiz olsa da gülümsemesini hiç kaybetmiyor. Bana kolayca yapıyor, arada bir kararlı bir şekilde kaşlarını çatarak diğer çocukları izliyor.

"Kardeşim de çok iyi," diyor, bir kez daha spor ayakkabımın cebine tutunurken biraz nefes nefese. Çocuk berbat bir patenci ama mutlu.

Chelsea oturumu, sadece yarısının diz çökebildiği, geri kalanının mutlu gülümsemelerle buzun üzerine yayıldığı hızlı bir toparlanma ile kapattı.

Kendimi bu yaşta, babamın sopasını tutarken ve beni buzun üzerinde neredeyse çok hızlı bir şekilde kaydırmasına izin verirken hatırlamak için bekliyorum. Televizyonda onun maçlarını izlerken, onun formasını giyip tıpkı annem gibi bağırırken. İlk kez kendi başıma bir gol attığımda, neredeyse kazara olsa bile. Bekliyorum... ve hala, hiçbir şey yok.

"Öyle mi?"

Çocuk omzunun üstünden buzun karşısında işini bitiren büyük gruba bakıyor.

"Evet. Oliver. Sanırım bugün benimle kaymanı kıskanacak."

"Kıskanacak mı?" Küçük adama kaşlarımı çattım.

Başını sallıyor ve bir kıkırdama daha duyuluyor. "Ah evet. Kurtlar hokeyi oynuyorsun ve Oliver oraya gitmeyi *çok* istiyor."

Onunla birlikte bakıyorum, şimdi Liam'ın atıştırmalık masasındaki şekerlemeleri mideye indiren çocukların etrafını saran ebeveynler tarafından tam olarak neden çağrılmadığını merak ediyorum. Daha büyük çocuklar dağılıyor, hepsi kapıya yöneliyor, biri hariç - saçları kaskından dışarı sarkacak kadar uzun, uzun boylu bir çocuk, tam önümüzde kayıyor.

Chelsea hiçbir yerde görünmüyor, aslında buz temizlenmiş. Ebeveynler ve çocuklar tribünleri kaplıyor ve atıştırmalık masasının etrafında toplanıyor,

Birbirleriyle gülüşüyor ve sohbet ediyorlar, o kadar çok yankılanıyor ve ışık açık pistin duvarlarından yansıyor. Birinin cama çıkmasını bekliyorum, iki çocuğun hala buzun üzerinde olduğunu fark ediyorum ama kimse kılını bile kıpırdatmıyor.

"O burada değil mi?" diye soruyor büyük çocuk Oliver, kaskını çıkarıp elinde tutarak. Saçları daha koyu ama gri gözleri ağabeyininkilere benziyor, aralarındaki bağı gençliklerinde fark etmek kolay.

Liam bütün öğleden sonra ilk kez sessiz kalarak başını sallıyor.

Oliver sinirli bir ses çıkarıyor ve bana doğru hızlı bir bakış attıktan sonra elleri kalçalarında Liam'a bakıyor. "Sana söyledim, eğer burada değilse, beni Bayan Chelsea ile birlikte atıştırmalıkların yanında bekle."

Liam suratını asıyor, eliyle beni bırakıp kardeşine doğru kayıyor ya da çelme takıyor.

"Ama o bir Kurt!" diye yarı kısık bir sesle açıklıyor ve hızlı bir uluma sesi çıkarıyor. "Mesela Waterfell için hokey oynuyor."

Çocuk ona bakıyor, kardeşinin bir şey yapmasını bekliyor ama Oliver utanmış, neredeyse kızgın görünüyor. Liam yine uluyor, sonra başını bana doğru çevirip, "Değil mi Rhys?" diyor.

Gülümsedim ve başımı salladım. "Doğru, Liam."

"Bana o kadar çok hokey şeyi öğretecek ki, senden bile daha iyi olacağım."

Liam etrafında küçük daireler çizerken Oliver kardeşinin maskaralıklarına rağmen gülümsüyor. Muhtemelen uçuyormuş gibi hissediyordur ama tek ayağı üzerinde tökezleyerek ilerliyordur.

Aralarındaki dostluğu görmek çok kolay ve bana altı yaşındayken Bennett'i deli gibi kovaladığımı düşündürüyor çünkü o zaman bile o hep daha büyüktü ama ben daha hızlıydım. Kan bağım olmasa da o benim kardeşim ve onu düşündükçe, telefonumda henüz dinlemediğim ya da cevaplamadığım yüzlerce cevapsız çağrı ve mesaj aklıma geldikçe göğsümden bir sızı yayılıyor.

Hastaneden beri onu görmedim, evime defalarca geldiğini ve ailem tarafından defalarca geri çevrildiğini bilmeme rağmen.

Telefonum cebimde titriyor ve onu alıyorum.

BENNETT REINER

152 Okunmamış Mesajlar

Hayatta olduğunu biliyorum aptal. Cevap ver...

Önizlemeden fazlasını okuma zahmetine katlanmadan kitabı cebime geri koyuyorum ve içimi tehdit eden suçluluk duygusunu görmezden gelerek dikkatimi bana boş boş bakan çocuklara veriyorum.

Chelsea aniden bize katıldı. Çocuklara parlak bir şekilde gülümsüyor, kulağıma fısıldamak için eğilmeden önce bana küçük bir omuz silkme teklif ediyor.

"Buraya en son gelenler hep onlar oluyor." O konuşurken başımı çeviriyorum ve atıştırmalık masasının boşaldığını ve tüm pistte sadece dört kişi kaldığımızı görüyorum. "Birinin onlarla kalması gerek-"

Bir kapı çarpıyor ve bir kız rampadan aşağı kapıya doğru koşuyor.

Zayıf, dar siyah taytlar ve neredeyse içinde yüzdüğü büyük boy mavi bir sweatshirt ile kaplı, at kuyruğu gevşek ve omuzlarına asılı kapüşon tarafından kabartılmış. En son ne zaman uyuduğunu merak etmeme neden olan şey, yüzündeki yarım yamalak ifade.

Yaklaştıkça ve ne kadar genç görüldüğünü fark ettikçe, bu değerlendirmenin iki çocuk annesi bir kadın için acımasız olabileceğini düşünüyorum.

Liam'ın yüzünün aydınlanışını, küçük dizlerinin, düşmekten korkmasa heyecandan zıplayacakmış gibi bükülüşünü izliyorum. Yanımdaki Chelsea oflayıp pufluyor, gözlerini deviriyor ve bana bunun ilk gecikmesi olmadığını söyleyen bir bakış atıyor.

"Buradayım," diye bağıyor, omuzlarından sarkan çantası sırtına sertçe çarpıyor, ayağındaki spor ayakkabılarla buza doğru koşuyor, dengesini yeniden sağlayıp bize doğru hızlı adımlarla ilerlemeden önce bir an amaçsızca kayıyor.

"Geç kaldın," diye alay ediyor Chelsea. "Yine." Eli koruyucu bir **hareketle** Oliver'ın omuzlarına düşer ve kızın zaten kızarmış olan teni kızarır.

"Biliyorum," diyor ve buzun üzerine diz çökerek, annesine karşı hiçbir hayal kırıklığı belirtisi göstermeden hâlâ heyecanlı olan Liam'la göz hizasına geliyor. Çok genç görünüyor, özellikle de en büyüğü on bir yaşlarında görünürken.

Kısa bir süre etrafına bakınıyor ve ancak o zaman tanıdığımı fark ediyorum. Onu daha önce görmüştüm ama nereden gördüğümü çıkaramadım.

Chelsea ile konuşma zahmetine girmiyor, sadece ona tüm dünyasıymış gibi bakan çocuğa kocaman bir gülümseme verdikten sonra

Yüzü kızarmış ve aşağıya doğru eğilmiş olan Oliver'la doğrudan konuşun, ondan hayal kırıklığı yayılıyor.

"Özür dilerim dostum." Dudağını sertçe ısırıyor, geniş gri gözleri yalvarıyor. "Çok uğraştım."

"Bugün daha da hızlandım," diye teklif ediyor Liam, kardeşinin bariz hayal kırıklığından tamamen ve mutlulukla habersiz.

Ona göz kırpmıyor ve başını hafifçe okşayarak saçlarını karıştırıyor. "Bir gün Crosby'den bile hızlı olacağına bahse girerim."

Neredeyse homurdanacaktım, çünkü şimdi çocukluk odasında bir Sidney Crosby posterini hayal ediyorum. Dudaklarımın kalkmaya bile başlamamasına rağmen -bir kakhaha tehdidine dair hiçbir ipucu yok- boş bedenimden herhangi bir tepkiyi bu kadar çabuk alabilmesi beni şaşırtıyor.

"Crosby en hızlısı değil. Ve sen de burada olacağına yemin etmiştin," diye suçluyor Oliver, kaşları çatılmış, yanakları kızarmış bir halde.

"Oliver, katil, özür dilerim. Söz veriyorum burada olacağım."

"Bunu her seferinde söylüyorsun ve sadece *onun* yüzünden göstermiyorsun." Kelimeyi zehir gibi tükürüyor ve kızın ifadesi kapanıyor.

Bu *adam* her kimse, onlar için sürekli bir sorun olduğu açık. Bir erkek arkadaş belki? Kollarımı kavuşturuyorum ve kendimi Chelsea'yle aynı fikirde buluyorum.

"Şimdi bana göstermeye ne dersin?" diye teklif ediyor, umutlu bir ses tonuyla durumu tersine çevirmeye çalışıyor. "Patenlerimi giymem için bana bir dakika ver ve seninle yarışayım bile-"

"Aslında," diye sözünü kesiyor Chelsea. "Artık buzdan çıkmamız gerekiyor. Bu akşamki bira ligi maçından önce temizlemeleri gerekiyor. Hadi Oliver, atıştırmalık masasından sana kurabiye alalım. Senin için biraz ayırdım."

Oliver birlikte çıkışa doğru kayarken Chelsea'yi takip ediyor ve kızın kaşları çatılmış bir şekilde bana baktığını ancak şimdi fark ediyorum.

Kazadan önce hiç olmadığım şekilde kendimden utanarak duruşumu düzeltiyor, omurgamı düzleştiriyorum. Kollarım bir an için yanlarımda gevşek duruyor ama nedense bu daha kötü görünüyor. Kendimi daha gülünç hissedip kollarımı tekrar bırakmadan önce onları çapraz yapıyorum, bir elim cebimde.

"Büyük adam kim?"

Liam'a bakıyor ve gülümsemeden önce bir kaşını ona çeviriyor. "Evet, biliyorum, yabancı tehlikesi, ama o Rhys."

"Rhys'in kim olduğunu bilmiyorum, böcek."

"Hokeyde *gerçekten* iyi olmamıza yardım edecek," diyor Liam, tam pateni altından kayarken ve önce karnından buza düşerken.

Hemen ona uzanıyorum, kolayca kaldırıyorum ve tekrar dengesini bulana kadar kollarını tutuyorum. Yeterince kolay, özellikle de bu işlemi son bir saat içinde yaklaşık yirmi kez tekrarladıktan sonra.

"İyi misin?" Onun seviyesine kadar eğilip bize bakan kıza hızlı ama ölçülü bir gülümseme daha göndererek soruyorum. Bir gülümseme, bir onay mırıldanması, bir "*Ne kadar tatlısın*" ya da "*Çocuklarla aran çok iyi*" gibi bir şey için bir *süre* bekliyorum. Daha önce kolay çekiciliğime verilen tüm normal tepkiler. Ama o bana boş boş bakmaktan başka bir şey yapmadı.

Kedi şeklindeki gri gözlerinin her şeyi görebildiğini hissetmekten nefret ediyorum. Sanki fiziksel olarak bende bir sorun varmış da derimin altında sakladığım mutlak bok gösterisini işaret ediyormuş gibi.

"Ben iyiyim," diye yanıtlıyor Liam, titreyen bacaklarının üzerinde kayarak ilerlerken. "Rhys en iyi hokey oyuncusu gibi bir şey."

"Ahh." Başını sallıyor, gözleri hâlâ sinir bozucu bir şekilde bana kilitlenmiş. "Pekâlâ, hokey yıldızına hoşça kal de, böcek. Eve gitme zamanı."

"Güle güle, Rhys! Gelecek hafta kaskımı getireceğim. Üzerinde çıkartmalar var." Liam neredeyse çılgılık atıyor, benimle bir kez daha ulumaya çalışmadan önce başka bir düşüşten kendini hızla kaldırıyor. Ona katılmam, arkadaşı olduğumu hissettirmem gerektiğini biliyorum ama göğsümde nefes almayı bırakın, hareket etmemi bile engelleyen bir baskı var.

Oliver'ın patenlerini çözdüğü tahta ve tribün koltuklarına doğru giderken iki kez daha düşüyor, öfkesine rağmen kız için endişeleniyormuş gibi dikkatle kızın durduğu yeri izliyor.

Bir ahududu üflüyor, kakülleri ve ipek kahverengisinin çok sayıdaki gevşek dalları yüzünün etrafında kırbaçlanıyor ve dönüyor. Kendimi tanıtmak için bir an bekliyorum ki çantasındaki etiketi fark ediyorum.

"Waterfell'e mi gidiyorsun?"

Sadece Waterfell'in kendisi değil, logonun ucuna işlenmiş bir paten: bir artistik paten.

Bana doğru o kadar hızlı dönüyor ki tüm dengesi bozuluyor. Onu yakaladım, ne kadar küçük olduğu için hava kadar hafif hissetmesine şaşırmadım ve gözünü kırpmadan önce onu katı buzun üzerine geri yerleştirdim.

Adını hiç bilmesem de onu hatırlıyorum. Onu daha önce de siteye girip çıkarken görmüştüm, her zaman bir tür acelesi vardı, her zaman

zar zor bir araya getirilmiş.

Ama beni en çok etkileyen anısı, geç kalan bir gün antrenmanımıza dalıp, uzun boylu, sert yüzlü bir adam onu belinden tutup götürmeden önce, sakın koçumuzun kafasına vurarak bağırmasıdır.

Bunu en iyi hatırladığım şey, yüksek sesli, canlı bir müzik çalmaya başladığında ve kesilmiş buzun üzerinde patinaj yaparken, birisini öldürmek ister gibi kayarken Zamboni'nin temizlenmesini engellerken bir an için tünellerde oyalandığım için kaldım.

Saf tutku.

Bu kadar yakından, gelişigüzel görünümüyle bile güzel, saçları parlak ve koyu, teni kızarmış ama solgun, sağ gözünün altında benzersiz küçük bir çil lekesi var.

"Seni yakaladığıma sevindim." Gülümsemeye çalışıyorum, eski cazibem beni kalın bir palto, bir kalkan gibi kaplıyor, o bir, iki kez göz kırptırıyor, sonra kaşlarını derin bir hüsrarla keskinleştiriyor ve benden uzaklaşıyor.

"Eminim her türlü şeyi yakalıyorsunuzdur."

Her zamanki tepkisizliğe ve içindeki boşluğa rağmen gülümseyerek, "Waterfell'de hokey oynuyorum," diyorum.

"Pekâlâ çocuklar," diye sesleniyor, burnu kalkık bir şekilde buzdan çıkarken sözlerimi ve varlığımı tamamen görmezden geliyor. Bir zamanlar beni bu kadar değerli kılan şeyi görmezden gelmesinden mi, yoksa beni tanımamasından mı bilinmez, içimde bir şeyler burkuluyor. "Hadi gidelim."

İki çocuk ortak çantalarını alıp onun arkasından yürüyorlar; Liam eskisi kadar hareketli, Oliver ise bir o kadar kederli. Göğsümde bir yumruk patlıyor, onun yenilmiş yüz ifadesine bakarken bir şeyler bükülüyor ve onları takip ederek buzdan çıkıyorum.

"Hey," diye sesleniyorum ve üçünün de arkasını dönmesini bekliyorum. "Seninle bir dakika konuşabilir miyiz-uh, adını söylemediğin için üzgünüm."

Liam kıkırdıyor ve onu koruyan kıza işaret ediyor. "Bu Sadie."

"Teşekkürler, nugget." Gözlerini deviriyor, bana bakarken onun omzunu kontrol ediyor. "Ne için?"

"Çocuklar hakkında. Sadece-" Bana doğru yaklaşırken sözümü kesiyorum. O yaklaştıkça, onunla tartışma fikri kalbimi daha da hızlı çarptırmaya başlıyor.

"Ne?" Ses tonu *da* duruşu kadar agresif, kollarını kavuşturmuş ve bana dik dik bakıyor, sanki 1.80 boyunda, fazladan 5 santimlik bir pivotmuş gibi

Paten.

"Burs programında yeni olduğumu biliyorum ama Liam ve Oliver inanılmazlar - bu kadar genç olmalarına rağmen. "

"Biliyorum."

Gülümsememi yüzümde tutmayı başarıyorum, çünkü içimde sıcak bir şeyler kıpırdanıyor. "Ve bence ebeveyn desteği çocuklar için önemlidir, özellikle de ilgi alanları söz konusu olduğunda-"

"Sadede gel, ateşli çocuk."

Pekala, tamam. Artık cazibe yok. Bakışlarımı sertleştiriyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Burada olmak için çaba göstermelisin. Unutulmuş bir söz değil."

Gözleri önümde eriyor, arduvaz grisinin altında ateş yanıyor ve bir an için benimle mücadele edeceğini, beni tahtaların arasına sokmaya çalışacağını düşünüyorum.

Belki yardımcı olur, içimde esneyen hiçliğin boş uçurumundan başka bir şey hissetmemi sağlar. Belki de görüldüğünden daha güçlü çıkarsa, beni kış üstü yere serer.

Dürüst olmak gerekirse, umarım öyle olur.

"Not edildi. O kibirli halinle söylemek istediğin başka bir şey var mı?" Devam etmeden önce bir saniye bile beklemiyor. "Harika!" Ellerini sertçe birbirine vuruyor. "Bu konuşmayı yaptığımıza sevindim."

"Bekle." Tekrar deniyorum, bileğini tutup geri çekilmesini durdurmak için uzandığımda hayal kırıklığım artıyor.

Temasla alevleniyor ve sanki onu ateşe vermeye çalışmışım gibi kendini dokunuşumdan çekiyor. Onu hemen bırakıyorum, ancak küçük elinin bileğime olabildiğince sarılmış olduğunu görüyorum. Oyun parkındaki bir kabadayı gibi kendini savunmak istercesine bileğimi büküyor ve omurgamda bir zonklama yaratıyor.

"Beni bir daha asla böyle tutma." Biraz daha eğiliyor ve ondan orada tutmasını istiyorum çünkü bu aylardır acı dışında hissettiğim ilk şey.

Ama yapamıyorum, çünkü boğazımdan aşağı bir yudum alıp dilimi ağzımın çatısından ayırdığımda üçü de gitmiş oluyor.

iki

SADIE

Benim için Salı günleri haftanın en kötü günüdür. "Sade, lütfen."

Salı günleri maaş günüdür, bu da babamın benden para istemeye daha meyilli olduğu anlamına gelir, ipucu vermek ya da yemek bütçemizden çalmak yerine.

"Yapamam."

Bakmamaya çalışıyorum, bunun yerine merdivenin başında durmaya ve spor ayakkabılarımı bağlamaya odaklanıyorum, çantamda antrenman için ihtiyacım olan her şeyin ve kafe için kıyafetlerin olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum. Yan fermuarlı cebe fazladan bir çift çorap koyarken, çürük merdivenlerden inerken ona bakmak zorunda kalıyorum.

"Sadece fazladan birkaç tane. Sadece haftayı atlatmamı sağlayacak bir şeye ihtiyacım var."

Her şeyin böyle olmadığı bir zaman olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Babamın bizi çok seven biri olduğu, beni ve hatta bebek Oliver'ı ilk sıraya koyduğu zamanları.

"Yapamam dedim." Tekrar deniyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve onu itip geçmeyi çok istiyorum. Başı hafifçe sallanıyor, saçları artık eskisinden daha dağınık ama gözleri ne kadar kırmızı çerçeveli ve karanlık olsa da hâlâ benim. "Oliver'ın yeni patenlere ihtiyacı var; dün eski patenleri çok sıkı olduğu için ayağı kanıyordu."

Kardeşim saklamaya çalıştı ama onu dün gece mutfakta ayak bileklerine yara bandı yapıştırırken yakaladım.

Babamın ağzı geriliyor ve kafasının içindeki tartışmayı, çok dikkatli yürüdüğü çizgiyi neredeyse duyabiliyorum. Bize hiç vurmadı, hiçbirimizi fiziksel olarak incitmedi. Ama sadece varlığı bile birilerinin bizi sıkıştırdığını hissetmem için yeterli.

omuzlarıma çöktü. Buranın onun evi, onun parası olduğunu iddia etmek istiyor ama aslında öyle değil. Artık değil - on dört yaşında bir işe girdiğimden ve paten kaymaya devam edecek kadar param olana kadar her kuruşu biriktirdiğimden beri değil. Bursumu kazandığımdan beri, onun verdiği sadakalardan tek bir tanesini bile almak zorunda kalmadım, eğer sadaka olarak nitelendirilebilirlerse.

Annemin parası vardı, varlıklı ailesinin ona çok erken yaşta, alışkanlıklarından vazgeçmesi zorlaşmadan önce verdiği bir emanetten. Babama nafaka ödüyor, babam en üst raf viskisine harcamadan önce postada bulmak için yorulmadan çalıştığım çekler.

Bir zamanlar bunların sevimli bir romantik hikaye olduğuna inanırdım; zengin kızın hiçlikten gelen oğlana aşık olması. Ama şimdi daha iyi biliyorum.

Annem kendinden başka kimseyi sevmez.

Ve babam içten içe bizi seviyor olabilir ama kötü alışkanlıklarını her zaman daha çok sevecektir.

Belki de bu yüzden bir gün önceki bahşişlerden kalan jean cebimdeki elliliğe uzanıp eline tutuşturmaktan kendimi alamıyorum.

"Bu hafta benden alabileceğin tek şey bu," diye uyarıyorum, gözleri parlarken midemi tehdit eden bir endişe girdabı. "Ciddiyim, Oliver'ın patenlerinin parasını ödemek zorundayım."

"Sorun değil," diye homurdanıyor hırıltılı bir ses, kardeşim kolumun altından kayarak mutfığa giriyor. "Bir ay daha eskilerimde kalabilirim."

"Yapamazsın, katil. Ayrıca, yaklaşan bir turnuvar var."

Ben ona ulaşmadan Oliver filtreyi dolduruyor ve benim için bir fincan kahve hazırlıyor. Sanki her an kaçacakmış gibi sırtını kapının önünde duran asıl yetişkine dönüyor.

"Turnuvarınız ne zaman?" Babamızın sesi titrek, mutfığa doğru yürürken gözleri hâlâ biraz kan çanağı, Oliver'a doğru her hareketinde endişe var. Sarhoşken korkusuz ama ayıkken bizden neredeyse korkuyor. "Belki ben de gelebilirim-"

"Zahmet etme," diye mırıldanıyor Oliver nefesinin altından, sözünü keserek. Buzdolabından krema alırken onu hafifçe kontrol ediyorum ve on bir yaşındaki kardeşimin bana uzattığı fincanı mutlulukla alıyorum.

Uykulu Liam, Star Wars battaniyesini yerde sürükleyip masaya oturmadan önce mutfak kapısından, "Bana gelmek istersen gelecek hafta sonu," diyor. "Yine krep mi yapıyorsun, hanım evladı?"

Masadan çantamı alıp omzuma atıyorum ve Liam'ın sandalyesinin arkasındaki buklelerini karıştırıyorum. "Bugün olmaz, böcek. Buzlukta ikiniz için de tost makinesi waffle'ı var ve öğle yemekleriniz ikinci rafta hazır."

Liam dramatik bir şekilde koltuğuna yığılır. "Krep yok demek kötü bir gün demek, hanım evladı."

Oliver homurdanarak, önceden hazırlanmış tarçınlı tost waffle tabağını sertçe kardeşine doğru itti. "Ye ve krep konusunu kapat."

Yanından geçerken kulağını çekiyorum. "Kibar ol," diye azarlıyorum, sonra sesimi yumuşatıp onu okşuyorum. "Ve teşekkür ederim."

"Her neyse."

Kalbimdeki bir sızı omuzlarımı çökertiyor, göğsümdeki şeyi çığlık neredeyse dudaklarımda fokurdayana kadar büküyor. Sanki vücudum içten içe yanıyor, öfke, kızgınlık ve korkunun her zerresi aktif bir volkan gibi fokurduyor ve eğer bu odadan hemen çıkmazsam *onun* üzerinde patlayacağımı biliyorum.

Onlara ne yaptığınızı görmüyor musunuz? Bağırarak istiyorum. Sonra ne olacağını biliyorum çünkü zaten başıma geldi. Ve bunu durdurmak için başka bir şey yapamam. Uyan!

"Otobüs gelmeden gitmek zorunda mısınız?" Liam soruyor, sesi hala erken saat için fazla yüksek, ama içindeki rahatsızlığı neredeyse hissedebiliyorum.

Bizi onunla bırakmak zorunda mısınız? Asıl soru bu. Oliver babamın tüm bunlardan önceki halini hatırlıyor olabilir ama Liam hatırlamıyor. Liam sadece bu babayı tanıyor, ortaya çıkmayan, her geçen gün daha da zayıflayan ve ölüme yaklaşan babayı.

Oliver öfkeyle dolup taşıyor olabilir ama Liam korkuyla boğuşuyor.

Onları bırakmaktan nefret ediyorum; onları yaz kamplarına ve bütçemizi sarsmayan sonsuz oyalanmalara göndermekten nefret ediyorum. Ama paten kaymadan okul harçlarım ödenmiyor ve şu anda çalıştığım iki iş de annemden gelen çekleri ancak tamamlamaya yetiyor.

Bu onlar için. Bir gün, belki, anlayacaklar.

"Seni seviyorum, külçe," diye fısıldıyorum ve Liam'ı yanağından sertçe öpüyorum. Sarılmak için içeri dalıyor ve beni bırakması için yanlarını gıcıklayana kadar bana yapışıyor. Oliver mutfak tezgâhına yaslanmış, giderek büyüyen sırık gibi vücudu kaskatı kesilmiş, kollarını elden düşme ABD'nin üzerinde kavuşturmuş.

Milli takım tişörtü. Dokunulmaktan ne kadar hoşlanmadığını bildiğim için ona başımı sallıyorum ve babamın eğilmiş figürünü kapı aralığından geçiriyorum.

Bir şey söylemek ister gibi ağzını açıyor ve ben bekliyorum, çünkü bir yanım geri dönme ihtimaline tutunuyor.

Ama o sessiz kalıyor.

Ve ben çığlık atmak istiyorum.

Deftones'un "Cherry Waves" şarkısını çalmak öfke sisini dağıtmak için pek bir işe yaramıyor ama buz pistine vardığımda karşılaştığım manzara zihnimdeki tüm düşünceleri kolayca boşaltıyor.

Boş bir arsada pahalı bir araba var ve ışıkları yanıyor.
üzerinde.

Koç Kelley'in anahtarını kullandığımı düşünürsek, burada tek ben olmalıyım.

vardiyalarımın önce ekstra buz zamanı için. Halka açık paten sabah sekize kadar başlamıyor, bu yüzden telefonumu tekrar kontrol ettim, sabah altıdan önce kimse burada olmamalı.

Yine de, buza bakan büyük cam bölmelere hızlıca baktığımda, köşede buzun üzerinde oturan mavi bir figür - lanet olası bir *hokey oyuncusu* - görebiliyorum.

Çantamı bırakıyorum, spor ayakkabılarımı topuklarından itiyorum ve patenlerimi hızlıca bağlayarak giyiyorum. Kulaklıklarım hâlâ bangır bangır çalıyor, beni daha da gaza getiriyor, kavga etmeye hazırım.

Kapıdan içeri dalarak ona doğru hızlıca "Hey! Burada olamazsın!" diye bağıriyorum ve buz zamanımı çalmakta olan morona yüzyılın çığlık maçını yapmaya hazır bir şekilde zaten aydınlatılmış olan piste doğru yürüyorum.

Ama bir sorun var.

Buzun üzerindeki adam oturmuyor, sanki yaralanmış gibi yere yığılmış.

Nefes nefese kalmış, teri açıkta kalan teninde parlıyor. Hokey süveterinin yarısı omuzlarından birinin üzerine çekilmiş, sanki süveterini çıkarmanın ortasındaymış da bitirememiş gibi.

Ter her tarafına yapışıyor, uzun siyah saçlarını alnına ve ensesine yapıştırıyor. Karın kasları sanki hiperventilasyon geçiriyormuş gibi sürekli esniyor. Altın rengi teni gergin ve dikkat dağıtıcı - o kadar ki, raydan çıkan düşünce zincirimi temizlemek için başımı sallıyorum.

Kulaklığımı çıkarıyorum, soluk soluğa nefesinin sesi pistin sessizliğini anında dolduruyor. Patenlerimin korumalarını kaydırarak buzun üzerine sıçıyorum ve sert, sıyrarak bir duruşla ona doğru kayıyorum.

"Hey," diye sesleniyorum, sesim olmasını istediğimden daha titrek.

"İyi misin?" İçinde bulunduğum koşullar düşünüldüğünde aptalca bir soru.

Eldivenlerimi giymediğim için hâlâ çıplak olan ellerim kollarını kavıyor ve sürekli titremesini durdurmaya çalışıyor. Gözleri büyümüş, beni yavaşça içine çekiyor, sanki gerçek olup olmadığından emin değil.

Bu kadar yakından onu tanıyorum, geçen günkü hokeyci *Rhys*. Koyu kahverengi saçlar, güzel kahverengi gözler ve sert çelik gibi keskin bir çene hattı, sağ yanağında gülümsediğinde sol yanağında da bir tane olup olmadığını merak etmeme neden olan bir gamze.

Tekrar geriye yığılıyor ama dişleri daha sert gıcırda may a başlıyor ve dizlerini hızla göğsüne doğru çekiyor, paten bıçakları buzu kesiyor.

"Nefes alamıyorum," diye mırıldanmayı başarıyor.

Yapabilir, şu anda nefes alıyor ama ben panik atağa yabancı değilim. Zihnim sakinleşiyor, kendi kafamdaki bitmek bilmeyen çılgınlara karşı başka birinin odağı her zaman hoş bir sel oluyor.

"Hey," diye sesleniyorum, biraz daha sert bir şekilde, güzel bir gülümseme takınırken bile; tatlı ve sakin görünmek için elimden geleni yapıyorum, bunun onu asılı kaldığı tehlikeli panik uçurumundan aşağı indireceğini umuyorum. "Bana bak."

Kaşları hafifçe çatılıyor, kahverengi gözlerinin altı parlıyor.

"Nefes alabilirsin."

Gözlerinde bir şeyler kıpırdıyor, sonra susuyor ve yarı açık antrenman kazağını sanki çıkaracakmış gibi ölümüne kavıyor. Elim onun elinin üzerine kapanıyor, kavrayışını serbest bırakıyor ve çaresizlik içinde neredeyse kendini yakada boğmasını engelliyor.

"Özür dilerim."

Onu buzdan çıkarmalıyım ama onu tek başıma kaldıramayacağımı biliyorum ve başka biri gelene kadar en az bir saat geçecek.

"Hadi ama, ateşli çocuk," diyorum, kalbimin hızla çarpmasına rağmen onu rahatlatmak için nazik bir kızgınlık ve flört arasında bir şey yapmaya çalışıyorum.

"İyisin," diyorum, bir bebeği sakinleştirmek için düştüğünde ona iyi olduğunu söylemek gibi. "Seni buzdan çıkarmamız gerekecek. Ayağa kalkabilir misin?"

"Evet," diye teklif ediyor, nefesleri aynı anda hem zorlanıyor hem de çok hızlı. "Özür dilerim."

"Özür dileme, sadece bana yardım et, tamam mı?" Ortasına uzanıyorum, hokey pantolonunun alt sırtındaki dolgusuna tutunuyorum ve yavaşça tekrar ayağa kalkarken onu sabit tutmak için kullanıyorum.

"Paten kayabilir miyim bilmiyorum," diye mırıldanıyor kesik kesik nefesler arasında, gözleri sımsıkı kapalı. "I-"

"Sen iyisin. Bunu seni elime almak için bir bahane olarak kullanacağım," diyorum, sinirlerim kızarmış ve ağzım onun dikkatini dağıtacak herhangi bir şeyle tökezliyor. "Sadece patenlerinin üzerinde dik dur. Seni tutuyorum."

Bana tekrar bakıyor, kahverengi gözleri bakışlarıma kilitlenirken hâlâ büyümüş. Küçük bir baş sallama hareketiyle olabildiğince dengeli olduğunu anlıyorum ve patenimi buza saplayarak onun ağırlığıyla yavaşça kaymaya başlıyorum.

Tanrım, ağır ve uzun boylu, gerçi kendi boyundaki çoğu hokey oyuncusundan daha uzun.

Yine de dikkatli paten kayışım ve iki kat ağırlığımla kapıya varmam neredeyse tam bir dakika sürüyor. Tüm bu süre boyunca gözlerini profilimden ayırmıyor, neredeyse yüzümün yan tarafını yaktıklarını hissedebiliyorum. Onu yavaşça yakındaki kısa tribünün alt basamağına oturtmayı başarıyorum.

Elleri bağcıklarına uzanıyor, parmakları o kadar titriyor ki, umutsuzluğun acı ifadesiyle nefesinin altından bir küfür savurana kadar ilmekleri kaçırmaya devam ediyorlar. Ama hayatım boyunca bir bakıcı oldum ve hiçbir sıkıntı beni onun önünde diz çöküp ellerini ellerime almaktan alıkoyamaz.

"Nefes alış verişini yavaşlatmaya odaklan," diye teklif ediyorum, o ağzını başka bir acınası özür için açamadan. Parmaklarım uyuşmuş ama bağcıklarını çabucak çözüyor ve dillerini çekiyorum, böylece bağcıklardan kolayca sıyrılabilir.

Bu yabancının ayağındaki kötü kokulu hokey botlarını çıkarırken çizgiyi çekiyorum.

"Buradan mı aldın?" Patenlerimin üzerinde geriye doğru sallanarak soruyorum ve gözlerinin hâlâ yüzüme kilitlenmiş olduğunu görmek için başımı kaldırıyorum.

"Sen Liam'in annesisin."

Homurdanıyorum. *Ona en yakın şey.*

"Kardeşim, ama evet. Tanıştık. Sadie." Ona parlak bir şekilde gülümsüyorum, benimle tanıştığını gerçekten hatırlamaması için dua

ediyorum.

"Rhys." Birkaç nefes çekiyor, nefesini tutabilse glecekmiş gibi. "Beni k üstü yatırmak istedin," diyor gülümseyerek

ve diğ er yanağ ında bir gamze görüyorum. *Biliyordum.*

"Evet, şey... bugün bunu tek baş ına yapt ın."

Aç ık ağ zından o hafif, boğ uk kahkahalardan biri daha çık ıyor, elleri ve kolları hâlâ titriyor. Ortalık yine sessiz, sadece ış ıkların ve sistemlerin uğ ultusu onu ikinci kez incelememin arka planını oluşt uruyor. Konuş mak, boş luğ u rahatlatıcı kelimelerle doldurmak istiyorum ama kendimi boş buluyorum.

"Sen ateş e benzeyen artistik patinajcıs ın."

Kaş larım çatıldı. "Ne?"

Oflayıp pufluyor ve daha çok uykulu bir sarhoş gibi görünerek tembelce gülümsüyor. "Boş ver."

O neden burada? Buzda ona ne oldu? Sorular birikiyor, dudaklarımdan dökülmek için bastırıyor. Ama onun gevş ek, savunmasız vücut pozisyonuna bir kez bakınca hemen geri çekiliyorum.

Benim sirkim değ il. Maymunlarım olmaz.

Gözlerimi onunkilerin yoğunluğ undan ayırıp saatimi kontrol ediyorum.

Lanet olsun.

Sabah 6:30'da.

Saç larımı yüksek bir topuz yapıp, ş ortumun altında taytımı bırakarak ş ezlong pantolonumu çık arıyorum ve Rhys'in dinlenen bedeninin birkaç adım ötesinde bir yığ ın haline getiriyorum. Bir yanı m onu burada bıraktığ ım için çok kötü hissediyor ama diğ er yanı m -eğ er odaklanmazsam uğ runa çalış tığ ım *her şeyi* ne kadar kolay kaybedebileceğ imi bilen yanı m-kararlılığ ımın geri kalanını zorluyor. Ş ansım yaver giderse, Bay Hotshot kendini toparlayacak ve buradan gidecek.

Kapıda duraksıyorum, dudağ ımı ısı rıyorum ve ona doğ ru bakıyorum.

"Dış arı çıkabilecek misin? Ş imdi iyi misin?"

Yavaş ça baş ını sallıyor, gözlerini zar zor aç ıyor ve bana hızlı ca bir baş parmak iş areti yapıyor. Bir eliyle patenlerini tutarken, diğ er elini korkuluklara dayıyor ve çık ış kapılarına giden rampaya doğ ru yürümek için elini duvara uzatmadan önce ağır bir şekilde korkuluklara yaslanıyor.

Kapının ç arparak kapanma sesiyle yeniden odaklanıyorum ve telefonumu Koç umun bana verdiğ i el hoparlörüne bağ liyorum, böylece iş ten önce kısa program koreografım üzerinde çalış abiliyorum.

En azından deniyorum.

Ama ne kadar yüksek sesle müzik ç alarsam ç alayım ya da üç lü axel denerken kaç kez düş ersen düş eyim, hiçbir şey odağ ımı üz gün gözlü hokey ç ocuğ undan çekemez.

Kapıyı iterek içeri girdiğimde pembeleşmiş tenime ılık bir hava çarpıyor ve çoktan gitmiş olduğunu düşündüğüm hokey oyuncusunu görünce duraklıyorum.

Sanki içeri zar zor girebilmiş, pencerenin altındaki yarım duvara yaslanmış, gözleri kapalı ve başı arkaya eğik oturuyor. Gözlerini açıp bana bakmadan önce boğazının uzun sütunu ağır bir yutkunmayla çalışıyor.

İyi olup olmadığını sormalıyım ama dudaklarımdan çıkan tek şey acı bir "Beni kayarken mi izliyordun?" oluyor.

Bu bir sorudan çok bir suçlama.

Tanıdık kahverengi gözleri artık daha az cam gibi, ama teni hâlâ solgun görünüyor, sanki paniğin sisteminden gerçekten boşalması uzun zaman alıyormuş gibi. Başını sallıyor ve küçük bir sırtış dudaklarını çarpıtıyor.

"Hayır, ama hoşuma gidebilir," diye kıs kıs gülüyor, biraz sersemlemiş ve dağınık. "Seni Liam gibi paten kayarken hayal ediyorum, çünkü elimdeki tek şey bu."

Ağızma yayılan sırtışa engel olamıyorum çünkü Liam her ne kadar "hokey oynamayı" sevse de küçük bacaklarını zorlukla altında tutabildiğini biliyorum.

"Isınma zamanımı bir hokey oyuncusuna yardım etmek için kullandığımı düşünürsek, hayal gücünüzün çok da uzak olduğunu düşünmüyorum."

Bunu bir şaka olarak söylemiştim, ama kendimi dinlediğimde bunun bir azarlama gibi geldiğini biliyorum - daha da kötüsü, Rhys'in az önce söylediklerimi özümserken neredeyse irkilişini yakalıyorum.

Tanrım, gerçekten bu kadar kötüleşti mi? Her şeyi kontrol altında tutmak hiçbir zaman uzmanlık alanım olmadı, kendimi korumak da öyle. Baraj patlayana kadar bir anda çok fazla şey hissetmek benim hızıma daha uygun.

Çantamı yaklaştırarak patenlerimin bağlarını çözmek için oturuyorum. "Neyim var bilmiyorum." Gülüyor.

Kollarımı kavuşturarak, "Sanırım düşünüyorsun," diye teklif ediyorum. "Görünüşe göre büyük bir panik atak geçiriyorsun. Bu daha önce de oldu mu?"

"Ben iyiyim," diyerek sorumu geçiştiriyor.

Omurgam diken diken oluyor, gerekirse onunla savaşmak için tekrar radyasyon alıyorum. "Eğer *öyleyse*, etrafta kimse olmadan dışarıda olman gerçekten aptalcaydı."

Bir an bekledim ama hiçbir şey söylemedi.

Sonunda, "Hâlâ burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Eve gitmek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum." Gülüyor ama aynı zamanda yüzünü buruşturuyor. "Eğer anahtarlarımı alabilirsen." Yalpalıyor, tekrar cam kapıya yaslanana kadar ayakları dengesiz.

"Evet, kesinlikle araba kullanmıyorsun, ateşli çocuk."

"Burada ne işin var?" diye soruyor ama ses tonunda bir ısıklık yok, sadece hafif bir merak var. "Bana bu kadar erken kimsenin burada olmayacağı söylenmişti."

Teknik olarak, kimsenin olmasına izin yok.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum, çünkü bu sabah burada değildim. Tıpkı *senin* panik atak geçirmediğin ve buzun üzerinde neredeyse tek başına bayılmadığın gibi."

Yüzünü buruşturuyor ama başını sallıyor, çantası omzunda ve diğer eli neredeyse acı verici bir şekilde omzuma dayanmış halde dikkatlice yürüyor.

Dudaklarımda hoş bir gülümsemeye, "*Kimse* bu kadar erken gelmedi," diye kabul ediyorum. "O koca kıçını arabama götürüp seni gitmen gereken yere götürmemin tek nedeni de bu."

"Dürüst olmak gerekirse sürebilirim. Sadece biraz oturmam gerekiyor."

Onun sürmesini istemiyorum, ama Koç Kelley ve yaz personelinin geri kalanının her an gelmeye başlayacağını biliyorum ve yapamam, *Tanrım - eğer* bu yıl daha fazla ihtar alırsam...

Dur.

Başımı sallayarak doğruluyorum. Bu yolda ilerlemek beni sadece arabada kendi ağlama krizime ve buzda kayma sürem boyunca hızlıca kayarak özensiz sıçramalar yapmama götürecektir.

Bu yıl geçen yıl gibi olmayacak. Bu yıl daha iyi olacak.

"Tamam, yemin edersen."

Tekrar başını sallıyor ve çocuksu bir gülümsemeyi deniyor gibi görünüyor.

Buz pistinin kapısından içeri girip sabah serinliğine adım atıyoruz. Benim külüstür Jeep Cherokee'm onun şık siyah BMW'sinin yanında neredeyse gülünç görünüyor, ama dilimin ucundaki küçümseyici yorumun dışarı çıkmasını engellemeyi başarıyorum.

Sürücü tarafındaki kapıyı tuttuğunda onu serbest bırakıyorum, ellerimi birbirine kenetliyorum ve topuklarımda üzerinde ileri geri sallanıyorum.

"Teşekkürler," diye başlıyor, bana aynı yakıcı, sinir bozucu yoğunlukla bakıyor. Şimdi daha az kırılğan görünüyor, neredeyse yorgun ama bir tür maske takmaya çalışıyor. "Ben gerçekten-"

"Kendine sakla." Beni daha fazla kızdırmadan önce onu durdurmak için avuçlarımı kaldırıyorum. "Ben burada değildim, sen de değildin. Merak etme, ateşli çocuk."

Kaşları çatılıyor, önceki hüznün tekrar gözlerine yansıyor ve bir an için bundan nefret ediyorum. Ağzımdan ona doğru çıkan her kelimeye alaycılık bulaşıyor ve ben bunu duyabiliyorum ama durduramıyorum.

Beni azarlamasını ya da karşılık vermesini bekliyorum ama sadece yorgun görünüyor. "Peki. Şey... Eminim seni buralarda göreceğim."

İç çekip BMW'sinin kilidini açarak içeri girerken kırılganlığı hafifçe kayıyor. Midemde bir şeyler çalkalanıyor, sanki onun açık yüzüne baktıkça midem bulanacakmış gibi, bu yüzden telaşla topuklarımın üzerinde dönüp kapılara doğru yürüyorum.

Ve içeri girmeden önce onu bir kez daha kontrol etmeyi ne kadar çok istesem de, başımı dik tutuyorum. Umutsuzluğunu kızdırma ve öpme dürtüsü çok büyük ve bu benim için sadece kötü sonuçlanacak.

"Önce seni görürsem olmaz," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. İyileşmesini kendi ellerime almaya çalışmadan önce hüznü gözlü çocuktan uzak durmak için kendime küçük bir yemin ediyorum.

ÜÇ

RHYS

Kazadan bu yana, ter içinde uyanmak benim yeni normalim haline geldi, bu yüzden buz gibi soğuk, sıırıslıklaı çarşafıara döndüğümde bu bir sürpriz değıl. Sürpriz olan şey, beni bir gece teröründen daha kurtaran alarmım değıl, annemin yumuşak sesiydi.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, gözlerime bulaşan nemi kırıpıştırarak.

Annem üzerime eğilmiş, eliyle sesine doğru döndüğüm yüzümün yan tarafını okşuyor.

"Yine yüzüstü uyuyorsun," diye başlıyor, sesini son aylarda olduğı gibi yumuşak tutarak. Bu göğsümün sıkışmasına neden oluyor çünkü bu annem gibi değıl - o gürültülü ve istilacı ve şeytanlarımın bu yazı onu ... buna dönüştürdü. "Bu sabah beni gerçekten korkuttun."

Kahretsin.

Gözlerimi biraz daha sıkı kapatıyorum, yüzünde belirdiğini bildiğim ifadeden korkuyorum. Babam daha çok benim gibiyken, annem sıfır sert dış görünüşe sahip tüm kalbe sahip.

Büyürken, o benim için düşebileceğim yumuşak bir yer olmuştu; Bennett bile her sıyrıkla ilgilenmesine ve her kaybı gururlu bir gülümsemeye ve yanaklarına numaralarımız yazılırken kafasından öperek onarmasına izin vermişti. Şimdi, özellikle de son beş aydır, bana olan ilgisi neredeyse ezici bir hal almıştı.

Neredeyse babamın NHL'ye yeniden girmek üzere olduğuna ve kızımın ilgisini tekrar kazanmak için tahtalara çarpacağına yemin edecektim.

"Seni uyandırdım mı?"

Hafifçe gülümsüyor, üzerinde hâlâ parkede biriken uzun eşofman altı ve babamın eski, yıpranmış Winnipeg takımı tişörtlerinden biri var. Dirseğimin üzerinde doğruluyorum ve tamamen ters dönerek elindeki su bardağını alıyorum.

"Hayır, baban üşütüyor, o yüzden ölü gibi horluyor." Yarım sırtıyorum ve onun gerçek, içten gülümsemesini görüyorum. "İyi misin Rhys?" Soran babam olsaydı yalan söylemekte tereddüt etmezdim ama annemde, ne kadar derine gömmeye çalışsam da gerçeği içimden çekip çıkaran bir şey var o.

"Olmaya çalışıyorum."

Başını sallıyor, yatağımın kenarına oturuyor. "Okul yakında açılıyor. Bu dönem burada mı kalacaksın?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, dikkatimi dağıtmama izin verdiği için minnettarım. "Gelecek ay eve geri dönüyorum." Bennett'le yapacağım bu konuşmadan, geri döndüğüm ilk antrenmandan daha çok korkuyorum. "Rutinime geri dönmem gerek."

Yalan olmasa da, öyle de olabilir. Rutinime girmek işe yaramayacak, hiçbir şey yaramayacak.

Bir çift gri göz ve cilveli bir gülümseme dışında.

Karnımdan vurulmuş gibi oluyorum ve hızlı tepkimi kontrol etmek için ellerimi yatak örtüsüne sıkıştırmak zorunda kalıyorum.

Tanrım, Bennett'in beni yatağıma bağlaması gerekecek, böylece bu özel ahlaksızlığı aramamı engelleyecek. Sadece onu düşündüğümde bile kanımın kaynadığını hissedebiliyorum, sesinin, kokusunun ve yüzünün verdiği ani sıcaklığı.

O oyundan önce sahip olduğum kontrol her neyse yok oldu - belki de o gece ölen parçamın bir parçasıdır, geriye kalan hiçbir şeyin artık bir değeri yok gibi görünüyor ve ben hala pes etmekle bıçak sırtında yürüyorum.

Suçluluk duygusu, içimi saran nefret dolu, karanlık düşünceleri tehdit ederken; annem orada oturmuş, umutsuzca ondan parlayan güneş ışığını bana doğru itmeye çalışıyor. Kendimi bir türlü ona

Hiçbir şey.

Sadie'ye karşı bir şeyler hissettin.

"Evet," **d i y e** kabul ediyor, sonra yüzünde sinsi bir sırıtiş beliriyor ve ellerini birbirine sürtüyor. "Bisküvi ve çikolata sosu yapmak ister misin?"

"Saat kaç?" "Dört, ama kimin umurunda?"

"Babam tencere sesini duyar duymaz uyanacak, biliyorsun," diye uyarıyorum ama çoktan çarşafı üstümden atıp üzerimi değiştirmek için temiz, terden sırlıklam olmamış giysilere yöneliyorum.

"Hak ettiğini buldu, küçük *mudak*."

Kaşlarım havaya kalkıyor ve annemin her zaman yapabildiği gibi göğsümden kahkahayı çıkaracak mizahı bekliyorum. Yine de hiçbir şey çıkmıyor.

Kendime duyduğum nefreti bir kenara itmeye çalışıyorum, omuz silkip banyoya gitmek için arkamı dönüyorum ve hızlıca, "Rusçan iyileşiyor, ama bunu ne için kullanmanı beklediğinden şüpheliyim" diyorum.

"Bana küfür mü ediyorsun?" Babamın gür sesi uykudan cızırdıyor, odama girdiğinde üstsüzdü ve üzerinde sadece uyku pantolonu vardı. "Hayır, tam da bu yüzden öğrenmesini istedim, benim küçük *rybochka*'m."

Omuzlarımın kulaklarıma değdiğinden emin olana kadar geriliyor, yumruklarımı sıkıyor ve derin bir nefes alıyorum.

Acaba o pahalı spor psikoloğuna babamın sesinin bile beni tetiklemeye başladığını söylesem nasıl bir tedavi önerirdi?

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Annemin hâlâ oturmakta olan bedeninin arkasında duruyor, çilek sarısı saçlarının gevşek at kuyruğunu hafifçe çekmeden önce ellerini omuzlarına götürüp sıkıyor. "Oğlumu rahatsız mı ediyorsun?"

Benim oğlum.

Tekrar nefes almaya çalışıyorum, bilinçli ve yavaş bir şekilde, yumruklarımı gevşeterek.

Kocası söz konusu olduğunda lafı çok, icraatı az olduğu için annem ona sırtıtmakla ve başını sallamakla yetiniyor. "Evet. Canım bisküvi ve çikolata sosu çekti."

İkimizin de bildiği bir şey hakkında tek kelime etmiyor. Babamın horlamadığını. Aylar önce beni uykumda panik atak geçirirken neredeyse boğulmak üzereyken bulduğundan beri hafif bir uykucu haline geldiğini. Bu gece boğuk ağlama sesleriyle uyandı ve muhtemelen yine lanet olası karnımın üzerinde olduğumu fark ettiğinde neredeyse kalp krizi geçiriyordu.

Babam burnunu kırıstırıyor, çünkü annemin yaptığı her şeyi çok sevse ve ona çiğ et verse seve seve yiyecek olsa da, çikolatalı soslardan tutkuyla nefret ediyor.

"Peki, o zaman hala burada ne işimiz var? Sadece fırının ön ısıtması bile bir saat sürüyor."

İkisi de ayağa kalkıp kapıya yöneliyor ama durup beni bekliyorlar. Annem endişesini gizlemiş, şimdi babamın kollarında gülümsüyor ve aşk acısı çekiyor.

Ama babamın gözleri her kasımı incelerken acımasız, aynı anda hem çok şey görüyor hem de hiçbir şey görmüyor. Bir zamanlar ikizini gördüğü yerde bir yabancı mı görüyor?

"Duşa ihtiyacım var, hemen geliyorum," diyorum ve başka bir şey duymadan önce gözlerimi, sonra da kapıyı kapatıyorum, öyle değilmişim gibi davranma baskısı olmadan sadece boş olmak için umutsuzca bir mola veriyorum.

Herhangi bir duyguyu, hatta acıyı aramak belli ki bir tür hobim haline gelmiş, çünkü iki gün sonra sabah beşte kendimi pistte buluyorum. Son ziyaretimden bile daha erken.

Babamın talimatlarını tekrar takip ediyorum, tepegözleri açıyorum ve gece vardiyası müdürüne hızlı bir *günaydın* diyorum, Max Koteskiy'nin kaygan, taze buza ve boş bir piste erişim sağlayan ünlü statüsüne minnettarım.

Buz dışında ısınma hareketlerimi kolayca yapıyorum, korkunç uykumun tüm gerginliğini atmak için yavaşça esniyorum.

Ama boş soyunma odasında otururken, dikkatimin tamamen dağılması için sadece bir baş dönmesi dalgası yetiyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, parmaklarıma neredeyse dolanmış olan bağcıkları serbest bırakırken ellerim hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor. Paniğin arttığını hissettiğimde bunu durdurmaya çalışıyorum, başımı dizlerimin arasına asmak için eğiliyorum, ön kollarım beni biraz dik tutmak için uyluklarıma bastırıyor. Göğsümdeki sıkışmaya karşı savaşıırken bir ürperti omurgamdan aşağı iniyor, gözlerim tekrar bulanıklaşıırken korku artıyor.

Kapatıyorum.

"Bu çok acınası. Kesin şunu."

Ama kelimeleri yüksek sesle söylemek, kafamın içinde bozuk bir plak gibi "*Göremiyorum*" diye bağırarak kendi sesimi bastırmak için çok az şey yapıyor. Şakaklarımdan çarpıntısı mide bulandırıcı bir seviyeye yükselirken ellerim uzanıp başımı kucaklıyor ve gözlerim açılmıyor çünkü *işe yaramayacaklarından* çok korkuyorum.

"Kendine gel, lanet olası." Ellerimi saçlarımda kenetliyor, kendi suratıma tokat atma isteğime direniyorum.

"Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız, ateşli çocuk."

Sikeyim.

Sesinin tınısı bile beni yaşamın bu tarafına geri çekmeye yetiyor.

Başımı hafifçe kaldırıyorum, kül rengi yüzüme bir gülümseme yerleştirecek kadar kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Düşünmeden gözlerim açılıyor, sisi dağıtmak için hızla kırıştırıyorum. Yine de onu net bir şekilde görüyorum. Yüzü sakın, alnı rahat ve ağzı tatlı küçük bir gülümsemeye ayarlanmış - rahatsız edilmemiş rahatlığın mükemmel bir görüntüsü. Kaşlarındaki o küçük çukur ve gri gözlerindeki içinde yüzebileceğim kadar derin endişe dışında.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Nefes alışım sakinleşmeye başladı bile, soyunma odasında kasıla kasıla dolaşması ve çantasını uzun banklardan birinin köşesine bırakarak kendini evindeymiş gibi hissetmesi dikkatimi dağıttı.

"Sana ağızdan ağıza vermemi ister misin?"

Flörtöz alay o kadar ani ki sinir sistemime soğuk su şoku gibi etki ediyor. Her şey sakinleşiyor, odağım yarı açık patenimden uzaklaşıp tamamen ona dönüyor.

Kaslı bacakları pürüzsüz siyah bir kumaşla sarılmış, okul tarafından verilen atletik uzun kollu gömlek vücudunun üst kısmını sıkıca sarıyor. Saçları bugün aşağıya dökülmüş, kalın ve düz, kulağının arkasından saçak saçak dökülüyor ve yumruğum uzanıp geri sıkıştırmayı engellemek için kapanıyor.

Onun yerine gözlerimi gözünün altındaki çil kümesine odaklamaya çalışıyorum. "Benimle flört mü ediyorsun?" Kelimeler hızla dökülüyor, sesim

Sesim normalin yakınından bile geçmiyor, hala nefes nefese ve zayıf ve neredeyse geri almak istiyorum çünkü ben içi boş bir hiçlik kabuğuyum ve o çok *dolu*.

"Ben mi? Sürekli alanımda beliren seksi hokey oyuncusuyla flört etmek mi?" Kulağındaki kulaklıklardan birini çıkararak bana sırtlıyor, kablosu elinde sallanıyor. "Yapmazsam aptallık etmiş olurum."

O kadar açık sözlü ki, ister kızgın ister alaycı olsun, zayıflığım karşısında o kadar acımasızca dürüst ki, bu içimde bir şeyleri yatıştırıyor.

Ya da beynimde kalan tüm hücreleri mutlak bir çılgınlığa **s ü r ü k l ü y ö r**, bu da neden birdenbire pat diye "Bunu yapmak istiyor musun?"

O zaman bununla ilgili bir şey var mı?"

Bu bir flörtten çok bir sataşma ve eski ben *asla* bu kadar cesur bir şey söylemezdi. Kontrollü, buz üstünde ve dışında kaptan kişiliğimin eski versiyonu, zaten nadir olan herhangi bir ilişkiden önce katı bir üç randevu kuralına uyuyordu. Dikkatimin dağılmasını istemiyordum, sadece hokey istiyordum.

Ta ki hokey beni istemediğine karar verene kadar.

Belki de hokeyin kafamda dönüştüğü şeyden ne kadar nefret ettiğimi unutmak istiyorum.

Mırıldanıyor, aynı anda hem alaycı hem de tatlı bir ses, vücudu bana doğru kayıyor.

"Bunu içine koy."

Kulaklığı uzanmış parmaklarından alıyorum, bunu yaparken parmak uçlarımla deriyi hafifçe okşuyorum, onun yakınlığının verdiği hissin gerilmiş, gergin kaslarımı kaplamasına izin veriyorum. Kulaklıklar eski, onları birbirine bağlayan kablo o yanımdaki bankta otururken aramızda sallanıyor.

Çaresizlik içinde bacaklarımı açıyorum, ta ki eşofman altım hafifçe bacaklarına değene kadar. Uzaklaşmıyor, sadece kulaklığı sol kulağıma takarken sabırla beni izliyor.

Müzikte sessiz bir durgunluk var - yatıştırıcı ve beynimi ele geçiren eski panik kitlesini bastıracak kadar tekrarlayıcı. Sanki sadece sol kulağımdaki tomurcuktan gelen ses diğer her şeyi bastırmaya yetiyor.

Yanımda olmasının sıcaklığı dışında. Her nasılsa, bu daha fazla.

DÖRT

SADIE

Onu bu şekilde görmek acı veriyor.

Daha önce de panik atak geçirmiştim ama en kötüsü benimki değildi, Oliver'inkiydi. O kadar ki ilaç tedavisinden önce işlevini yerine getirmesine zar zor yardım edebiliyordum. Şimdi ataklar daha az ve seyrek, ancak Rhys'in kendi üzerine kıvrılmış, tam olarak yakalayamıyormuş gibi nefes almaya çalıştığını görmek, sinir sistemini sakinleştirebilmesi için kardeşimin göğsüne donmuş bir bezelye torbası koyma anılarını geri getiriyor.

Ama şu anda donmuş bezelyem yok.

"Bu yardımcı oluyor mu?" Jose Gonzalez'in nazik tıngırtıları kulaklarımızda yankılanırken soruyorum.

Başını sallıyor, gözleri üzerimde küçük bir desen çiziyor -gözler, ağız, elimi kavrayışı.

Gözler. Ağız. Eller.

"Yardım ediyorsun," diye geveliyor, yanakları utançtan mı yoksa yorgunluktan mı kızarmış.

Başımı salladım. "Tamam."

"Tamam."

Aramızdaki kulaklık kablosuyla birbirimize bağıymışız gibi her hareketimiz senkronize bir şekilde arkamıza yaslanıyoruz.

O nefesini yavaşlatana ve ben kalbimi yavaşlatana kadar müzik çalıyor. Ne kadar zamandır burada olduğumuzu unutuyorum.

"Müzik bana yardımcı oluyor." Ve Oliver, müdürü ve ben okuldaki "uygunsuz" davranışları ve okul dışındaki "ebeveynlik eksikliği" üzerine sözlü olarak tartışırken, onu bir an için kafamda kulaklıklarını kulaklarına kapatırken görmeme rağmen bunu eklemiyorum.

Tenimde bir gıdıklanma oluyor ve aşağı bakıyorum, Rhys'in elinin dalgın bir şekilde parmaklarımla çok tanıdık bir şekilde oynadığını görüyorum.

Ayağa kalkıyorum, geri çekiliyorum.

"Kaydın mı?" Soruyorum, aniden yüklü sessizliği doldurmak için çaresizce.

Yüksekten aşağı inmeye devam ederken o uykulu haliyle gülümsüyor.

"Buzun üzerine bile çıkamadım."

"Benimle kaymak ister misin?"

Bu sefer ukala bir sırtış. "Bu bir çizgi. Artık benimle flört ettiğini biliyorum."

"Değilim."

"Sen nasıl istersen Sadie," diye homurdanıyor.

"Teklif ediyorum..." *Ne teklif ediyorum?* Gülümsemeleri ve alayları başımı döndürüyor. "Buzları kırmak için."

"Tamam." Başını sallıyor, artık bağıcıklı olan patenleriyle tepemde dikiliyor, bir endişe yumağından bir erkek kulesine dönüşüyor. "Ve müziğin."

"Ne?"

"Müziğini istiyorum." Omuz silkiyor. "İyi hissettiriyor. Odaklanmama yardımcı oluyor sanırım."

Sözlerindeki bir şey ona sarılma isteği uyandırıyor, gözlerimin arkasında hafif bir yanma oluyor.

"Tamam," diye kabul ediyorum.

Rhys'in bana doğru geldiğini görünce, onun arkası dönükken buzdan sıvışmaya çalışırken düşündüğüm kadar kurnaz olmadığımı fark ediyorum.

Bir an için metal kapıyı pencereye çarpmayı düşünüyorum ki yaklaştığında "Kapalıyız!" diye bağırabileyim.

Ne yazık ki bu, kahvesini ona uzatırken tezgahımın üzerinde uyuyakalmak üzere olan masum annenin parmaklarını ezmek anlamına geliyor.

"Teşekkürler," diyerek ikinci fincan sıcak çikolatayı alıyor ve iki hiperaktif hokey çocuğunu uzaklaştırıyor.

"Senin de burada çalıştığını bilmiyordum." Gülümsüyor, kafasını lavabonun altına sokmuş gibi biraz ıslak olan saçlarını eliyle karıştırıyor

sabah patenini bitirdikten sonra. Kulaklarının kıvrımına sıkıştıramayacağı kadar kısa olan birkaç dal yüzüne çarpmaya devam ediyor.

Ellerimi sıkıyorum, çünkü beynimin aptal bir kısmı o tüyleri kendim geriye itmek istiyor.

"Bu şekilde anahtarım var." Omuz silkiyorum. Bu şekilde bir anahtara sahip olduğum falan yok - genellikle liseliler için ayrılmış bir büfede çalışmanın buz pistine giriş anahtarını garanti ettiğini sanmıyorum.

Buna sahibim çünkü bu Koç Kelley ile her yaz yaptığım uzlaşmanın bir parçası. Eğer yerel pistte antrenman yapmaya devam eder ve ona haftalık rutinlerimin güncel görüntülerini gönderirsem, kardeşlerim okuldan ayrıldığında beni ülkenin öbür ucuna sürüklemeyecek.

"Bir kahve alabilir miyim?"

Gülümsüyorum, ama sıcaklık omurgamda geziniyor. "Hepsi bitti." "Sabahın yedi buçuğunda kahve mi bitti?"

"Maalesef," diyorum önümdeki fincana krema karıştırarak. "En sevdiğin müşterin için birazcık bile kalmadı mı?"

Gülümsüyor ve bu beni duraksatıyor, normalde yontulmuş yanaklarında birbirine uyan iki gamze izi var, genellikle hüzünlü kahverengi gözlerine biraz ışık sızıyor. O gülümsemenin içinde güneşte açmış bir çiçek gibi durmak istiyorum.

"Rhys, sen benim ilk onumda bile değilsin. Ayrıca, senin hazırlık okulu mezunu kışının bir buz kompleksi büfesinden bir şey satın aldığından da şüpheliyim."

Sanki söylediklerim beni derinden yaralamış gibi elini göğsüne vuruyor. "Beni artık imtiyaz standı sadakat kulübünün kart sahibi bir üyesi olarak kabul edin."

"Peki, bu durumda." Ona doğru uzatmadan önce bir strafor bardak alıyorum.

"Sana ne borçluyum?" Gözleri bana parıltıyor.

"İş yerimdeki sürekli varlığınıza bir mola." "Bu yüksek bir fiyat."

"Ben pahalıyım."

Koyu kahveden bir yudum alır ve küfreder.

"Maxwell House," diyorum, kendi yudumumdan bir yudum daha alarak. Rhys başını sallıyor. "Boktan bir kahve."

"Çok," diye katılıyorum.

"Sanırım kandırıldım."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "En sevdiğim müşterimi dolandırmak mı? Asla yapmam."

Kahkahası patlıyor, güzel ve okul aşkıyla konuşan bir çocuğun çocuksu kırılganlığıyla dolu. Bu bende kirpiklerimi kırıştırma ve süslenme isteği uyandırıyor - ki bu sadece onun varlığının beni pelteye çevirdiğini fark ettiğimde midemi bulandırıyor.

"Favori, ha?"

Omuz silkiyorum, "En iyi bahşişi sen verirsin."

Tekrar gülüyor ve dirseklerinin üzerinde bana doğru eğilmeden önce yüksek bir banknot çıkarıp bana doğru uzatıyor. "Sanırım öyle."

Onu öpmek çok kolay olurdu. Bu çocuk kişisel sınırlarım ve sağlığım için bir tehlike.

"Dediğim gibi, ben pahalıyım."

Ağzı bir saniyeliğine açılıyor, sonra dikleşip iterek uzaklaşırken kapanıyor.

"Üzgünüm, görüşürüz."

O kadar hızlı gitti ki kamçılandım.

Bir an etrafıma bakındım, ona bu kadar yaklaştığım için yanaklarım kızarmıştı. Gözlerim uzun boylu, yakışıklı, orta yaşlı bir adamın ve Waterfell hokey tişörtleri ve şapkaları giymiş bir grup oyuncunun üzerinde geziniyor ve yüzüm açık bir imayla kızarıyor.

Hızlı bir sabah flörtü için yeterince iyiydi ama arkadaşlarının karşısında utanç vericiydi.

Unut onu.

"Rhys Waterfell hokeyi" tarayıcımın arama çubuğunda duruyor, gösterge yanıp sönüyor ve Rora yanımda belirdiğinde bir karar vermeme bekliyor.

"O da ne?"

"Tanrım, Rora," diye sızlanıyorum, hızla atan kalbimi durdurmak için elimi göğsüme koyuyorum. "Sana bir zil bulmalıyız."

Kıkırdıyor, belindeki önlükten en sevdiğim vişneli lolipodu çıkarıp bana uzatıyor. "Eğer dikkatin bu kadar dağınık olmasaydı bir taneye ihtiyacım olmazdı" - diye başlıyor, y harfini çıkarıyor ve uzun bacaklı haliyle karşıma geçip arama çubuğundaki enter tuşuna basıyor- "Rhys Maximillian Koteskiy. Vay be, ne kadar uzun bir kelime."

Sadece başımı sallayabiliyorum, ekranımda beliren görüntüsü karşısında dilim bir anda damağıma yapışıyor.

Rhys Maximillian Koteskiy: 1.80 boyunda, 210 kilo. C. Sağdan Vuruyor.

"Yüzünde onu ne kadar çok yemek istediğini düşünüyor muşsun gibi bir ifade var."

"Ben sadece *'Reece'*i böyle hecelemenin ne kadar iğrenç olduğunu düşünüyorum. Tanrım, daha klişe olabilir mi?" Parmağım istatistiklerinin altındaki ekrana, şaka yaptığım hazırlık okulu geçmişine dokunuyor. "Berkshire Okulu mu? O özel bir hokey akademisi, Rora. Ve bak, babası NHL'de şöhretli bir oyuncu. Mükemmel küçük bir dahi gibi yetiştirilmiş."

Kelimeler ağır geliyor ama yine de tükürüyorum, nefes nefese kalmış ve dehşet içinde buzun üzerinde yatarkenki görüntüsünü görmezden geliyorum. Kızarmış, nefes alamadığı için paniklemiş görüntüsü, ekranımdaki vesikalık fotoğrafla derin bir tezat oluşturuyor.

Daha genç görünüyor, lacivert bir hokey kazağı giymiş, Waterfell Üniversitesi'nin kurdu göğsünde uluyor, dünyanın önünde olması gereken bir gülümsemeyle hayattan daha büyük görünüyor. Gamzeli. Kısa, bakımlı saçlar ve berrak gözler.

"Sadie?"

Başımı sallıyorum, Aurora'ya bakmadan önce olabildiğince hızlı bir şekilde ekrandan çıkıyorum.

Kız muhteşem ve bu sadece zayıf, atletik vücudu ve her nasılsa her zaman binlerce yeni, farklı şekilde mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş gibi görünen bukleler karmaşası değil; daha derin bir şey, sanki güneş parlak, kahverengi teninin içinden parlıyor, gördüğü her şeyin üzerine uzanıyor.

"Öyle mi?"

"Onu neden aradığını söyleyecek misin?"

"Çünkü kim olduğunu bilmiyordum ve son zamanlarda beni... rahatsız ediyordu."

"İkinci kısma geleceğiz ama buradan başlayalım: Nasıl olur da Waterfell'e gidip bu adamı tanımazsın! Ben bile onun kim olduğunu biliyorum ve hiç maça gitmedim."

Gözlerimi devirmeye çalışıyorum, çünkü bu doğru olsa da, Rora benden daha bilinçli. Küçük duvar çiçeği çok şey biliyor çünkü dinliyor, her şeyi izliyor.

"Her zaman o arenadasın, eminim tünellerde ve koridorlarda onun gerçek boyutlu kesimleri vardır, eğer yüzünün devasa posterleri

kampüsleri de buna dahil."

Tanrım, geçen dönem bu kadar kötü müydüm?

Evet, Koç Kelley'nin düşüncelerimi işgal eden sesini duyabiliyorum, bana tam olarak ne kadar eksik olduğumu, her iki programımın da finallerde ne kadar hayal kırıklığına uğradığını söylüyor.

"Fark etmemiştim, sanırım," diye cevap veriyorum, sadece gönülsüzce, çünkü bunun hakkında konuşmayacağım. Bu yıl takımım için, Oliver ve Liam için daha iyi olacağım ama artık geçen yıl hakkında konuşmayacağım.

Rora'nın yüzünde şimdi o ifade var, ışıltılı yeşil gözlerinin üzerindeki kemerli mükemmel kaşlar, büzülmüş dudaklar. Her duygusunu yüzünde taşıyor ve *bu* onun endişesi.

"Pekâlâ, seni rahatsız ettiğini söylemiştin," diye hatırlatıyor bana, lavaboda ıslanan rengârenk kupalara uzanmadan önce söyleyeceği her şeyi unutuyor. Uzattığı elindeki ıslak bezi alıp kurulamasına yardım ediyorum. "Bana bundan bahsedecek misin?"

"Son zamanlarda ilk antrenmanlarımda onunla birkaç kez karşılaştım. Benden önce kayma eğilimi var." Tekrar omuz silkiyorum, ona doğru döndüğümde kendimi gülünç hissediyorum.

Rora'nın ciyaklaması anında duyuluyor ve etrafımızdaki kapalı, boş kafeye rağmen ağzını kapatma isteği duyuyorum. Ona attığım sert bakış, sakinleşmesi için yeterli oluyor.

"Çok şirin," diyor ve rengini kaybetmeye başlayan ev yapımı ayçiçeği şeklindeki bir kupaya yeniden başlarken aşırı derecede başını sallıyor. "Yani, hokeyci çocuk ve figür-"

"Hayır," diyerek sözünü kesiyorum ve büyük lavabodaki suyu boşaltmak için uzanıyorum. "Kes şunu, her şeyi romantikleştiremezsin - bu konuşmayı daha kaç kez yapmamız gerekiyor?"

Bana bir köpek yavrusunu tekmelemişim gibi bakıyor ama Rora umutsuz bir romantik ve üç yıldır benim arkadaşım - aslında tek arkadaşım. Ama sabahları beni kaç erkeği tuvalete sokarken ya da yurttan kaçarken izlediğinin bir önemi yok, aşk hikayemin dışarıda bir yerde olduğuna ikna olmuş durumda.

"Anlaşıldı mı?" Ellerimi yıkarken soruyorum. Neredeyse agresif bir şekilde başını sallıyor, önlüğünü çıkarmak için yana kayıyor ve bana yer açıyor.

Rora, önlüğümü onunkinin yanındaki küçük bölmeye koymam ve sırt çantamı almam için sadece bir dakika bekledikten sonra baraj patladı.

Kapalı dudaklar.

"Peki... Hokey maçına gidebilir miyiz?"

Bu sefer gülümsememe ve gözlerimi hafifçe devirmeme engel olamıyorum. Ama içimden yükselen kahkaha tufanı ve birlikte çıkarken kolunun omzuma dolanması, aramızdaki bir espriye kıkırdaması kendimi normal ve iyi hissetmemi sağlıyor. Bir anlığına da olsa yirmi bir yaşında sıradan bir üniversite öğrencisi gibi.

BEŞ

RHYS

"Hayır."

"Rhys," diye sesleniyor babam, sesi mermer tezgâhı kavrayan yumruğumu bembeyaz yapıyor. "Lütfen. Seninle geleceğim. O zamandan beri birlikte kaymadık..." elini koyu renkli tuzlu biberli saçlarında gezdirerek sözünü kesiyor.

"Farkındayım," diye çıkışıyorum ve ağzımdan çıkan kelimelerden hemen pişmanlık duyuyorum. "Beni kontrol etmek ve nasıl kaydığımı görmek istediğini biliyorum ama bunu kendi başıma yapmalıyım, tamam mı?"

Babamda bir an için bir kırılganlık oluyor, sonra başını sallayıp pahalı espresso makinesine dönüyor, sessizce, neredeyse somurtkan bir şekilde çalışıyor.

"Şimdiden bir kahve daha mı?" Ayaklarımı mutfak zeminine yapıştıran gerginliği hafifletmeye çalışarak soruyorum.

"Annen için." Gülümsüyor, yavaşça annemin aşırı karmaşık lattesini yapıyor, bir çeşit köpük sanatıyla tamamlıyor ve annem hafifçe odaya girene kadar zar zor bitiriyor. Üzerinde küçük meyve ve sebzeler olan tüylü bir bornoz giymiş, kalın gözlükleri kafasının üstünde, saçlarına dolanmış bir şekilde duruyor.

"Günaydın," diye sesleniyorum, benim durduğum yerin yanındaki bar taburesine yerleşirken bana doğru mutlu bir gülümseme fırlatıyor.

"Nasıl uyudun?" diye soruyor, sorusundaki açık ve gizli çek- işaretine rağmen esniyor.

"Güzel."

Yalan değil. Tüm gece dinlenebildim, bu nadir bir olay, kendimi ikna etmeye çalışıyorum, bunun belli bir kişinin dikkat dağıtıcı düşünceleriyle ilgisi yok.

Artistik patinajcı.

"Güzel." Annem gülümsüyor. Babam arkasından yaklaşıyor, dumanı tüten fincanı önüne koyuyor, başının üstünü öpüyor ve omuzlarına masaj yapıyor.

"Bugün günlerden ne?" Onlara doğru eğilerek soruyorum. "Sanırım... bir çiçek?"

Babam kaşlarını çatı. "Bunun bir kalp olması gerekiyordu."

"Büyük bir mantar kütlesine benziyor," diyor annem, ses tonu sevecen.

Gülüyorum, annemle babamın bana bakmasına neden olan gerçek bir kahkaha. İyiliği hemen kovan bir suçluluk duygusu var. Onların yanında bile bu kadar boş muydum?

"Geç kaldım," diyorum, ayağa fırlayıp kapının yanından çantamı alarak.

"Boş bir pist için mi?" Annem sırtıyor.

"Evet." Açıklama zahmetine girmeden anahtarlarımı aldım ve garaja doğru yola çıktım.

İçeri girdiğimde pistin boş olmasını, Sadie'nin gerçekten de hayal gücümün bir ürünü olmasını, böylece endişem ve hiçliğim içinde kendimi bu kadar yalnız hissetmemeyi umuyorum.

Buzda gördüklerim bu iddiayı kanıtlar nitelikte.

Daha önceden hatırladığım o enerjiyle kayıyor, tüm tutkusuyla, buz üzerinde canlı ateşi izler gibi. Hareketlerinin hiçbiri o kadar akıcı görünmüyor, güçlü jimnastikçi-zarif balerin melezi gibi görünen narin dans hareketleri arasındaki tüm yumruklar, ama işe yarıyor.

Köşedeki küçük bir Bluetooth hoparlörden müzik çalıyor, ritmi ağır ve yüksek, ondan hayal ettiğim gibi değil. Telefonu bankın üzerinde duruyordu, ben de yan tarafına dokunup aydınlattım ve şarkının adı olan "Run Boy Run "ın en üstte kaydığını gördüm. Müziğin altını okumamak için kendimi zor tutuyorum ama "CEVAP VERMEYİN" diye bir mesaj görünce kendimi durduramıyorum.

Lütfen Sadie, sana ihtiyacım var.

Mesajın geri kalanı görünmüyor. Midemde bir şeyler kıpırdanıyor, sonsuz imalar midemi bulandırıyor. Hatta bakıyorum

Ona dönüp buzun üzerinde süzülürken, ikimizi de sonsuza dek bu sessiz, açık piste kilitlemek ve bunun dışında hiçbir şeyle yüzleşmek zorunda kalmamak için duyduğum karşı konulmaz dürtünün üstesinden gelemiyorum.

Ben psikopatım. Sanırım buzda neredeyse ölmek, kontrol manyağı zihniyetimi ortadan kaldırmadı.

Hızlı gidiyor, geriye doğru dönüyor ve bir atlayışa hazırlanıyormuş gibi eğiliyor, havada üç tur attıktan sonra kışının üzerinde köşe tahtalarının kıvrımına doğru kayacak kadar sert bir şekilde yere çarpıyor.

Farkına varmadan tahtaların üzerindeyim, ona doğru kayıyorum ve beni kurtardığı o ilk günün garip bir tersi gibi kısa duruyorum - sadece panikleyen hala benim.

"Sadie?"

Sesim boş geliyor, ellerim uyuşmuş.

Bana göz kırpmıyor, hafifçe yukarı itiyor. "Hey, ateşli çocuk."

İçimdeki rahatlama o kadar hızlı yayılıyor ki, neredeyse ona katılıp

Bu

z. "Oldukça sert düştün. İyi misin?"

"Bu sabah en *az* acıtan düşüş bu oldu." Sırıttıyor, bir Dudaklarının nazik kıvrımı midemin düşmesine ve ensemin ısınmasına neden oluyor.

Ve ona dokunmadan edemiyorum; pazularını tutuyorum ve patenleri vücudunun altında sabitlenene kadar onu nazikçe kaldırıyorum.

Yüzünde hala hafif mizahla karışık bir endişe var, sanki şu anda bile *benim* için *daha çok* endişeleniyor. Kaşlarının arasındaki o küçük çukur belirliyor, güzel gülümsemesine karşı çekik duruyor.

"Beni izliyor muydun?" "Belki."

"En kötü anlarımı yakalayıp duruyorsun," diye homurdanarak yavaşça kayıyor.

Arkasından köpek gibi solumamaya çalışarak onu takip ediyorum.

"Sadece adil," diye ekliyorum. "Bugünün koca kışımı buzdan çekmediğin tek gün olabileceğini düşünürsek."

"Daha büyüklerini gördüm."

Sözlü atışmada, flört teklifinde içimdeki her şey canlanıyor. Her zamanki uyuşukluğumun her parçası *onun* vaadiyle kaybolmaya başlıyor.

"Var mı? Kışlı bir kız mı?"

Durur ve gülümser. "P e k sayılmaz. Ama hokey oyuncularının *dev* gibi olduğunu çok *duydum*."

Avuç içim ağzının üzerine çarpıyor, onu itiyor ve ikimizi de hafifçe tahtalara çarptırıyor. Ufak tefek bir şey, benimkiler de takılı olduğu için bıçaklarının boyu bile ona bir şey vermiyor. Küçük ama narin değil ve kaslı vücudunu kaplayan dar siyah kumaşın arasından kolayca görebileceğim şekilde biçimli.

Elime doğru kıkırdıyor, gri gözleri alayının etkisiyle mizahla kırışıyor.

"Sisteminden çıkardın mı?"

Başını sallıyor, ama ben bir an daha dayanıyorum, onun bana bastırılmış hissi için çaresizim. Onu yakalamak, her santimini okşamak ve dokunmak istiyorum.

Yapmamalıyım - o benim *arkadaşım*, o bile olsa. Ama artık onun yörüngesindeyim ve o benim ağırlık merkezim haline geliyor. Farkında olsun ya da olmasın.

"Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"O koca yakışıklı kıcını neden buzdan çekip durduğumu bana söyleyecek misin?"

Sırıyorum. "Demek kıcıma bakıyordun."

Sessiz, yüzünde hala yarım bir gülümseme var ama gözlerinde beni hızlıca aradığı belli oluyor. *Yine* benim için endişeleniyor ve boğazımda bir düğüm oluşmaya başlıyor.

Beni aniden itiyor, pozisyonlarımızı değiştiriyor ve beni alıştığımдан çok daha yumuşak, şehvetli bir şekilde tahtalara ve pleksiglase bastırıyor, başının üst kısmı omuzlarımın tozunu alıyor.

"Pekala, ateşli çocuk, bir anlaşma yapalım."

Anlaşmaya gerek yok. Bana böyle bakmaya devam ederse, ne derse yaparım.

"Ben sana bir şey sormuyorum, sen de benimkini sormuyorsun. Buzları paylaşıyoruz

."

"Ve müzik," diye araya giriyorum.

"Ve müzik." Gülüyor ve göğsüm hafifliyor. "Ama hepsi bu kadar.

Başka bir şey yok, sadece... ortaklar."

Benden uzaklaşıyor ve gözlerini benden ayırmadan küçük bir dönüş yapıyor. "Bana bakma," diye ekliyorum umutsuzca, o kendi tarafına doğru kaymaya başlarken.

Kaşları kırışıyor ve ağzı alay edecek ya da başka bir soru soracakmış gibi açılıyor ama sormuyor. Yüzümde gördüğü bir şey yeterli olmalı.

"Tamam."

"Sanırım buldum!" Liam bağıyor, sopası pakla birlikte dönerken tekrar yere vuruyor.

Gülümsüyorum, onu kucaklamak için kayıyorum ve o küçük bedeninin altında bıçaklarını sabitlemeye çalışırken kollarını tutuyorum.

Yeniden gönüllü olmak aslında annemin fikriydi, babamın her sabah birlikte paten kayma konusunda başımın etini yediğini duyduktan sonra. Bu ve bana söylediği gibi, beni takip etmemesi için her sabah onun dikkatini dağıtmak zorunda kalması.

Söz konusu dikkat dağınıklığının ayrıntılarını ısrarla istemedim. Ailem her zaman beni normalde hasta edecek kadar sevecen olmuştur.

Şimdi Liam'la gergin bir şekilde kayarken, pistin diğer tarafından babamın bakışlarını umutsuzca görmezden gelmeye çalışıyorum. Büyük çocuklara yardım ediyor, bu da Oliver'la birlikte olduğu anlamına geliyor, bu yüzden ikisini de kontrol etmeden edemiyorum.

Uzun boylu ve güçlü babam, siyah saçlarını kaplayan aklar ve gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar dışında, emekli olmadan önceki NHL yıldız oyuncusu gibi. Tıpkı benimle birlikte buza çıktığı her zaman olduğu gibi, iki parlak turuncu koninin etrafında oyuncularla birlikte pivot talimleri yaparken gülümsüyor.

Eldivenimi çıkardıktan sonra elimi uzatmadan önce, Liam'a manevra yaptırarak pantolonumun alt yan cebini tutmasını sağlıyorum.

Tatbikat alanında bekleyen çemberden yüksek sesli bir kahkaha yükseliyor ve Oliver'ın etrafını saran bir grup ergenlik çağındaki çocuğu fark etmemi sağlıyor.

Yaşına göre biraz uzun ama son bir saatlik dikkat dağıtıcı eğitimde gördüğüm kadarıyla Oliver yetenekli. Pistin kenarında sohbet eden koçlar tarafından izlenecek kadar iyi.

"Olamaz," diye mırıldanıyor Liam, söz dinlemeyen çocuğu yüzünden bitkin düşmüş bir anne gibi iç geçirerek.

"Ne? Oliver?"

Liam başını sallıyor, bana bakıyor ve elimi bırakıyor. "Evet. Bazen o çocuklarla kavga ediyor, kırmızı formalı olanlarla."

"Onları sevmiyor mu?"

"Buraya her zaman gelmiyorlar. Sanırım sadece babalarıyla birlikte olduklarında. Oliver kimseyi sevmez ama onları gerçekten sevmiyor."

Çocuğun gözlemci olduğunu fark ettim. Ablası hakkında hatırlayabildiği her şeyi bana anlatmasını istememek için kendimi zor tutuyorum.

"Nedenini biliyor musun?"

"Pek sayılmaz." Kollarını kavuşturarak verdiğim pozu taklit ederek tekrar iç geçiriyor. "Ama bir keresinde herkesle ve Koç Chelsea ile köpekbalıkları ve minnows oynuyordum ve Sadie hakkında konuştuklarını duydum."

Oliver'ın eldivenlerini çıkarıp çocuklardan birine vuruşunu izlerken midem bulanıyor. İlk NHL maçını izliyormuş gibi tezahürat yapmaya ve ısılk çalmaya başlamak istiyorum ama kendimi kontrol etmeyi başarıyorum.

Bunun yerine Liam'a, ben kayarak aralarına girerken tahtaları tutmasını söyledim.

"Geri çekil," diye bağırarak onları kolayca ayırdım. "Sakin ol."

Babam Oliver'ın omzunu tutmaya çalışıyor ama o yanmış gibi kendini geri çekiyor.

"Dokunma bana, pislik."

Bir nefes üfledim. *Tanrım, bu çocuk.*

"Sakin ol Oliver," diyorum, kırmızı tişörtlü çocuğun yakasını tutarken sesimi biraz daha yumuşatıyorum.

Oliver'ın hararetli bakışları yine tırmalamaya hazır kafesteki bir hayvan gibi benimkilere yöneliyor. Sadie'ye benziyor, savunmacı ve sert.

"Onlar başlattı," diye tükürüyor, öfkesi dalga dalga yayılıyor. Ama ona inanmam için yalvaran bakışlarındaki kırılganlığı görebiliyorum.

"Biliyorum," diyorum camly, diğer çocuğu babama doğru iterek serbest bırakıyorum. "Bırak onlarla Koç Max ilgilensin. Hadi gidip sakınleşelim."

İç çekip başını eğmeden önce gözlerinde bir şey parıldıyor. "Tamam," diyor ve Liam'ın buzun üzerinde yattığı yere doğru beni takip ediyor.

Seans neredeyse bitmek üzere ama üçümüz için pistin bir köşesini tutuyorum, Oliver'ın kenarlarını düzeltirken Liam'ı da sürüklüyorum.

Babam bize katılana kadar pistin temizlendiğini fark etmedim.

"Chelsea nerede?"

"Onu evine gönderdim; ailelerini bekleyeceğimizi söyledim."

Başımı sallıyorum, bakışlarımı hala Oliver'ı kenarlarıyla oluşturduğu çemberin etrafında kovalayan Liam'da tutuyorum. Eğer babama bakarsam, orada olduğunu bildiğim, bu çocuklar ve benim onlarla olan bağlantım hakkındaki soruyu göreceğim.

Ama rahatsız etmiyor. Bunun yerine, babam sopasıyla öne çıkıyor, Oliver'ı mevcut düzeninden çekiyor ve odağını hızlı bir şekilde yakalamaya kaydırıyor.

backhand'ine vurdu. Birkaç dakika sürüyor ama bize kolayca ısınıyor, kendisine verilen her düzeltmeyi takip ediyor. Babamın içindeki kıvılcımın ateşlendiğini görebiliyorum, çocuğun şu anda sahip olduğu yetenek seviyesinin parlak bir potansiyel olduğunu fark ediyor.

Onu içgüdüsel olarak fark ediyorum, sanki beni sürekli delici gri bakışlarına çeken bir işaret fişeği gibi. Adımlarının ortasında duruyor, gözlerinde endişe ve gardını almış bir *şekilde* Oliver'ı izlerken çantası omuzlarından düşüyor.

Ben onu kucağıma alıp ikimizi de kaydırırken Liam ona bağıyor. Oliver duraklıyor ama babam ona mevcut talimini tekrar yaptırıyor.

Sadie gözleri parlayarak onu izliyor, sanki bu çok sık görebileceği bir şey değilmiş gibi.

Liam'ın üzerimden inmesine izin vererek, "O yetenekli," diyorum.

Küçük çocuk "Beni izle!" diye bağırır. Ve pistin karşısındaki kardeşine katılmaya çalışır. Direnci ve çabuk toparlanmasına rağmen asla başaramaz.

Oliver'ın biraz gösteriş yaptığını ve Sadie'nin onun her hareketine yapıştığını söyleyebilirim. İçimde bir şeyler kıpırdıyor, sanki ilk gün onu köşeye sıkıştırdığım için özür dilemem gerekiyormuş gibi. Belki de bu durumu yanlış anladım.

Ama sonra, onun telefonuna gelen aramayı düşündüm.

"Ailen gelmiyor mu?" Soruyorum ama mayın tarlasında test yapıyormuş gibi hissediyorum.

Bana bakmayı reddederek, "Bir anlaşmamız var, ateşli çocuk," diye cevap veriyor. "Onlar meşgul. Çocuklarla ben ilgilenebilirim. Başka sorunuz var mı?"

Binlerce. Mesela neden bu kadar kızgınsın? Neden yanıyormuş gibi kayıyorsun? Telefonunda CEVAP VERMEYİN olarak listelediğin o kötü kişi kim? Güvende misin? İyi misin?

Yine de başımı
sallıyorum. Kırıntılar.
Her birini yiyeceğim.

ALTI

RHYS

İki haftadır bu rutin devam ediyor, paten bağlarken panik atak geçirmeden ayaklarımı tekrar yere basıyorum. Aynı saat içinde Steely Dan'den Ethel Cain'e ve Harry Styles'a uzanan eklektik müzik zevkiyle paten kayarak karnımı doyurduğunu görme vaadiyle uyandığım iki hafta.

Şimdi, ilk seçtiği şeyin onun ruh halini nasıl okuyabildiğim olduğunu hissediyorum. Phoebe Bridgers çaldığında sakinleşmeye ihtiyacı olduğunu veya Two Door Cinema Club ve MGMT'yi arka arkaya çaldığında hızlı bir dans pateni için çaresiz olduğunu söyleyebilirim, genellikle buzun kendi tarafında serbest stil yaparken endorfinle gülümser.

Ama bazen Tracy Chapman'ın "Fast Car" şarkısına başlar. O günlerde genellikle benimle konuşmuyor, sadece içeri girerken yarı yarıya yaşlarla dolu gözlerle bana bakıyor.

En çok o günlerde dinlemeye çalışıyorum, sanki duyduğu sözler onun için başka bir dil olabilirmiş gibi, en küçük ipuçlarını yakalayıp, tüketebildiğim kadarını tüketmek için çaresizce.

Ama bugün geç kaldı.

Sadie'nin geç geldiği çoğu gün sinirli bir gün geçiriyor, ben de çekim yapmaya hazırlanıyorum ve pisti gürültülü bir şeye koşuyorum. Ama bugün o günlerden biri gibi görünmüyor.

Onsuz buzda olmanın verdiği endişe, tünelden sessiz piste doğru yankılanan sesini duyduğumda yatışıyor.

O içeri girerken dönüp bakmamak, bakmadan önce patenlerinin buzu kestiğini duyana kadar beklemek için tüm gücümü harcıyorum.

Her zamanki kıyafetini giyiyor: yıpranmış gri Waterfell Üniversitesi tişörtü ve beyaz patenlerinin üzerine bol gelen tozluk, saçları toplanmış ve

çoğunlukla yüzünden.

Aynı tarzda bana doğru kayıyor; biraz kızgın, zarif ama biraz da intikam duygusuyla.

"Sana bir şey yaptım," diyor ve kaşlarının arasında bir çukur var, sanki hayal kırıklığına uğramış ya da her şeyi neredeyse sürekli sorguluyormuş gibi. Ellerinde bir şey yok, ama sanki hediyesi olan benmişim gibi ellerini bana uzatıyor.

"Ne?"

"Telefonun."

Açıp ona veriyorum, omzunun üzerinden izliyorum, tam yanıma yerleşiyor, uygulamayı açıp profilini seçiyor ve ilk çalma listesine tıklıyor.

Kafasında bir parti şapkası olan çok üzgün görünümlü bir beagle resmi var, yere yayılmış halde yatarken bile, ama karşısında ışıltılı harflerle albümün adı parlak.

"Sadie'nin Reece'in Hüzünlü Şeytan Beyni için Şarkıları," diye yüksek sesle okudum ve "Rhys'i yanlış yazmışsın," diye ekledim.

"Ailen doğum belgesinde adını yanlış yazmış. Senin yolun *Rise*'a benziyor. Yani bir şey varsa, ben düzelttim." Gözlerini deviriyor ama dişleri biraz bilinçli bir şekilde dudağına yapıyor. "Dün gece yaptım. Ben... Şey, grafik tasarım benim bölümüm değil."

Kalbim bir an için sıkışıyor, onun yatak odasında bütün gece şarkıları seçtiğini ve kapak için resim yaptığını düşününce bıçak yarası gibi oluyor. Benim için.

"Belki kayarken dinlersin diye düşündüm ve... Bilmiyorum. Bu aptalca-

"

"Öyle değil," diye sertçe sözünü kestim. "Bana bir çalma listesi hazırladın."

"Evet." Başını sallıyor, patenlerinin üzerinde geniş bir daire çizerek ileri geri sallanıyor ve her seferinde göğsümü itiyor. Bu kez döndüğünde onu tutuyorum, ellerim bana dokunmasını sağlamak için bileklerinde. Bileklerini kendiminkilere geçiriyorum, zamanı kadar dokunuşu da bencilce. Cebimden ikinci AirPods setini çıkarıp kulaklarına takıyorum ve yavaşça gitmesine izin veriyorum.

"İlk sen seçmek ister misin?"

"Bence sadece karıştırmalısın. Ben öyle yapıyorum, sen de panik yapmak yerine buna odaklanıyorsun."

Diğer uca doğru kaymaya başladığında parmağımı düğmenin üzerinde gezdiriyorum, sonra durakladığını ve geriye doğru döndüğünü görüyorum.

"İşe yaramayabilir ve sizi neyin rahatsız ettiğini gerçekten bilmiyorum ama müzik bana yardımcı oluyor."

Orada durur, ama söylenmemiş kelimeler de bir o kadar yüksektir. Bir şey varsa, gözleri bunu kolayca söylüyor; *yardım etmek istedim ve sahip olduğum tek şey bu ve seni görüyorum.*

"Teşekkür ederim," diyorum ama bu çok yetersiz kalıyor.

Shuffle tuşuna basıyorum ve "No Sleep Till Brooklyn" kulaklarımda çınlamaya başladığında küçük bir kahkaha atıyorum.

Hızlıca kayıyor, zikzaklar çizerek ilerliyor ve ısınıyor, her zamanki gibi odaklanmış. Ama tekrar yanımdan geçtiğinde gözleri benimkilerle buluşuyor ve kulaklıklarımızdan çalan sözlere eşlik ediyor.

Göğsümde bir kahkaha gümbürdüyor. Onunla sonsuza kadar böyle kalmak istiyorum.

"Baban *ilginç* bir şeyden bahsetti - lanet *olsun!*"

Tezgâhtaki yerimden başımı kaldırıp annemi kontrol ediyorum, parmağını musluğun altına sokarken arkasındaki tencerede kaynayan sos fokurduyor.

"İyi misin?" Gülümsüyorum, ellerini tulumuna silerken ve sobaya geri dönerken onu izliyorum.

Babam inanılmaz bir hokey oyuncusu olabilirdi ama annem kendi alanında tanınan biriydi. Birçok haber ve dergiye göre "*Mimarlığın Sevgilisi*" olan Anna Koteskiy, daha çok görkemli çardaklar ve abartılı bahçeler tasarlamasıyla tanınıyor. Şimdilerde ise zamanının çoğunu sürdürülebilir konut projeleri için birkaç hayır kurumu yöneterek geçiriyor.

Yine de annem yemek yapmayı çok seviyor - kendisi ve çevresindeki herkes için ne kadar tehlikeli olursa olsun.

Her nasılsa, babamın girişi onu tavayı kolunun üzerine düşürecek kadar korkutuyor, küçük bir küfür savuruyor ama yine de tavayı elinde tutmayı başarıyor. Babam ve ben ona doğru koşuyoruz. Ben tavayı almak için tezgâhtan bir eldiven alırken, babam hayati tehlike arz eden bir yaralanma geçirmiş gibi onun üzerine titriyor.

Ona Rusça ve İngilizce karışımı bir dilde bir şeyler mırıldanırken, annem ve ben gözlerimizi deviriyoruz.

"Belki akşam yemeğini ben üstlenirim." İç geçiriyor ve yanık tenine bir öpücük daha kondurarak onu bırakıyor. "Dışarısı güzel, oğlumuzu verandaya çıkar ve masayı hazırla."

Annem koyu yeşil çömlek tabakları alırken ben de gümüş takımları, peçeteleri ve masanın diğer ihtiyaçlarını kollarıma dolduruyorum ve ikimiz de geniş mutfaktan çıkıp bitişikteki cam seradan geçerek arka verandaya çıkıyoruz. Dize ışıkları çoktan yanmış, sıcak altın rengi ışık saat altı güneşinin kehribar rengine ilave bir parlaklık katıyor.

Özel meşe ağacından masanın hafifçe tozunun alınması gerekiyor ki bu da yılın bu zamanları için olağan bir durum, zira verandanın dış çevresindeki çiçeklerin ve çiçek açmış ağaçların sayısı oldukça fazla.

"Peki, kız kim?"

Ağzımdaki bir yudum suda boğuluyorum, annem -hain- gülüp kendime gelmemi beklerken tekrar tekrar öksürüyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Belli ki bir kız var."

Parmaklarım bardağımın terinde dans ediyor. "Babam bir şey mi söyledi?"

Gözleri, hayal ettiği kişiye olan aşkı itiraf etmişim gibi parıldıyor. "Yapmalı mıydı?"

"Hayır."

"Rhys, eğer baban benden önce bir kızdan haberdar olursa seni asla affetmem." Bir dakika boyunca bana hançer gibi baktı, sonra bilmiş bir gülümsemeyle rahatladı. "Ayrıca, balo olayından sonra flört hayatın söz konusu olduğunda onu hâlâ köpek kulübesinde tuttuğunu sanıyordum."

Mezuniyet balosundan bahsedildiğinde bile tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor ve anıları beynimdeki tuğla duvarın arkasına itiyorum.

"Hatırlatma bana." Başımı tekrar sallıyorum. "Sana birinin olduğunu düşündüren ne?"

Hafifçe alay etmesini bekliyorum, ama sesi çocukken her başarısızlık, sıyrık ya da çürük için kullandığı yumuşak fısıltıya dönüşüyor.

"Çünkü sen benim oğlumsun; kalbimin bir parçasısın, aşkım ve sen *Boğuluyordum*. Belki de hâlâ boğuluyorsunuzdur."

Kendimi hasta hissediyorum. Tabii ki annem bilirdi, beni sık sık kâbuslardan kurtardı.

"Muhtemelen." İç çekiyorum, dizim tekmeleniyor, endişeyle zıplıyor. "Ama son zamanlarda farklı görünüyorsun."

Boşlukları doldurmamı bekliyor ama ne söyleyeceğimden emin değilim. En azından benim için bir kız var, beni sonsuza kadar kol mesafesinde tutacak olsa bile. Sorun değil, yanımda olduğu sürece bir kol mesafesi uzakta kalacağım, boş bedenimi dolduran gölgeleri kovalayacağım.

Sağlıklı olmadığını biliyorum. Sadece umurunda değil. "Sadie sadece bir arkadaş."

"Sadie? Güzel isim."

Güzel kız. Dilimi ısıırıyorum, titrememi yavaşlatmak için bir elimi dizimin üzerinde yumuşatıyorum.

"Sabahları buzda geçirdiğimiz zamanı bölüşüyoruz. O bir artistik patinajcı, aslında Waterfell için."

"Öyle mi?"

"Benden gerçekten hoşlandığını sanmıyorum," diye homurdanıyorum, artık onun hakkında konuşmaya başladığım için kendimi durduramıyorum. "Ama komik biri. Ve iyi bir müziği var."

"Havalı bir kıza benziyor."

"Onunla kaymayı seviyorum." Kelimeler kusmuk gibi dökülüyor.

"Kızgın olan mı?" diye soruyor babam, masanın ortasındaki patlıcanlı parmağı tabaklamak için yanımdan kayarak. "Kardeşleri çok sevimli."

"Kardeşleri mi var?" Annem soruyor, babamın yanağına hızlı bir öpücük konduruyor ve biz kavrulmuş sebzeler, Sezar salatası ve makarnadan oluşan karışımı elden ele dolaştırırken yerleşiyor.

"Oliver ve Liam," diye öneriyorum. "Oliver oldukça iyi."

"İyiden de öte. Bu çocuk bir yıldız. Ve küçük Liam gördüğüm en sevimli çocuk, *rybochka*, tüm çilleri ve eksik dişleriyle."

Annem lokmasını bitirince bekler ve ekler: "Programdalar o zaman? Bu iyi bir şey."

"Sabahın erken saatlerinde pistte biriyle paten kaydığını bilmiyordum." Sözlerinde bir suçlama yok, gerçekten yok, ama yine de sırtım yukarıda.

Yalan çabucak kayar. "Onu ben davet ettim. Geçen yıl birlikte bir sınıfımız vardı."

"Dünyanın en kötü yalancısı ödülü hâlâ sana ait Rhys." Annem iç çekerek masanın karşısındaki şarap şişesine uzanıyor. Babam ondan önce davranıp kadehini onun için dolduruyor.

Onun hakkında konuşmak iyi hissettiriyor, en azından biraz, ama onu ne kadar sık düşünürsem düşüneyim - gri gözlerinin bana yerleşmesi, başka bir kabustan sonra kulaklığımdaki müziği, onun fantezisi

Ellerimde kalçalarım, boş kafamın içinde dolanıp duruyor. Sadie benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Bize arkadaş diyeceğinden bile şüpheliyim.

Bu arada, kendimi sadece ona yakın olmak için çaresiz buluyorum.

YEDİ

SADIE

Güzel bir gece. Gerçekten çok iyi.

"Waterloo" statik hoparlörlerden çalarken, sıcak Temmuz sonu havası açılmış camlardan süzülüyor. Liam arabadaki koltuğundan her kelimeyi avazı çıktığı kadar söylüyor ve ABBA takıntısının nereden geldiğini bilmesem de, kesinlikle onu teşvik ettim. Oliver bile gülümsüyor ve oturduğu yerden mırıldanarak eşlik ediyor.

Oliver'ın en sevdiği ve "mükemmel milkshake dipper kızartması" yaptığına yemin ettiği fast food restoranının arabaya servis bölümünden geçiyorum. Yüzü bir başka parlak gülümsemeyle aydınlanıyor ve ben de onu cebe atıyorum; bugünlerde bu tür gülümsemelere çok nadir rastlanıyor.

Ama bu gece, onlardan yapılmış.

Bu gece neredeyse 12 yaşındaki hayatının maçını oynadı ve takımının kazandığı üç sayılık atışlardan ikisini sayıya çevirdi. Bu karma gösteri takımında oynarken bile Oliver parlıyor; ve sonbaharda okul takımında daha da parlayacağını biliyorum.

Oliver böyle -yaz sıcaklığında kuruyan ıslak saçlar, çikolatalı shake kalıntılarıyla lekelenmiş ağız, çok büyük waffle kızartması ısırıklarının arasından gülümseyen- işte hatırladığım kardeşim bu. Acının altında gömülü olan.

Liam'la alfabe oyununu hiç şikayet etmeden oynuyor, ikisinin kıkırdamaları bana şu anda atıştırdığım baharatlı ızgara tavuklu sandviçten daha fazla yiyecek veriyor.

İşimiz bittikten sonra arabayı bir süre park halinde bırakıyorum, küçük bir parka ve donduğunda üzerinde defalarca kaydığımız popüler bir göle doğru uzanan hafif tepenin üzerinden gün batımını izliyorum. Böyle anlarda hepimiz için başka bir hayat hayal edebiliyorum, gün batımına doğru gitme, yeni bir yere varana kadar ışığı kovalama dürtüsüyle parçalanıyorum. Ben olsam

Eğer kardeşlerim için böyle gecelerin sonu gelmeyecekse bir daha asla paten kaymam.

Telefonum çalıyor ve arka planda çalan kısık müziği kesiyor.

Mitchel Hanburgh.

Avukat.

Arabadan inip bir ağacın altına giriyorum, küçük kulaklarının duyamayacağı kadar uzakta, onları izleyebilecek kadar yakın.

"Merhaba, ben Sadie."

"Sadie." İç geçiriyor. Onu neredeyse daha önce görüntülü konuşmada gördüğüm şekilde hayal edebiliyorum. "Dinle, Oliver'ın doğum belgesine hâlâ ihtiyacım var-"

"Buldum," diye kestim sözünü. "Yarın okula gidersem gönderebilirim."

"Harika," diye kabul ediyor ama bir sonraki adımın ne olacağını bilecek kadar tereddüt ediyor. "Peki ya baban? Onunla konuştun mu?"

"Zamanım olmadı."

"Bayan Brown, onay belgelerinde onun imzasına ihtiyacım var. Ve Liam'ın konusunu açmadım bile-"

"Anladım," diye tersliyorum, sonra bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, saçlarımı çekmeden önce düğümlere takılıyorum. "Özür dilerim, ne yapabileceğime bakacağım."

"Pekala," diye iç geçirir, istifa eder. "Gitmene izin vereceğim. Elinde ne varsa bana gönder, ben de velayet belgeleri konusunda ne yapabileceğime bir bakayım."

"Teşekkür ederim," diye cevap verip aramayı sonlandırıyorum.

Sanki mükemmel donmuş kar küresi anım paramparça olmuş gibi. Bu yüzden kardeşlerime verdiğim gülümseme eskisi kadar parlak değil.

Oliver'ın fark etmesinden nefret ediyorum, sormamasından daha da çok. Gülümsemesinin tamamen yok olana kadar azalmasını ve solmasını izlemek - eve doğru sürmeye başladığımda vücudundaki gerginlik - gözlerimin arkasına yaşların sızmasına neden oluyor.

Duygular o kadar ağır basıyor ki, araba yoluna girdiğimiz anda, bir şey olmadan uyuyamayacağımı biliyorum - içimde kaynayan her şeyi *dışarı* atacak bir şey.

Her zamanki bağlantıma hızlı bir Meşgul müyüz mesajı yazarken ellerim titriyor. Oliver'ın Liam'ın emniyet kemerini çözmeye başladığını görüp dışarı fırlamadan önce bir yanıt beklemiyorum.

Ev sessiz görünüyor, ama bu iyiye ya da kötüye işaret değil, en büyük küçük kardeşim ve benim iyi bildiğimiz bir şey.

Ön kapının kilitli olmamasından nefret ediyorum çünkü bu, Liam'ın hâlâ gevezelik edip şarkı söyleyerek eşikten ilk geçen kişi olduğu anlamına geliyor. Ona durması ve beklemesi için bağırmamın bir önemi yok, o kaçıyor, Oliver ve ben hepimiz domino taşları gibi birbirimize çarpana kadar onun peşinden koşuyoruz.

"Uyuyor mu-"

Liam'ın sorusu Oliver'ın eliyle ağzını kapatmasıyla kesilir.

Babamız uyumuyor, bilakis sızmış. Oturma odasının zemininde boş, yırtık bir kutu bira, mutfakın merdivenlerden hemen önceki köşesinde yarısı kırık boş bir viski şişesi var.

Hayır, kalbim boğazıma kaçarken fark ettim. O ağlıyor.

"Liam'ı odama götür."

Oliver'ın artık sessiz olan Liam'ı gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıkarması için tek gereken bu.

"Baba?" Başlıyorum, yavaşça ona doğru ilerliyorum, ruh halini çözemiyorum. "I-"

"Aman Tanrım," diye haykırıyor, başını kollarının beşiğinden kaldırıarak. Gözleri kırmızı ve çökük, yanakları sarhoşluktan pembeleşmiş ve gözyaşlarıyla ıslanmış. "Sadie, çok üzgünüm. Ben sadece..."

"Biliyorum." Bilmiyorum ama hâlâ bir arada tuttuğum parçalarım tamamen kırılmadan önce onu durdurmak istiyorum. "Paranın bittiğini sanıyordum. Bütün bunları nasıl aldın?"

"Lütfen. Özür dilerim," diye hıçkırıyor, sorumdan habersiz ya da duymamış, eli bileğimi sıkıca kavıyor.

"Kız kardeşime dokunma," diye alay ediyor Oliver, hışımınla mutfaka giriyor ve babamın elini kolumdan çekiyor.

"Ben senin babanım," diye tersliyor ve göz açıp kapayıncaya kadar acınası bir üzüntüden kızgın bir öfkeye dönüşüyor.

"Zar zor," diye karşılık veriyor Oliver ama beni mutfaktan uzaklaştırıyor. Babamla karşı karşıya geldiğinde cesurca konuşuyor ama korku gözlerinden okunuyor, hâlâ korkuyor. Hepimiz korkuyoruz.

"Her şey yolunda mı?" Merdivenlerin köşesini dönerken sordum.

Oliver başını sallar. "Yukarıda Liam'ın annesi olduğunu söyleyen lanet olası bir kadın var ve şimdi Liam saklanıyor."

Midem bulanıyor.

Liam bilmiyor, Oliver muhtemelen zar zor hatırlıyor. Beş yıl önceydi ve okul öncesi antrenman için erken kalkmışım.

Oliver'ı yanımda getirip babamla bir şey yaşamamak için. Ama merdivenlerden indiğimde babam kanepenin üzerinde bir biberona sarılmış sızmıştı ve bebek yerdeydi, kocaman kahverengi gözleriyle bana bakıyordu.

On altı yaşında bir lise öğrencisiydim ve Oliver'la birlikte zaten çok fazla sorumluluğum vardı; ve birdenbire, hayatımın mutlak bok gösterisine eklenecek zıplayan küçük bir erkek bebek var.

Koçum devreye girdi. En azından on sekiz yaşına kadar her şeyi gizli tutmam gerektiğini biliyordu, yoksa hepimiz götürölüp ayrılacaktık. Bu yüzden bana bakıcı bulmamda ve babamla anlaşmamda yardımcı oldu, böylece kaymaya ve kazanmaya devam edebildim.

Her şeyi ona borçluyum.

Kardeşimin odasına doğru attığım gürültülü adımları hissederken midemdeki çukur öfkeye dönüşüyor. Oliver peşimden geliyor ve o benim küçük kardeşim olduğu kadar, tüm bu öfkenin altında yatan bir koruyucu.

Sarhoş olduğu her halinden belli olan kadın, Liam'ı yatağının altında saklandığı yerden çıkarmaya çalışırken elleri ve dizleri üzerinde sallanmaktadır.

Onu gömleğinin yakasından tutup geriye doğru sürüklüyorum. Ayakta dursaydı, boy dezavantajım olacağından eminim. Ama ben güçlüyüm ve o gergin.

"Defol git, psikopat!" Oliver bağırır.

Oliver'dan Liam'ı kontrol etmesini isteyerek onu dışarı sürüklemeyi başarıyorum, sonra da sanki onu fırlatacaktım gibi merdivenlerin tepesine doğru itiyorum.

"Sen gerçekten onun annesi misin?" Bu kelimedenden nefret ederek soruyorum. "Onu sen mi doğurdun?"

"Evet, ben-"

"Kanıtla."

"Sanırım doğum belgem var. Yapamam-"

"Umurumda değil. İki seçeneğin var. Ya burada oturup ben polisi ve avukatımı arayıp yıllardır ödemediğin nafakayı ödemeni sağlarım. Ya da eve gidip o belgeyi bana gönderirsin. Ve lanet velayet belgelerimi imzalarsın."

"Tamam" demesi bir dakika bile sürmedi. Bırak gideyim."

Kapının arkasından kapandığını duyar duymaz harekete geçiyorum. Liam'ın kıyafetlerini bir çantaya doldururken bile ellerim titremeye devam ediyor. Oliver ne yaptığımı görüyor ve Liam'ı yatağın üzerinde tünemiş halde bırakarak odasına gidiyor.

"Geceyi partide geçirmek mi?"

"Evet," diye nefes alıyorum, saçlarını küçük çilli yüzünden geriye doğru itiyorum. "İyi misin, böcek?"

"Evet... O tuhaf kadın gitti mi?"

"Evet. Geri gelmeyecek."

"Annem olduğunu söyledi." "O değil," diyorum hararetle.

"Oh." Başını sallıyor, derin derin düşünüyor. "Sence bir gün benim de bir annem olur mu?"

Kalbim acıyor.

"Belki bir gün, böcek."

Sözleri tüm yol boyunca aklımdan çıkmadı, öyle ki Rora'nın tepkisine bakılırsa yüzümden okunuyor olmalı. Onları yatırıyoruz ve Rora onlar için bir film başlatırken benim de odasında duş almamı söylüyor. Yatağının yanındaki yumuşak hoparlörlerden Tracy Chapman çalmaya başlamıştı bile.

Nefes alamayana kadar ağlıyorum.

Bir an için Rora'nın yatağında uzanmış onu beklerken Rhys'le iletişime geçmeyi düşünüyorum. Sanki onunla ilgili bir şey bu durumu daha iyi hale getirecekmiş gibi - ki kim olduğu ve kendisinin nelerle uğraştığı düşünüldüğünde bu çok saçma. Ama bu düşünceden kurtulamıyorum.

Aurora sırtımı kaşıyor ve ben uyuyana kadar bana sarılıyor.

SEKİZ

RHYS

Her nasılsa benden önce gelmiş, bu da beni ilk gerçek maçına çıkan aşırı hevesli bir çocuk gibi buza çıkmak için acele ettiriyor.

Onun yanındayken neredeyse sürekli yüzümde asılı duran sevimsiz gülümsemeyi silmeye çalışma zahmetine bile girmiyorum. Her tereddüdü heyecana, her kaygıyı benim için bu buzda eskiden olduğu gibi neredeyse mutluluğa dönüştürüyor.

Acaba onu hokey takımına girmeye ikna edebilir miyim, böylece onsuz buza çıkmak zorunda kalmam.

Tanrım, gelecek aya kadar tekrar "Kaptan Rhys" olmak istiyorsam kendimi toparlamalıyım.

Onu rutinin ortasında rahatsız etmemeye çalışıyorum - çünkü hareketlerinin yoğunluğundan, aralarındaki sanatın o kadar güzel örülmesinden göğsümü ağrıttığını anlayabiliyorum. Kafamın içinde onu daha fazla görmek için yanıp tutuşan endişeli canavarı hapsetmek için yumruklarımı sıkıyorum, ona çok uzun süre bakarsam, onu tekrar panoya yapıştırmak gibi çılgınca bir şey yapmaktan kendimi alıkoyamayacağımdan endişeleniyorum.

Ya da ellerimde ne kadar hafif olduğunu. Diğer elimle bastırırken onu tutabilir miyim-

Gürültülü bir çıtırtı ve sert bir patlama beni uygunsuz rüyalarımı tekrarlamaktan koparıyor, Sadie'nin yüzüstü tahtalara sert bir şekilde kayışını izlerken vücudumdaki kafayı buz gibi bir dehşet dalgasıyla vuruyor.

Kımıldamıyor.

Buzun üzerinde yüzüstü yatıyor ve hareket etmiyor.

Sikeyim.

Sanırım hasta olacağım.

Kör bir panikle ona bağıyor, spor ayakkabılarımla panolardan atlıyor ve yere yığılmış figürüne doğru koşuyorum. Kısaca, beni buzun üzerinde yatarken bulduğu o gün nasıl sakın kalabildiğini merak ediyorum, çünkü şu anda burada olduğu görüntüsü bile aklımı başımdan alıyor.

Yanına gittiğimde titriyordu.

"Sadie?" Onu yukarı çekmek için diz çöktüğümde sesim kısılıyor. Ellerimde su gibi, kemiksiz ve en azından sırtını tahtalara dayamaya çalışırken kayıyor.

Ellerim havada vücudunun üzerinde geziniyor, zarar görüp görmediğini kontrol etmek için çaresizim ama onu korkutacağımdan ya da endişesini artıracığımdan çok korkuyorum.

Ağlıyor, sanki nefes alamıyormuş gibi hıçkırıklara boğuluyor. Panik hala damarlarımda dolaşıyor ama ona konsantre olmaya çalışıyorum.

"Hey, nefes al, hatırladın mı?" Elimle atkuyruğundan kurtulmuş, dağınık saçlarını geriye doğru bastırıyorum. "Yapamıyormuşsun gibi, ölüyormuşsun gibi hissettiğini biliyorum ama ellerime odaklan."

Uzanıp ellerini ellerime bastırıyorum. Yanakları ve boynu ne kadar kızarmış olursa olsun, elleri üzerinde oturduğumuz buz gibi hissettiriyor.

"Üçler yöntemi dene," diyorum, pistin genişliğinde fısıltı sessizliğinde. "Terapistim bana duyabileceğin üç şey, görebileceğin üç şey ve hissedebileceğin üç şey düşünmemi söylüyor."

"Tamam," diye ofluyor, sesi hıçkırıklara karışıyor. "Duyabildiğin şeylerle başla."

"Benim müziğim." Duraklıyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor. "Nefes alıp verişin."

Klima." "Görebileceğiniz bir şey."

Gözleri tekrar kırpışarak açılıyor, kırmızıya çalıyor ama sadece birkaç damla yaşıyor. "Sen."

Gülümsememe engel olamıyorum. "Daha açık olmaya çalış."

"Gülümsediğinde gamzelerin. Paten bağcıklarımdaki pembe şapka. Eski bir Bruins logolu bayrak."

"Güzel, sonuncusu. Ne hissediyorsun?"

"Bacaklarımdaki altındaki buz, arkamdaki tahtalar." Gözlerini benimkilere kilitledi. "Elimi tutuyorsun."

"Aferin kızıma." Ellerini ellerimde sıkıyorum. "Tamam mı Gray?"

Soru onu daha da sakinleştirirken gülümsetiyor ve başını sallıyor, gözyaşları yanaklarından hafifçe süzülüyor. Bunu görmekten nefret ediyorum, kolumu kısıp gözlerinin altını silmekten kendimi alamıyorum.

"Gri mi?"

"Gözlerin yüzünden." Gülümsüyorum.

Kıkırdıyor ama bu hıçkırığa dönüşüyor. "Özür dilerim," diyor.

"Hayır. Özür dileme olayını yapmıyorum." Ağzım tekrar açılırken irkildim. "Soru sormak yok demiştik, biliyorum-"

"Rhys-"

"Ama sormak zorundayım çünkü bu yeni bir şey."

Ayağa kalkmaya başlıyor, sanki bedenim sadece onu desteklemek için varmış gibi bana tırmanıyor - bu düşünce beni olması gerekenden daha fazla ilgilendiriyor. Ona yardım ediyorum, patenlerim olmadan bile hala onun üzerinde yükseliyorum, o ise bıçaklarının üzerinde sabit duruyor.

Sonunda dudağını dişlerinin arasından kurtararak nefes alıyor ve kelimelerin ağzından bir şelale gibi dökülmesine izin veriyor.

"Yazın geri kalanı için imtiyaz alanının saatlerini azaltıyorlar, bu da o işi kaybedeceğim anlamına geliyor. Ve önerdikleri programda koçluk yapamayacağım, bu yüzden yerine koyacak bir şeyim olmayacak. Biriyle yatabilseydim böyle olmazdım ama görünüşe göre şu anda bu benim için mümkün değil. Bu yüzden sürekli çalışmaya çalışıyorum. Ama kampüsün yakınındaki işimde sömestr başlayana kadar sadece birkaç saatim var. Ve Oliver'ın yeni patenlere ihtiyacı var-"

Göğsü kabarmaya başladı. Bir elimle göğüs kafesine bastırarak onu geri çekmeye çalışıyorum.

"Bir saniye dur." Bana takdirle başını sallıyor. "Bugün başka bir yere gidelim."

Şimdiden kafasını sallıyor.

"Antrenman yapmam lazım. Buz zamanına

ihtiyacın var-" "Bir gün bizi öldürmez."

Bennett ya da ekipten herhangi biri şu anda beni duyabilseydi, alternatif bir evrene girdiklerini düşünürlerdi.

Kabul etmesini beklemek yerine ellerimi bacaklarının altından geçirip onu gelin gibi kucağıma alıyorum. Hafifçe ciyaklıyor ama ben yavaşça kapıya ve soyunma odasına kadar yürürken şikayet etmiyor.

"Ne yapman gerekiyorsa yap ve sonra arabaya gel. Ben orada bekleyeceğim."

Hiç düşünmeden alnına bir öpücük kondurup çantamı aldım ve bu hareketin ne kadar saçma olduğunu düşünmeden odadan çıkmak için döndüm.

"Ekstra krem peynir mi?" Ağzımı tıkar gibi yaparak soruyorum, bu da hemen öfkeli bir itmeyle ödüllendiriliyor.

"Krem peynir yok mu?" Öğürür gibi yapıp tuzlu kahvaltı sandviçime bakıyor. "Tatlı her zaman tuzludan daha iyidir."

Benim arabamdayız, Sadie'nin istemeyerek de olsa kasabaya yakın bir gölün kenarına park etmişiz. -önerdi. Muhteşem ve yoğun bir yer ve sabahın altın ışığı tablo gibi manzaranın üzerinde bir hale gibi parlarken bile dikkatim dağılıyor.

Onun tarafından.

O kadar güzel ki; koyu renk dudakları ve yoğun gözlerinin üzerindeki kalın kirpikleri. Neredeyse sürekli dokunmak istediğim o küçük çil parçası. Parmaklarımı içinden geçirdiğimde aynı böyle hissettirdiğini hayal ettiğim ipek kahverengi saçlar.

"Daha iyi görünmene sevindim."

"Yemek için teşekkürler. Sanırım sadece acıkmıştım."

O kadar basit olduğunu sanmıyorum. Ama onu beslemenin bana verdiği sıcak duyguya engel olamıyorum.

"Elbette." Başımı salladım. "Ama dinlemekte çok iyiyimdir. Eğer bir şey hakkında konuşmak istersen."

Özellikle de sevişme kısmı.

Dilimi ısırıyorum.

"Başka bir işe ihtiyacım var, sanırım asıl mesele bu." Yüzü kızarıyor, ama benden uzaklaşırken hemen kayboluyor. "Ve genelde bu kadar... hassas değilimdir. Bu kadar... heyecanlı olmadığım zaman olaylarla daha iyi başa çıkabiliyorum."

"Gaza mı geldin?"

Gözlerini deviriyor ve buzlu kahvesinden bir yudum daha içiyor.

"Sadece kendimi geliştirmem lazım... sevişmem lazım, bilirsin işte. Sporcular bunu her zaman yapar."

"İstemiyorum," diye ağzımdan kaçırıyorum ve hemen geri almak istiyorum. Ona bu konuda yardım *etmemi* isteyip istemediğini sormamak için dilimi biraz daha sert ısırıyorum.

Eğer seni isteseydi, sorardı. Ona bir baksana, hiçbir şeyden korkmuyor.

Ama onun savunmasız, buzun üzerinde bana bakan görüntüsü gözümün önüne geliyor. Başka kimsenin onu bu şekilde görmesini istemiyorum.

"Seri flört mü?" diye homurdanıyor.

"Daha çok seri tek eşli gibi. Ama artık değil. Ben-" Omuz silkiyorum ve ne kalacağımın emin olamadığım için konuyu kapatıyorum.

"Belki senin de biriyle yatman gerekiyordur."

Yüzüm yanıyor, kızarıyor ve elim, enseme kaşımadan önce klimanın benim tarafımı daha soğuk hale getirmek için uğraşıyor.

"Ben- Ne-"

"Teklif etmiyordum, ateşli çocuk." Gülümsüyor ama aynı hızla arkasını dönüyor. "Güven bana. Bu hiç iyi bir fikir değil."

"Doğru." Onunla birlikte gülmeye çalışıyorum. Ama yanaklarıma bulaşan utanç lekesine engel olamıyorum.

Tabii ki hayır. Bir ona bak, bir de kendine.

Zavallı.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," diyorum göl boyunca etrafımızdaki tüm yaşama bakarak. "Ben teklif ediyorum."

Sessiz. Ama gülümsüyor ve başını sallıyor, ona yönelttiğim göz temasının her zerresinden kaçınıyor.

Ama bundan pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum.

DOKUZ

SADIE

"Muhteşem spiral," diyor Koç Moreau, sesinin havadar kalitesine rağmen aksanı kalın.

Kanadalı bronz madalya sahibi ve çok ünlü bir ağabey-kardeş çiftler takımının yarısı olan Celine Moreau, şu anda çiftler takımının antrenörüdür. Şu anda Waterfell takımının bir parçası olarak sadece iki çift ve sekiz tek antrenman yapıyor. Bugün, ilk sezon antrenmanına katılan tek antrenör o; aslında bu daha çok takım kaynaşmasıyla karışık bir ısınma pateni.

Koçum garip bir şekilde ortalıkta yok ama bunu düşünmemeye çalışıyorum. Bu endişenin kök salmasına bile izin vermemeye çalışıyorum.

Onun yerine kendimi ne yazık ki Rhys'i düşünürken buluyorum.

Kocaman elleri, aptal güzel gözleri ve gamzeli gülümsemesi. Her şeyi. Dikkatim dağınık, hatta özensizim ve Koç Kelley'nin bundan memnun olmayacağını, azar işiteceğimi ve mükemmel olana kadar tekrar yapacağımı biliyorum. Bunu tercih ederim, ihtiyacım olan şey bu, bu yüzden iltifatların omuzlarımdan yuvarlanıp kulaklarımdan arka plan gürültüsü olarak geçmesine izin veriyorum.

Sonunda antrenman sona eriyor, tüm takım hızlı bir toplantı için toplanıyor. At gözlüklerim takılı ve Rhys'in geçen pateni geri alması için yalvardığım abartılı hediyesi sayesinde kulaklarımdaki süslü kulaklıklardan hâlâ müzik çalıyor - onun yaklaştığını duymamamın tek nedeni de bu.

Kulağımdan bir kulaklık aldı.

"Bu seks müziği," diye fısıldıyor Luc. Ona ihtiyatlı bir şekilde dirsek atıyorum, hâlâ koçunun cesaretlendirmesini dinliyormuş gibi yapıyorum.

Luc Laroux yakışıklı ve ne yazık ki yetenekli bir çift patenci. Partnerleriyle çıkmayı bıraksaydı, Olimpiyat turuna çıkabilirdi.

Şu anda. Yine de, diğer çiftler takımının açıkça kıskandığı bir dizi beceri ve sürekli kalp kırıcı bir üne sahip olarak burada.

Şu anda kendini yine ortaksız buldu.

"Geçen gün Rose'u bir derginin kapağında gördüm. Hala yalvaramayacak kadar gururlu musun?"

Uzun süredir birlikte olduğu, şu anda paten dünyasının her yerinde yeni sevimli partneriyle birlikte boy gösteren popüler Olimpiyat adayı partnerinden bahsedince çenesi sıkıca kenetleniyor ve yüzündeki tüm neşe eriyor.

Buz kralının kendisi neredeyse kıskanç görünüyor. "Ah," diye sızlanıyorum.

"Onu özlüyor musun?"

Gözlerinde bir parıltı belirdi, sonra onu birçok kadının eteğinin altına soktuğunu bildiğim hınzır bir sırıtışla örttü

"Neden? Yeni ortağım olmayı mı teklif ediyorsun?" Sahte öğürme. "Cesedimi çiğnemen lazım."

Moreau'nun antrenmanın bittiğini işaret eden yüksek sesli çift alkışının altına gizlenmiş bir şekilde kıs kıs gülüyor.

"Emin misin? Kaldırışlarımı çalışmam lazım. Bir partner arıyordum."

Takımın geri kalanının arkasında yavaşça ilerlerken gözlerimi deviriyorum. Bu ima ne yazık ki aşına olduğum bir ima. Genellikle işle zevki karıştırmama mottomda oldukça tekrarcıyım, ancak bu durumda çoktan karıştırdım. Bu da evet dememi kolaylaştırıyor.

Yine de tereddüt ediyorum.

Ve aptal bir çift kahverengi göz tüm beynimi ele geçiriyor.

Ben de başımı sallayıp Luc'un omzunu itiyorum. "Eve gitmem gerek."

Kardeşimin standartlarına göre güzel bir gün olacağını garanti eden bir krep kahvaltısı sabahı.

Bize sık sık yardım eden komşumuz Bayan B. bugün onlara bakmayı teklif etti. Genelde hafta sonları öğleden önce ona ihtiyacım olmazdı ama Koç Kelley gece yarısı gönderdiği e-postada diğer pistte son dakika antrenmanı olduğunu söyledi.

Bu da mevcut atlayış kombinasyonumun ve spiralimin mümkün olduğunca temiz olduğundan emin olmak için birkaç saat erken orada olmam gerektiği anlamına geliyor. Bu yılın farklı olması için umutsuzum; Koç Kelley'i hayal kırıklığına uğratmamakla başlıyorum.

Ama sonra arabasını gördüm.

Duygular tek bir duyguya odaklanamayacak kadar hızlı bir şekilde içimden geçiyor-öfke, hayal kırıklığı, korku, endişe... heyecan ve beklenti.

Onu görmek istediğimi fark ettim, hem de pistimden ve aklımdan çıkması için ona bağırarak istediğim kadar.

Ona dokunamazsın. Kes şunu.

Piste girip soyunma odalarına doğru yürürken, sert olmaya hazır bir şekilde bunu söylemeye çalışıyorum. Akıl sağlığım için ona artık birlikte kayamayacağımızı söylemeye.

Sikeyim.

Bir dolap setine yaslanmış, eğilmiş ve terliyor, patenlerini giymiş, bacaklarını açmış, boğuluyormuş gibi nefes alıyor.

Çantam omzumdan düşüyor. Öfkem bir hiçliğe dönüşüyor.

Ses onu alarma geçiriyor, kahverengi gözleri panik içinde bana doğru fırlıyor, sonra sadece ben olduğumu anlayınca yarı kapalı bir şekilde yere yığılıyor.

"Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız," diye mırıldanıyor, tombul ağzı yorgunluktan zorlukla da olsa bir tür gülümseme olduğunu varsaydığım bir şekilde kavisleniyor. Midem ağrıyor. Onu yine böyle bulmak... Oynamasına bir hafta kala-

Kalbim boğazıma kaçmış gibi hissediyorum.

"Rhys," diye zar zor çıkıyorum, elim yüzüne uzanıyor. Bileğimde daireler çizerken titrediğimi fark ediyorum.

"Benim için endişeleniyor musun Gray?"

"Dehşete kapıldım," diye itiraf ediyorum. "Daha iyi olduğunu düşünmüştüm."

"Ben de öyle." İnliyor, sanki boynunu dik tutan tek şey avucummuş gibi başı avucumun içine düşüyor. "Bugün sadece kötü bir gün."

"Sana krep getirmeliydim," diyorum, bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında olmadan.

Gülüyor, nefesi kesilmiş ama mutlu. "Lütfen bunu açıkla."

"Liam, krep yaptığımda günün iyi geçeceğini düşünüyör."

Bana gülümsüyor, geyik gözleri parlıyor, gamzeleri derin. "Bir dahaki sefere bunu deneyeceğim. Bahse girerim en iyi krepleri sen yapıyorsundur."

"Bir ara sana da yaparım," diye fısıldıyorum, alnını silip arkasına yaslanırken yanına oturuyorum. "İyi misin?"

Başını sallıyor. Doğrulup suyundan birkaç yudum alıyor. "Evet. Ama sadece adil bir uyarı, seni bu konuda alacağım. Kahvaltı yemeklerine bayılırım."

"Tatlıdan çok tuzluyu sevdiğini sanıyordum."

"Söz konusu sen olunca her şeyi severim," diye itiraf ediyor ve kalbim sıkışıyor.

Elini cebine daldırıp bana bir kulaklık uzatıyor. Kulağında benim eski kulaklığımın olduğunu, müzik dinlediğini ancak o zaman fark ediyorum.

"Benimkini yeterince hızlı bulamadım," diye iç geçiriyor.

Teklif edilen kulaklığı alıyorum, müziği seçmem için telefonunu bana uzatırken bile kablounun aramızda bağlantı kurmasına izin veriyorum.

ON

SADIE

Alnında "*öp beni*" yazan bir tabela da olabilir. Ben de "*Bu berbat bir fikir*" yazan bir tabela takmalıyım.

Bunların hiçbiri planladığım gibi gitmedi.

Onu böyle görmek, üzerinde sadece eşofman altı ve göğsünün genişliği boyunca uzanan atletik bir tişörtle kambur durmak. Başını ellerinin arasına almış, parmakları kalın, asi kahverengi saçlarını karıştırıyor ve nefesi dudaklarının gergin çizgisinde kesiliyordu.

Sağ kulağında "Make This Go On Forever" çalışıyor, Snow Patrol'un müziği birkaç dakikada bir yoğunluğu artırıyor ve aramızdaki enerjiyi besliyor.

Önceki ilişki deneyimlerim hep hızlı, el ele tutuşulan, karanlıkta geçen anlardı ve genellikle daha başlamadan biterdi. Ev hayatımdan diğer her şeye sızdığını çok fazla hissettiğimde kişisel bir favori dikkat dağıtıcı.

Ama Rhys'in bana bakışı sadece şehvet değil, zihnimin beni her şeye kapatan karanlık kısımlarında çok iyi bildiğim o çaresizlik.

Bir şeyler hissetme ihtiyacı, sadece kendimi topraklamak için.

Ona dokunmaya cesaret etmeden önce kendime bunun ne olduğunu hatırlatmam gerekiyor. Onun için böyle olmama izin vermeliyim. O, altın kadar iyi olması gereken bir maskesi olan popüler bir hokey oyuncusu. Onu defalarca savunmasız gördüm ve biraz daha yaklaşıırken bile açıkça sormayacağını *biliyorum*.

Ben de onunla eşleşiyorum, nefes nefese, hamle hamle, gergin alnı benimkine değene kadar, alnındaki ter odanın soğukunda soğuyana kadar.

Nefesi dudaklarıma değerken naneli ve serin ve bunun ne kadar korkunç olduğunu, gerçekten ne kadar geri çekilmem, kulaklığımı geri almam ve odaklanmam gerektiğini *biliyorum* - her zaman yaptığım gibi köpüren duygularımdan kayarak uzaklaşmalıyım; ama bir şey beni burada tutuyor, onun derin umutsuzluk kuyusuna bir pervane gibi çekiliyor.

Onu kurtaramam. İstesem bile, çünkü kurtarılması gereken biri varsa o da benden önce Oliver ve Liam'dır; ve şu anda önümde boğulmakta olan hokey çocuğunu tutmaya çalışmak kesinlikle bana düşmez.

Bana ihtiyacı var.

Evet, tabii. Tabii. Bunun için belki.

Yavaş değil, kendimi ona doğru itmeden önce nefesim kesiliyor, dudaklarım tereddüt etmeden, sadece ihtiyaç duyarak onunkilerle buluşuyor.

Boğazından mutlak bir rahatlama gibi gelen alçak bir inilti yükseliyor ve sonra karşılık veriyor, sürekli bir döngünün parçasıymışız gibi hissedene kadar onu beslediğim tutkuyu bana geri veriyor. Elleri belime uzanıyor, ben kalçalarına oturmadan önce neredeyse sertçe çekiyor, bacaklarım alçak bankın üzerinde ona biniyor. Sırtı arkasındaki tuğlaya çarpıyor, ayağına yarım bağlanmış patenler kauçuk paspas zemini kazdıkça denge buluyor.

Geri çekilip ona bakarken her ayrıntıyı yakalıyorum. Koyu renk saçlarının alınına dökülen kalın fırçası, yanaklarının pembe kızarıklığı ve hafifçe açılmış, hızlı nefesler alan şiş dudaklarının karanlığı. Elleri hâlâ kalçalarımı kavıyor ve belimin tamamını kavrayışlarıyla kendimi bir tüy gibi hissetmeme neden oluyor.

"İstedğin bu mu?" diye nefes alıyor, yarı kapalı gözlerle bana bakarken sesi titriyor. Ona doğru uzandım ama bileğimi yakaladı ve tuttu. "Söyle bana."

Sesim gitti, ağzım o kadar kuru ki sanki aylardır bir damla su içmemişim gibi hissediyorum. Sadece başımı sallayabiliyorum.

Dudaklarında daha önce hiç görmediğim nefes kesici bir gülümseme belirliyor, yanaklarında iki gamze belirirken gülüyor ve gözlerini kapatıp ağzını bileğimin derisine bastırarak nabzıma karşı mırıldanıyor: "Güzel. Ben de."

Onunla ilk olarak ne yapmak istediğime karar veremiyorum.

Ellerimi omuzlarına, boynuna ve saçlarına doğru kaydırıyorum, hafifçe kavıyorum ve tekrar dalıyorum, bu sefer sadece boğazının güçlü sütununa, hızla yalayıp öpüyorum. Dudakları tam kulağımın dibindeyken yine uzun ve yüksek sesle inliyor ve tüylerim diken diken oluyor. O

Bedenlerimizin hareketleri her iki kulaklığı da yerinden çıkaracak kadar sert, telefonum yere çarpıyor ve yerini yankılanan sessizliğe bırakıyor.

Elleri belimde bir desen çiziyor ve bir an için güneye doğru gidiyor. *Bir şey* yapmasını bekliyorum, herhangi bir *şey*; sadece daha fazlasına ihtiyacım var. Ama kısa bir tereddüitten sonra, avuç içleri örtülü omurgamı ve boynumun dibindeki saçları yatıştırıyor, beni tekrar öperken yüzümü ellerinin arasına alıyor.

Kocaman avuçlarını kendi ellerimle kavıyorum, sert ve ısrarcı bir şekilde aşağı, aşağı, aşağı kaydırıp kıcımlı avuçluyorum.

Beni sıkarak inliyor ve ben sırtıyorum, şişmiş dudaklarına tekrar dalarken çıkan sesi yutuyorum.

Onun üstünde olma ve kontrolü tamamen elinde tutma hissi sarhoş edici. Sadece öpüşüyoruz ama daha önce gece geç saatlerde yaptığım ilişkilerin hepsinden daha fazla hissettiriyor.

Dakikalar, saatler, günler... Ben burada, onun kalçalarının arasındayken gerçek bir zaman kavramı yok. Aklımı başımda tutan tek şey aramızda bıraktığım boşluk, dizlerim onun iki yanına dikilmiş, altımdaki belirgin dikkat dağınıklığından uzak duruyorum. Kendime bakma izni bile vermiyorum.

Muhtemelen birinin geldiğini haber veren arka kapının çarpma sesini duymamın tek nedeni de bu.

Kucağından fırlayıp kendimi yere atıyorum.

"Tanrım," diye mırıldanıyor ama telefonumun ışığı yandığı için ona doğru bakamıyorum.

Saat daha altı bile değil, yani gerçekte bu saatte arka koridorlarda çalımla yürüyen kimse olmamalı. Yine de, bunların artık birlikte geçirdiğimiz yaz sabahları olmadığını, bunun gerçek hayat olduğunu hatırlatmaya yetiyor.

Bu da demek oluyor ki, ben yanaklarımdaki allık lekesini çıkaramadan çok özel biri burada olacak.

Ayağa kalkmak için bastırarak saçlarımı dağınık bir topuz haline getiriyorum ve ne yazık ki bundan sonra fantezilerime bakacak olan hokey çocuğuna doğru dönüyorum.

Hiçbir şey olmamış gibi karşısındaki banka oturuyorum, bakışlarının bir kez daha üzerimde yarattığı yakıcı hissi görmezden geliyorum.

"Sadie-"

Büyü bozuldu. Ona baktıkça midemdeki sıcak her şey çürüyor, suçluluk duygusu beni ele geçiriyor.

Kimseye yardım edemezsin. Sadece onları sonsuza dek mahvedersin.

"Pratik yapmam lazım." Patenlerimi hızla giyip bağcıklarını takıyorum, ellerim titriyor, sanki onun endişeli enerjisinin her zerresini bedenime çekmişim gibi. Ağzını açıyor ama onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Cidden Rhys, bundan bahsetme. İyiydi."

"O zaman neden gidiyorsun?" Sesindeki kırılganlıktan en az kendimden nefret ettiğim kadar nefret ediyorum.

Çünkü bu, sessiz sabahlarımızda inşa ettiğimiz her şeyi değiştiriyor. Seni de kendimle birlikte aşağı çekersem kurtarıcın olamam.

Odaklanmam gerek. Oliver, Liam, Rora, paten, iş, okul. Önemli olan bunlar.

Koç Kelley'i hayal kırıklığına uğratmayın. Bu yılın geçen yıl gibi olmasına izin vermeyin. Dikkatiniz dağılmasın.

Oliver, Liam, Rora. Paten, iş, okul.

Bir şey söylemek istiyorum ama şişmiş dudaklarımdan çıkmayı başaran tek kelime yine kırılgan bir şekilde "Pratik yapmam lazım" oluyor. Örtülü patenlerimin üzerinde durarak nihayet ona bir kez daha bakıyorum. "Ve odaklanmam gerek. Bu bir daha olamaz."

Ben odanın içinde hızla dolaşırken, kapüşonumu çantama atarken ve neredeyse tünelden buza doğru koşarken kasları çatılıyor, beni izliyor.

Onu bıraktığım yerde olmasını umarak geri dönmeden önce sadece otuz dakika kayıyorum - özür dilemeyi kafamda bir iki kez prova ediyorum, çünkü özür dilemek benim için sıradan bir olay değil, ama daha tüneli geçip soyunma odasına girmeden iki ses duyuyorum.

Bir, artık tanıdık gelen bir erkek sesi.

Diğerini de ne yazık ki tanıyorum.

Köşeyi döndüğümde Rhys'in patensiz, boyuna göre uzamış, Victoria'nın tayt giymiş kıvrak vücudunun üzerinde yükseldiğini görüyorum. Bronz taytı ve fırırlı eteğiyle kolayca görülebilen yağsız kasları, bebek mavisini ceket ve bacak ısıtıcılarıyla muhteşem. Çocukken odamda bulunan kız posterlerine, okul dosyalarının iç kısımlarına yapıştırdığım dergilerden kesilmiş Olimpiyatçılara benziyor. Tıpkı şimdi benim düşündüğüm gibi görünüyor.

Zarif ve güçlü, aynı zamanda güzel.

Artık bu yorgun, aşırı duygusal, hatta nefret dolu patenci değilim.

Onunla iyi görüldüğünü fark ettim. İkisi de uzun bacaklı; tereyağlı sarı topuzu sıkı sıkıya sabitlenmiş, dudakları dolgun ve teni hala bronzlaşmış.

İtalya kıyılarında, yatak odamdaki yorganın altında çok fazla çikolata kaplı kiraz yerken sosyal medyada gıpta ile izlediğim yaz.

Ve Rhys, mükemmellik maskesiyle, tüm korku ve kırılganlık izleri artık yok. Yerinde her zamanki yakışıklı üniversite hokey yıldızı var; sert bir patenden yeni çıkmış gibi dağınık saçlar, kızarmış bir cilt ve yıldızlar gibi parlak ve ışıltılı görünen bir gülümseme. Hatta gözbebeklerinde bile parlıyor, gözleri kırışırken ve gamzeleri ortaya çıkarken ela rengindeki küçük benekler daha da parlaklaşıyor.

Tam da hayal ettiğim kampüsün altın çocuğu. Yasadışı internet araştırmamın ortaya çıkardığı takım fotoğrafının biraz daha sert bir versiyonu.

Bir şey midemi ağrıtıyor.

Victoria tekrar konuşurken koluna narin bir el koyar.

Mantıksız bir kıskançlık patlamasıyla omurgam dikleşiyor ve bankta ikisinden de olabildiğince uzağı oturup çantamı gereğinden fazla kuvvetle yere çarpıyorum.

"Ah!" Victoria beni görünce canlanıyor, ikimize de bakabilmek için hafifçe dönüyor, elleri çantasının askısını hafifçe tutuyor ve pembe pençe klipsini takıp çıkarıyor. Ses kulaklarımı tırmalıyor ama daha da tırmalayana onun neşeli kıkırdaması.

"Günaydın, Sadie. Seni görmedim. Rhys'le tanıştın mı?" Ona eliyle işaret ediyor, omzunu tanıdıklarmış gibi onun pazusuna doğru eğiyor.

*Hala onun tadını
alabiliyorken.*

Dudaklarımı yalıyorum.

Gözlerim, her zaman olduğu gibi yüzüme sabitlenmiş meraklı bakışlarıyla buluşmak için kayıyor.

"Gelmedim. 'Oğlunu işe getir' günü olduğunu bilmiyordum, yoksa elim boş gelmezdim." Sözler Victoria'ya doğru söylense de, onları duymasını istediğim kişi Rhys. enesinin hızla gerilmesi ve burun deliklerinin genişlemesi başardığımın tek kanıtı.

Telefonum yine çalıyor ve sonunda elime alıp bakmadan cevap veriyorum.

"Ne?"

"Sadie." Hattan en küçük kardeşimin ağlamaklı sesi geliyor ve kalbim karnıma çarpıyor. "Geri dönmelisin."

Bir an bile tereddüt etmeden ahizeye fısıldıyorum, "Yoldayım, böcek," ve telefonu kapatıyorum.

Sırtım hâlâ onlara dönük, köşede kaybolacakmışım gibi büzülürken Victoria'nın duyulabilir, ağır iç çekişini duyuyorum.

"Özür dilerim," dedi, sesi bu yankılı odada sadece Rhys'e yönelik yumuşak bir fısıltı gibiydi. "Sadie... biraz yalnız biridir. Başkalarıyla pek iyi anlaşılamaz."

Bir ay boyunca onunla gayet iyi oynadım.

Benimle bir tür sorunlu çocukmuşum gibi konuşması, onun dinlenmiş yüzüne ve parlak gözlü güzelliğine karşı yükselen öfkemi daha da artırıyor, ta ki ağzımdan taşana kadar.

"Birincilik kürsüsünde sadece bir kişiye yer var, Vicky," diye çıkışıyorum, asık suratlı, solgun yüzümde nefret dolu bir sırıtışla. "Ama belki bir gün sen de oraya çıkarsın."

"Sadie."

Midemin alt kısmı düşüyor ve alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor.

Koç Kelley, öfkeli bakışları ve çatık kaşlarıyla dimdik ayakta duruyor. Onun hayal kırıklığı her zaman benim büyük bir zayıflığım olmuştur; hayatım boyunca örnek aldığım tek erkek figürü.

On bir yaşındayken, birincilik serimi kaybettiğim için öfke nöbeti geçirdiğimi izledikten sonra beni yanına aldı, diğer kızın arkaya kaymış saçlarından plastik tacı çekip çıkarmamı engelleyecek bir ebeveyn figürü yoktu. O zamanlar koçluk kariyeri sadece beş yaşındaydı, ACL'sini yırttıktan hemen sonra başladı ve bir önceki Olimpiyat koşusundaki dörtlü lutz durumuna asla geri dönemedi.

Olimpiyat elemelerini kaçırdığımda beni ilkokuldan üniversiteye kadar takip etti. Ve değerli öğrencisinin asla ABD Takımı için kaymayacağını bilmenin verdiği hayal kırıklığı beni rahatsız eden bir şeydi. Bu benim çöküşüme neden olan şeyin bir parçasıydı.

Ve şu anda gözetim altında olmamın nedenlerinden biri de, devamlılığımı en az yüzde yetmişe çıkarana kadar yarışmamak.

"Koç." Yüzümü buruşturuyorum, panikten neredeyse yutkunamayacak hale geliyorum.

Tanrım, bugün neden herkes bu kadar erken geldi?

Şimdi bana yönelen her bir gözden kaçmak için patenlerimi çözmeye uzanıyorum.

"Bu yıl da sorun yaşayacak mıyız?"

Başımı dik tutuyorum ama bariz azarlama alevlendiğinde yanaklarım utançtan ısınıyor. Daha da kötüsü, Victoria ve Rhys'in önünde.

"Konuşmuştuk-" diye başlıyor, patenlerimin *bağcıklarını çözdüğümü* fark etmeden önce kaşları alnına tırmanıyor. "Ne yapıyorsun?"

Başımı sallıyorum, hayal kırıklığı, öfke ve korku gözlerimi yakacak kadar artırıyor.

Bu senin hatan. Onu öptün. Dikkatin dağıldı. Onları yalnız bıraktın.

"Yapamam." Başımı sallarken dişlerim çenemin kırılacağından emin olana kadar birbirine çarpıyor. "Gitmek zorundayım."

"Sadie," diye tersliyor, ben onu geçmeye çalışırken kolumu kavırıyor. "Kuralları biliyorsun. Hâlâ şartlı tahliyedesin. Yanlış yapamazsın-"

"Biliyorum." Omuz silkerek ellerinden kurtuluyorum ve dışarı çıkıp arabama doğru koşarken arkama bakma zahmetine bile girmiyorum.

"Sadie," diye sesleniyor bir ses, tam da ellerim sürücü tarafındaki kapının kolunu kavradığı sırada. "Bekle, nereye gidiyorsun?"

Gözlerim sımsıkı kapalı, "Beni rahat bırak Rhys," diye hızlıca söylendim. "Konuşmalıyız-"

"Konuşmamıza gerek yok." Çantamı yolcu koltuğuna fırlatıyorum. "Benim gitmem gerek, senin de rahatlatan. Yapışkan biri gibi görünüyorsun, ateşli çocuk."

Kendimin bu versiyonundan nefret ediyorum - herkesi ve her şeyi kendisinden uzak tutmak isteyen çaresiz, korku dolu ve nefret dolu bir kız çünkü bu çok fazla. Ama bunu görmesi gerekiyor ki soyunma odasındaki o anın ne kadar büyük bir hata olduğunu anlasın.

Ve tek duyduğum Liam'ın kafamın içinde dönüp duran plak gibi küçük sesi.

Kapımı çarpıp kilitledikten sonra arabayı çalıştırmaya çalışıyorum, ancak motorumun dönmeyi reddeden çığlıklarını duyuyorum.

"Hayır," diye hayıflanıyorum, gözlerim yaşıyor.

"Hayır, hayır, hayır!" Tekrar ve tekrar.

Hiçbir şey.

Camıma bir *tık tık tık* sesi geliyor, ardından hüzünlü gözlü hokeyci altın çocuk arabamın yan tarafına yapışmış, camı açmamı işaret ediyor. Onu görmezden gelmek istiyorum ama kalbimi çarptıran o korku yüzünden elim camı açmak için tutamağa uzanıyor.

"Ne?"

İç çekiyor ve bir elini uzun, güzel saçlarında rahatsız edici derecede dikkat dağıtıcı bir şekilde gezdiriyor. "Arkadaş olmadığımızı söylediğini biliyorum."

Saçmalıyorum ama kendimi "İyi bir noktaya parmak bastın" demekten alıkoyamıyorum.

Ondan garip bir kahkaha yükseliyor ve sanki ona acı veriyormuş gibi geliyor.

"Pekala, dilini boğazıma sokan sensin, kedicik, bu yüzden senin arkadaş olmama tarzını kaldırabilirim, sanırım."

"Kedicik mi?" Kaba yorumunun utancının beni tamamen ele geçirmesine izin vermeden önce tükürdüm. "Dikkat et. Gray yeterince kötüydü."

"Gözler yüzünden." Sırıttıyor ve bir an için onu daha öncesinden görebiliyorum. Belki de yollarımız daha önce kesişmişti, çünkü şu anda kampüsün kahramanı, hokeyin altın çocuğu ve tam da birlikte takılacağım türden bir tek gecelik ilişki gibi görünüyor.

Hızlı bir teslimiyet gibi ellerini kaldırıyor. "O zaman sana başka bir lakap seçeceğim."

"Takma isim yok," diye takılıyorum. Lakaplar çok tanıdık geliyor.

Homurdanıyor. "Bunu benimle hokeyci diye alay eden kız söylüyor. Bana kompleks mi vermeye çalışıyorsun?"

"Zaten sahip olduğunuz bir şeyi size vermek zor."

Doğrusu, onu tanımıyorum. Aslına *bakarsanız*, şu *ana* kadar ondan gördüğüm her şey onun benim ona yakıştırdığım hokey yıldızı olmadığını kanıtıyor. Onunla kaydığım bir ay içinde ya yürek parçalayıcı derecede tatlı ya da yıkıcı derecede paniklemiş ve üzgündü.

Benimle paylaştığı hiçbir rol hokey kaptanı Rhys Koteskiy değildi - ta ki bugüne kadar.

"Doğru."

Ama yüzü biraz kederli görünüyor ve keşke bunu geri alabilseydim çünkü bundan nefret ediyorum, ama ağzımdan başka korkunç bir şeyin çıkmasını engellemeyi umarak dudağımı sertçe ısırmaı seçiyorum.

Telefonum tekrar çalıyor, Oliver ve Liam'ın sırttan yüzleri ekranı aydınlatıyor ve içime yine sıcak bir endişe dalgası gönderiyor. Hemen cevap veriyorum, gözlerim sınıksız kapalı Liam'ın küçük hıçkırıklarını bekliyorum ama bu sefer arayan Oliver.

"Sadie?"

"Hey, katil," diye zar zor seslendim. "İyi misin? Hemen geliyorum."

"Erken program için otobüsü kaçırdık. Ve Liam yine altına işedi. Okulun ilk günü olduğu için başımız belaya girecek mi?"

Dudaklarımdan rahat bir nefes çıkıyor ve o görmese de başımı sallıyorum. "Tamam, sorun yok. Ve hayır, başın belaya girmeyecek. Merak etme. Yakında evde olacağım ve bunu çözeceğiz."

Telefonu kapattıktan sonra tüm vücudumu açılmış pencereme doğru sarsıyorum, ellerim çıkıntıyı kavlıyor.

"Beni bırakmayı teklif edecek miydin? Çünkü kabul edeceğim."

"Evet." Yüz ifadesi, büyük olasılıkla aşırı sıcak ve soğuk tavrımdan kaynaklanan rahatlamış bir şaşkınlık karışımı.

"Harika!" Arabadan atlıyorum, kapımı beklenmedik bir şekilde iterek neredeyse onu deviriyordum. Kapının kolunu tutup benim için tutmadan önce sadece bir an bocaladı.

Çantamı omzumdan alıyor, şık, parlak arabasına doğru çekiyor - bu sabah zaten bir kez hayran kalmıştım - açmadan önce çantamı arka koltuğa bırakıyor.

Deri tenimde serinliyor. Sanki bu arabada onunla daha önce milyonlarca kez bulunmuşum gibi arkama yaslanıyorum.

Onun özel varlığında etrafımda oluşan baloncuk, yanıma yerleşip adresimi aldığı anda oluşmaya başlıyor, gözleri ehliyetini yeni kazanmış gibi önce yedek kamerasına sonra da yola dikiliyor.

Birkaç sessiz dakikadan sonra "Araba kullanmaktan nefret ediyorum," diye homurdanıyor, yanakları kızarıyor ve gözleri sanki bunu yüksek sesle söylemek istememiş gibi irileşiyor.

"Neden teklif ettin?"

Kaşları tekrar çatılıyor, elleri direksiyonu sıkıca kavlıyor, sonra derin bir nefes alıp alnına dökülen gür saçlarını kabartıyor. Sonra gülümsüyor, aynı gamzeli parlayan yıldız gülümsemesi ve fark ediyorum ki sahte değil, o kadar güzel ki.

"Yardıma ihtiyacın vardı."

Bir şey söylemek için ağzıma güvenmiyorum.

Arabanın içi sessiz, ama kulaklarım her zaman olduğu gibi onun çaldığı müziğe meraklı. Yine de, sadece ana pop istasyonu, en popüler şarkıları çalıyor. Sanki başka bir şeyi fark edemeyecek kadar araba sürmeye odaklanmış gibi. O şarkı söylemiyor, parmaklarını bile oynatmıyor, benimse vücudumdaki her kas her şarkıyı bağıra bağıra söylemek ya da koltuğumda dans etmek için kasılıyor. Müzik, seks gibi, benim için bir rahatlama biçimi. Her şey çok fazla geldiğinde, her şeyi kanalizasyon edebileceğim güvenli bir yer - gece geç saatlerde parti tuvaletlerinde takılma ya da tek gecelik ilişkilere girme eğilimimden çok daha güvenli.

Müzik, hangi tarzda olursa olsun, beni iyi hissettiriyor.

Arabanın kabininde girdap gibi dönen gerilimle o kadar gerildim ki, o benim menfezime biraz yaklaştığı anda kapıdan yaylı bir oyuncak gibi fırladım.

de-sac sapağı.

"Tanrım!" diye bağıyor, frene öyle sert basıyor ki, kolu tutmama rağmen açık kapı neredeyse bana çarpıyor. "Tanrım, Sadie-lütfen bunu bir daha yapma."

Alaycı bir şeyler söylemek istiyorum ama gözlerinde gerçek bir korku var ve yüzü sanki bir hayalet görmüş gibi kederli görünüyor.

Tahtalara düştüğümde bana verdiği yüz ifadesinin aynısı.

Bu yüzden dudağımı ısırdım ve omzumun üzerinden arkamda kalan, çimleri çok yüksek ve yabancı otlarla dolu, kırmızı tuğlalı, kalitesiz dubleksi işaret ederken bir özür mırıldandım. Utanmıyorum, bana bir ömür yetecek kadar yaşadım ama Rhys parlak siyah bir BMW'nin içinde gümüş kaşıklar ve baba parası diye bağıyor; güzel saçlarının ve yakışıklı gülümsemesinin altında derin bir sır kuyusu ve duygusal travma olsa bile. Ona tüm sırlarımın yaşadığı evimi göstermek, hokeyci çocukla yapmak istediğim şeyler arasında pek de üst sıralarda yer almıyor.

"Gitmem gerek. Cidden, teşekkürler Rhys."

Konsola doğru uzanıyor, devasa kanat açıklığı kapıyı kapatmamı engelleyene kadar uzanıyor. Şaşırtıcı derecede çekici ve yanaklarım ateşle kızarıyor.

"İyi olduğuna emin misin?" diye soruyor, alnının eğimi sabit. Gerisini söylemiyor ama gözlerinde görebiliyorum. Ayakta duramadığında ona yardım ettim, o da aynısını yapmayı teklif ediyor.

Ama onu yedeğim olarak hapishaneme davet etmenin sadece bana güvenenleri tehlikeye atacağını biliyorum. Ve yıllardır içimde tuttuğum her şeyi açığa çıkaracak. Onu hâlâ *hissedebildiğimden* bahsetmiyorum bile - ve onun etrafında kendime izin vermeye devam etmenin durumu daha da kötüleştireceğini biliyorum. Şu anda bile tek istediğim ellerinin kalçalarımı kavrayıp, sahip olduğunu bildiğim güçle beni konsolun üzerinden kucağına çekmesi ve direksiyona bastırması-

Hayır. Onunla olmaz. Kes şunu.

"Gitmem gerekiyor. Teşekkür ederim," diye tekrarlayıp kapıyı kapatıyorum.

Ertesi sabah, kendi arabamı geri almak için ne yapacağımı bile düşünmeden, dışarı çıktığımda arabamın garaj yolunda olduğunu, yeni detaylandırıldığını ve herhangi bir şikayet olmadan çalıştığını görüyorum.

ON BİR

RHYS

"Doktorun gürültü ve içki konusunda söylediklerini unutma Rhys," diye geveliyor annem, sesi arabamın ses sisteminden kristal berraklığında geliyor. Başım koltuğumun aşırı pelüş malzemesine hafifçe bastırıyor, camıma vuran güneşe rağmen serin iç mekanda nefesimi eşit tutmaya çalışıyorum. "Aslında, neden tüm bunları sevgili Ben'e göndermiyorum. Yardım etmekten memnuniyet duyacaktır."

"Anne." Tekrar deniyorum, kırmızı tuğlalı evin önüne park ettiğimden beri bu endişe dolu konuşmayı sonlandırmak için beşinci girişimim. "İyi olacağım, Ben'e bir şey vermene gerek yok, tamam mı?"

"Rhys," diye yarı hıçkırarak telefona sarılıyorum ve benim bütün göğsüm daralıyor. "Eğer geri dönmek istiyorsan, dönebilirsin ve bir şeyler yapabiliriz."

"*Uspokoit'sya*, aşkım."

Babamın sesi arabanın yumuşak boşluğunda yankılanırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ellerim direksiyonu kavırıyor ve aniden her şeyi daha küçük hissettiriyor. *Beni* daha küçük hissettiriyor. "Oğlumun gitmesine izin ver, tamam mı? Yarım saat önce ayrıldığından beri onunla konuşuyorsun, tamam mı? Zamana ihtiyacı var."

"Ben iyiyim anne." Boğazımdaki yumruyu zorlukla yutarak kabul ediyorum. "Söz veriyorum. Seni yarın arayacağım."

Bu söz üzerine sonunda telefonu kapatmayı kabul ediyor, babamın sessiz Rusça sözcüklerinin sesi onun için *aramayı sonlandırma* düğmesine basarken yankılanıyor.

Gürültülü bir gümbürtü dikkatimi pencereye çekiyor, Freddy'nin yüzündeki ağzı açık, abartılı şaşkınlığı görüyorum, havacı gözlüklerini yüzünden çekip kapımı açmadan önce kıvrılmış camlarıma vurmak için eğildiği yerde.

Matthew Fredderic, sol kanat oyuncusu ve başımın belası. Kasklarımız takılıyken, buzun üzerinde süzülürken ikiz olabilirdik; aynı boyda ve yapıdaydık, bu da kanat ve pivot olarak ilk hat forvet oyunumuz için harikalar yaratıyor. Ama burada, gece ve gündüz gibiyiz. Sol kanat oyuncusu sarışın, masum yeşil gözleri ve ardında kırık kalpler bırakmaya devam eden "sev ve terk et" kişiliğine uygun aşırı flörtöz bir gülümsemesi var. Şimdiden bir ünü var, birinci sınıftan beri bir ünü var ve söylentilere göre lisede de aynı şekilde çılgınca karışıklık çıkarıyormuş.

Bırak kız kardeşini, *annenle* bile tanıştırmaktan çekineceğin türden bir adam.

"Öleceğimi biliyordum." Dramatik bir şekilde iç geçiriyor, ben dışarı çıkarken vücut ağırlığını açık kapıya yaslıyor. "O kamyonadaki balık tacolar sonunda beni bitirdi, Reiner. Halüsinasyonlar görüyorum."

Gözlerim arkasındaki, kollarını kavuşturmuş, hâlâ kamyonetinin yanında duran heybetli figüre kilitlenmeden önce sadece gülümsemeyi başarıyorum.

Bennett Reiner beş yaşımızdan beri benim en iyi arkadaşım. Babalarımız gençlerde ve NHL'de birlikte oynadı, Ben'in babası ACL'yi yırtmadan ve kariyerini çaylak sezonunda bitirmeden önce sadece bir yıl boyunca. İlk Paten Öğren dersimiz bizi hokeyden önce, okuldan önce bir araya getirdi. Birbirimizden ayrılamazdık, öyle ki bölgedeki prestijli hokey akademileri için üst düzey antrenörlere bir paket anlaşma gibi satıldık. Yeteneklerim ve hızım hücum pozisyonlarında gelişip sonunda beni pivot pozisyonuna getirirken Ben, koçlar onu kaleye yerleştirmeden önce agresif bir oyun sergilemeden daha uzun ve daha büyük olmaya devam etti.

Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi kaleci o. Skor ne olursa olsun sakın ve soğukkanlı kalacağına güvenebileceğim biri. Titiz, özellikle de rutin işlerinde Bennett sağlam bir duruş sergiliyor.

Onu da kendimle birlikte aşağı çekeceğimi düşünerek yaslanmama izin vermediğim biri.

"Hey," diyorum başımı sallayarak ve Freddy'nin kapıyı arkamdan kapatmasına izin veriyorum.

Söyleyebileceğim çok şey var, kelimeler kafamın içinde birbirine karışıyor.

Özür dilerim Ben. Babamın yüzüne bakmak şöyle dursun, lanet olası gözlerimi açmayı bile zar zor başarabildim.

Seninle konuşmak, sana karşı dürüst olmak, Everest'e tırmanmak gibi hissettirdi çünkü bir daha asla buzun üzerinde olmama fikri, aniden buzun üzerinde olmak kadar korkutucuydu.

Kendimden neredeyse Hockey'in benden nefret ettiği kadar nefret ediyordum ve en ufak bir rahatlık bile hissetmek istemiyordum ve sen bir kurtarıcısın, bir koruyucusun- beni bundan koruyamazdın.

Ona söylemek istiyorum: *Sen benim en iyi arkadaşısın ve seni asla incitmek istemedim ama içimdeki her şey karardı, çürüdü ve hala iyi bir şey değil. Artık hiçbir şey değilim ve bu bencilce ama bunu görmeni istemedim.*

Bunun yerine, ellerimi şortumun ceplerine sokmadan önce bir elimi tekrar saçlarımda gezdirip başımı sallıyorum. "Nasılsın?"

Sessiz, kıpırdamadan bana bakıyor, sadece onda gördüğüm bir durgunluk.

"Biraları buzdolabına koyacağım," diyor Freddy, omzuma bir tokat atarken gülümsemesi bozuluyor. "Geri dönmene sevindim, Rhysie."

Dönüş yolunda Bennett'in yanında duruyor, omzunu sıkıyor ve ikisinden daha büyük olanın dokunuşundan kurtulmak için omzunu hafifçe geriye atmasını görmezden geliyor. Freddy, Bennett'in kamyonetinin hala açık olan kapısından yiyecekleri alıyor ve kolları kağıt torbalarla dolu bir şekilde yanıımızdan geçerek eve doğru ilerliyor.

Sessizlik aramızda uzanıyor, tıpkı Bennett'in bu sabah muhtemelen kendisinin biçtiğini bildiğim tertemiz yeşil bahçe gibi. Rutinler, aynılık, Bennett'i hayatta tutan şey bu.

"Bennett, bak-"

Kocaman elini kaldırarak ağızımdan kusmak üzere olan sözcükleri durdurdu.

"Bir telefon açmak o kadar da zor değil, Rhys. Sadece bir mesaj bile." Sessiz ve soğukkanlı bir şekilde bekler ama mavi gözleri incinmişliğin ve ihanetin derinliğini taşır. "Öleceğini sanmıştım."

Karnıma yumruk da atabilirdi. "Ben-"

"Hayır." Başını sallıyor, dudaklarını birbirine bastırıyor ve bir elini kıvrık bal kahvesi saçlarında gezdiriyor. Gömleğinin içinden güneş gözlüklerini çıkarıyor, gözlerinin kırmızılığını engellemek sesindeki acıyı duymamı engelleyecekmiş gibi gözlüklerini takıyor. "Seni son gördüğümde lanet olası bir hastane yatağıındaydın. Bunun farkında mısın? Beni karanlıkta bıraktın, annene herhangi bir bilgi için yalvardın. Sensiz yaz yoğunluğuna gitmek, takımın ivmesini korumak, onlara lanet olası yoğun bir iyileşme kampında olduğunu söylemek? Kendimi aptal gibi hissettim, en iyi arkadaşım tarafından dışlandıım."

Ağzından çıkan her kelime bir kırbaç darbesi gibi geliyor, ama hepsini memnuniyetle kabul ediyorum. Bu sadece içimdeki iltihaplı şeyi besliyor.

Bunu ona sen yaptın. Ve bu konuda kötü bile hissedemiyorsun, çünkü bomboşsun. Hiçbir şey kalmadı, en iyi arkadaşın için bile. Bencilce.

O yüzden başka bir şey yapmak yerine başımı sallıyorum. Bennett kendisine dokunulmasından hoşlanmıyor, aksi takdirde onu çoktan kucağıma almış olurum. Duygularını koluna takıyor, yüzüne yazıyor ve bakımlı sakalı ve koyu renkli Ray-Ban'leriyle yarısını kapatsa bile kolayca görülebiliyor.

"Şimdi özür dilemeyeceğim, çünkü ciddi değilmişim gibi görünecek." Kararlı bir şekilde başımı sallamadan önce omuz silkiyorum. "Ama geri döndüm. Bugün geri taşınyorum, bu gece dışarı falan çıkacağım, Pazartesi de antrenman var. Bir yere gitmiyorum."

Seni bir daha terk etmeyeceğim, demiyor ama gömleğinin içine soktuğu güneş gözlüklerini yeniden ayarlayıp parlak, siyah kamyonetinin kapısını kapatırken barış teklifimi kabul ettiğini görebiliyorum. Arka koltuktaki çantalarımı uzanıyorum ve ona doğru dönüyorum, bir kez daha denemesine izin vermeye hazırım. Her zaman yaptığı gibi birkaç adım geride durarak yanıma geliyor ama ben eve girerken arkamdan geliyor.

Ön kapıyı açmak için önümde manevra yaparken sessizce, "Tekrar hoş geldiniz Kaptan," diyor. "Sana hâlâ kızgınım."

Daha da sessiz ama bedenimde bir yuva hissi uyandırıyor. Çünkü *bunu* onarabilirim.

"Geri döndüğüme sevindim, Reiner."

Sadece bir anlığına, kısacık ve küçük olsa bile, göğsümdeki o sıcaklık yeterli.

Şimdilik öyle olmalı.

Sonunda kendimizi partide değil, en sevdiğimiz yerel hamburgercide bir kabinde bulduk. Bennett karşımda, Freddy sağımda oturuyor ve biz aşırı büyük siparişimizden arta kalanları topluyoruz. Üç tabak kanat, patates dilimleri ve sebze kaseleri masaya dağılmış durumda, en önemli parça ise neredeyse parçalanmış dev bir çubuk kraker, son parça ise teslim edildiği kancaya zar zor tutunuyor.

Freddy, Bruins oyuncu geliştirme koordinatörüne vurma hikâyesini anlatırken Bennett şimdi tüm dişlerini gösteren samimi bir gülümsemeyle gülümsüyor

ve hemen ardından NHL'deki erkek arkadaşı tarafından buzda neredeyse yere seriliyor.

Bennett, neredeyse turuncu olan yerel IPA'sından bir yudum daha içerken, "O adamın sana o süslü küçük deke shot konusunda yardım ederek 'geri dönmesine' *imkân* yok," diyor. O bir bira züppesi, yarısı boş sürahiyi Freddy ve benim aramda paylaşmayı reddediyor.

"Adı *Michigan*."

Bennett'in gülümsemesi daha da genişler. "İmkansız görev olarak adlandırılmalı.

Bunu bir oyunda kullanacak kadar iyi yapmanın imkanı yok."

Geçen yıl Bennett'in kibirinden ve süslü deke tarzı hileli şutlara olan takıntısından bıkmış bir şekilde çocuğu engellemeye hazır olduğunu bildiğimden, cıvıltıları neredeyse çok kolay bir şekilde gülümsemeye zorluyor. Maçın sıcağı sırasında yapabileceği bir şey yoktu ama Freddy ısınma hareketlerini ve antrenmanları lanet olası bir atış gibi görerek genelde sakın olan kalecimizi kızdırmaya *bayılırdı*.

"Tampa'dan haber var mı?"

Soru Bennett'ten geliyor ve başımı sallamadan önce zorlukla yutkunmak zorunda kalıyorum.

Waterfell'den önce Tampa tarafından draft edildim, derecemi güvence altına aldıktan sonra onlardaki yerimi alacağımı biliyordum. Ancak sakatlıktan sonra tekliflerini geri çektiler, bu da beni ilgilenen diğer takımlara daha iyi olmasam da en az onlar kadar iyi olduğumu kanıtlamak için çaresiz bıraktı.

En iyi arkadaşımın beni yakından izlediğini, annemden bir mesaj alıp almadığını sorgulamama neden olacak şekilde içkimi takip ettiğini hissedebiliyorum ama bunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Yine de alnımda ter birikmeye başlıyor ve boynumdaki sıcaklık dalgası yakamı çekiştirmeme neden oluyor.

Bende bir sorun olduğunu hissedebilecek biri varsa, o da Bennett Reiner'dır.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye homurdanıyor Freddy bir ağız dolusu çubuk krakerin arasından, inleyip kabine yığılmadan önce, telefonunu yapışkan masanın üzerine bırakıyor.

"Ne?"

"Siktiğimin puck tavşanları hayatımı mahvediyor," diye inliyor ve bir mağara adamı gibi krakerin geri kalanını koparıp zaten dolu olan ağzına tıkıştırıyor. "Paloma'nın hikâyesi beni siz iki aptalı dinlediğime pişman ediyor."

Bennett'in burun delikleri genişliyor, çenesi kilitleniyor ve bir karşılık

veriyor. Genellikle bu, gruba biraz sakinleştirici barış sohbeti getirdiğim an olurdu,

Ama Freddy'nin telefonunun ekranında dönüp duran video dikkatimi dağıtıyor.

Kameranın karşısında küçük bir daire çizerek dönen ve böylece tüm kardeşlik evi partisini görüntüleyen sarışın değil, üzerinde çok hızlı hareket eden flaşın ışığında tanıdık bir esmer.

Görüntü kadehlerin ve kadeh tokuşturmaların birkaç anlık görüntüsüne geçmeden önce sadece kısa bir saniyeliğine orada duruyor ve ben daha iyi düşünemedim telefonunu masadan kapıyorum ve geri dönmek için sol ekrana tıklıyorum, başparmağımla sertçe bastırarak videoyu duraklatıyorum.

Bu o.

Sadie, şüpheli görünen kırmızı bir kanepenin kolunda oturuyor, duruşu berbat ve çenesini avucuna dayayacak şekilde çökmüş, yanındaki minderlerde oturan adama boş boş bakarken tırnakları yanağına vuruyor, elleri baldırlarında aşağı yukarı geziniyor.

Son derece sıkılmış ve çok güzel görünüyor, artık boyalı dudaklarında oynamaya alıştığım kaşlarını çatmış. Paloma'nın arkasında, yüzünün tamamını görebileceğim kadar yakın, dumanlı renkli gözleri, güzel örgülü bir at kuyruğu şeklinde geriye taranmış saçları ve kampüsün hemen dışındaki bir kardeşlik partisine değil de sofistike bir geceye aitmiş gibi görünen gri daracık elbisesi.

Göğsüm ağrıyor, garip bir panik kanaması omurgamdan aşağı doğru ilerliyor.

Lafı bile olmaz. İyiydi.

O da böyle söylemişti. Yine de yeterince iyi değildi, çünkü beni bir daha aramadı. Sabah patenimize ya da Paten Öğrenmenin ikinci gecesine gelmedi.

Onu suçlamıyorum. Arzu ya da tutku söz konusu olduğunda bir kabuk gibi olduğumu biliyorum - bırakın başka birini, *kendimle* bir şey denemekten bile korkuyorum.

Bunu düşündüm ama içimi kemiren boşluk ve depresyon her türlü isteğin önüne geçti. Duşta bile, bir ya da iki kez denediğimde, başıma hücum eden acı ve uzaktan bile *iyi* hissettiren bir şey düşünememek beni daha da kırılmış hissettirdi.

Acınası.

Ama onunla birlikte bir şeyler hissediyordum, gerçek ve sıcak bir şeyler... Ona odaklanırken karanlık gölgelerin her zerresini benden uzaklaştırıyordu. Sadece ona.

"Tanrım, Rhys," diye bağıyor Freddy, omuzlarımı sarsıyor ve telefonunu çok sıkı tuttuğum yerden alıyor. "İyi misin?"

Nefesim tercihime göre biraz fazla yüksek çıkıyor ve her iki arkadaşımın da yüzüne yayılmış olan endişeyi tekmeliyor. Bennett'in kaşları bir şekilde daha derin çatılmış, biraz hayal kırıklığı ve öfke sıkıntıyla karışmış.

"Yine onunla mı takılıyorsun?" Bennett sorar, sesi alçak ve sessizdir.

Sadie'den bahsetmediğini anlamam bir anımı aldı, çünkü tabii ki bahsetmiyordu. Bırakın aramızda geçenleri, onu tanımıyor bile.

Hayır, Bennett Paloma'yı soruyor, puck bunny extraordinaire ve daha önce birlikte olduğum biri. Sadece birkaç haftalığına birlikteydik ve birlikte yattığımız zamanları bir elin parmaklarını geçmezdi ama herkes aylarca bundan bahsetti, sanki Paloma Blake kaptanı tavlamanın en üst düzeyini resmen başarmış gibi.

"Hayır." Başımı iki yana sallıyorum, masanın altındaki kalçalarımı kavrayarak içlerindeki sarsıntıyı bastırmaya çalışıyorum. "Hayır, yapmayacağım."

"Onu tanıyor musun? Sadie'yi?"

Başım Freddy'ye dönüyor, ani hareket başımı ağrıtıyor. Donmuş ekranın ekran görüntüsünü alıp fotoğrafı çekerken gözleri parıldıyor ve telefonunu meraklı ama sessiz Bennett'e fırlatıyor.

"Onu nereden tanıyorsun?" Kelimeler ben onları durduramadan dökülüyor, Freddy'nin cevabını beklerken kaslarım çok gergin.

"Onu çok az tanıyorum; sadece birkaç partide gördüm, hepsi bu." Geniş geniş sırtımdan önce beni başından savdı. "Peki, sen onu nereden tanıyorsun?"

Kaymaya çalışırken lanet olası bir panik atak geçirdikten sonra bedenimi buzdan çekti, ki artık kendimi kaybetmeden bunu yapamıyorum, sonra flört etti ve doğru nefes alana kadar bana gülümsedi.

Beni öyle bir öptü ki neredeyse artık kırılmadığımı hissettim.

"Evet," diye ekliyor Bennett, artık Sadie'yi incelemeyi bitirmiş, telefonu kalabalık masaya doğru geri kaydırıyor. "Bütün yaz kilitli kaldığını düşünürsek."

Yüzümü buruşturuyorum ama Bennett'in attığı her şut gibi omuzlarımdan yuvarlanmasına izin veriyorum. Bunu hak ediyorum. "O bir artistik patinajcı-"

Freddy parmaklarını şıklattı ve beni işaret etti. "Onu bir yerden tanıdığımı biliyordum."

"Az önce onu bir partide gördüğünü söyledin."

"Yani, *başka* bir yer gibi. Neyse, devam edin."

"Halk pistinde biraz özel buz zamanı geçiriyordum ve görünüşe göre o da aynı fikre kapılmış."

"Siz çocuklar...?"

"Kesinlikle hayır."

Freddy sessiz bir teslimiyetle ellerini kaldırır. "Sadece merak ettim. Telefonuma sanki Stanley Kupası'ymış gibi bakan sensin."

İnkâr etmiyorum, bunun yerine birazcık dürüst olmayı tercih ediyorum. "İyi birine benziyor. Onu çok az tanıyorum ama... evet."

"O zaman partiye gidelim mi?"

Eve gidip onun dikkatini ve zamanını çalmak, kendi ellerimi onun çıplak tenine sürmek, pistte gördüğümünden çok daha fazlasını göstermek gibi bir fantezi aklıma geliyor. Rujunun tenimi lekeleyip lekelemeyeceğini görmek, böylece kabuslardan iyi bir şeyin somut bir anısıyla uyanmak.

Lafı bile olmaz.

Reddetmesi kafama sıkılmış bir kurşun gibi işe yarayacaktı, ama buna hazır değildim, bu yüzden ağzımdan dökülen *evet*'i yakalayıp başımı salladım.

"Yarınki sezon öncesi toplantımızdan önce biraz uyumam gerek."

"Hadi, Rhys," diye yalvarır Freddy. "Sadece uğrayacağız. iç. Söz veriyorum."

Freddy'den gelen sözler bir politikacıdan gelenler kadar güvenilirdir, ancak ruhumu rahatsız eden kızın izini sürme düşüncesi bile ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

ON İKİ

SADIE

Rora'yı partiye götürmek dış çekmek gibi bir şey ama nedense onu partiden çıkarmak daha da kötü. Özellikle de bu gece, çünkü onu ayık tutma çabalarımın rağmen zil zurna sarhoş.

Banyo kapısına tekrar vuruyorum, kaşlarım endişeyle çatılıyor. "Rora?" Tekrar sesleniyorum. "İyi misin?"

Uzun bir sessizlik anı oluyor ve bir an için kapıyı kırmayı düşünüyorum. Bunun yerine kulağımı tekrar kapıya dayıyorum ve artık örgüsüz olan at kuyruğumdan bir tutam saçıyla oynuyorum, onu parmaklarımın arasında bir desen oluşturacak şekilde evirip çeviriyorum.

Sonunda gürültülü bir takırtı ve ardından içeriden biraz fazla yüksek sesle "Ben iyiyim!" diye bağırılıyor. Lavabonun çalıştığını duyuyorum ve kendimi duvara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve başımı arkaya yatırıyorum.

Parti aslında benim fikrimdi, ancak Aurora, Üniversite Yapılacaklar Listesi'ne bir kalem alıp benimle bu partiye katılmayı ekledikten sonra kabul etti. Bu kısmen benim için, ama aynı zamanda kafasının içinde kaybolmak yerine yeniden iyi bir şeyler hissetmesi içindi - "Artık bir erkek arkadaşım var," şikayetleri duyuldu ve açıkça görmezden gelindi çünkü yaz boyunca tanıştığımız çok az zamanda ona nasıl davrandığını gördüğüm şekilde *cehennemde* hiçbir şekilde tahammül edemezdim.

Tyler hala biyomedikal mühendisliği için yoğun bir programda. Rora bana ne olduğunu anlatmadı ama yurt banyomuzda saçını yaparken omzunun üzerinden gelen mesajları gördüm. Tyler'a benimle partiye geleceğini söylemiş, o da Tyler'dan fotoğraflarını istemiş ve konuşmalarının ortasında "*tamam*" diye küstahça bir mesaj attıktan sonra onu hayalet gibi takip etmiş.

Artık o kadar açık bir şekilde üzgün değil, dans etmeden önce içtiğimiz tekila shot'larının altında gömülü, tek düşünebildiği desenli lila şortunun yüksek eteğini çekıştirmek ve benim tek düşünebildiğim onu bir daha gördüğümde paten bıçağımı boynuna saplamak.

"O kadar kötü bir parti mi?"

Sesi ısınmış, kızarmış tenime serin bir ipek gibi geliyor.

Gözlerimi açtığımda Rhys'i görüyorum, tamamen toparlanmış ve kırılğan görünmüyor; bu, etkileşimlerimiz için bir ilk.

Onu haftalardır görmediğim için, iyi olup olmadığını, yeni bir panik atak geçirip geçirmediğini ya da ilk gerçek antrenmanına hazır olup olmadığını sorma dürtüsü -kendi takvimimde hala mavi kalemle işaretlenmiş- çok ağır basıyor.

Gözlerim onu yutuyor. Karşımdaki duvara yaslanırken uzun, zayıf vücuduna koyu renk bir kot pantolon ve pazularını hafifçe saran siyah bir tişört giymiş. Gözlerindeki berraklığı ve yanaklarındaki hafif kızarıklığı fark ediyorum; sarhoş değil ama bir şeyler içmiş. Bu daha da kafa karıştıracı çünkü onu bu evin hiçbir yerinde fark etmemiştim.

"Neden böyle söylüyorsun?" Ellerimi elbisemin eteğine bastırıp etek ucunu hafifçe çekıştirerek soruyorum. Gözleri kısacık gri ipek elbisemi ve ağrıyan ayaklarım için çift tabanlıklılı beyaz platform Converse'lerimi hızlıca tararken, beni içine çekerken içimde uğıldayan öz-bilinç dalgasından nefret ediyorum.

Kot ve deri denizinde biraz fazla şık görünebilirim ama gerçekte hissettiğimden bin kat daha seksi görünüyorum, elbisenin bu partiye girip çıkmayı çok daha kolay hale getirdiğinden bahsetmiyorum bile - hızlı bir dikkat dağıtma için geldim.

Hain zihnim şimdi, bir dileğin gerçekleşmesi gibi yanımda beliren o zeki adamın bu olması gerektiğini düşünüyor.

"Çünkü saat neredeyse sabahın biri ve sen sarhoş bile görünmüyorsun."

"Nasıl görünüyorsun o zaman, ateşli çocuk?" Daha önce mavili çocuğı unutacağıma dair kendime verdiğim sözlere rağmen sırtarak soruyorum.

"Sanki acı çekiyormuşsun gibi," diye çıkıştı, önceki etkileşimlerimizde olduğundan daha ateşliydi. İfadelerindeki küçümseme ve gözlerindeki parıltı beni birden ısıtıyor, solgun tenim kıpkırmızı oluyor.

*Acı içindeymişsin
gibi. Yüce İsa.*

Böyle mi oluyor? Gözlerinden ve bariz paniğinden gördüğüm tüm gerçek derinliği sadece bana geri yansıyor - ben onun içini bu kadar kolay görürken, o şimdi çarpık, kırık bir ayna gibi benim içimi görebiliyor. "Parti havasını mahvetmenin yolu," diye homurdanmayı başarıyorum ani bir mide bulantısı dalgasının altında, kapıyı tekrar çalmak için dönmeden önce, Sıcak çikolata gözlerinin işkencesinden kaçmak için dua ediyordu.

"Parti havasında değildin."

"Hayır mı?" Gözlerimi kısarak omzumun üzerinden ona doğru bakıyor, atkuyruğumu hızla savuruyorum. "Sence neden-"

Kapı pat diye açılıyor, çakırkeyif bir Rora dışarı fırlıyor, sarhoş bir peri gibi kıkırdıyor ve hıçkırıyor. İkimizi de fark ediyor, straplez çizgili üstünü eşleşen şort setine sabitlemeyi bitirirken gözleri açılıyor ve ona benden gerçekten ihtiyaç duymadığı fazladan birkaç inç veren uzun soluk krem botlarını çekmeden önce.

Beni omuzlarımdan tutarak eğiliyor ve elini Rhys'e uzatıyor, o da nazikçe tutuyor.

"Ben Rora." Sırıttıyor, bana yan gözle bakmaya ve kaşlarını oynatmaya devam ediyor.

"Rhys," diye teklif ediyor. Ona doğru gülümsemesi göz kamaştırıcı ve çakırkeyif, aşırı romantik Rora'nın biraz yıldız çarpmış gibi görüldüğünü görüyorum.

"Rora." Gülümsüyorum ama daha çok yüzümü buruşturuyorum. "Bize bir dakika izin verir misin? Aşağı gelip seninle buluşacağım ve gidebiliriz."

"Sen ve Sean sanıyordum-"

Elim yeni parlatılmış dudaklarına çarpıyor, sonra hızla çekip çıplak bacaklarımdaki yapışkan kalıntıları siliyorum. Rora dramatik bir şekilde kaşlarını çatarak bana bakıyor, yüzüme bakarken yanakları yanıyor, ben ise Rhys'in bakışlarının tenimdeki sıcaklığını görmezden geliyorum.

"Sean'a fikrimi değiştirdiğimi söyle. İngilizce sınıfındaki arkadaşın buralarda takıldığına göre belki onunla konuşabilirsin."

Rora kıkırdarken ve duvara tutunmak için geri çekilirken yüzü daha da kızarıyor ama tutunduğu bir duvar değil, bir çocuk. Benim de tanıdığım biri.

Uzun boylu, zayıf ve kaslı vücut durur ve Aurora'nın tökezleyip ona tutunurken tamamen ona yapışmasına izin verir. Tökezleyen Aurora'yı yakalamak için ellerini kalçalarına yerleştiriyor, çocuksu yüzü gözlerindeki yıldızlarla parlıyor, sanki kucağına mükemmel bir ödül düşmüş gibi - ve dürüst olmak gerekirse, öyle de oldu.

"Özür dilerim," diye nefes alıyor Rora, yüzü ona doğru eğiliyor. Bukleleri sırtından aşağı dökülüyor, bir saat boyunca titizlikle yerleştirdiğim çiçek klipsleri saç tellerinden aşağı kayıyor ve artık onları zar zor yukarıda tutuyor.

Onu tutan adam geniş bir gülümseme daha patlatıyor, bu partideki her kızın -hatta kampüsteki neredeyse her kızın- daha önce yenik düştüğü o meşhur gülümsemesi. Nedenini tahmin etmek zor değil -uzun boylu, kaslı bir hokey tanrısı, evet- ama Matt Fredderick saf altın gibi görünüyor. Yakışıklı bir yüz, bir şekilde köşeli ve aynı zamanda yumuşak, genç Heath Ledger'ın süper model versiyonu gibi oyulmuş gülümseme çizgileri var.

Yunan tarzı bir tatil reklamından fırlamış gibi giyinmiş olması kesinlikle yardımcı olmuyor, beyaz keten kısa kollu düğmeli bluz altın tenini dengeliyor ve üst kısmı gevşek bir şekilde açılmış, altın bir zincir ve madalyon loş salon ışığında parlıyor.

"Çok iyisin prenses." Ağzı kıvrılıyor, elleri kızın sırtına kadar inen buklelerinin uçlarına dokunuyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır," diye çıktım, Rora'nın elini tuttum ve onu büyük bir T ile beladan uzaklaştırdım. Ayık olsaydı, yanlışlıkla ona dokunduğu anda tüm vücudunun bu adamdan uzaklaşacağını biliyorum. "Komiklik yapma, uyuyan güzel-şimdi git. Gelip seni bulacağım."

Rora bu lakap karşısında homurdanır, ama arkasındaki playboyu bileğinden tuttuğu yerden bırakır ve merdivenlerden aşağı, dengesiz de olsa, süzülür. Matt gözlerinde aynı küçük parıltıyla onu izliyor.

Hem Rhys hem de ben hızlıca ve aynı anda "Kesinlikle hayır," diyoruz.

"Ben bir şey yapmadım!" diye bağırıyor, ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Buraya sadece senin aptal kıcını aramaya gelmiştim." Suçlayıcı bir parmakla Rhys'i işaret etti. "Reiner'a mesaj at, seni zil zurna sarhoş etmediğime inanmıyor."

"Ona yakında evde olacağımızı söyleyeceğim."

"Neden?" diye soruyorum. Rhys biraz şok olmuş, biraz da kafası karışmış bir halde başını kaldırıp bakıyor ama ağzının kenarları hafifçe kalkıyor. Freddy sırtıyor, geriye doğru yürüyor ve ortalıkta görünmemeye çalışıyor. "Yani-"

"Kalmamı ister misin?" diye soruyor, öne doğru fırlamak üzere olan gülümsemesini zar zor zapt ediyor. Olduğu yerde kalıyor, sanki çok yaklaşırsa korkup kaçacakmışım gibi.

"Adrenalini yüksek bir kazadan yeni çıkmamışken dayanıklılığını görmek isterim."

Hızlı bir kahkaha atıyor, o kadar beklenmedik ki neredeyse şok olmuş gibi görünüyor, başını sallayıp gözlerini kapatmadan önce bana doğru yürüyor.

Bana ulaşmadan önce, başka bir beden onun önünü kesiyor, beni duvara sıkıştırıyor ve aşağıya doğru öğütüyor - şimdiki şirketten habersiz ve ilgisizliğimden habersiz.

Sean - soyadını hatırlayamadığım için sansürledim - gecenin erken saatlerinde dans pistinde bana katıldığında, geçen dönem hayatımın mutlak çöküşü sırasında düzenli olarak takıldığım biri olduğu düşünüldüğünde iyi bir fikir gibi göründü. Duymak istediğim hiçbir şey hakkında sohbet ederken daireler çizmeye ve baldırlarıma masaj yapmaya başlayınca daha da iyi bir fikir gibi göründü. Elleri güçlü ve iz bırakabilecek kadar sertti, bu yüzden daha önce ona kurnazca ima etmişim.

Ama görünüşe göre sadece Rora'nın geri geldiğini gördükten sonra bunu bir davet olarak algıladı.

"Beni yemeye mi çalışıyorsun?" Rhys'in görebileceği bir yerde bunun gerçekleşmesinden duyduğum utanca rağmen onu itiyorum.

Yanaklarımın hemen, bariz bir şekilde kızarmasından nefret ettiğim kadar bu öz-bilinç iğnesinden de nefret ediyorum. Utanç duyduğum şey takılmak değil - cinselliğimden her zaman utanmadım; istediğimi istediğim kişiyle yapma seçimlerim. Sadece takılıyorum, bu benim yöntemim ve bunun için özür dilemeyi reddediyorum; eğer erkekler bunu yapmak zorunda değilse, ben neden yapayım?

Eğleniyorum ve çoğu zaman ihtiyacım olanı alıyorum.

Peki Rhys'in burada olması neden karnımı ağrıtıyor?

"Planımız bu, bebeğim." Sırtarak tekrar bana sokuluyor. "Şimdi hazır mısın?"

Onu *tekrar* ittiğimde yüzüm daha da kızarıyor. "İlgilenmiyorum, aslında. Çekil. Defol."

"Ben de bunu yapmaya çalışıyorum." Gülüyor, bir santim bile geri çekilmiyor ama arkasında birinin gizlendiğini fark edecek kadar. Ayaklarının üzerinde dönerek sırtını duvara yaslıyor, her an etrafımdan dolanacakmış gibi omzuma doğru eğiliyor ve hızlı bir gülümsemeyle başını Rhys'e doğru sallıyor. "Oh, kahretsin. Koteskiy, selam."

Uzayan *selam* Rhys'in gözlerinin etrafındaki gerginliği silmek için hiçbir şey yapmıyor. Yine de ağzına bir gülümseme yerleştiriyor ve gözleri tekrar bana dönmeden önce hızlı, soğuk bir onaylamayla çenesini indiriyor. Bunu yapmak çok zor.

Göğsümdeki istekle boğuşuyor, ona doğru koşmamak ve onu en kötü anlarımın hayaletine karşı kişisel bir kalkan gibi kullanmamak için kalbimin çarpmasına neden oluyordu.

"Bu yıl Frozen Four'a katılacak mısınız?"

"Plan bu," diye cevaplıyor Rhys, ellerini ceplerine sokmuş, gergin duruşuma kaşlarını çatarak. "Tamam mı Gray?"

Bana sorduğu soru daha yumuşak değil, ama bir şeyler farklı... tanıdık. İçten ama sessiz, tıpkı benden başka kimsenin göremediği, gözlerine kalıcı olarak kazınmış yumuşak hüznün gibi.

"*Gri* mi?" Sean gülerek alay ediyor, kolu ağır bir yük gibi omzuma düşüyor. Acaba dik durmaya çalışmayı bıraksam yere mi batardım? "Oh, bir şeyi mi bölüyorsunuz?"

"Evet," diyor Koteskiy, aynı anda ben de "Hayır," diyorum.

Sean'ı omuz silkip ikisinden de uzaklaşmadan önce Rhys'in bakışları daha da koyulaşiyor, bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim.

Sean yüksek sesle kahkahalar atıyor, sesi kulaklarımı tırmalıyor. "Koteskiy, ha? Bu yıl rekabeti artırıyorsun, değil mi Sadie?" Kalçasıyla bana vuruyor, beni tekrar içine çekerken yeşil gözleri alev alev yanıyor.

Böyle hissetmesi benim hatam, çünkü söyledikleri yanlış değil.

-Bu tamamen doğru. Geçen sömestr, onun sarhoş arkadaşlarıyla oynamak için aşırı miktarda zaman harcadım, sadece onun altında bir tür ateş yakmak için, böylece beni üst kata çekecek ve beni romantizm yapmaya çalışmak yerine beni mahvedecekti. Eğer Sean Rhys Koteskiy'i aramızda bir oyun olarak görüyorsa, bunun tek nedeni bu düşüncüyü oraya benim koymuş olmamdır.

Bu konuda daha nazik olmalıyım, ama kendimi bir şekilde daha öfkeli buluyorum - kendime, Sean'a. Hatta birbirimizle yaptığımız acı verici dans için Rhys'e bile.

"Bu öyle bir şey değil," diye kabul ediyorum sonunda, bir yanımın hâlâ Sean'ı elinden tutup artık boş olan banyoya götürmek, ben gözlerimi kapatıp sadece Rhys'i düşünürken onun bedenime girmesine izin vermek istemesinden nefret ediyorum. Kucağına tünemiş bana bakan koyu kahverengi gözleri ve tenime değen ağır nefeslerinin sesi...

Bundan sonra ayrılmak, elbisemi aşağı çekmek ve bu boğucu evden defolup gitmek çok daha kolay olurdu.

Ama

yapamam.

"Dinle-"

Sean'ın söyleyecekleri Rhys'in omzundan tutup beni tekrar sıkıştırmaya çalışırken onu durdurmasıyla aniden kesiliyor.

"Duymakta güçlük mü çekiyorsun?" der ve Rhys'in neredeyse hiç kıpırdamamasına rağmen Sean'ı sendeletecek kadar sert bir şekilde geri iter. "Sana defalarca ondan uzak durmanı söyledim." Gözlerinde fırtınalar koparken bile sesi sakindi.

"Sadie'yi tanı mıyorsun, onun için her şey oyun."

Bu gece buraya gelirken sahip olduğum tüm güven duygusu yok oldu, paramparça oldu. Rhys'in uzaklaşmasını bekliyorum ama o sadece bana bakıyor. Sanki burada durup bakışlarından kaçmak yerine iddiaları çürütmemi istiyor, tamamen kendi içime kapanmışım gibi.

Normalde yapardım. Sean'ın kafasını ısıtırıp koparmak isterdim. Ama her şeyle dolu hissediyorum, rahatlamaya *ihtiyacım var*.

Rhy bana yaklaşarak, "Peki," diyor. Duruşu tamamen güçlü, Sean'ın fazla gevşemiş formunun üzerinde yükseliyor ve benimkini yarı korumaya alıyor. Elleri belime yerleşiyor ve orta sırtımın alt kısmına bastırmak için kayıyor. "O zaman benimle oynayabilir. Siktir git buradan."

Göğsümde oluşan sıcaklık tepeden tırnağa tüm vücuduma yayılıyor, nabzım hızla atıyor. Avucunun ağırlıklı ısısı elbisemin ince ipeğini yakıyor.

Onu öpmek istiyorum, namusu korunan bir okul kızı gibi, sanki o parlak zırhlı bir şövalyeymiş gibi.

"Burası benim evim."

Sıcak kahverengi gözler neredeyse kararıyor, yumruklar sıkılıyor ve Sean'ın istemeden geriye doğru adım atmasıyla, bu dengesiz davranışın hokey yıldızı için normal olmadığını anlıyorum. Hızla Rhys'in eline uzanıp bir elimi bileğine doluyorum.

"Gidiyoruz," diyorum kendimden daha emin bir şekilde, tüm bedenimi Rhys'i sarsacak kadar sert bir şekilde öne doğru atıyorum. Elleri ortama yapışıyor, beni dik tutuyor ve avuçlarının belime kıyasla ne kadar büyük olduğunu aşırı derecede fark etmemi sağlıyor.

Sean ikimizi de itip kakarak merdivenlerden inerken duruyorum, öfkeli mırıltıları duvarları titretecek kadar yüksek müzik sesinden zar zor duyuluyor.

Aniden durduğum merdiven boşluğunda Rhys'in nefesi saçlarımda dalgalanıyor. "Bir dahaki sefere bir tür uyarı iyi olurdu *bebeğim*. Tabii son sezonumda beni kenara atmak istemiyorsan."

O küçük alaycı ismi kullanması bir ilaç gibi etki ediyor, boynumdaki, sırtımdaki ve kollarımdaki tüm gergin kasları gevşetiyor. Her şeyden önce bu konudaki endişemin farkında bile değilken, onun beni sakinleştirmeye çalıştığını söyleyebilmem neredeyse gülünç.

İstmeden homurdanıyorum, başımı ona doğru eğerek, "Merdivenlerden düşmek tüm sezonunuzu bitirir mi? Siz hokey çocuklarının yıkılmaz olduğunu sanırdım."

Yanlış bir şey söylediğimi, sözlerimle söylenmemiş bir sınırı aştığımı fark etmem sadece bir an alıyor. Yüzü geriliyor, gözleri, maskesini düzeltmeden ve bana küçük, hızlı bir gülümseme vermeden önce, çoğu zaman onlarda gördüğüm o derin acı kuyusuyla tekrar doluyor.

"Arkadaşımı bulmam gerek." Söylemeyi düşünebildiğim tek şey bu.

Gümbürdeyen partiye giden merdivenlere doğru başını sallıyor.

"Ben de." Ama ikimiz de hareket etmiyoruz.

Bir şey beni tereddüt ettiriyor, alt kattan Weeknd'in "The Hills" şarkısı çalmaya başlarken bedenimi onunkine bastırıyorum. Aşağı inmeli, Rora'yı bulmalı, eve dönmeli ve işimi bitirmeliyim. Ben...

Dönerek Rhys'in bileğini elimle kavıyorum ve onu tekrar çekiyorum, doğruca hâlâ boş olan banyoya giriyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum ve arkamdan kilitliyorum. Fazla ışık yok, sadece birinin parti için taktırdığı boyalı ampullerden gelen tozlu kırmızı bir parıltı var. Duvarlar aşağıdan gelen bas sesiyle sallanıyor, ben gömleğinin siyah kumaşına tutunurken şarkı kapının etrafındaki çatlaklardan yüksek sesle akıyor.

"Sadie, ben-"

"Evet ya da hayır, ateşli çocuk." Bu bir sorudan çok bir ifade, ama tüm beynim pamuk ipliğine bağlı gibi hissediyor, şimdiye kadar başka birinin dokunuşuyla boğulmuş olabilecek bunaltıcı düşünceler arasında zar zor aklı başında.

Rhys neredeyse acı çekiyor gibi görünüyor, kahverengi gözleri büyümüş, keskin çenesinin gergin durduğu yontulmuş yakışıklı yüzünde kırmızı ışık titreşiyor. Boğazının kalın sütununun çalışmasını izliyorum, kararını verirkenki görüntüsüyle daha da ısınıyorum.

"Bunu sadece sonra konuşursak yapacağım." "Ya konuşmak istemezsem?"

"Sadie." Tekrar deniyor, eliyle saçlarımı kavırıyor ve ağzını kulağıma yaklaştırırken beni sabit tutuyor. "Ben bunu yapmam... parti tuvaleti takılmaları mı? Bu..."

Reddedilme acıtıyor ve başımı tuttuğu yerden çekerken kafa derimdeki hafif acıyı görmezden gelerek sarsılıyorum. "Ama soyunma odaları gayet iyi değıl mi? Benimkini değıl, senin bokunu yatıştırarak için olduğu sürece, değıl mi?"

Ben kaçmak için çaresizce kapı koluna uzanana kadar ne söylediğimi, neyi açığa vurduğumu fark etmiyor.

ON ÜÇ

RHYS

İlk defa düşünmüyorum. Körü körüne onu üst katta takip ederken değil. Beni boş bir banyoya götürmesine izin verirken değil. Gitmesini engellemek için omzundan tutup döndürdüğümde, küçük bedenini kolayca kapıya sıkıştırdığımda da.

"İstediğin bu mu?" Bu sefer beni tamamen hissedebildiğinden emin olarak soruyorum. Vücudumun her bir parçası tamamen onunkine bastırılmış, mükemmel bir yapboz parçası gibi birleşiyor.

Benden çok daha küçük ve daha önceki etkileşimlerimizde çoğunlukla yerde yatan ben, beni kurtarmaya gelen bir ilah gibi ona bakıyordum, bu sadece şimdi gerçekten fark ettiğim bir şey, elim onun ince beline doğru genişlerken onun üzerinde yükseliyorum.

"Ben sadece..." diye başlıyor, ama tekrar kayboluyor. Gözbebekleri şişmiş ve sahte kırmızı ışık bir şekilde sadece gözünün altındaki çilleri ve yüzünün köşeli şeklini öne çıkarıyor.

"Anlat bana," diye neredeyse yalvarıyorum. Belki de çok yüksek sesli müziğin başımı ağrıtmamasından ya da kırmızı ışığın bunu neredeyse sisli bir rüya gibi göstermesinden, ama kendimi susturamıyorum. "Çünkü sana söyleyeyim. Soyunma odasını düşünmeden edemiyorum ve ben-"

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak beni susturdu. Ben de karşılık vermek için çok hevesliyim, kollarımı onun küçük beline dolamak için eğildim ve onu kendime doğru kaldırarak sırtını kapının panellerine bastırdım. Karşılığında kaslı bacakları belime dolanıyor, karnıma hafifçe sürtünürken kendini kolaylıkla yukarıda tutuyor, bir düzeltme gibi sürtünmeyi kovalıyor.

Sadie lanet olası bir uyuşturucu gibi, etkisi aynı derecede ani, zihnim rahatlıyor ve *iyi* bir şey hissedinceye kadar damarlarımdaki karanlığı kovalıyor.

Yaşlı Rhys gibi yeniden; baş ağrım bile önemsiz bir seviyeye iniyor. Onun varlığını, boğulduktan sonra yüzeye çıkan hava gibi yutuyorum. Her şeyi içime çekiyorum, onunla daha önce yaşadığım deneyimlerden biliyorum ki şalter atacak. Bu onun için yeterli olmayacak ve bunu anlıyorum. Tam bir insan olmak için benden geriye çok az şey kaldı. Neden onu tutabileyim ki? Beni bir arada tutan o olurken onu nasıl bir arada tutabilirim?

Dudaklarım acele etmiyor, onun çılgınca başlangıcından sonra yavaşlıyor, dilimi ağzının içinde gezdiriyor ve bastırıyor. Dişlerim hafifçe sıyrıyor, dolgun alt dudağını çekip kendi dudağımın arasına alıyor, sonra bırakıp güneye doğru yöneliyorum. Ağzının köşesine iki öpücük konduruyorum, dilimi çenesinin altından aşağı doğru sürüklüyorum, daha sert bastırmadan önce boynunun derisine yavaşça öpücükler yolluyorum.

Çıkardığı inilti yumuşak ve hafif, tırnaklarının kollarımda ve ensemdede, biraz fazla uzun saçlarımda altında bıraktığı yoğun çiziklerin tam tersi.

Midem bulanıyor, yoğun şehvetle çalkalanan gürültülü ev partisine girerken beklediğim baş ağrısından kaynaklanan mide bulantısı ve bunu burada, onunla, bu lanet banyoda yapmaktan duyduğum endişe.

Bunu ona söylemek, beni eve kadar takip etmesini, benimle *konuşmasını* istemek için geri çekiliyorum; ama boynuma yapışıyor, derimi öyle hızlı emiyor ve yalıyor ki görüşüm bulanıklaşıyor ve duvara tökezliyorum, ellerim elbisesinin altından kayarak onu bir şekilde tutmak için üst uyluklarını kavıyor.

O kadar güçlü ki, sanki tamamen bıraksam sıkı sıkıya tutunacak ve kendini kolayca ayakta tutacakmış gibi hissediyorum.

Kapı çalınıyor ve Sadie hemen "Siktir git!" diyor. Boynuna doğru gülümsüyorum, ondan neredeyse yüksek hissediyorum.

Ancak diğer taraftaki kişi ısrarcıdır, çatlaktan yüksek melodik bir sesle bağırır. "Sadie Brown! Sean'dan sonra kurtulabilirsin."

Sanki onun üzerinde otomatik bir hakkım varmış gibi, lanet olası bir üçüncü sınıf öğrencisi gibi içimde bir hayal kırıklığı dalgası yuvarlanıyor. *Onu yaladım, o benim.*

"Ne istiyorsun Victoria?"

"Aurora bir psikopat gibi yüksek dalıştan atlıyor!"

Bu onu duraklatıyor, kollarımdan tamamen düşüyor, elbisesini aşağı çekerken siyah bir parıltı bana bakıyor. Kızarmış boynunu, şişmiş dudaklarını ya da gevşemiş at kuyruğunu bir an bile düşünmeden kapıyı ardına kadar açıyor ve neredeyse koşarak kaçıyor.

Bir an donup kalıyorum, sanki yanıyormuş gibi benden kaçışını izliyorum. Gözlerim aynaya kayıyor, odanın ışığı yarı koridordaki ampullerden parlıyor, yarı kırmızı beni neredeyse ortadan ikiye bölüyor. Yakam artık daha gevşek, gömleğim yamuk, boynumda ağzının izleri var.

Omurgama yayılan ve yanaklarımı hafifçe kızartan sıcaklığa engel olamıyorum.

Sanırım Sadie Gray'den sonrasının üzerimde nasıl görüldüğünü seviyorum.

Victoria kapı aralığından bakıyor, gözleri kocaman ve yüzünde hoş bir gülümseme var.

Yollarımız daha önce de kesişmişti, ikimiz de üçüncü sınıfta spor dallarımızın kaptanıydık, ikimiz de iletişim okuyorduk ve birkaç dersi beraber almıştık. Onunla hiç yatmadım ama eskiden beri benim tipimdi. Her zaman mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş. Zeki, kibar, zarif; sarışın.

"Rhys," sonunda konuşmayı başardı. "Burada olduğunu bilmiyordum... Sadie'yle mi?" Bunu bir soru gibi söylüyor ve eğer başka biri olsaydı, iddiayı reddedebilirdim. Ama soyunma odasındaki o etkileşim çok çabuk aklıma geliyor, Sadie'nin incinmiş savunmasızlığı onu korumak istememe neden oluyor - burada olsaydı bana izin vermeyeceğini bilsem bile.

"Evet, sadece onu almaya geldim." *Sanırım hem gerçek hem de mecazi anlamda, çünkü kıcı ellerimdeydi.* "Gidip yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmalıyım."

Victoria, gözleri biraz daha az ışıltılı görünse de bana gülümsüyor ve ben de etrafından dolanıp aşağıya iniyorum.

Neyse ki geniş arka verandada müzik daha sessiz, sadece iki hoparlör maksimum ses seviyesinde "Wasted" çalıyor. Sadie'yi kolayca fark ediyorum, havuzun kenarında dizlerinin üzerine çökmüş, elbisesinin eteği ile çıplak poposu arasında sadece iki santim var.

İşte o soluk ten beni küçük ahşap merdivenlerden aşağı fırlatıp arkasında durmaya ve onu arkasında oluşan küçük izleyicilerden korumaya itiyor. Ancak o zaman havuzdaki tek kişinin Sadie'nin arkadaşı Aurora olmadığını fark ediyorum; Freddy hemen arkasında, birkaç adım ötede, ama bu durum her neyse, kanatçımın da işin içinde olduğunu bilecek kadar yakın.

Ona hızla bakıyorum, başımı sallıyorum ve umutsuzca onu uzaklaştırmaya çalışarak başparmağımı omzumun üzerinden geriye doğru bastırıyorum.

Sadece başını sallıyor, somurtan bir çocuk gibi kollarını kavuşturuyor ve çok ıslak Aurora'ya tereddütlü bir bakış atıyor, bukleleri şimdi başının tepesinde bir ayakkabı bağıyla bağlanmış gibi görünen çılgın bir düğümle toplanmış?

İki kız arasındaki fısıltılı tartışmaya dikkat etmeye çalışıyorum ama aptal arkadaşımın düte gittikçe yaklaşması dikkatimi dağıtıyor.

Sadie fısıltıyla yaptığı konuşmadan geri çekiliyor, sırtı inciklerime çarpıyor. Bu onu ürkütmüşe benzemiyor, öyle görünüyor ki kot pantolonuma tutunup kendini toparlamaya başladı.

Onun yerine pazılarını kolayca kavrayıp tekrar ayağa kaldırıyorum. "Bir havlu bulabilir misin?"

"Evet," diye kabul ediyorum, hiç tereddüt etmeden, nerede bulabileceğime dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen.

Dönüp giderken ayağım havuzun kenarında mükemmel bir şekilde duran iki çift ayakkabıya çarpıyor; biri krem rengi botlar, diğeri ise bağcığı kopmuş beyaz ve lacivert Air Forces.

Freddy, "Ayakkabılarıma dokunma," diye havlıyor ve ben de şu anda bana ters davrandığı için onu tekrar suya itmeme saniyeler kala, "Ayakkabılarıma dokunma," diyorum. Emri verdikten sonra yanımdan geçip gidiyor ve iki banyo havlusunun serili olduğu verandanın çıkıntısının altına yerleştirilmiş hasır sandalye ve masaya yöneliyor.

"Bunu sen planladın, değil mi?"

Freddy gülümsüyor, yüzüne neredeyse kalıcı olarak kazınmış olan o aptal sırıtışla, omzuna atmak için bir havlu alıyor ve diğerini bize doğru gelen kızların yanına götürüyor.

Havluyu Rora'ya uzatmadan önce hızlıca bir "Tabii," diyor. Rora bir süre havluyu kurcaladıktan sonra endişeli Sadie havluyu kapıyor ve omuzlarının üzerinde bir battaniye gibi dolaştırıyor.

Aurora'yı ahşap merdivene doğru yönlendirirken Sadie isteksizce de olsa, "Ona göz kulak olduğun için teşekkürler," diyor. Freddy başını sallayarak havluyu saçlarının üzerinden geçiriyor ve omuzlarına atıyor.

"Güzel bir kadını sırlıslamak etmek hiç de zor değil," diye takılıyor, ben daha onun karnına dirsek atamadan, ağzını bantlayamadan ya da zamanı geri sarmanın bir yolunu bulup arkadaşım olmasına asla izin veremedim.

Sadie ve ben aynı anda birbirimizin üzerine havlayarak atlıyoruz.

"Tanrım, Freddy."

"Geri çekil, Matt."

Ama boğulan kızıdan hıçkırıklara karışan bir kahkaha yükseliyor ve dilimin ucundaki tüm azarlamaları kesip atıyor.

"Bu iyiydi Freddy," diye onaylıyor Rora, havluyu bırakıyor ve botlarını giymeye çalışırken tökezliyor. "En azından *ben* öyle düşünmüştüm." Neredeyse tekrar düşecekti ama Freddy bir elini koluna dolayarak onu sabitledi ve ayakkabılarını ıslak baldırlarının üzerinden geçirdi.

Bakışlarım hemen Sadie'yi buluyor, kollarını kavuşturmuş ve dudaklarını büzmüş, birkaç dakika öncesine göre çok daha küçük görünüyor, pis bir banyo duvarına yaslanmış bana sarılıyor.

"Tamam mı Gray?" Tekrar soruyorum.

Bu soru onu bir an için sarsmış gibi görünüyor, gözleri öyle keskin bir şekilde benimkilere kayıyor ki omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlanıyor. Dudağını ısırtıyor ve ellerim ceplerimin sınırları içinde sıkışıyor, kendimi onu gevşetmek için uzanmaktan alıkoyuyorum.

"Evet. Sadece bir Uber çağırmamız gerekiyor."

O sözünü bitirmeden ben başımı sallıyorum. "Yapma. Seni geri götüreceğiz...?"

"Yurtlar," diye bitiriyor. "Uzak değil. Dürüst olmak gerekirse, yürüyebiliriz-"

Freddy onu susturur, yanından geçip bir çocuk gibi kafasına vururken kaşlarının arasında yine o küçük çukurun oluşmasına neden olur.

"Rhys aşırı korumacı bir deli ve Rora da yavru bir zürafa gibi yürüyor, o yüzden sizi bırakalım, olur mu?"

Anlaşmak için mücadele ettiği açık, ama eve yalnız yürümesine imkan yok. Teklifimizi kabul etmezse, Freddy'ye yurtlarına dönene kadar yanlarında yavaşça sürmesini söylerim.

"Tamam," diye başını sallarken, arkadaşı Freddy'nin kolunu bir dengeleyici olarak kullanarak "*Yaşasın!*" diye bağırarak yerinde zıplıyor.

Freddy de kolayca katılıyor, kısık gözlerinde artık kalıcı olarak oraya yapıştığından emin olduğum bir yaramazlık parıltısı var.

Freddy'nin trafiğe çıkmaya uygun olmayan eski cipine doluşarak hızla yola çıkıyoruz. Yığılmış sokak parkından çıkmak için manevra yapmak birkaç dakika sürüyor, Freddy bunu tek eliyle yaparken telefonunu açıp Rora'ya fırlatıyor, o da kullanmak için konsola yaslanmak zorunda kalırken, telefon eski sisteme bağlanan kabloya bağlı kalıyor.

"Bağlantım yok ama indirdiklerimde bir sürü var. Ne istersen oyna prenses." Sırıttıyor, omzunun üzerinden zaten kızarmış olan kıza göz kırptıyor. Yan tarafına sertçe dirsek atıyorum ama o sadece daha da fazla gülümsüyor. "Sadece iyi olsun yeter."

Rora dudaklarını büzüyor, hızlıca Sadie'ye bakıyor, o da bir ebeveyn gibi derin bir iç çekiyor ama bu sinirlenmekten çok eğlenmekten kaynaklanıyor ve çenesini Rora'nın omzuna koymak için öne doğru eğiliyor.

Bir şeye tıklayıp telefonu konsola geri koyarken ikisi de daha parlak gülümsüyor.

Freddy şarkı başladığında "İşte bu!" diye bağırıyor, sesi absürt bir seviyeye yükseltiyor ve dört camı da açarak sıcak yaz gecesi havasının içeri girmesini sağlıyor. Hepsi avazları çıktığı kadar Taylor Swift şarkısına eşlik ediyor, o kadar yüksek sesle söylüyorlar ki karışık korodaki seslerini seçemiyorum.

Gözlerim hem dikiz hem de yan aynalar arasında gidip geliyor, onu görebiliyorum, bir o yana bir bu yana dans ediyor, elleri havada, atkuyruğu arkasına savrulmuş, gözleri kapalı. Gözler tekrar açılıyor, Rora'yla el ele tutuşup kıkırdayarak birbirlerinin yüzüne nakaratı bağırırken vücudu arka koltuğa doğru uzanıyor.

Onu ne kadar çok görsem de bana sadece iki kez gülümsedi. Ama bu gülümseme farklı. O kadar büyük ki, yastık gibi, soluk kırmızı dudakları geriliyor, keskin yanaklarının elmaları yumuşuyor ve gözlerinin altındaki çil koleksiyonunu kırıştırıyor ki, onları saymak için yeterince yaklaşmak kadar dokunmak için de çaresizim.

Düşüncelerimin uygunsuz gidişatı dikkatimi o kadar dağıtıyor ki, aniden omuzlarımdan tutup emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde orta kısma doğru eğildiğinde tüm vücudum sarsılıyor. Elleri yerleşiyor ve sıkıyor ve bir iniltiyi tutmanın ne kadar zor olduğu utanç verici.

Müzik eşliğinde "Neden şarkı söylemiyorsun?" diye bağırırken dudakları neredeyse kulağıma değiyordu.

Sadie bulaşıcıdır, o kadar ki onunkine uygun bir gülümseme yüzümde hızla dans eder.

"Şarkıyı bilmiyorum."

"Getaway Car'ı bilmiyor *musun*?" Rora da Sadie'nin yanına sokuluyor, yanağını sadece bir saniyeliğine yanağıma bastırıyor, dudaklarının köşesi lanet olası bir ateş demiri gibi tenime çarpıyor.

Freddy nezaketle sesi kısıyor. "Taylor Swift'i pek sevmez; arenada çalmadıkları sürece bildiğinden şüpheliyim. Ve o zaman bile" -başını sallıyor- "Rhys 'Get' dışında bir şey duyamayacak kadar odaklanmış durumda. Puck. İçeri. Net.' dışında bir şey duyamayacak kadar odaklanmış durumda."

Sadie bu robotik izlenim karşısında gözlerini deviriyor ve bu imanın bizim için ne kadar derin olduğunu anlıyormuş gibi benimle bir bakış paylaşıyor.

Eğer çalarsan, dinlerim.

Çenesiyle ona doğru bir işaret yapıyor. "Peki sen odaklanamıyor musun?" "Çoklu görevlerde iyiyimdir," diyor, ama her zamanki Freddy tarzıyla

Sapkın çifte anlamla iç içe geçmiş, Sadie ve benim inlememize neden olurken, hala sarhoş olan Rora yine gülüyor.

Hepimizi Matt Fredderic'in acımasızlığından kurtarmak için kadranı kapıp müziğin sesini açıyorum, Güney Koleji'ni geçip kampüsün kenarına doğru ilerlerken müziğin bangır bangır çalmasına izin veriyorum.

"Millay'deyiz," diye teklif ediyor Sadie, ikimiz de soramadan, birbirine açıyla bakan kırmızı tuğlalı binaları işaret ederek, aralarındaki çeşme ve banklar turuncu kaldırım ışıklarıyla zar zor aydınlanıyor, sadece bir acil durum kutusunun bangır bangır yanan neon mavisisiyle kesintiye uğruyor.

Freddy kaldırıma yanaşüyor ve ben neredeyse arabadan fırlıyorum, eğer şimdi bir şey denemezsem, bir kez daha parmaklarımın arasından kayıp gidecek diye dehşete düşüyorum.

Sadie beni ayakta görünce biraz şok olmuş gibi görünüyor ama kolunu Rora'nın beline doluyor ve ben ikisini de yatakhane girişine kadar götürürken hiçbir şey söylemiyor. Sadie Waterfell kimliğini okutuyor ve bana dönmeden önce Rora'ya beklemesi için kesin bir emir vererek geçmesine izin veriyor.

"Bıraktığın için teşekkürler" diyor. "Ve arabam için. Daha önce bahsetmemiştim ama bu... Bunu yapmak zorunda değildin, bu yüzden teşekkür ederim."

O daha cümlesini bitirmeden başım titremeye başlıyor. "Tabii ki."

Benim yerdeki açımdan ve onun iki adım yukarısından, benden biraz daha uzun, bu yüzden ona bakmam gerekiyor. Buzdaki o günden beri gördüğüm panik kaynaklı her rüyada ona bakıyorum, sanki orada olması gerekiyormuş gibi.

Lanet olası bir koruyucu melek sanırım. Bu asla yüksek sesle söyleyemeyeceğim bir şey çünkü bunu yaşamama asla izin vermem. Özellikle de bunu ondan ne kadar istediğimi düşünürsek.

Sanki beni kurtarmak *istemiş* gibi.
Acınası.

Kendimden nefret ediyorum ve şimdi ağzımı bantlamak istiyorum, "Bana borcunu kahve içerek ödeyebilirsin. Benimle yani."

Gülüşüm de bir o kadar kendini küçümseyici ve ona eskiden bu işte *iyi* olduğumu, çekici olduğumu ve bu parçamın yerini alan şu titreyen acınası şey her neyse onun olmadığını söylemek istiyorum.

Sadie gülmüyor ama başını sallamaya başlıyor.

"Ben pek kahve içmeye gidecek bir kız değilim... açıkçası, hiçbir şeyi bir araya getirecek türden bir kız değilim. Ve kesinlikle senin gibi biriyle çıkacak kız değilim."

Gülümsüyorum, tamamen zorlama ve sahte, bir şekilde verdiği yanıtın içime attığı mutlak tekmeyi kabul ediyorum. Ağzım başka bir şey söylememesi için yalvarmak üzere açılıyor ama o devam ediyor.

"Bu gece-"

İçimden bir inilti yükseliyor, ellerimle yüzümü kapatarak yalvarıyorum: "Lütfen iyi deme, bunu bir daha kaldıracabileceğimi sanmıyorum."

Hafifçe gülerek benim seviyeme iniyor.

"Tamam, not aldım" diyor ve elini cebime sokup telefonumu alıyor. Bir şey sormuyor ya da söylemiyor ama kilidini açmak için yüzüme doğru çeviriyor ve kendisine en son kullanılan emojiyi, ne yazık ki bir hokey sopasını mesaj atıyor. Gözlerini benimkilere dikeyor ve *tipik* der gibi hızlıca gözlerini deviriyor.

"Bu ne için?" Uzattığı elinden telefonumu geri alarak soruyorum. Birlikte bir aydan fazla zaman geçirdik ama pist dışında iletişim kurmanın sınırlarını hiç aşmadık.

Fazla umutlanmak istemiyorum.

Bana bakıp omuz silkmeden önce kısa merdivenden yukarı iki adım atıyor.

"Henüz bilmiyorum. İyi geceler, ateşli çocuk."

Yüzümde beliren küçük gülümsemeye engel olamıyorum. Her şeye rağmen, artık ona ait bir şeye sahibim.

"İyi geceler, *kotyonok*."

ON DÖRT

SADIE

Kafede erken vardiyayı üstlenmek her zaman bir kumardır, özellikle de okul başlamadan bir hafta önce. Herkesin kampüse dönmesiyle birlikte sabahları beşten dokuza kadar ne kadar yoğun olacağı belli olmaz.

Neyse ki -hafif baş ağrım ve omurgamın tepesindeki endişe yumağı için- bu sabah sakın bir gündü. Birkaç müdavimim vardı, yaz aylarında kasabanın yerlilerinden oluşan kalabalık, sömestr sabahları sıcak kahverengi panelli duvarları uykulu öğrencilerle doldurduğunda kendilerini tekrar kıtlaştıracak.

Saat on buçuğa geldiğinden, yeni ama popüler Etiyopya karışımından bir kavurma daha yapıyorum, kasada boş bir anım varken poşetlerden birini öğretücüye atıyorum.

"Buyurun," diye sesleniyor Luis, ana ve gerçekten tek şefimiz, mutfak penceresinin aralığından. Çıtır çıtır avokadolu tost tabağını iki haşlanmış yumurta ve ekstra pul biberle, dilime değdiğinde baharatlı olacağını *bildiğim* kalp şeklinde bir parça balla donatıyor. Sanki bir işaretmiş gibi midem gurulduyor ve ona kocaman bir gülümseme sunuyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum elimden geldiğince vurgulayarak, çünkü neredeyse başım dönecek kadar açlıktan ölüyorum. Saçlarım yarı düz bir şekilde birbirine dolanmış ve güvenilir bilek lastiğimi kaybetmişim, bu yüzden saçlarımın yemeğimi bölmesini engellemek için sadece iki tarafını kulaklarımın arkasına sıkıştırıp omuzlarımı yukarı kaldırabiliyorum.

O sırtıyor ve kollarını pencereye dayıyor, ben de tabağımı kucagımda rahatça dengeleyebilmek için tezgâhın üzerine oturup yemeğimi yiyorum, bir yandan da tüm kafeyi görebiliyorum.

Yerel bir yazar olan George, çoktan soğumuş olduğunu bildiğim kahvesini yudumlarken, ebeveynler ve birinci sınıf öğrencisi bir kızdan oluşan bir üçlü de

Anne, kızını mezun olduğu okula taşıyacağı için çok heyecanlıydı ve menüdeki her şeyi tatmak için sipariş etmedi. Son birkaç dakika içinde sadece bir masa boşaldı, masanın üzerinde yaban mersini noktalı seramik bir kupa ve birkaç boş şeker paketi vardı.

"Cilbir tarifimi Rora üzerinde denemeyi planlıyordum."

Dağınık tosttan bir büyük lokma daha yutarak gülümsüyorum. "Buna bayılacak; özellikle de iyi bir Türk yemeği için annesine kadar gitmek zorunda kalmayacağını bilmek."

Luis tekrar başını sallıyor ve pencerenin çelik üstünü tekrar siliyor. Aurora'dan biraz hoşlandığına eminim ama bu konuda nazık davranıyor. Eğer Rora bir an için bile olsa onun kendisine karşı böyle hissettiğini bilseydi, muhtemelen bir daha asla işe gelmezdi; onun yüzünden değil, hatta onun aşk acısı çeken bir liseli olduğu gerçeğinden bile değil, çünkü tüm o güneşli kişiliğine rağmen, iş ilişkilere geldiğinde birdenbire bir istiridyeye dönüşüyor.

Kız, bölümler süren müstehcen seks sahnelerini hiç irkilmeden okuyabilir, ama bir erkeğın onu güzel bulduğunu söylersen domatese dönüşür.

Tostumun son lokmasını ağzıma tıktırıp tabağı Luis'in uzattığı nasırlı eline doğru kaydırđım sırada kapının zili çalıyor. Bakışlarım kasadaki iki müşteriye kayarken, midem bir uçurumdan aşağıya doğru çalkantılı bir serbest dalış yapıyor.

Tabii ki o.

Tabii ki Rhys, gri eşofman altı ve dar vücudunun her bir santimini saran lacivert Dri-Fit uzun kollu kıyafetiyle ıslak bir rüya gibi görünüyor. Tezgâhta sabırla bekleyen iri yarı arkadaşıyla konuşmaya devam ederken gülümsemesi yumuşak ve biraz uykulu. Saçları nemli görünüyor, sanki bundan hemen önce duştan çıkmış gibi - ki bu tehlikeli bir düşünce çünkü şimdi onu üst düzey bir yağmur duşunun spreyi altında karın kaslarını ve kalın kalçalarını yıkarken hayal ediyorum.

Biri boğazını temizlemeden önce gözlerim tekrar onu takip ediyor ve onu görmenin mutlak karmik yumruğundan çok etkilenerek çiğnemediğim ısırtıkta boğulmaya başlıyorum.

Şimdi bana bakıyor, ben suyu yudumlayıp tezgahdan atlarken gözleri tenimi kavuran yakıcı ateşler gibi.

"Günaydın," diyorum, bir elimi siyah kot pantolonumun etrafına bağladığım siyah yarım önlüğümün üzerinde gezdirerek.

Rhys tıpkı benim ona yaptığım gibi beni incelerken, gözleri büyük olasılıkla dar gri kısa koluma takılırken, içimdeki endişenin arttığını hissediyorum.

kahve lekeleri ve evet, ekşi maya kırıntılarıyla dolu. Saçlarımı tekrar kulaklarımın arkasına topluyorum, elimin tersiyle ağzımı siliyorum ve dudaklarımın kenarından elime bulaşan sarı lekeyi buluyorum.

Tanrım.

"Birlikte kahve içilecek türden bir kız değil, ha?" Rhys alay eder, yüz ifadesinde dün geceki tereddüt ya da tedirginlikten eser yoktur şimdi.

"Sadece 'gülümseyerek servis et' türünden," diye espri yapıyorum.

Ağzını çekiştirirken daha da içten gülümsüyor, bir gamzesinin girintisi görünüyor. "Nedense 'gülümseme' kısmından şüpheliyim. Bana en son kahve ikram ettiğin zamanı hatırlamıyorum."

Siparişlerini almayı teklif ettiğimde ağzım abartılı bir sırıtışa dönüşüyor.

Onunla şakalaşmak kaygımı azaltıyor, beni neredeyse tedirgin edici bir şekilde sakinleştiriyor, aramızdaki bir sonraki küçük etkileşimi arzuluyorum. Belki de çabukluğundan, gözlerindeki kalıcı derin hüznün kuyusundan ya da eski bir Yunan mermer *erkek güzelliği* heykeli gibi dikkat dağıtıcı derecede muhteşem olmasından kaynaklanıyor.

"Oturun, ben size getiririm," diyorum ve iPad'i onlara doğru çevirerek toplamı gösteriyorum. Rhys cüzdanına uzanmaya çalıştı ama yanındaki iri yarı, asık suratlı adam daha hızlı davrandı ve ağır metal kartını sisteme hızla vurduktan sonra tek kelime etmeden kasadan ayrıldı.

Rhys tezgâhın üzerine doğru eğiliyor ve ben de onun hareketini taklit ederek yanaklarının hafifçe kızarmasını izliyorum.

"Ben, uh... Bu sabah ilk antrenmanımı yaptım."

"Öyle mi?" Elini tutup sıkmak için içimde bir istek var. "Ve? Her şey yolunda mı?"

Onun paniklemiş ve yalnız olduğu fikri midemi ağrıtıyor. Bunu açıklayamıyorum ama onun acısına karşı hissettiğim yoğun bir koruyuculuk var.

"Her şey yolunda. O şarkıyı dinledim. Hani şu soyunma odasındaki garip grup ismi olan mı?"

Boğazım tıkanmış gibi hissediyorum. "Gökkuşağı

Kedisi Sürprizi." "Evet." Gülümsüyor; gamzeleri var.

Onu öpmek istiyorum. Bunun yerine donup kalıyorum, çünkü hareket edersem onu öpeceğim; genellikle titreyen ellerini tutacağım. Yumruklarımı, teninin sıcaklığı onları sıkı tutuşlarından kurtarana kadar boynuna yaslarım. Onu tezgâhın üzerine yayar ve tüm vücudumu onunkine göre şekillendiririm. Bakalım altın çocuk kaptan sıkı kontrolünü benim için bırakabilecek mi?

"Neyse, ben şurada bekleyeceğim. Her şey için teşekkürler Sadie." Rhys bir an oyalanıyor ve arkadaşının peşinden yakınlardaki temiz bir masaya gitmeden önce beni tekrar bakışlarına kilitliyor.

Siparişlerini verirken onları inceliyorum; huysuz olan için üç yemek kaşığı badem sütlü buzlu sade bir kahve - bilet siparişindeki adından da anlaşılacağı üzere Bennett Reiner - ve Rhys için akçaağaç şurubu, şekerleme fıstığı ve bir tutam yoğunlaştırılmış süt anlamına gelen soğuk demleme spesiyal - ki bu da benim içeceğimi sipariş etmesini dinlerken neredeyse dilimi yutmama neden oluyordu.

İkisi de sessizce konuşuyor, ikisi de telefonlarının başında olduğu kadar dışındalar da ve aralarında kolayca akan sürekli tartışmaya rağmen, Rhys masanın altındaki bacağını zıplatırken ikisinin de omuzlarında bir gerginlik var.

Bennett Reiner'ı daha önce hiç görmedim, ama bundan sonra onu asla özlemeyeceğim

-Boyu tek başına bir kartvizit gibi. Boyu 1.80'i zorluyor olmalı ki bu da benim 1.80'in birkaç santim üzerindeki boyum için ürkütücü. Rhys de uzun ama Bennett geniş omuzları ve ağaç gövdesi gibi kalçalarıyla dağ gibi. Gerçekten de bir üniversite öğrencisine benzemiyor - sadece cüssesinden değil, aşırı erkeksi özelliklerinden dolayı boş zamanlarında havasız yönetim kurulu toplantılarını yönetiyor ve dağlara tırmanıyormuş gibi görünüyor.

Açık kahverengi saçları dağınık dalgalar ve bukleler halinde, sakalları bakımlı, çenesinin erkeksi kareliğini görebilecek kadar ince. Gözleri kalın kaşlarının altında çekik, Rhys'le sessizce konuşurken yüzünde bir gülümseme olsa bile kalıcı bir kırık gibi.

"Buyurun," diye kendimi duyurmaya çalışarak masalarına yaklaştım ve içkilerini dikkatlice yerleştirdim.

Bennett hemen onunkini alıp plastiğin altına bir bardak altlığı ve terleyen bardağın üzerine de bir köpük tutucu yerleştiriyor. Rhys elimdekini doğrudan alıyor ve bana tekrar gülümsüyor. Bu sefer daha nazık, ondan gördüğümünden daha az sahte, yanaklarında görünmez gözyaşları gibi hafifçe kanayan bir hüznün var.

"Teşekkürler." Hızlıca bir yudum alır. "Bu arada, bu Bennett. Ben, bu da Sadie."

"Artistik patinajcı." Ben gözlerimle tam olarak buluşmadan bana başını sallıyor. "Ve görünüşe göre kahve makinesi," diye ekliyor Rhys.

"İyi bir kahve makinesi demek istiyorsun." Sırıtiyorum. "İçebileceğin en iyi kahve."

"Ayağa kalkıp bunu herkese duyurmalı mıyım? Waterfell'deki en iyi kahve mi?"

Kapı çalıyor ve bir elim Rhys'in tahta sandalyesinin arkasında, öne doğru eğildiğim yerden doğrulmak için ancak bir anım oluyor ki küçük bir beden keyifli bir kıkırdama çığlığıyla bacaklarıma çarpıyor.

"Neredeyse beni deviriyordun, külçe," diye azarlıyorum ama eğilip Liam'ın saçlarını karıştırırken yüzümde mutlu bir sırıtiş beliriyor. Yüzünde Rora'nın sanatsal yetenekleri sayesinde olduğunu bildiğim bir Darth Vader maskesinin yarısı var. Kafeye daha normal bir hızda girerlerken söz konusu sanatçı Oliver'la hafifçe konuşuyor. Siyah boya biraz bulaşmış, bir kısmı da daha önce o v a l a d ı ğ ı koluna bulaşmış ama çocuk Star Wars'a bayılıyor.

Bunun Liam'ın Oliver'ın filmleri sevdiğine tanık olması ve tıpkı ağabeyi gibi olmak için yanıp tutuşmasıyla başladığına inanıyorum. Şimdi aynı şeyin hokeyde de olduğunu görüyorum.

"Üzgünüm, hanım evladı." Liam ağır ağır iç geçiriyor, sanki cesur bir macera hikâyesi anlatıyormuş gibi çok normal sabahlarının tüm hikâyesini anlatmaya başlamadan önce bir an bile dinlenmeye zahmet etmiyor. Bu hızlı hikâyeyi aceleyle, "Krep mi yapıyorsun?" diye bitiriyor.

Ben cevap veremedim aniden donup kalıyor ve öyle yüksek bir çığlık atıyor ki elimi ağzına götürmek zorunda kalıyorum. Elimle Rhys'e doğru cılgınca işaret ederek hüngür hüngür ağlıyor.

Oliver yanıma geliyor, zaten oldukça uzun boylu, on iki yaşında benimle hemen hemen eşit. Hafifçe başını sallıyor, çantasını omzuna daha da yükleniyor.

"Hey, katil." Başımı salladım, Liam'ın ağzını bıraktım ama omzunu sıkıca tutmaya devam ettim. "Bugün iyi miydi?"

Liam hâlâ neredeyse bağılıyor, Rhys'i tekrar gördüğü için kendinden geçmiş durumda. Bu biraz sinir bozucu.

Oliver başını sallıyor. "Her şey yolundaydı. Antrenmanım bitti ama Rora onu oyaladı."

Oliver'ın söylediklerine başımı sallıyorum ama daha sonra ortaya çıkarmayı planladığım bir nedenden dolayı tereddütlü görünüyor. Şu anda daha çok Liam'ı bırakırsam Rhys'in kucağına atlayacağı endişesine odaklanmış durumdayım.

"Özür dilerim," diyorum hemen. "Liam, ne konuştuğumuzu unutma."

"Rhys bir yabancı değil, değil mi?"

Rhys güler. "Doğru."

"Sen değil misin?" Bennett soruyor, ağzından küçük bir tik çıkıyor. "Ne zamandan beri?"

Soru arkadaşına yöneltilmiş olmasına rağmen, küçük kardeşim çığlık atarak tekrar müdahale etmeye karar veriyor, "Bana hokey öğrettiği için. Rhys muhtemelen dünyadaki en iyi hokey oyuncusu."

Bennett hafifçe gülümsüyor, "Alçakgönüllü de."

Rhys başını sallıyor, gözleri önce Bennett'e, sonra bana kayıyor, sonra tekrar Liam'a dönüyor. Yine de onda yeni bir gerginlik olduğunu fark ediyorum. Omuzları sıkışmış, gülümsemesi sıkı, sahte, maskesini bir kez daha takıyor. Liam'ın Rhys'e olan düşkünlüğünün rahatsız edici olabileceğini fark ettiğimde bu beni kıllandırıyor.

Liam'ın elini tutarak tezgâha doğru başımı sallıyorum, hemen yanındaki büyük masa açık. "Ben kapatırken biraz dinlenmek ister misin?"

"Elbette." Oliver omuz silkiyor. Liam'ın koluna girer ve onu arkasından çeker. "Hadi Anakin, onları rahat bırak."

Liam'ın dudakları kıpırdıyor, kafası kardeşi ve hokey tanrılarının masası arasında gidip geliyor, sanki ne için savaşacağına tam olarak karar veremiyormuş gibi. Sonunda dudaklarından dökülen şu oluyor: "Jedi cüppelerimi giymedim Oliver. Ben Darth Vader'ım."

Rora'ya dönüyorum ve minnettar bir şekilde kolunu sıkıyorum. "Kapatmam ve her şeyi değiştirmem sadece bir dakika sürecek, sakıncası var mı? Hızlı olacağım."

"İstersen bizimle oturabilirler," diyor Rhys, ben karşı çıkamadan ayağa kalkıp Liam'ın sandalyesini -içinde hâlâ o var- çok küçük masalarına doğru sürükleyerek. Liam bir kahkaha atıyor, Rhys'in baş aşağı duran profiline bakarken gözleri parlıyor.

Rhys bana bakıyor, hâlâ gülümsüyor. "Biz arkadaşız, değil mi?"

Onları durdurmak, Rhys'le tartışmak istiyorum ama Rora gülümseyip teşekkür ederek beni durduruyor ve üstümüzü değiştirmemiz için ikimizi de uzaklaştırıyor.

"Ben-"

"Rahatla." İç geçiriyor, kelimeyi dört hece daha uzatıyor. Beni tezgâhın köşesine doğru iterken elleriyle omuzlarımı sıkıyor ve kıcıma bir şaplak atarak beni dinlenme odasına gönderiyor.

"Eşyalarını kapatacağım," diyor ve POS istasyonunun altındaki küçük kancadan bir önlük çıkarıp bağladıktan sonra bukleli saçlarını başının üstünde yaylı bir at kuyruğu haline getiriyor. "Her şeyi kontrol etmeye çalışmayı bırak ve bırak da güzel hokey çocukları kardeşlerinle oynarken sen de onların annesi *olmamak* için biraz zaman ayır."

Yumruğunu nazik bir ritimle tezgâhın üstüne vuruyor, Luis zaten ona baktığı için buna gerek duymuyor.

"Luis, birkaç dakikalığına ön tarafı koruyabilir misin?"

Eldivenlerini ve saç filesini silkelerken biraz fazla hızlı bir şekilde "Elbette," diye cevap veriyor. Ailesinin tüm kafenin ve iki yanımızdaki restoranların sahibi olduğu düşünülürse, bunu kabul etmesi çılgınca ama hülyalı gözlerle bakması ihtiyacım olan tek cevap.

Müdür odası olarak kullanılan ve sağ tarafımızdaki restoranın diğer arka odalarına bağlanan küçük dinlenme odasına giriyoruz. Sandalyelerden birine oturup nefes alıyorum ve Rora'nın masaüstüne tünediği yere bakıyorum.

"Ee," diye başlıyor. "Toplantınız nasıl geçti?"

"Tamam." Nefes alıyorum, sanki bu beni daha emin kılacakmış gibi başımı sallıyorum. "Sanırım. Yani kısa mıydı? Yani bilmiyorum. Haftaya onunla buluşup daha fazla konuşacağım ve elimdeki belgeleri getireceğim. Liam için ihtiyacımız olan tek şeyin bu olduğunu söyledi."

"Bu iyi, Sade. Gerçekten."

"Değil mi? Bence bu iyiye işaret, öyle olmalı."

Öyle olmak *zorunda*. Diğer seçeneklerim tükeniyor ve kendimi kampüs yurtları ile evim arasında sürüklüyorum, komşumuz Bayan B meşgulken bebek bakıcıları için zaten kısıtlı olan bütçemden para harcıyorum - her şey birikiyor ve okul daha başlamadı bile.

Rora geçen yıl beni çözmeye yardım etti ama kendimi tekrar o duruma sokmayı reddediyorum. Ve geriye kalan tek yol bu.

"Evet." Gülümsüyor, güven verici ve destekleyici. "Ve eğer seni kabul etmezse, listede hala tonlarca var, tamam mı?"

Aurora benim en iyi arkadaşım, onu kendimden uzak tutma çabalarım rağmen. Birinci sınıftayken, benim tavrım ya da ondan kurtulma çabalarım onu caydırmadı. Bunun yerine, yapışkan gibi yapıştı, ta ki onsuz var olamayacağım kadar bağlanana kadar. Sonra beni felç edici bir panik atak geçirirken izledi ve her şey boyunca bana sarıldı, birinci sınıf yurtlarımızdaki küçük ikiz yatakta ikimizi de salladı.

Ondan sonra ona her şeyi gösterdim. Sanki duramıyordum.

Ben artistik patinaj, okul ve diğer her şeyi dengelemeye çalışırken o, ağzını büzerek ve kaşlarını çatarak, bebek bakıcılığı yaptı ve küçükleri okula götürüp getirmeme yardım etti. Bana özel ders verdi.

derslerim için gözetim altına alındı, bağlantılarım göğsümdeki baskıyı kovmayı başaramadığında beni banyo zemininden aldı.

Onun için her şeyi yaparım, onu sonsuza dek korurum.

Oliver, Liam, Rora. Benim ailem.

"Tamam."

Rora ayağa kalkıyor, bana sıkıca sarılıyor ve birkaç dakika nefes almama izin veriyor. Elleri saçlarımda nazikçe geziniyor, küçük düğümleri ve takılmaları tarıyor, sırtımdan aşağı gevşekçe örüyor.

"İyi misin?" diye soruyor. Karnına doğru başımı sallıyorum, sonra geri çekilip gevşek dalları kulaklarımin arkasına sıkıştırıyorum.

"Güzel."

"Tamam, o zaman git çocukları al ve onlarla biraz zaman geçir. Neden onları yatıya kalmaları için yatakhaneye getirmiyorsun? Yastıklardan bir kale yaparız ve yarın geç saatte okula girişlerini yaparız."

"Kulağa mükemmel geliyor."

ON BEŞ

RHYS

Sezon öncesi ilk takım antrenmanımız ve toplantımızla birlikte, sezonun ikinci antrenmanına girerken kendimi biraz hafiflemiş hissediyorum.

İlk gün bilerek geç uyanmıştım, böylece Bennett hepimizi birlikte götürmeye çalışmayacaktı, yola çıkmak için sadece sokağımızdan çıkana kadar beklesem bile. Kendi arabamın sessiz alanında kendimi sakinleştirmek için zamana ihtiyacım vardı, tamamen siyah bir takımın neredeyse üzerimden damlayan endişe terini gizleyebileceğine karar verdim - en azından giyinene kadar.

Neredeyse babamı arayacaktım, telefonumu yolcu tarafındaki döşeme tahtalarına fırlatıp sessizce arabayı sürmeden önce parmağımın üç dakika boyunca onun telefon numarasının üzerinde gezinmesine izin verdim.

Her nasılsa, birlikte yarı kolay ilk paten kayışında bile ne telefonumda ne de zihnimde hiçbir şey kırılmadı. Yeni birinci sınıf öğrencileriyle tanışmak için zaman harcadım, yaz yoğun kamplarında kaptanlık yapmadığım için özür diledim ve sakatlıktan sonra benim yedeğim olan defans oyuncusu Holden'a teşekkür ettim.

Koç, Bennett'ten sayamayacağım kadar çok kez kaptan olmasını istemişti ama o her seferinde reddetmişti.

Artık o kadar terlemiyorum, en azından endişeden değil, daha çok pistin etrafında dönerken sert tempodan, Freddy havalanırken hızlı bir şekilde durmadan önce keskin dönüşlerde pakı sopamda çalıştırmaktan, bayrak takımımız diğerlerinden daha hızlı, daha pürüzsüz. Antrenman resmen sona erdi ama bu sadece kondisyon antrenmanlarından önce takım kurma alıştırmaları için zamanım olduğu anlamına geliyor.

Tahtalara yaslanarak, kafesi kapalı bir şekilde oturduğu yerden ağzına su püskürten Bennett'e başımla selam veriyorum.

"İyi görünüyorlar."

Bennett başını sallar. "Bu yazdan daha iyi. Şu Sinclair denen çocuk çok hızlı."

"Öyle mi?" Açıkça hoşnutsuz olan yüzüne sırtıyorum. "Kötü bir backhand'im de var."

Bennett başını tekrar sallıyor, sol omzu kulağına doğru seğiriyor, bu sadece pedlerini bir saç teli kadar kaydırsa bile. "Bunu yakaladın, değil mi? Bunun için koştuğu zig zaglara alışmam gerekti ama beni sadece birkaç kez geçebildi. Mercy'yi öldürüyor."

Bu beni biraz gülümsetiyor ve Bennett'in tandemi Connor Mercer'a bir bakış atıyorum. Sevgiyle "Mercy" diyorum, yorgun ve sırılsıklam görünüyor, su şişesini çoktan başından aşağı boşaltmış.

"Mercy'nin biraz yıkılmaya ihtiyacı vardı."

"Koç bu sezon onu daha fazla oynatmak ve daha fazla maç takası yapmak istiyor."

Bu beni duraksatıyor ama bir tepki vermek yerine -çünkü Ben'i tanıyorum- sadece bir kaşımı kaldırıyorum.

Omuz silkiyor. "Beni rahatsız etmiyor." "İzciler mi?"

"Beni görecekler. Geçen yıl da görmüşlerdi." Suyundan bir yudum daha alıyor. "Ayrıca, bizim bir tandem olmamız gerekiyor ve ben geçen yıl normal sezonda 34 maçın 26'sında oynadım."

"Çünkü mükemmele yakınsın." Omuz silkiyor.

Freddy kayarak yukarı çıkıyor, kendi kafesini çıkarırken sırtarak nefes alıyor. "Neden bahsediyoruz hanımlar?"

"Bennett, atış talimlerinde yaptığın o aptalca hareketten sonra seninle konuşmuyor."

Ses tonum serbest bırakılmamış kahkahalarla dolu ama Ben, Freddy'nin omurgasını olmasa bile sopasını kırmaya hazır gibi görünüyor.

"Hadi ama Reiner, seni tetikte tuttuğum için bana kızamazsın." "O kadar uzun süre kelebeğin içindeydin ki bir şey çektiğimi sandım. mankafa."

Freddy ellerini teslimiyetle kaldırır. "Yeni yetmelerin benim gibi olmak istemesi benim suçum değil."

"Lanet olası kanat oyuncularından oluşan takımının tamamı benim bölgemde sallanıyordu."

"Öyle mi?" Bennett'in öfkeli tonuna rağmen gülümseyerek soruyorum. "Hepsi senin dediğini mi yaptı?"

"Bana sadece baba de." Freddy'nin sırtışı dişlerini büyütüyor ve üzerinde durduğumuz buz tabakası gibi parlıyor. Holden'ın ağzı sulanıyor, konuşmamızın sadece bu son altın külçesini yakalayabilmiş.

Takımın geri kalanı yarışı bitirip az bir farkla kazanırken, hızlı bir toplantı yapıp Çarşamba günü için evimizde bir takım yemeği planlıyorum. Okulun ilk günü, ama ilk hafta sonu değil, böylece birinci sınıflar bu etkinliğin ne olduğu konusunda yanlış bir fikre kapılmasınlar - kaynaşma, içki içmek değil.

Antrenmandan sonra soyunma odası hafifçe uğulduyor ve ben de oraya katılma ve şakalaşma isteği duyuyorum ama ne zaman biri benimle iletişim kurmaya çalışsa, sadece yorgunluk oluyor. İliklerime kadar işleyen bir uyuşukluk.

Bu artık kolayca bildiğim bir şey; ailemin ödediği onca pahalı terapi *sayesinde-maskeleme*. Dr. Bard bunu *olumsuz bir başa çıkma mekanizması* olarak adlandırıyor ve kesinlikle bende olmayan TSSB'nin bir belirtisi olduğunu söylüyor ve beni aksi yönde ikna edemeyecek.

Spor yaparken vuruldum, lanet olası bir savaşta değildim.

Bu şekilde daha kolay, o maçtan önce olduğum kişi gibi davranmak, ikinci yıl formamdaki C'yi hak eden aynı takım oyuncusu ve lider olmak. Ben buyum, olmam gereken kişiyim - sadece beni her yerde takip etmekte ısrar eden kara bulutun altında kayboldum.

Atletizm kompleksinin dışındaki sıcak güneşe adım atarken, büyük olasılıkla pedlerini tam olarak tercih ettiği sıraya göre istifleyen Bennett'i beklemek için duraklıyorum.

Telefonum tekrar yanıyor, babamdan bir mesaj. Öğle yemeği mi?

Üstünde uzun paragraflar ve bir kişisel gelişim dergisinin içini andıran saçma sapan moral verici alıntıların yanı sıra benim tarafımdan verilen tek kelimelik hızlı yanıtlar yer alıyor.

Cevabımda tereddüt ediyorum, bir bahane bekliyorum.

Onunla vakit geçirmek istemediğimden değil. Babam benim kahramanım, hep öyle kalacak. Şu an sadece kafa karıştırıcı ve karmaşık. Ve onun sesinin yankısını kafamdan atamıyorum.

Benim oğlum.

Bennett kapıdan çıkıyor, saçları mükemmel, pantolon ve koyu yeşil bir polo giymiş, yemek yemek ve dinlenmek için eve gitmemiz gerektiği düşünüldüğünde biraz yersiz görünüyor. Telefonunu kulağına dayamış, boştaki eliyle Ray-Ban'lerini güneş ışığına karşı gözlerinin üzerinden kaydırıyor.

"Geç kalacağımı söylemişim," diye mırıldanıyor, çenesi kiminle konuştuğunu hemen belli edecek şekilde gergin. "Geçen sefer sana *bu* haftanın antrenmanların ilk haftası olduğunu, *bu* yüzden öğle yemeğini ertelemem gerektiğini söylemişim."

Artık diğer arayanın hırçın sesini duyabileceğim kadar yakınımda.

"Sorun değil Bennett, bekleyebilirim."

Adam Reiner: Eski NHL adayı, şimdiki acımasız şirket avukatı. Bennett ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok paradan geliyor, Nesillerin çalışmamayı seçebilmelerini ve bundan memnun olmalarını sağlayan türden. Babası, NFL sözleşmelerinin tamamından daha büyük bir güven fonuna sahip gümüş kaşık bir bebektir, bu da on sekiz yaşına girdikten sonra bir erkek yurdunda pis bir dairede yaşayan ve üst katında yaşayan yaşlı bir üniversite profesöründen İngilizce konuşmayı öğrenen Rus nakli ile en iyi arkadaş olmasını biraz şaşırtıcı kılıyor.

Geleceği hiçbir şeye bağlı olmayan zengin çocuk pivot ve geleceği tamamen o çaylak yılına bağlı olan fakir, kavgacı defans oyuncusu ve yine de bu arkadaşlığı hiç bitirmemişlerdi.

Bennett'in babasıyla hiçbir sorunum yok, hiç olmadı ama boşandıktan sonra Bennett onunla aynı odada olmaya bile zor dayanıyordu.

Bu yüzden babası katıldığından daha fazla maç kaçırdı ve Berkshire'da geçirdiğimiz süre boyunca tamamen bıraktı. Bennett'in ayda bir kez babasıyla South End'deki Bar Mezzana'da buluştuğunu biliyorum.

Evimizi ya da garajımızı sık sık kutsayan abartılı hediyelerin yanı sıra - en son garajımızda duran ve üzerine hala bir muşamba örtülmüş, kullanılmamış yeni Bronco - Bennett ve babasının bir ilişkisi yok.

"Zahmet etme," diye karşılık verir. "İşine geri dön. Yirmi dakika boyunca aptalca pahalı yemekler eşliğinde birbirimize bakmak için şehre gitmeyeceğim."

Hiç düşünmeden telefonu kapatıyor.

"Bir öğle yemeği daha mı kaçırdın?" Soruyorum, bundan sonra her iki şekilde de bilemeyeceğimi fark ediyorum.

Bennett başını sallıyor, saçlarını ve gözlüklerini yeniden düzenler, elleri titreyerek hareket eder.

"Sonuncusuna gittim ama tüm yaz boyunca onu ilk kez görüyordum."

"Hâlâ kötü mü?"

"Ben sadece... Annem sonunda mutlu oldu. O ve Paul önümüzdeki iki hafta boyunca Avrupa'ya gidecekler. Hatırlatmak istemiyorum."

"Anladım."

Aslında bilmiyorum. Bennett'in ailesinin boşanması benim için her zaman garip bir konu olmuştur.

Annemle babam birbirlerine deli gibi aşıklar ve hep öyleydiler. Dünyaya göre Maximillian Koteskiy'nin hokeyden daha çok sevdiği bir şey yoktur. Ama onu gerçekten tanıyan herkes için, annemi elinde tutabilmek için tüm Stanley Kupası zaferlerinden ve tüm kariyerinden vazgeçebilir.

"Eve mi dönüyorsun?" diye soruyor, telefonunu tamamen kapatmak için yan tarafındaki düğmeyi tutuyor.

"Sanırım öyle-"

"Zeta'da havuz partisi," diye anons ediyor Holden, Freddy ile omuz omuza yürürken. Her ikisi de neredeyse ikiz gibi görünmelerini sağlayacak şekilde gelişigüzel bir araya getirilmiştir; Freddy'nin playboy sırtışı olduğu yerde, Holden çocuksu bir masumiyettir.

"Ben iyiyim," diyorum. Aklımda başka planlar var, yani belli bir serseri patencinin zamanından bir saat daha çalmaya çalışmak.

"Geleceğim," diyor Bennett, şaşırtıcı bir şekilde. Bakışım karşısında omuz silkiyor. "Yapacak bir şeye ihtiyacım var."

"Yeterince makul. Sizinle daha sonra evde görüşürüz."

Arabaya doğru giderken son bir kaç çene kaldırma ve el sallama hareketiyle yatağa giriyorum ve babama hızlı bir "*Bugün olmaz*" mesajı atıyorum.

Anahtarlarımı dolabımda unuttuğumu fark edip küfretmeden önce elim kulpun üzerindeydi.

Neyse ki şu anda her yer boş, bu da içeri girmemi, bölmeden anahtarlarımı almamı ve durup kimseyle konuşmama gerek kalmadan dışarı çıkmamı kolaylaştırıyor.

Koçun ofisi aydınlık, ışıkları hala yanan tek oda, kapısı yarı açık. Başta aldırış etmiyorum ama konuşmalar o kadar gürültülü ki geçmeden önce duvara yaslanıp duraklıyorum.

"Programda olmadığına yemin etmiştin," diye gürlüyor derin bir ses. "İç saha maçı olduğunu söylemiştin."

"Öyleydi," diye iç geçirdi Koç. "Bak, eğer gerçekten oynamayacaksan-" "Oynamamanın sonucu ne olacak?"

Kaşlarım düşüyor. Bir oyuncu o zaman, ama sesi tanımıyorum. Gerçi bu o kadar da şaşırtıcı değil, ne kadar devamsız olduğumu düşünürsek.

Masaya bir el gibi çarptı ve ardından, "Onun olma ihtimali bile varken o lanet arenada olmayacağım-"

"Tamam, Tor. Tamam."

İsmiini hatırlamıyorum, tam olarak anlayamadığım bir aşinalık belirtisi var ama kulağa çılgınca geliyor. Ve Koç'a böyle birinin takımımızın büyüsunü bozmayacağına dair yeterince güveniyorum.

Sessiz ve hızlı bir şekilde arabama dönüp yeni favori kahve dükkanına doğru yola çıkıyorum, onu görebilmek için en ufak bir şansım olmasını umuyorum.

Rora'yı Brew Haven adlı rahat bir mekânın içinde, tezgâhın başında iyi giyimli bir adamla sohbet ederken buluyorum.

Rora gözüme çarpmadan ve daha yeni tanıştığım bu hevesli kızın yüzündeki garip çekingen ifade kaybolmadan önce sadece bir an için onun arkasında duruyorum. Belki de kışını kaldırıp sarhoş olmadığına ve gece havaya Taylor Swift çılgınlıkları atmadığına daha çekingendir.

"Rhys Koteskiy." Gülümsüyor ama gözleri hâlâ yanımızda duran, tezgâha yaslanmış adama takılıyor. "Kahve içmeye mi geldin yoksa bir kız için mi?"

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye soruyor adam, sorusunu onun yerine bana yöneltirken kaşları kalkıyor.

Kaptanımın gülümsemesiyle elimi uzatıyorum. "Rhys," diye teklif ediyorum, elimi ona uzatarak. Elimini tutuyor, beni bırakmadan önce sert ve hızlı bir şekilde sıkıyor.

"Tyler. Aurora'nın erkek arkadaşı."

Anladım. Aurora'ya bakarken yüzümdeki gülümsemeyi koruyorum, onun gergin ifadesi biraz midemi bulandırıyor. Ben de eğilip "Sadie bugün çalışmıyor mu?" diye soruyorum.

Tyler gülüyor, gözlerinde yenilenmiş bir pırıltıyla bana başını sallıyor. "Sadie'nin gerçekten de bir tipi var, ha? Onun peşinden koşan biri olmamasına şaşırdım-"

"Tyler, dur. Lütfen," diye sessizce yalvarıyor Rora bana bakmadan önce. "Değil ama yurttan, en azından ben öyle düşünüyorum." Tezgâhın üzerinde duran telefonunun yan tarafına tıklıyor. "Evet, hâlâ orada ama hafta sonu için eve gidecek, o yüzden..."

Küçük bir omuz silkmeyele konuyu kapatıyor.

"Yani habersiz gelip onu bir sarmalın içine sokmak yerine ona mesaj mı atmalıyım?"

Rora yine gülümsüyor, sanki sevgili arkadaşının bazı karmaşıklıklarını anladığım düşüncesi onu mest ediyormuş gibi daha geniş bir şekilde. "Kesinlikle."

"Anladım." Başımı sallıyorum ve üzerine rengârenk çiçekler çizilmiş, aşırı süslü sarı kapaklı kavanoza bir beşlik atıyorum. "Görüşürüz, eminim."

"Umarım öyledir. İyi bir şeyi hak ediyor."

Sadie'nin en iyi ve bence tek arkadaşı olan bu esrarengiz kızın beni onaylaması içimde bir şeyleri ısıtıyor. Sadie'nin kendisi onaylamasa bile.

O gece, Bennett'in hafta başında üzerinde uğraştığı ve benim adımın yazılı olduğu yemek hazırlığını mideye indirdikten sonra ona mesaj atıyorum. Özensizce yapılmış yatağıma uzanmış, PS4'ümden bir film çalarken tavana bakarken onu aklımdan çıkaramıyorum. Çalma listesini kafamda bir dosya gibi açana kadar dinledim, en sevdiklerimi çaldım ve onları eklerken ne düşündüğünü hayal etmeye çalıştım.

"Zar zor nefes alıyorum" - ellerim titrerken benim için patenlerimin bağcıklarını çözmesi.

"Don't Look Back In Anger" - uzun programını yaparken gözlerindeki öfkeli bakış.

"Sleep Alone" -gülüşü, kahkahası.

Şu anki favorim olan Beck ve Bat for Lashes'ın "Let's Get Lost" şarkısı hoparlörümünden çalarken parmaklarım onun iletişim numarasını çekiyor ve ben iki kere düşünmeden mesajı gönderiyorum.

RHYS

Hey.

SADIE

Bu Koteskiy'nin "Uyanık mısın?" mesajına eşdeğer bir mesaj mı?

RHYS

Olmasını istiyor musun?

Panikleyerek hemen ardından bir mesaj daha gönderdim. Yatakta uzanıp müzik dinliyordum.

Bir mesaj yerine, yatakta dik durmamı sağlayan bir fotoğrafını alıyorum, telefonumu aniden kayganlaşan ellerimin arasından düşürüyorum ve sanki gözlerimi bir saniye bile kapatırsam kaçıracaktım gibi yüzüme doğru çekiyorum.

Uzanmış, saçları mavi çarşaf ve beyaz yorganın etrafında dağınık bir şekilde dalgalanıyor. Gülümsemiyor aslında ama dudakları hafifçe büzülmüş pozisyonunun bir köşesinde hafifçe kıpırdıyor. Gözleri keskin, koyu gri perdeyi bile deliyor, teni hafifçe kızarmış ve eski kulaklığının - çalmış olmalı- yıpranmış kablosu keskin köprücük kemiklerinin üzerinden sarkıyor.

Gözlerim çıplak omuzlarında geziniyor; atletinin askılarından biri yarıya kadar inmiş, yerini tenine yıldızlar gibi serpiştirilmiş çok sayıda çile bırakmış.

Acaba cevap vermemek için ne kadar süre çok uzun olurdu, parmaklarımın çok kapsamlı bir aramada bulabildiğim her bir çile dokunduğunu hayal ederken bir duş için zamanım var mı?

Başımı sallayarak fotoğrafın altındaki metni fark ediyorum - telefonuma kaydedip utanç verici bir süre baktıktan sonra.

SADIE

Komik, ben de aynı şeyi yapıyorum.

Mesajlarımı dört kez yeniden yazarken bir an için kendimi gülünç hissediyorum, küçük noktaların tekrar tekrar görünüp kaybolduğunu görebileceğini çok iyi biliyorum.

RHYS

Bunu yaparken senin kadar iyi görünememem çok kötü.

SADIE

Evet, o zaman Freddy seninle yatmaya çalışabilir.

Bir kahkaha patlamakla tehdit ediyor, dudaklarımı çekiştiriyor, sadece bu bile, sadece onun yazılı kelimeleri bile bu çok boş odada oturan endişeyi biraz uzaklaştırmaya yetiyor.

SADIE

Göründüğüm kadar yorgunum, bu yüzden muhtemelen birazdan yatacağım ve seni hayalet gibi göreceğim.

Ne söyleyeceğime karar vermem yine çok uzun sürdü ve sonunda bir karara vardım:

RHYS

Yorgun görünmüyorsun.

Bekliyorum, telefonumu dakikalarca kendimden uzakta tutuyorum, sonra sanki tekrar tekrar kontrol etmemi engelleyecekmiş gibi yüzüme yaklaştırıyorum ve tekrar yüzüstü yatağa uzanıyorum. Ama cevap vermemesi şu an uyuduğu anlamına geliyor olmalı.

Ayağa kalkıp telefonu yatak odamda bırakıyorum ve bu yaz Bennett tarafından tertemiz yapılmış, sanki burada hiç kimse yaşamamış gibi görünen büyük, karanlık banyoya giriyorum. Soyunuyorum ve duşu sonuna kadar açmadan önce kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Elimi kaşımın üzerindeki hafif yara izinde gezdirirken bir an için aynaya bakıyorum, gözümün altında dokunulmadığı sürece neredeyse görünmeyen daha küçük bir yara izi var; her ikisi de vuruş sırasında vizör yaralanmalarından kaynaklanıyor, her ikisini de aldığımı hatırlamıyorum.

Bedenim tamamen iyileşti, her bir parçası tekrar bir araya geldi. Kalıcı olarak kırılan şey zihnim.

Maçın ve sakatlığın bir videosu var. Bir keresinde izlemeye çalıştım ama midem bulandı ve ilk aradan sonrasını izleyemedim. Ne zaman olduğunu hatırlayamadım, sürekli beklenti midemi bulandırdı ve vazgeçtim.

Sadie'nin görüp görmediğini merak ediyorum ama ona sormaya korkuyorum. Bir Google araması yeter.

Başımı sallayarak buharlı ılık duşa giriyorum, sıcak suyun sıkıca sarılmış kaslarımın üzerinde yuvarlanmasına izin veriyorum, başımı spreyin altına daldırıyorum ve saçlarımı alnımdan uzaklaştırıyorum.

Sıcaklık değişimi bir an için başımı döndürüyor ve iki elimi hala soğuk olan fayans duvara koyarak kendimi topraklamaya çalışıyorum.

Sadie.

Dağınık dalgalarıyla çıplak omuzlarının üzerinde çilleri olan Sadie, çıplak yüzlü ve gri kediye benzeyen gözleriyle bana bakıyor.

Sadece onu düşünmek bile beni hemen sakinleştiriyor, soyunma odasında tahtın tepesindeki bir kraliçe gibi üzerimde gezindiği görüntüsü aklıma kazınıyor. Bana öyle bakacağı anlamına gelse sonsuza kadar onun için diz çökeceğimi biliyor mu?

Aletim kalçalarımın arasında ağır ağır sallanıyor, düşüncelerim beni onun yumuşak, esnek tenine dokunduğum her ana götürürken zonkluyor. Her düşüncemin içine işlemiş, tıpkı sakladığım her *güzel* anıyı geri getiren tatlı bir koku gibi.

Onu burada, duşumda, sıcak spreyin altında hayal ediyorum, çünkü onu kendi alanımda istiyorum. Bir dakikalığına bile olsa tamamen benim olduğunu hissetmek için. O çok küçük ama benim için hayattan daha büyük.

"Rhys," diye nefes alıyor.

Kafamda onu fayansa bastırıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum, elim şaftımda yavaşça yukarı aşağı kayarken onu üstümde hayal ediyorum. Sabit.

Onunla asla yavaş ve istikrarlı olmayacak.

Hayır. Bacaklarını omuzlarıma atana kadar onu sabit tutmak için mücadele ederken çılgınca çırpındığını hayal ediyorum. Altındaki sert kaslara rağmen teni muhtemelen burada da ipek gibi.

Tanrım, tadının güzel olduğunu biliyorum ve sadece düşüncesi bile beni daha sert, daha hızlı kavramaya itiyor. Onun benimle birlikte tırmandığını, iç çekişlerinin ve inlemelerinin tüm ev onun benim olduğunu duyana kadar arttığını hayal ediyorum. Ona böyle hissettirdiğimi, kadını çılgılık atmaktan başka bir şey yapamayana kadar memnun eden lanet bir adam gibi.

Kafamdaki Sadie'yle birlikte uçmanın peşindeyim, sadece ona hissettirebileceğimi *bildiğim* coşkuyu hissetmek istiyorum. Onu bu şekilde memnun etmek ve ona tapmak için *çaresizim*, ama bunu kontrol etmek için - vahşi kedi artistik patinajcının bir kez olsun merhametimde olması için.

Gözlerimi kapattığımda gri alaycı gözleri sonsuza dek benimkilere kilitleniyor ve bacaklarım onun fantezisinin etkisiyle kapanıyor. Bir elimi fayansa koyuyorum, başım bulanık ama ağrım yok.

Kafamın içinde adımı tekrar söylüyor, aynı hafif fısıltılı inilti ve umutsuz bir yakarış gibi dudaklarımdan dökülen adıyla boşalırken beni uçuruma yolluyor.

Rahatlamanın etkisiyle neredeyse yere yığılırken alnım fayansa çarpıyor. *Lanet olsun.*

Belki de onu böyle düşündüğüm için utanmalıyım, ama o her şeyiyle iyiye utanmamak elde değil. Mart ayından beri ilk defa kendimi canlı hissediyorum. Bu da bir şekilde daha tehlikeli, çünkü artık onu bırakabileceğimi sanmıyorum.

Ona tutunmak, benden geriye kalan her şeyin bir değeri olduğunu kanıtlamak istiyorum.

Telefonumu şarja takmadan önce ona bir mesaj daha gönderiyorum.

RHYS

Çok güzel
görünüyorsun.

ON ALTI

SADIE

Patenim yine kayıyor, kenarı en ufak bir şekilde yakalayamıyorum ve sırtüstü buzun üzerine yuvarlanıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve yine orada.

Bir gamze parıltısı, çikolata gibi gözler, belimi kavrayan kocaman eller, yemin ederim şimdi bile hissedebiliyorum. Rhys, bedenimi kullanıyor, beni hava kadar hafifmişim gibi savuruyor, sesi kulağımda yumuşak bir alay. Beni ters çevirip arkamdan tekrar almadan önce bana "yeni favori dikkat dağıtıcısı" diyor.

Günlerdir peşimi bırakmayan aynı lanet fantezi.

Dün gece yatağımda tek başıma, parmaklarım kalçalarımın arasında hızla ilerlerken ne yazık ki aynı fanteziye kapıldım.

Onu düşünmek bile beni aylardır boşalmadığım kadar sert boşaltıyordu.

Nefesimi tutmaya çalışıyorum ve onun görüntüsünü -yataкта asla gerçekte olduğu gibi olmayacağına yemin edebileceğim icat edilmiş görüntüsünü- aklımdan uzaklaştırıyorum.

Rhys beni hiçbir şey hissetmeyeceğim kadar sert sikemeyecek kadar altın.

Bu yüzden seni korkutuyor.

Gözlerimi sıkıca kapatarak, kesilmeden önce hala çalmakta olan müziğe odaklanmaya çalışıyorum.

Sikeyim.

Koç Kelley şimdi tepemde dikiliyor, ben ona bakmayı reddederken bile kollarını kavuşturmuş ve gözlerini kısmış, azarlanmaktan kaçınan bir çocuk gibi.

"Daha da pasaklı olmuşsun," diyor, uzanıp omzumu kabaca iterek beni doğrulmaya zorluyor. Omuz silkiyorum ve kendi başıma ayağa kalkıp su almak için banka doğru kayıyorum.

"Sadece yorgunum."

Arkamdan geliyor ve ancak kulağıma yaklaştığında ekliyor, "Tartı. Yarın."

Bunun beni tehdit etmesindeki kolaylıktan, bariz ima karşısında içimde uyanan hastalıklı duygudan nefret ediyorum. Düştüm çünkü kenarıma dikkat etmiyordum, en kötü atlayışım olduğu halde aksa ikinci doğamış gibi davranıyordum. Düştüm çünkü dikkatim dağılmıştı.

Minicik bir miktar kilo aldığım için düşmedim. "Bir kez daha yap, Sadie. Mükemmel yap," diye fısıldıyor. kulağım, geri sarsılmadan önce.

Müziği açıyor ve elimdeki su şişesini alıp bankın üzerine fırlatıyor.

Onunla hep böyle olur. Benim planlanmış zamanım her zaman en sondadır, böylece bizi benim zamanımın üzerine itebilir ve özenle oluşturduğum kişisel programımı bozabilir.

Bu yüzden Victoria'nın geç gelişine minnettarım, yani üst üste geldik ve son on beşi o aldı.

Kendi standartlarıma göre neredeyse mükemmel, Koç Kelley'ninkilere göre ise zar zor bir gelişme olan rutinimi bitirdim. Yine de şu anda Victoria'ya odaklanması *gerekiyor*, bu yüzden yavaşça bankta dinleniyorum ve plastik korumalarımla bıçaklarımdaki buzu kazıyorum.

"Tavrının sadece buzda bana karşı olduğunu sanıyordum ama görünüşe göre burada da aynı şekilde huysuzsun."

Kalbim hızla çarpıyor, sesini duyunca tüm vücudum bir Noel ağacı gibi aydınlanıyor.

O hâlâ *benim* Rhys'im ama artık daha fazlası -Rhys Koteskiy, Waterfell Üniversitesi hokey takımının kaptanı. Saçları taranmış, hâlâ biraz oynaşıyor, gözleri parlak ve her zamanki derin hüznün çukuru yok. Neredeyse yenilenmiş görünüyor.

Bana şefkatle bakarken eliyle göğsünü sıvazlıyor. "Yaralandım Gray."

Elimde olmadan onun gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık veriyorum.

"Bence hayatta kalacaksın, ateşli çocuk." Elimi bankın üzerine vuruyorum. O da yanıma oturuyor ve kalçasını benimkine bastırıyor. "Ayrıca, gerçekten *çok* kötü davranışlarımı sana saklıyorum. Kıskanmana gerek yok."

Victoria'nın müziği kesiliyor ve ardından yüksek sesli bir bağırış pist boyunca kolayca duyuluyor. Kız beni ne kadar sinirlendirse de

acımasız düzeltmelerini hızlı bir baş sallama ve donuk bir gülümsemeyle, ellerini kavuşturarak karşıladı.

"Hep böyle midir?" Rhys'in ağzı neredeyse kulağımın derisinde, nefesi serin. Ürperiyorum.

"Ne gibi?"

"Yani... yoğun mu?"

"Hayır," diyorum, dudaklarımda sahte bir gülümseme beliriyor. Söylemediğim kısım ise onun genelde daha kötü olduğu, özellikle de bana karşı.

Ama buna ihtiyacım var. Koç Kelley'nin yılmadan verdiği ciddi destek, başarıma olan bağlılığını gösteriyor. Bana inandığı için böyle davranıyor. İnanan tek kişi o.

"Erken mi geldin?" Vücudunu benimkine yaslarken soruyorum. "Aslında." Sırıttıyor. "Buz zamanımda olan sensin."

Sanki planlanmış gibi, etrafta birkaç kez gördüğüm sert yüzlü hokey koçu sinirli bir iç çekişle tünelden çıkıyor. Onu görmezden gelmeye çalışan Koç Kelley ile konuşmak için yanımdan geçerken eli Rhys'in omzuna hafifçe dokunuyor.

"Bana beş dakika verin ve gidelim," diye bağılıyor koçum sonunda, Rhys'in koçunun şaşırtıcı derecede yumuşak sesinin üzerine gürleyerek. Onunla tartışmıyor, sadece bize geri dönüyor.

"Koteskiy." Koç sakalını kaşıyarak başını sallıyor. "Ve?"

"Sadie," diye teklif ediyorum.

Suyumdan bir yudum aldım ve koçu "Kız arkadaşın mı?" diye sorduğunda neredeyse geri kusacaktım.

Rhys kızarıyor ve ben aniden *evet* demek ve onu yakalayıp sıcak tenini öpmek için yanıp tutuşurken buluyorum kendimi. Parmaklarım seğiriyor çünkü bu düşünce bile beni çok bunaltıyor - Victoria'nın şok olmuş yüzünü, Koç Kelley'nin iğrenç ve profesyonelliğe aykırı davranışım karşısında öfkelendiğini görmek.

Onu tekrar hissetmek... Birden yanaklarım ısınmaya başladı.

"Bir arkadaş," diye düzeltiyor Rhys. "Erkek kardeşleri oynuyor. Onlar, uh, vakıfta çalışıyorlar."

Midem çalkalanıyor, kardeşlerimin sadaka vakaları olarak ima edilmesi her gün taşıdığım her utancı duyuran yanıp sönen bir tabela gibi parlıyor. Bundan nefret ediyorum.

Onun üzüntüsünü öpüp geçen ve küçük kardeşleri için yardıma ihtiyacı olan kız.

Acinası.

"Aslında gitmem gerekiyor." Bıçaklarımdaki muhafızlarımla banktan ayağa fırlıyorum. "Görüşürüz, ateşli çocuk."

Ona ya da yardımına
ihtiyacım yok. Ya da onun
aptal gamzelerine.

Daha tünelden yeni çıkmış, kızların soyunma odasına doğru gidiyordum ki bu oda buz pistinden çok uzaktı -çünkü arenanın büyük bir kısmını hokey takımı kullanıyordu- beni yakalayıp kolumdan tuttu.

"Dinle, Rhys-"

"Ne kadar aşağılayıcı," diye alay ediyor farklı bir ses kulağıma, parmakları pazıma kıvrılıyor. "Ofisime, hemen."

Beni sertçe itiyor ve ben de başımı eğerek koçumun zayıf bedeninin arkasından ilerliyorum. Victoria yanımdan geçerken bakışlarını sempatik bir şekilde üzerimde gezdiriyor.

Ofisine döndüğünde duraklıyorum, çünkü Victoria bana doğru uzanıyor.

"Antrenman saatiniz doldu." Boğazını temizliyor ve bana biraz tereddütle bakıyor. Onu suçlamıyorum; sadece arkadaş olmadığımızı değil, kıza hiç iyi davrandığımı da sanmıyorum.

Sesini alçaltmadan önce tekrar etrafına bakınıyor. "Onu takip etmek zorunda değilsin. O bizim koçumuz, ebeveynimiz değil."

Bana kendi babamdan daha çok ebeveynlik yaptı, sanırım ama söylemiyorum.

Onun yerine göz devirerek endişesini
geçiştiyorum. "Kelley'le başa çıkabilirim. Sen
kendin için endişelen."

Ofisine girip kapıyı arkamızdan kapatmadan önce bir savaş yürüyüşüne hazırlanır gibi duruşumu düzeltiyorum.

"Özür dilerim, dikkatim dağılmıştı-"

"Çocuk kim?" Sözümü sertçe kesiyor. Dönüp patenlerini çıkarışını ve ayaklarına aşırı pahalı spor ayakkabılarını geçirişini, siyah patenleri çantasına atışını izliyorum.

"Ne?" Yüzüm kızarıyor, yüzüm yanıyor.

Bana dudak büktü. "Antrenmanımda pas atarak zamanını boşa harcadığın hokeyci çocuk kim?"

"Ben- ben değilim-"

"Bir daha yaparsan, göz hapsine geri dönersin," diyor bana parmaklarını şıklatarak. Sanki bu konuşma bitmiş gibi.

"Adil davranmıyorsun."

Rhys'i tartışmıyorum ama bir gün merkezden biraz kaymış olması yılların paten yeteneğini, yılların adanmışlığını yok etmeyecek.

"Adil değil mi?" Yumruğunu aramızdaki metal masaya vuruyor, ayağa kalkıyor ve üzerimde geziniyor. "Victoria aksını her seferinde senden daha iyi yere indiriyor. Adil olmak hakkında konuşmak ister misin?" Sesi her kelimedede yükseliyor, endişe omurgamdan aşağı akıyor. "*Sana yıllarca* para, zaman ve emek harcadım ve sen o kadar nankörsün ki dikkatini bir saat bile toplayamıyorum."

"Kelley-"

"Şartlı tahliyeye geri döndün."

Ağzımı açıyorum, bir çığlığı, hatta belki de tam bir öfke nöbetini zapt etme çabasıyla tüm bedenimin titrediğini hissediyorum.

"Ağzından çıkacak bir sonraki kelime *teşekkür* ederim ya da *özür dilerim* olmayacaksa, duymak istemiyorum."

Bir dakikalığına kendimi tutuyorum, bunu yaparken midem ekşiyor, sanki safra yutuyormuşum gibi.

Bir an için sessizlik oluyor ve öfkeli gözyaşları gözlerimin arkasını yakmaya başlıyor, ta ki bir hain kaçana kadar.

Kelley iç geçiriyor, ayağa kalkıyor ve kollarını kavuşturarak masasının etrafından dolaşıp önümde duruyor. "Terörüm, buraya gel."

Kollarını açıyor ve beni sıkıca kucaklıyor. Daha fazla gözyaşı akıyor, istediğimi bile bilmediğim bu rahatlığı içime çekerken kollarım iki yanımda sabit duruyor.

"Şimdi," diyor, beni arkaya doğru eğip saçlarımı okşuyor. "Eve git. Uyu. Sonra da yarın sabah burada ol. Erkenden."

Söylemek, çılgılık atmak istediğim her şeyi içimde tutmaktan mideme kramplar giriyor. Ama her zamanki gibi, bir şekilde içimde tutuyorum.

Umursayan tek kişi o. Berbat hayatım hakkında her şeyi bilen. O beni seviyor.

"Özür dilerim," diyorum, kelimeler dudaklarımdan dökülürken asit gibi yanıyor.

YEDİ

RHYS

Koç Harris'in izinli olduğu bir günde benimle görüşmek istemesi alışılmadık bir durum değil; kaptan olarak bu benim sorumluluklarımın bir parçası.

Alışılmadık olan, sağımda oturan babamın varlığı, ayağının aralıksız tıkırtısı yüzünden artık duvara doğru eğilmiş bir sandalyeye tıkılmış olması. Buraya gelirken endişeli değildim ama şimdi zihnimi dağıtacak hiçbir şey olmadığı için onun huzursuzluğundan besleniyorum.

Kapı açılıyor ve Koç Harris içeri girip masanın etrafında dönerek babamla hızlıca tokalaşıyor, ikisi de tanıdık geliyor.

"Max." Harris başını salladı, oturdu ve dirseklerini koyu renkli meşeye dayadı. "Rhys. Geldiğin için teşekkürler."

Bir sorun var.

Midemde huzursuz bir his kaymaya başlıyor, hızla küçülen odada tedirginlik gibi dönüyor.

Burası neden bu kadar sıcak?

"İlk resmi antrenmanından önce ikinizle de bu konuyu özel olarak konuşmak istedim." Harris duraksıyor ve sanki beni durduruyormuş gibi nasırlı avucunu havaya kaldırıyor. "Davidson'ın ayrıldığıının farkında olduğunuzu biliyorum, bu yüzden Doherty ile birlikte ilk hatta bir defans oyuncumuz eksik."

Bu bilgi yeni olmasa da, kimse Davidson'ın ani düşüşünü tartışmıyor. Çoğu ancak draft edilirse takımdan erken ayrılır - o ayrılmadı. Şimdi, Holden her zamanki eşleşmesinden yoksun. Onun yerini bir alt sınıf oyuncusunun alacağını düşünmüştüm.

Koç Harris, ensemdeki tüyleri daha da diken diken edecek şekilde yüzünü sertleştirmeden önce boğazını temizliyor.

"Michigan'dan bir transfer aldık. Toren Kane."

Bir mide bulantısı dalgası vuruyor, boğazımdaki devasa yumru kahvaltımın kusmasını engelleyen tek şey.

Toren Kane.

Michigan hokey takımının dev savunma oyuncusu. Üç yıldır NHL'nin en iyi oyuncu adaylarından biri ancak sürekli yaptığı hatalar kadroya girmesini engelledi. Geçen bahar neredeyse beni öldürecek olan oyuncu.

Ve benim onunla oynamamı istiyor, sadece takımında değil, lanet olası çizgimde de mi?

"Ciddi misin lan sen?"

Konuşan ben değilim, babam; elleri sandalyenin kollarını kavrarken sesi tehditkâr bir fısıltıya dönüşüyor.

"Biliyorum-"

"Sen aklını mı kaçırdın?" Sesi bu kez daha yüksek, koçumunkinin üzerine çıkıyor. "Oğluma ne yaptığını *biliyorsun*, Harris. O lanet olası bir kabus."

Harris sanki bu tartışmayı yapmak istediği son şeymiş gibi bakıyor ve ben daha o söylemeden söyleyeceği sözleri biliyorum.

"Bu yasal bir vuruştur, Max. O yetenekli bir de-"

"O bir sorumluluk. Tüm ekibi bizimle aynı fikirdeydi ve onun uzaklaştırılmasını istediler."

"Max-"

"Seçmelere katılmamasının bir nedeni vardı, hatırladın mı? Birçok kez. O skandal *her yerdedi!*" Babamın sesi yeniden yükseliyor, bağırışlarına Rusça küfürler karıştırırken aksanının hafif kenarı daha da keskinleşiyor.

"Max-"

"Bu çocuktan sonra ondan daha iyi binlerce çocuk gelecek ama sen Ona *ihtiyacın var* mı? Ne pahasına? *Oğlumdan* bahsediyoruz, bu takımın kaptanı!"

Koç sesini yükseltmiyor ya da babamı sakinleştirmeye çalışmıyor, sadece başını sallıyor ve bakışlarını benden babama ve tekrar babama çeviriyor.

Aniden ayağa kalkıyorum, yanlışlıkla sandalyemi geri düşürüyorum. İkisi de bir an duraksıyor ama oda küçülmeye devam ediyor, ta ki ben burada bir an daha kalırsam boğulacağıma ikna olana kadar.

Bana hem İngilizce hem de Rusça seslenişlerini duymazdan gelerek dışarı çıkıyorum, kapının yanındaki köşeyi çok hızlı dönüyorum ve omzumu kırıyorum. Koridorlar boş, başım çarpmaya başladığında bile eğik. Konsantre olmaya çalışıyorum; gerçek panik atağı başlamadan durdurmak için öğrendiğim topraklama tekniklerini uygulamaya çalışıyorum.

Vücudum birisine çarpıyor ve tökezleyerek ilerlerken görüşüm bulanıklaşıyor ve tünel oluşturuyor, uzaklaşmadan önce zar zor bir özür mırıldanıyorum.

Bir el bileğimi sertçe kavıyor, küçük tırnaklar neredeyse tenime bastırıyor ve neredeyse inliyorum çünkü kör olsaydım bile teninin hissini bilirdim.

Kolayca dönüyorum, beni arkamdaki soğuk mavi boyalı tuğlaya yaslamasına izin veriyorum. Bu haliyle o kadar güçlü görünüyor ki, fiziksel olarak ondan yüksekte olduğum gerçeğini bir kenara bırakırsak, kontrol onda gibi görünüyor, sanki tenini tenime hızlıca bastırarak beni sakinleştirebilirmiş gibi.

Bakışlarım yüzünde gezinirken benimle konuştuğunu fark ediyorum.

"Özür dilerim." Nefes alıyorum, her zamanki gibi acınası ve titrek.

Görünüşe göre bu

yeni normalim olacak. Hiçbir zaman agresif biri olmadım, buzun içinde ya da dışında her zaman kontrollüydüm ama şimdi yumruğumu bir şeylere vurmak istiyorum.

Kendimi küçümseyen kıkırdamama engel olamıyorum.

Tanrım, beni istememesine şaşmamalı. *Acınası*.

"Rhys, sorun ne?" diye soruyor, bunu zaten sorduğuna emin olduğum bir şekilde ve katatonik bir durumdaki bir akıl hastası gibi davranarak onu korkutuyorum. "Titriyorsun."

"I-"

Korkmuyorum - Toren Kane'den değil - kızgınlım. Birinci sınıftan beri arkamı kollayan, bana bir kez bile babamın küçük bir kopyasıymışım gibi davranmayan, sakatlığım boyunca yanımda olan biri tarafından ihanete uğramış hissediyorum. Takımımın arkamı kollayacağını bilmem önemli değil, neden onu buraya getirsin ki?

Benim takımım kirli vuruş diye bağırdı, onun takımı da öyle, ama hakemler temiz olduğunu söyledi. Yani aklandı - bu boku kontrol altına alamazsam kariyerime mal olabileceği ya da benden her şeyi çaldığı önemli değil; ve benim takımımda, benim okulumda ortaya çıkacak cesareti var mı?

Artık düşünemiyorum çünkü kafamdaki her şey bir giderden akan su gibi dönüyor ve beni parmak uçlarıma sızan o ürkütücü uyuşuklukla baş başa bırakıyor.

Ona doğru uzanıyorum, spor çantasını omzundan indirirken onu kolayca kavıyorum. Beni tekrar reddedebileceğine dair içimde bir anlık bir endişe belirliyor -ve kim onu suçlayabilir ki- ama reddetmiyor. Bacakları kalçalarımın üzerinden kayıyor, ben dudaklarımı onunkilere bastırırken

kendini tutmak için sıkıyor. Bir, iki kez, sonra yumuşacık alt dudağını ısırıp dilimle dudaklarını yatıştırıyorum.

"Rhys," diye yarı fısıldıyor, yarı inliyor. "Burada olmaz."

Bu beni bir anlığına duraksatıyor, çünkü o haklı - gün boyunca buz kompleksindeki bir koridorun ortasındayız. Babam benimle buraya kadar geldi, yoksa onu yolcu koltuğuna oturtmuş, odamda, yatağında, benim alanımda olduğu sürece herhangi bir yerde tutmak için kafamda bir neden yaratarak evin yolunu yarılmış olurdum.

"Sanırım bana bir şey için kızgınsın, ama ben-"

"Öyleydim." Çabucak iç çekti. "Bunu aştım."

O pek bakmıyor, ama ben araştıramayacak kadar su içinde ve sersemlemiş hissediyorum.

"Sana ihtiyacım var," dudaklarımdan dökülüyor, çünkü ihtiyacım olan tek şey bu. Açıkta olmak, yakalanmak umurumda değil. Ama eğer yakalanırsa, o zaman benim için önemli.

Kollarımdan aşağı atlıyor ve bir elini bileğime doluyor, beni koridora ve duşlara doğru sürüklerken parmakları nabzıma bastırıyor.

Boş ama beni en uzak kabine itiyor, perdeyi çekerek bizi içeri kapatıyor, gözlerinden fışkıran hız ve şehvet damarlarımdaki canavarı besliyor.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım, Freddy ya da Holden'ın tavşan takılmaları gibi olmadım. Ben her zaman erkek arkadaş malzemesiydim. İyi çocuk, yıldız atlet, A alan öğrenci, ailesine götürmek istediği. Seri tek eşli.

Artık değil.

Yumuşak küçük elleri karnıma ve göğsüme tırmanırken bir kahkaha daha atıyorum.

O maça vücudumdan fazlasını kıldım, zihnim paramparça oldu.

Elleri hızla gömleğimin altına girip kemer halkalarına kayarken, bana doğru hamle yaptığında geri çekiliyorum.

Hayır, hayır, hayır. Kontrolün onda olmasına ihtiyacım yok; kontrole ihtiyacım var, kendimden geçerken tutunabileceğim bir şeye.

Pozisyonumuzu değiştiriyorum, bir elimi iç uyluğunun yumuşak tenine kaydırırken omuzlarının fayansa çarpmasına izin veriyorum, bir parmağımı tayt şortunun çizgisi boyunca kaydırıyorum, ağzına, boynuna, kulağının arkasındaki noktaya sert, talepkar öpücükler bastırıyorum.

"Kontrolü elinde tutmayı sevdiğini biliyorum," diye fısıldıyorum, dudaklarımı yanağının tenine bastırarak. "Ama ben kendini daha iyi hissetmek için kullandığın bir çocuk değilim."

hiçbir şey-her şeyi benimle hissedeceksin." Dişlerim kulak memesini sıkıyor, ağzımı onunkine bir kez daha sertçe bastırarak iniltisini kesmeden önce sadece bir ısırık.

Beni kolayca takip ediyor, hâlâ baskınlık için benimle mücadele ediyor.

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, karnına öpücükler konduruyorum, üzerinde aynı iplikten çıplak Waterfell tişörtü var ve bu tişört, arkasında benim adımın yazması dışında neredeyse aynısı olan bir tişörtle ona dair fantezilerimi besliyor.

Daha fazla hareket edemedi eli çenemi kavlıyor ve başımı geriye yatırıyor.

"Yorgunum," diye itiraf ediyor, fayanslara yaslanıp bana bakıyor, nefes alış verişlerimiz hâlâ kesik kesik, ellerimiz birbirimizin vücudunda geziniyor. "Rhys, saatlerdir antrenmandayım. Duş almalıyım."

"Harika. İkimize de yetecek kadar enerjim var." Başımı avucunun içine çeviriyorum ve oraya ağzımı açarak bir öpücük konduruyorum. "Sadece rahatla ve seninle ilgilenmeme izin ver."

Ellerimi uzun gömleğinin altına soktum, parmak uçlarım şortunun üst kısmında dans ediyordu.

"Söyle bana Gray. Ne istiyorsun?"

Gözleri parlıyor, bir an için bana ne derse yapacağımı fark ediyor. "Beni yemeni istiyorum."

Durduramadan boğazımdan bir inilti çıkıyor.

"Tanrıya şükür," diye fısıldıyorum, ayak bileklerine dolanana kadar şortunu çekiştiriyorum. "Bana güveniyor musun?"

Kaşları çatılıyor, dişleri alt dudakını sıkıca tutmaktan vazgeçiyor. "Beni yemek için mi? Sanırım öyle." Sesi hâlâ küstah ama belirgin bir soluklulukla dolu, yüzünü şehvetli bir pus kaplıyor.

Bir parçam -belirgin bir şekilde yaşlı Rhys- bu cevapta durmak, o evet diyene kadar kendimi ondan uzaklaştırmak istiyor. Güven ve seks bir ve aynı şeydir, özellikle de benim için.

"Lütfen."

Ben bu kız için gidiyorum.

"Tamam, Sadie Gray," diye fısıldıyorum, ellerimi dizlerine uzatıp onları hafifçe ayırmadan önce.

SEKİZ

SADIE

Elleri soğuk çıplak tenimde ateş gibi yanıyor, parmaklarını her bir parçamın üzerinde gezdirirken buz tutmuş her bir parçam eriyor.

Takıldığım erkeklerin beni yemesine izin vermem. Pek teklif eden olmuyor. Çoğunlukla, çünkü istediğim şey için bu zaman kaybı. Ve genellikle iyi hissettirmiyor - yakınlığı buna degecek kadar değil.

Kalbim küt küt atıyor.

Parmaklarını kumaşın etrafında kıvrırken dikişsiz tangamın ince şeridine ulaşıyor ve klitorisime karşı bir basınç patlamasının ateşlenmesi için onu sıkıca çekiyor. Beni o kadar şaşırtıyor ki çığlık atıyorum, sonra tangamı kalçalarımın altına çekip ayak bileklerime ulaştığında daha yavaş çekiyor.

Ayaklarımı her bir bacak deliğinden çıkarırken gözleri doğrudan benimkilere bakıyor, her bir ayak bileğimi sıcak bir şekilde kavırıyor. Bu durumda genellikle hissettiğim güvenin her bir zerresi, savunmasızlıktan başka bir şeye dönüşmedi.

Dizlerinin üzerinde olan o olabilir ama kontrol onda. Ona dokunmak istiyorum ama nereden başlamak istediğimden emin değilim.

Ellerini kaldırıyor, biri kalçamı sert bir baskıyla kavırıyor. Diğeri, sonunda bakışlarımı kırıp çıplak amıma bakarken, neredeyse saygılı bir şekilde iç uyluğumun derisine doğru yumuşakça sürükleniyor.

"Kahretsin Gray," diye fısıldıyor ve nefesini tam oradaki aşırı hassas tenimde hissedebiliyorum. "Bu benim için mi?" Kendini beğenmiş bir kibirle sırtıyor; istediği zaman olabildiğini bildiğim o ateşli hokey kaptanının bir parıltısı.

"Kostümlerim için çıplak tutmak daha kolay." diye hayıflanıyorum. Kelimeleri bir duvar örmek için kullanmaya çalışıyorum çünkü bu çocukla olan her şey zaten tehlikeli hissettiriyor, sanki

Bir ipin üzerinde asılı kaldım, ona aşık olma tehdidi sürekli yakınımnda.

Yarığım boyunca hafifçe oynamadan önce sıcak bir başparmağı kendi ağzına bastırarak beni susturuyor.

"Kastettiğim bu değildi," diye mırıldanıyor. Göstermek için elini çeker Ben.

Neredeyse damlayacaktım, utanç verici bir şekilde ıslanmıştım. Beni öpmek dışında tek bir şey. Ama o muhteşem, daha önce olduğu mükemmel resmin bir karmaşası.

Üzerindeki panik gitmiş, elleri sabit ve gözleri parlak, ama bu onu daha da güzelleştiriyor. Kahverengi gözleri duşların sarı ışığında bile daha sıcak görünüyor. Aynı derecede iri görünüyor, kalın kalçaları gri eşofman altlarını zorluyor ve başımı çevirmeme neden olacak kadar dikkat dağıtıcı bir şişkinlik var. Ve o lanet gamzeleri tam teşhirde. Bacağımı geniş omzunun üzerinden kolayca kaydırırken çocuksu bir heyecan ve erkeksi bir özgüven karışımı.

Tamamen açıktayım, odanın ani boğucu sıcaklığı ve onun ilgisi altında tenim pembeleşiyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyor. Ben daha cevap veremeden yarığım boyunca ıslak bir şerit yalıyor, dilini klitorisime hafifçe değdiriyor ve sonra geri çekip hafifçe üflüyor.

"Siktir," diye bağıyorum, dudağımı ısırıyorum çünkü kontrolüm elimden kayıyor. Bana bakıyor, gözleri yarı kapalı ama sıcak çikolata gibi yanıyor.

"Hepsi bu kadar mı?" diye alay ediyor ama gözlerinde bir soru var.

Ben durduramadan ortaya çıkıyor. "Genelde bunu yapmam."

"Ne? Banyoda sevişmek mi?" Bana yine sırtıyor, gözleri parlıyor.

"Komik, ağzımı sana her sürdüğümde tuvaletteydin."

Şimdi, o bu kadar rahatken, Rhys Koteskiy olan parlak kayan yıldızı görebiliyorum.

Bu yakacak. Beni yakacak.

Ama umurumda değil. Bana böyle dokunmaya devam ederse beni yakmasına izin vereceğim.

Başımı sallıyorum, burnunu amımın solgun etine, ona en çok ihtiyaç duyduğum yerin hemen üstüne bastırırken arkama yaslanıyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, bunun için kendimden nefret ediyorum, bacaklarım ellerinin altında titrerken bile.

Klitorisimin etrafında dönmeden önce uzun bir yudum daha yalıyor.

Tanrım, eriyip yere düşeceğim. Tüm vücudum yanıyor ve şimdiden utanç verici derecede yaklaştım. Başımı tuğlaya yaslayarak ona doğru bakmaktan kaçınıyorum.

"Tam da hayal ettiğim gibi." Sanki bunu söylemek istememiş gibi nefes alıyor.

Başımı ona doğru eğiyorum, dudaklarımda bir sırtış belirliyor, sanki kontrolümü yeniden kazanabilirmişim gibi.

"Ne? Pis bir soyunma odası duş kabini mi?"

Bir kahkaha atıyor, ağzının tamamını klitorisime bastırıp sertçe emerken gözleri muziplikle parlıyor.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım.

Yumuşak kahverengi saçlarına gömülmeden önce ellerimin ona uzanmasına yetecek kadar kayıyorum. Tırnaklarım kafa derisini biraz sıyrıyor, o da büyüçülük benzeri bir şekilde etrafımda dönerken sanki su altındaymışım da yüzeye yeni çıkıyormuşum gibi nefes nefese kalıyorum.

İnliyor, kalçamı omzunun hemen üzerinden daha yukarıya doğru sarsıyor. İri elleri beni neredeyse tamamen yerden kaldırıyor, ayak parmaklarım çırpınıyor ve ben kıvrılırken ayakkabılarım gıcırıyor.

Bir eli hala kıcımda, birkaç dakikada bir sıkıyor, sağ elini alıyor ve bir parmağını içime kaydırarak beni nazikçe ayırıyor. Çok yüksek sesle haykırıyorum, ama o pelüş ağzından klitorisime karşı memnun bir sesin yükselmesine izin veriyor. Sarsılıyorum ama o beni sabitliyor, bir parmağını daha sokuyor, dudaklarını ve dilini parmaklarının sert ve yavaş darbelerine tezat oluşturacak şekilde hızlandırıyor.

Parmaklarını hafifçe kısıyor ve ben de ona bakma hatasını yapıyorum.

Kahverengi gözleri parlıyor, dikkatle yüzüme kilitlenmiş, her hareketimi izliyor. Ve sonra sırtıyor, sadece bir gamzesini görmeme izin veriyor.

Roket gibi fırlıyorum.

"Şimdiden mi?" diye dalga geçiyor, ben parmaklarının etrafında dönüp onları kavrarken. Beni tekrar ayağımın üzerine koyarken ayakkabım altımdaki fayansa çarparak tekrar gıcırıyor. Sonra iki ayağımın üzerine, omzundan çekerken uyluğumun iç kısmını nazikçe öpüyor. "Mükemmel. Çok güzel."

Boğazıma bir yumru oturdu.

Hâlâ dizlerinin üzerinde, elleri baldırlarımın kıvrımlarında nazikçe duruyor. Elleri atılmış iç çamaşırımı buluyor ve içine girmeme yardım ettikten sonra bacaklarımdan yukarı çekiyor.

Kumaşa bir öpücük daha kondurduğunda kalbim tekliyor, bu seferki tensel olmaktan çok saygılı ve beni acıtmasından nefret ediyorum. "*Benimle eve gelmek ister misin?*" sorusu neredeyse dudaklarımdan dökülüyor. Kendimi savunmasız, çözülmüş ve bir şekilde öncekinden daha fazla duyguyla dolu hissediyorum - bir ilişkiden sonra hissettiğim olağan boşluk ve kısıtlama değil.

Tehlikeli, diye tekrarlıyor beynim ama bedenim onu yere sermeye hazır.

Taytımı giymeme yardım ettikten, bacaklarımdan üzerinde kaydırmak için zaman harcadıktan, avuçlarını kapalı ve açık tenimin üzerinde yumuşattıktan sonra bileklerini kavıyorum ve onu ayağa kaldırıyorum. Kontrolü geri almaya hazırım. Hazır-

Bileği hâlâ elimin içinde olan elini kaldırıyor ve parmaklarını ağzına bastırıyor.

Dudaklarımdan çıkan ses, boğazımın arkasındaki bir çeşit sızlanma, yanaklarımı bordoya çeviriyor. Yine de, uzun parmaklarını şişmiş dudaklarından çekerken başka tarafa bakamıyorum.

O her şeydir.

Onun hakkında düşündüklerim beni korkutuyor. Bu gerçekten acıtmadan önce mesafeye ihtiyacım var. Ve yine de-

"Bunu daha sık yapmalıyız."

Gülümsemesi altın gibi. "Öyle mi?"

"Evet," diye tekrarlıyorum, biraz uçuyormuşum gibi hissediyorum. "Evet, aslında bunun ikimiz için de iyi olacağını düşünüyorum. Senin dikkatini dağıtmaya, benim de rahatlamaya ihtiyacım var."

Gözlerinde bir şey ölüyor, gamzeleri kayboluyor. Göğsümde küçük bir acı zonkluyor ama görmezden geliyorum.

"Tam olarak ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum ve gömleğimin eteğiyle oynuyorum. "Takılmak gibi mi? Eğer yapmazsan-"

Beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Çıkarları olan arkadaşlar. Önerdiğin şey bu." Başımı salladım.

"Ben gerçekten..." diye devam ediyor, bir tür zihinsel savaşa girmiş gibi görünüyor. "Boş ver, şansımı kaçırmayacağım. Evet."

"Gerçekten mi?" Parlak bir şekilde gülümsüyorum.

Taklit ediyor. "Eğer istediğın buysa Gray, o zaman evet."

Çıkarken alnıma bir öpücük konduruyor ve sessizce, "Ara beni," diyor tenime bastırarak.

NINETEEN

RHYS

"İyi misin, Kaptan?"

Cevaplaması zor bir soru ama Freddy endişeli görünüyor, hatta tüm soyunma odası endişeli görünüyor. Hayır demek istiyorum ama gerginlik zaten had safhada ve kaptan olarak bunu azaltmam gerektiğini biliyorum, arttırmam değil.

Bugün ilk hazırlık maçımızdan önceki son antrenmanımızı yapacağız, Vermont'ta küçük bir okulla deplasmanda oynayacağız, koçları bizim koçumuzla yakın - ki maçın sezon öncesi bu kadar erken olmasının nedenlerinden birinin de bu olduğunu tahmin ediyorum.

Bu aynı zamanda yeni defans oyuncumuzla ilk antrenmanımız.

Çoğunlukla Freddy ve Holden'ın koca ağızları sayesinde haberler hızla yayıldı, bu da benim cahili oynamamı ve kendimi Sadie'de boğmamı çok daha kolay hale getirdi.

Henüz başka bir şey olmadı, sadece arabamda hızlı öpüşmeler, ellerin kumaşa veya tene bastırılması, ikimizin de rahatlamak için çaresiz kalması. Bazı günler sadece kayıyoruz. Bazı günler soyunma odasına hiç gitmedik, Jeep'inin geniş bagajında, bana "arabalı sinema acil durumları" için olduğunu söylediği battaniyenin üzerinde birbirimizin tenine yoğun ve törpüleyici bir şekilde girdik.

Ona böyle bir şeyi hiç duymadığımı ve hiç açık hava sinemasına gitmediğimi söylediğimde, çok derinden incinmiş görünüyordu ve ben aylardır gülmediğim kadar yüksek sesle güldüm, yanaklarım acıyana kadar tenimi geren bir gülümseme.

O gece dersten sonra benimle yurdun önünde buluştu ve arabasına binmemizi istedi. Arabayı o kullandı, ki bunu sık sık yapmak ister ve acaba o gün araba kullanma konusundaki yeni kaygımı nasıl dile getirdiğimi hatırladığı için mi böyle yaptı?

Sürpriz bir şekilde bir açık hava sinemasına girdik, geri döndük ve

orada yatmak için bagajını tekrar açtık. İki hamburger ve bir sürü

Büyük olasılıkla tek gişedeki bir gencin verdiği son kullanma tarihi geçmiş şekerler, sonra gülüp konuştular ve çift filmin bozuk titreyen ekranına zar zor baktılar, her parçasını kuraklıktan sonra çimlere su gibi emdiler.

Sonunda bana bunun bir randevu olmadığını söyledi.

Ama umurumda değildi; öyle *hissediyordum*. Ve bir kez bile öpüşmemiştik.

Sadece biz olduğumuzda, belki de o tamamen benimmiş gibi davranmak kolaydır. Benim kız arkadaşım. Onu tekrar tekrar kollarıma almaya ikna edebileceğimi, bir şekilde formamı vücuduna sokabileceğimi, benim için tezahürat yapması için ona rüşvet verebileceğimi ve soğuk tribün koltuklarında durabileceğini çünkü herkese onun olduğumu göstermek istediğini.

Ve ben onun olmak istiyorum, neredeyse onun benim olmasını istediğimden daha fazla.

"Daha önce bir şey söylemek istemediğine emin misin?" Freddy cevap vermeyişimin ardından araştırarak soruyor.

Bennett omuz silkiyor, bacak pedini çıkarıyor. "Neden? Herkes onun geldiğini biliyor. Buradaki herkes Rhys'in arkasını kolluyor."

"Aynen öyle." Holden başını sallar.

Başımı salladım. "O senin ortağın olacak Dougherty. Bu yıl sahip olduğumuz her avantajı kullanmamamız için hiçbir neden yok."

Frozen Four'a gidiyoruz. Kazanacağız. Tek bir oyuncu bunu değiştirmeyecek.

Kapı açılır ve Toren Kane'in iri cüssesinin arkasından çarparak kapanır.

Kimseye bakmıyor, gözleri yerde, Holden'ın yanındaki kendine ayrılmış bölmeye doğru yürüyor, teçhizat çantasını yere atıyor ve üstünü değiştirmeye başlıyor.

Geçen bahar kask kafesim dışında, onu sadece Elite Prospects'teki fotoğraflarından ve yıllar önce skandalının zirvesindeyken internete yapıştırılan aynı lise kompozitinden gördüm.

Hokey oyuncuları genel olarak daha uzun boylu olma eğilimindedirler - en az 1.80 ve üzeri. Boy ve cüsse, hız ve beceri kadar bir avantajdır.

Yine de Toren Kane uzun boylu - geniş çerçeveli Bennett kadar iri değil ama ona yakın; muhtemelen 1.80'e yaklaşıyor. Bir kaptan olarak, boyu ve belli ki gelişmiş fiziği onu savunmanın ilk hattında Bennett'in önünde görmekten mutlu olmamı sağlamalı.

Ama hissettiğim tek şey nefret; yabancı, hoş karşılanmayan bir nefret.

Soyunma odasının sessizliği sağır edici, herkes ikimizi de izlemiyormuş gibi yapıyor, gözleri aramızda gidip geliyor.

"Kane," diye sesleniyorum, içimdeki tsunamiyi biraz olsun kontrol altına alabilmek için. "Konuşmamız gerek."

Tişörtünü silkip çantasından Dri-Fit atletini çıkarmadan önce gözlerini hızla bana çeviriyor.

"Hiçbir şey olmamış gibi davranamayız. Eğer bu takımın bir parçası olmak istiyorsan, konuşmalıyız."

Bundan nefret ediyorum. Her şeyi mahveden o olduğu halde, büyük adam olmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama deniyorum. En nefret ettiğim şeyin beni onun dişlerini kırmaktan ve her şeyi mahvetmekten alıkoyacağını umarak uyuşukluğa gömölüyorum.

Kane ters ters bakıyor, tişörtünü karnının üzerinden aşağı çekiyor ve nemli siyah saçlarını silkeliyor.

"Konuşacak bir şey yok, Koteskiy. Aş artık bunu."

Yumruklarım sıkılıyor, bedenim ona doğru sarsılıyor. *Uyuşukluk için çok fazla.*

"Delirdin mi sen?"

Freddy homurdanarak yanıma geliyor. "Duyduklarıma göre belgelenebilir."

Odada kıkırdamalar yankılanırken Kane'in omzundaki gerginlikte hafif bir artış var. Cinayetle ilgili haberlerin onu bir psikopat olarak nitelendirdiğini hatırlıyorum, hiç pişmanlık göstermemişti, sadece aynı duyguları tekrarlayıp duruyordu.

"Temiz bir vuruştı," diyor.

"Saçmalık."

"Delinin teki." "Temiz vuruşmuş, kıcımlın kenarı!"

Arkamdan bir destek ve inançsızlık korusu yükseliyor.

Söylemek istediğim ama söyleyemediğim kelimelerin ağırlığı boğucu geliyor ve bir anlığına Atlas oluyorum. Sadece bir dakikalık rahatlama anlamına gelse bile dünyanın tüm ağırlığını omuzlarımdan atmaya hazırım.

Yine de hiçbirini aşağı çekmeyi reddediyorum. Gözlerinde acıma duygusunu ya da Tanrı korusun, acımla alay eden kahkahalarını görmeyi reddediyorum; onlara liderlik etme yeteneğime olan inançsızlıklarını, bu inancı kendim kaybetmiş olsam bile. Buzun üzerinde geçirdiğim her saniye içsel bir savaş verdiğimi bilseler, nasıl olur da bir kaptana saygı duyarlar ve onlara liderlik etmem için bana güvenirler?

"Temiz vuruş mu?" Freddy öne doğru adım atarken kollarını kavuşturarak araya giriyor. "Kendi takımın, hatta *koçun* bile bu yüzden oyundan çıkmanı istedi."

"Hakemler temiz olduğunu söyledi. Ben hiçbir şey yapmadım. Büyü artık amina koyayım."

Bennett bunun üzerine homurdanıyor, sesi hala sessiz ama soyunma odasında gürliyor çünkü gerçekten konuştuğu nadirdir. "Kendin için biraz sorumluluk al."

Kane'in esmer yüzü öfkeyle kızarıyor, hepimizi içine çekip köşeye sıkıştığını anlayınca gözleri kısılıyor.

"Buraya kavga etmeye gelmedim." Sırıttıyor. "Buz dışında yani. Buraya sadece hokey oynamaya geldim." Tekrar omuz silkiyor, eşyalarını yerleştirmeye ve rahatına bakmaya devam ediyor.

Sanki sezonumu bitirmemiş gibi, hayatımı kolayca sona erdirebilirmiş gibi, bunun sıradanlığıyla ilgili bir şey beni ateşliyor.

Ellerimi göğsüne çarparak ileri atıldım, onu bölmesine geri yatırdım ve başını üst rafa çarptım.

"Bu benim takımım. Biraz saygı gösterin."

"Siktir git," diye alay ediyor, sanki ona gerçekten vurmam için bana meydan okuyormuş gibi sırtttıyor.

Yumruğumu dizimin üstündeymiş gibi suratına indiriyorum. Kimse beni durdurmayacak ya da geri çekmeyecek. Olsa olsa bana katılırlar. Bu benim takımım.

Benden her şeyimi aldın.

"Yeter."

Bunu durdurabilecek tek ses gürültülü değil; sadece Koç Harris'in olabileceği şekilde yumuşak ve sert.

Hâlâ Toren Kane'e kilitlenmiş olduğumu fark etmem bir anımı alıyor; elleri gömleğini kavrarken, beyaz dişlerinin, dudaklarının ve çenesinin üzerinden kayan bir damla kanla sadece gülümsüyor.

"Bırak gitsin," diyor Bennett. "Bu şekilde savaşmak anlamsız."

Ben'in talimatlarına uyuyorum, uzun zamandır aramızdaki ilişkinin tersine, beni götürmesine izin veriyorum.

Koç Harris soyunma odasının ortasında duruyor ve her zaman yaptığı gibi dikkatimizi kolayca üzerinde topluyor. Hatta Toren Kane'in bile.

"Şu anda burada çok fazla duygu olduğunu biliyorum ama kendinizi toparlayın. Birbirinize değil, buzun üzerine dökün." Bana doğru baktı ve iç geçirdi. "Toren artık bu takımın bir parçası ve senden doğru davranmanı ve ona bu takımın herhangi bir üyesiymiş gibi davranmanı bekliyorum. Ne yapman gerekiyorsa

O noktaya gelmek umurumda değil. Sadece bu boku benim buzumda ya da soyunma odamda yapma. Lanet olası kompleksimin hiçbir yerinde. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim." Hepimiz aynı fikirdeyiz.

"Uzun bir antrenman olacak. ıkın dışarı."

YİRMİ

SADIE

Rhys'in içine düşmek, bağımlılığın içine düşmek gibi hissettiriyor ya da bunun nasıl bir şey olabileceğini hayal ediyorum.

Onunla her şey daha kolay geliyor. Bu, biriyle bir tür menfaat karşılığı arkadaşlık anlaşması yaptığım ilk sefer değil, ama ilk kez böyle hissediyorum. Önceleri sadece içimdeki kaynamadan kurtulmak içindi, bir tür egzersiz ve rahatlamaydı. Rhys söz konusu olduğunda, onu tekrar görmek, ona dokunmak için bir *günden* fazla beklemek işkence gibi geliyor.

Onunla birlikte olmanın verdiği hissi sevmekle, onunla birlikte olmanın verdiği hissi ne kadar sevdiğimden nefret etmek arasında gidip geliyorum.

Adamın amımı *işi* gibi yemesinden bahsetmiyorum bile.

Şu anda bile, Paten Öğren sınıflarının tüm velileri binayı boşaltmadan önce bir depo dolabına tıkılmışken - onun için dizlerimin üzerine çökmem lojistik açıdan daha mantıklı olacakken - beni yarı havaya kaldırmış, çıplak ayak bileklerim sırt kaslarına gömülürken yüzü kalçalarımın arasına sıkışmış durumda.

Bunun eşiğindeyim, bacaklarımın titremeye başladığını *hissede biliyorum*, o geri çekildiğinde ve ellerim onu en çok ihtiyacım olan yere geri itmek için ipeksi saçlarını tutarken neredeyse ona tokat atıyorum.

"Bu da ne böyle?" Nefes nefese kaldım, sesimi ne kadar sertleştirmeye çalışsam da sızlanıyordum. "Çok yaklaştım."

"Doğum günüm önümüzdeki hafta," diyor, sanki şimdi bu tartışmayı yapmak için mükemmel bir zamanmış gibi.

"Mutlu yıllar," diye homurdanıyorum, kafa derisini biraz daha sert kavırıyorum, bu da sadece sırtmasına neden oluyor.

"Teşekkürler," diye iç geçiriyor ve kalçama bir öpücük konduruyor, ben de tekrar duvara yapışıyorum çünkü o kadar yakınım ki klitorisime biraz daha sert *nefes alsa* yanacağım. "Ama bunu bana o gün söyleyebileceğini düşündüm."

Ne istediğini anladığımda midem biraz bulanıyor. Yine de hain bedenim sanki bu adam orgazmımı bir havuç gibi başımın üzerinde tutmuyormuş gibi tepki veriyor.

"Rhys." Nefes alıyorum.

Amcığıma sert bir darbe indiriyor ve ben bir küfür daha savuruyorum.

"Eğer gelmek istiyorsan," diye tehdit ediyor, sesi alçalıyor ve ben onun her zaman tutmaya çalıştığı karanlığın altın çocuk kişiliğinin kenarlarına doğru aktığını görüyorum. "O zaman hemen şimdi orada olmayı kabul edeceksin, doğum günü hediyem olarak, eğer bu senin için daha az ciddi olacaksa."

Kelimeleri zar zor algılayabiliyorum çünkü onları amıma *üflüyor*, koyu kahverengi gözleri donuk ve yarı kapalı, bana bakıyor. O inatçı gamzesi gülümsemesini orantısız bir şekilde yukarı çekiyor.

"Lütfen, Rhys."

"Bir cevaba ihtiyacım var Gray. O zaman ne istersen alabilirsin."

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, beynime sonsuza dek kazınmış olan dizlerinin üzerindeki görüntüsünü silmeye çalışıyorum. Yapmamalıyım. *Gerçekten* ama *gerçekten* yapmamalıyım. Ama-

"Tamam," diye sızlanıyorum. "Tamam, tamam, tamam. Sadece *lütfen*."

Kıkırdıyor ve arkasına yaslanmadan önce klitorisime sert bir öpücük konduruyor.

"İşte benim kızım." Kalçamın üzerinde duran eli aniden iki parmağını doğrudan damlayan merkezime bastırmadan önce sırtıyor.

Yüksek sesle ve umutsuzca inliyorum - saklandığımız yer için çok yüksek ama umurumda değil. Onun tüm dikkatini tekrar üzerime çekmem bir dakika bile sürmüyor, tüm vücudum yanarken derimi kıracak kadar sert ısırdığım için dudağım morarıyor.

Yüksekten iniyorum, o benimle o kadar nazikçe ilgilenirken duvara yaslanıyorum ki boğazımda bir yumru oluşuyor. Bu dansı her seferinde yaparız. O, çok tatlı, şefkatli ve nazik. Ve ben, gözlerine yeniden giren hüznü görmüyormuş gibi davranmaya çalışırken, ayrılmak için gönülsüz bir bahaneyle kucaklamasını itiyorum.

Bu sefer tek kelime etmiyorum, onu sertçe öpüyorum ve atılmış patenlerimi dışarı taşıırken dudaklarını hafifçe ısıyorum.

Hızla arkamdan geliyor, patenlerini rekor kıracak bir hızla çıkarıyor ve beni takip ediyor. Çantasını omzuna atarak omzuma dokunacak kadar yaklaşıyor.

Onu görmezden gelemem. Arabalarımız hemen yan yana park edilmişti.

"Ee, gelecek misin?" diye soruyor ve kendimi bir köpek yavrusunu Onu şimdi reddedersem çöpe atarım.

"Evet." Boş arsada arabalarımıza ulaştığımızda başımı salladım. "Evet, denerim... Denerim."

Ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak gülümsüyor ve başını sallıyor. Benim pek de kararlı olmayan cevabıma rağmen, hala bir pankart ve balonlarla gelmişim gibi heyecanlı.

"Seni görmek doğum günümün en güzel kısmı olacak." Bunu söylemek istememiş gibi biraz mahcup bir şekilde gülümsüyor. Sonra ensesini ovuşturuyor ve arabasına atlamadan önce bana hızlı bir veda ediyor.

Ve her seferinde olduğu gibi, arabam çalışana kadar bekliyor ve beni otoparktan dışarı kadar takip ediyor.

Neredeyse hiç göstermiyorum.

Ama hafta başında bana mesaj attığı parti saatinden yaklaşık iki saat sonra Hockey House'a geldim, *bu* kadar şık giyinip -gri ipek slip elbisemin üzerine büyük boy bir deri ceket giyip- *bu kadar* geç geldiğim için kendimi biraz gülünç hissediyordum.

Daha arabadan inmeden rujumu iki kez kontrol ettim, ama şimdi telefonumun ekranında bir kez daha yapıyorum; normalde sürdürdüğümünden daha ağır bir makyaj yapıyorum, ama bu özel bir durum.

Öyle mi? Yani Rhys özel mi?

Beynimi sürekli rahatsız eden üzgün hokey kaptanı hakkındaki çelişkili düşüncelerden sıyrılarak yarı açık kapıdan geçip kümelenmiş insan kalabalığının içine giriyorum. Bazılarını tanıyorum, bazılarını tanımıyorum.

Ama Rhys Koteskiy'i kesinlikle göremiyorum.

Alt katı tamamen taradıktan sonra mutfığa dönerken en az iki tanıdık yüz görüyorum: Freddy ve Bennett - ikisi de bana ters ters bakıyor

Ben içeri girerken mutsuzca.

"Matt." Başımı salladım. "Hey, Rhys'i gördünüz mü?"

"Bakın sonunda kim gelmeye karar vermiş." Matt solo bardağında ne varsa kalanını içiyor. "Aslında onun için biraz geç oldu."

Kaşlarımı çatıyorum, elbisemin etekleriyle biraz bilinçli bir şekilde oynuyorum, siyah botlarımın sağladığı üç inçlik topuklarla bile kendimi daha küçük hissediyorum.

Bennett konuşmuyor ama bar taburesindeki tüneğinden gözlerimi kaçırırken rahatsız görünüyor, içtiği bira şişesinin etiketini yavaşça sıyrırken devasa omuzları içe doğru kıvrılıyor.

"Geç kaldığımı biliyorum. Ama onunla konuşmam gerek."

Matt dudak büküyor, yanakları o kadar kızarmış ki tepkilerinde biraz daha gevşek olduğunu söyleyebiliyorum. "Olmaz öyle şey. Çık dışarı."

"Freddy," diye tersliyor Bennett, gözleri takım arkadaşlarına dönmeden önce kısa bir süreliğine bana kayıyor. "Geri çekil."

"Hayır." Matt elindeki fincanı ezerek omzunun üzerinden mükemmel bir kavis çizerek çöp kutusuna fırlatır ve orada toplanmış olan çocuklar tarafından kötü bir tezahüratla karşılanır.

Kampüs playboyu öfkeli görünüyor -ellerini tezgâhın üzerine koyup Bennett'e dik dik bakarken, manken gibi yüzünde görmeye alışık olmadığım bir ifade.

"Onu gördün, Reiner. Bütün gece kapıya bakıp onu bekledi." Matt bana döndü, gözleri kararmıştı, beni tekrar süzdü. "Bu gece onu zaten bir kez incittin. Sicilini göz önüne alırsak, seni şimdi durdurmamın daha iyi olacağını düşünüyorum. Onun umurunda bile değilsin."

Onu bu kadar incitecek kadar iyi tanımıyorum ve belki de Rhys'le olan bağı bu sözlerin bir tokat gibi inmesine neden oluyor.

Matt Fredderic'in geçen dönem kesişen yollarımız hakkında ne kadar bilgi verdiğini merak ediyorum. Beni ev partilerinden birinde sporcu arkadaşlarından birini tuvalete götürürken ya da sırf hiçbir şey hissetmemek için aşırı büyümüş bir futbol yıldızının kucağına atlarken ne kadar sık gördü. Geçen dönemi zar zor hatırlıyorum, kontrolden çıkmıştım ve aynı anda bu kadar çok şey hissetmemek için çaresizdim.

Bu yıl farklı. Rhys farklı.

"Eğer onu umursamasaydım, Matt, sanırım sen de bilirdin. Ama bu geçen dönemki gibi değil." Kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından itiyorum.

Her şeyin kırılğanlığı. Gözlerim bir an için Bennett'e kayıyor ama o sadece metanetini koruyor. "Ve Rhys... farklı."

"Lütfen." Matt gözlerini devirerek homurdanır.

Öfke omurgama sıçırıyor. "Ben de seksi en az senin kadar seviyorum *Freddy* ve sırf kız olduğum için bu bir suç değil. Ama Rhys'i senin sikini soktuğun bir kızı önemsediyinden daha çok *önemsemiğimi garanti* ederim."

Şimdi Matt tokat yemiş gibi, biraz da afallamış görünüyor. Bennet omzunu hafifçe sarsarak, "Odasında," diye araya girdi.

İkisi de fikirlerini değiştirmeye çalışmadan ve

Be

n. Hatırladığım kadarıyla Hokey Evi'nde hiç bulunmadım ve kesinlikle Rhys Koteskiy buranın sakinlerinden biriymen değil. Yine de ilk tahminde odasını buluyorum, duvara yapıştırılmış ve tüm takım arkadaşları tarafından imzalanmış bir *51* posteri. Biraz daha yakından bakıyorum ve imzaların hepsinde "Geçmiş olsun", "Seni düşünüyorum" ya da "Sen bundan daha güçlüsün" yazdığını görüyorum.

"Ey Kaptan, Kaptanım," en büyük harflerle yazılmış ve Matt Fredderic tarafından diğerlerinin yanında gülünç kalan bir yazıyla imzalanmış.

Elimi kaldırıyorum ve tahtaya hafifçe vuruyorum.

"Son kez söylüyorum, Freddy..." Ofluyor, sesini kapıdan uzaktaymış gibi çıkarıyor. "Gelmeyeceğini biliyordum, tamam mı? Haklısın. Sormam aptalcaydı."

Kaşlarım çatılıyor ve o konuşmaya devam ederken kapıyı tekrar çalışıyorum. "O benim değil-"

Cümlesinin ortasında kapıyı fırlatıp açıyor, sinirli bir şekilde kapıyı çalanın kim olduğunu arıyor ve sadece beni buluyor. "... kız arkadaşım."

YİRMİ BİR

RHYS

O kadar güzel ki, ona baktıkça içimdeki öfkenin her zerresinin azaldığını hissediyorum.

Sadie Gray evimde, odamın kapısında, ipek bir fiyonkla sarılmış, sahip olduğum her fanteziye benziyor.

"Hey," diye boğuluyorum, gözlerim soluk bacaklarının dizden çok kısa ipek elbisesinin yüksek kesimine kadar olan genişliğini tararken boğazım kısılıyor. Aynı ipeğe daha önce de dokunduğumu fark ediyorum ve karanlık, sahiplenici bir yanım onu görünce ısınıyor.

"Geç kaldığım için özür dilerim," diyor ve ben aptal gibi gülümsediğimi fark ediyorum.

Yapmak istediğim ani ısrarı geri yutuyorum, bunun *iyi* olduğunu söylüyorum.

Endişelenme, burada olmana sevindim.

Üzerinde *STOP TRYING, HOTSHOT* yazan bir tişörtle de gelebilirdi. *BEN SENİN KIZ ARKADAŞIN DEĞİLİM* yazılı bir tişörtle de gelse onu gördüğüme yine sevinirdim.

Çünkü Sadie'yi bir bağımlılık gibi arzuluyorum.

"Artık buradasın," yapabildiğimin en iyisi, çünkü onunla geçirdiğim zamanın hiçbirini rahatlıktan başka bir şey için harcamak istemiyorum. Beni sıcak ve sağlam hissettiriyor, yeniden bütünleştiriyor.

Kenara çekilip kolumu başımın arkasına doğru uzatıyorum, odamın hafif dağınıklığı karşısında yanaklarım pembeleşiyor. Dağınık değil, ama bu hafta odamdan neredeyse hiç çıkmadığım için iyi yaşanmış.

Anksiyete daha da kötüleşti. O kadar ki iki gün derslere girmedim, kendimi yataktan kaldıramadım. Birden fazla kabus gördüm, terden duş aldım ve sıırsıklam oldukları için her gün çarşaflarımı yıkadım.

Ama şimdi, her şey durgun görünüyor. Sadie'yi odanın ortasında dururken, deri ceketini çıkarıp masamın sandalyesine asarken gördüğümde içten gelen bir doğruluk hissediyorum. Sanki sonunda olması gereken yerdeymiş gibi.

Buraya. Benimle gel.

"Mutlu yıllar, ateşli çocuk," diyor ama her zamanki ateşli sataşmasında özür dileyen bir ton var. Onu yatağa atıp ipeği midesine kadar sokmak isteyene kadar devam eden kızgınlığımı yok ediyor.

Acaba bu fantezinin arka planında The Neighbourhood'un "A Little Death" şarkısını mırıldanırken, surround ses sistemimden yumuşak ve alçak sesle çalan müziğinin farkına varıyor mu?

"Teşekkürler." İçten ve küçük bir gülümsemeyle onu geçip yatağa oturuyorum. Bu haliyle benden biraz daha uzun, botlarının topukları - şu andan itibaren aklımdan çıkarmayacağım siyah deri - ona ek bir yükseklik veriyor. Bacaklarımın arasına giriyor, eli arkasında ceketinin cebinden çıkardığını gördüğüm küçük bir kese tutuyor.

"Sana bir şey getirdim."

Diğer eli benimkini kalçamdan kavırıyor ve keseyi elime bırakıyor. Kurdeleyi çekerek plastiği açıyorum ve içindekileri avucuma boşaltıyorum.

Siyah bir hokey diski ve esnek bir bileklik. Hokey diskini avucumun içinde sıkıp bırakışını izliyorum.

"Bu, şey... bir stres topu. Sıkıyorsun ve düşüncelerini dağıtmaya ya da odaklanmaya yardımcı oluyor. Kardeşimde bir tane var ve anksiyetesine iyi geliyor," diyor omuz silkerek ve saçlarını tekrar geriye atarak.

"Bu... bu gerçekten çok hoş," diyorum, kelimeler dudaklarımdan çıkarken kendimi ezik hissediyorum. Bundan daha fazlası. *Her şeyim*. Bu, anahtarı sadece onda olan bir parçam. Şu anda önemli olan tek kişi tarafından beni olduğum gibi kabul etmesi. "Peki ya bilezik?"

Mavi ve gri boncuklu bilekliği incelemek için yukarı çektiğimde kıkırdıyor, küçük blok harfli boncuklar *hotshot* yazıyor.

İçimden bir kahkaha patlıyor ve hemen takıyorum.

"Bu bir şaka."

Benim için değil, söylemek istiyorum. Asla çıkarmayacağım.

Bunun yerine onu kollarımla sarıyorum ve bir iniltiyle kucağıma çekiyorum.

"Teşekkürümü gösterme vakti geldi, değil mi?" Kulağına hafifçe nefes alıp hemen altından öpücükler kondurarak soruyorum. "Arkana yaslan."

Beni çok hızlı itiyor ve onu yakalamaya çalışıyorum ama ellerimden kaçıyor.

"Pantolonunu çıkar."

Daha düşünmeden ayağa kalkıyor, yatakta dirseklerinin üzerinde tembelce arkasına yaslanırken ona bakıyorum. O, aynen böyle, ince, küçük askısı çilli omzundan sarkıyor, gri kumaşı öyle bir çekiyor ki, pembe göğüs uçlarını görmeme ramak kalıyor.

Uzanıp tüm saçlarını başının üzerinde toplayarak boynunu serinlettikten sonra koyu renkli tellerin tenine dökülmesine izin verdiğiğinde ağzım sulanıyor.

Kot pantolonumu ayak bileklerime kadar itiyorum, gözlerimi ondan bir saniye bile ayırmayı reddederken ayağım takılmadan pantolondan çıkıyorum. Elleri sadece bir kez tereddüt ediyor, parmakları boxer külotumun üst kısmına kıvrılıyor ve güvence için bana bakıyor.

Kafamı sallıyorum, kalçalarımın üzerinden geçirip sikimi serbest bırakmak için aşağı çekerken inliyorum.

"Oh." Nefes alıyor, yüzü o kadar yakın ki hissedebiliyorum. Kalçalarım istemsizce esniyor ve eli beni dibimden kavrarken hareketi kekeliyor.

"Sen... çok büyüksün." Kızardı ve ilk kez onun bu kadar korkmuş görüldüğünü gördüm.

Ben küçük değilim, ama o benden bir karış daha kısa ve o kadar küçük ki, beni küçük elinin içinde kocaman gösteriyor. Konuşamayacak kadar sayıklıyorum, sadece başımı sallıyorum.

"Ben hiç- yani; birlikte olduğum adamlar-"

Elim çenesini sertçe kavırıyor, bu öneri karşısında içimde kıskançlık kaynıyor.

"O cümleyi bitir, sana meydan okuyorum. Bu sefer diz çökenin ben değil, sen olacağını garanti ederim."

Hafif tehdit ve sert tutuşum onu utangaçlığından uyandırmış gibi görünüyor.

Dudağını ısıyor ve boğucu bir gülümsemeyle önümde dizlerinin üzerine çöküyor.

"Başından beri plan bu değilmiş gibi davranıyorsun."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni derinlere çekiyor ve nefesim inilti bir lanetle kesiliyor, ellerim saçlarını kavırıyor çünkü dizlerimin bağı çözülecekmiş gibi hissediyorum.

Dengemi yeniden sağladığımda, aşağıya baktığımda onun hınzır tavrının hâlâ kedi gibi gri gözlerinde parladığını görüyorum, sulu ve hâlâ yüzüme kilitlenmiş.

Çok hızlı geleceğim.

Ya da onu sevdiğimi söyle ya da daha kötü bir şey.

Bu yüzden onu üzerimden geri çekiyorum, ağzından tükürük damlamasına ve dudaklarının hala mükemmel renkte olmasına odaklanmamaya çalışıyorum. Sikimin üzerinde rujunun lekesini görmek sakinleşmek için kendimi sıkımda neden oluyor.

Onu yatağa geri itiyorum, ipeği parmaklarımın arasına alıp karnından yukarı iterek amını avuçlarken küçük bedenini kendi bedenimle örtüyorum.

"Bugün benim doğum günüm, bu yüzden ödülümü ben seçmeliyim, öyle değil mi?"

Gözleri buğulu, ateş saçan patencimin tüm mücadelesi gitmiş. Vücudu her zaman dokunuşumla rahatlıyor ve bu beni tatmin ve sahiplenme duygusuyla öylesine dolduruyor ki göğsüme vurma isteğimi bastırmak zorunda kalıyorum.

Kayışları omuzlarından aşağıya doğru çekiyorum ve göğsünün bana doğru açıldığını görüyorum. Sütyensiz, teni meme uçlarına kadar kızarmış. Ağzım önce onları arıyor, yumuşakça yalıyor ve emiyor, neredeyse onu cılgına çevirecek şekilde alay ediyor.

Bu kadar sert bir kıza göre, daha yumuşak bir dokunuşla büyüyor.

Vücudu titriyor ve çıplak belini ellerimle biraz daha sıkı kavriyorum.

"Mmm." Tenine karşı mırıldanıyorum. "Hoşuna gitti mi Gray?"

Başını sallıyor ve ben tekrar çenesini tutup geri çekilerek ona bakıyorum.

"Söyle," diye yalvarıyorum.

Bunun yerine, elini yanından çekip avucunu yalıyor ve sikimi kavramak için aşağı uzanıyor.

İçgüdüsel olarak yumruğuna doğru eğildim, o çalışırken boynuna doğru inledim.

Be

n. *Siktir. Siktir. Siktir.*

Biraz daha yüksek sesle mırıldanıyor ve gözlerim kırpışarak ona bakıyorum, o kadar küçük ki altımda ve yine kontrol tamamen bende.

"Hoşuna gitti mi, ateşli çocuk?" diye alay ediyor ve ben inliyorum.

Bu. *Kontrol* için itme ve çekme-tanrım, onu sonsuza dek istiyorum.

"Beni öldürüyorsun Gray," diye homurdanarak onu ayağa kaldırıyorum. Şimdiden çok yaklaşmışım ve beni tatmin ederken teninin kızardığını görmek durumu daha da kötüleştiriyor. Gözleri parlıyor, kırmızı ağzının

köşesinde küçük bir gülümseme beliriyor.

Onu öpüyorum, sert ve ısrarcı bir şekilde, temas sırasında ikimiz de birbirimizin ağzının içinde inliyoruz. Dili hiç vakit kaybetmeden benimkine karışıyor, ta ki elini sikimin başına sürtene kadar ve ben bir nefesle geri çekiliyorum.

Dudakları çenemden aşağı doğru iniyor ve umarım çenemde bir iz bırakır.

Ben.

Doğum günü dileğimi yerine getirir gibi, Sadie'nin dişleri derime batıyor. Boynumun dibine küçük bir ısırık atıyor ve ben sertçe boşalıyorum, gözlerimin arkasında yıldızlar parlıyor.

Yüksekten inmem normalden daha uzun sürüyor ama iniyorum, Sadie ağırlığımı aşağı itip üzerime tırmanırken yatağa geri yığılıyorum. Topuklarını yere vurduğunu, lavabonun açılıp kapanma sesini duyuyorum ve sonra banyoya doğru bakıp kapı çerçevesine yaslandığını görüyorum.

O hâlâ giyinik, ipek askıları omuzlarına kadar inmiş, deri botları hâlâ ayağında, ben ise yatağın üzerinde çırılçıplak yatıyorum.

Onu görünce sikim seğiriyor.

O bana doğru yürürken başımı kaldırıp karın kaslarımı hafifçe esnetiyorum. "Bugün *benim* doğum günüm, unutma," diyorum gözlerim parlayarak. "Ve ben hâlâ

tatlı."

Üzerime eğiliyor ve tekrar öpüşüyoruz, yavaş ve sabit.

"Ne istersen, ateşli çocuk."

Ona üstüme çıkmasını ve haftalardır düşündüğüm şekilde yüzüme oturmasını söylemeliyim.

Onun yerine "Gece benimle kalır mısın?" dedim.

Bir an için donup kalıyor, vücudu kıpırdamadan karnıma yerleşiyor. Tenime değen sıcaklığını hissedebiliyorum ve bir an için *boş ver* demek ve onu yutmak için vücudunu yukarı çekmek istiyorum.

Ama bekliyorum ve sonunda nefes

nefese kalıyor. "Tamam," diye fısıldıyor.

"Bu gece kalacağım."

Yatağımın çarşafı altında çırılçıplak uykuya dalmadan önce, verdiği cevap için bir ödül ya da neden ona zaman ayırmaya değer olduğumun bir kanıtı gibi üç kez daha boşalmasını sağlıyorum.

Ama ertesi sabah alarm çaldığında, o gitmişti ve çarşaf buz gibiydi.

YİRMİ İKİ

RHYS

Yolculuğumuzun son saatinde otobüste otururken ellerimdeki titremeye hiçbir şey yardımcı olmuyor.

Solumdaki Freddy'yle sohbet etmekten kaçınarak Vermont'a olan yolculuğun büyük bir kısmında yalandan uyudum. Büyürken, Bennett her zaman benim koltuk arkadaşım olmuştu, bu da odaklanmam için mükemmeldi.

Waterfell'de, sandalyelere itilmiş iri bedenlerimizin verdiği hafif rahatsızlığa rağmen bu durum değişmedi. Bennett'in mecbur kalsa bile bir ritüeli değiştirebileceğini sanmıyorum.

Freddy, Koç ona başıyla işaret ettikten sonra elindeki Bluetooth hoparlörün sesini açıyor, bu da arenaya yeterince yaklaştığımız anlamına geliyor.

Gym Class Heroes'un "Cupid's Chokehold" şarkısı otobüste yankılanmaya ve herkesin dikkatini çekmeye başlar. Tüm üst sınıflarda gülümsemeler, birinci sınıflarda şaşkın bir ilgi. Kimse bu geleneğin nereden başladığını bilmiyor ama deplasman maçlarında ve her soyunma odasında, maçtan önce ve galibiyetten sonra otobüste müzik çalıyor. Holden ve Freddy otobüsün etrafında dans ederek ileri geri rap yapmaya başladığında birkaçı bağırmaya ve şarkı söylemeye başlar.

Ben birinci sınıftayken, eğlenceli bir kaynaşma, hızlı bir heyecan vardı. Şimdi, Freddy ve Dougherty ile tam teşekküllü bir prodüksiyon gibi oynuyor.

Parmaklarımı bileğimdeki bilezikte gezdirirken Bennett'e "Bu işte garip bir şekilde iyi olmaya başladı," diye mırıldanıyorum.

Beyzbol şapkasını karıştırıyor ve omuz silkiyor. "O kadar da garip değil. Freddy buna bayılıyor."

"Ne?"

"Dikkat."

Bennett'in komik olmaya çalışmadığını bilsem de gülüyorum. Bir dakikalığına iyi hissediyorum, sanki tekrar kendimmişim gibi.

Tam teçhizatımı kuşanıp, yaklaşmakta olan krizin belirtilerini gizlemek için kendimi bir ekipman dolabına tıkana kadar bunun geri döndüğüm ilk oyun olduğunu hatırlamıyorum.

Sikeyim.

Elimdeki telefon titriyor, sarsıntılar vücudumu sarıyor. İki kere düşünmeme fırsat kalmadan çeviriyorum.

"Hey, ateşli çocuk," diye cevap veriyor hemen, sesinde ahizeye şurup gibi damlayan bir gülümseme. "Beni şimdiden özledin mi?"

Göğsümdeki gerginlik hemen hafiflemeye başlıyor.

"Hey," diye nefes veriyorum.

Sessiz kıkırdaması tenimi dağlayıp kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken etmeden önce uzun bir süre sessiz kalıyor.

"Sadece kulağıma nefes almak için mi arıyorsun?"

"Darth Vader taklidim üzerinde çalışıyorum." Bana eskiyi hatırlatan bir rahatlıkla flört ediyorum. "Nasıl gidiyorum?"

Derin bir iç çekiyor, kumaşa yerleşiyormuş gibi hışırdayan bir şey. Onu yatakta hayal ediyorum, gri çarşaf lar gözlerinin gölgesini taklit ediyor.

"Bilmiyorum; babam olmakla ilgili hiçbir şey söylemedin, yani babam."

Göğsümden bir kahkaha patlıyor, dolu dolu ve şaşırtıcı ve beni tamamen ısıtıyor.

"Bunun üzerinde çalışıyorum. Çok ikonik."

"Doğru. En iyisi sadece nefes almak odaklanmak."

Şakanın altında sessiz bir kendinden eminlik var, öyle ki sanki daha önce yaptığı gibi elini göğsüme bastırıyor, küflü bir depoda saklanırken beni sakinleştiriyor

dolap tam teçhizatlı.

Yine çok uzun süre sessiz kalmış olmalıyım ki telefonda yine iç geçiriyor, patronluk taslamıyor ama sessizce nazikçe. Aşırı ısınmış tenime nefes üfler gibi.

"İyi olduğuna emin misin Rhys?"

Adımı tekrar söylemesini istemek istiyorum ama kendimi tutmayı başarıyorum, kan akana kadar dudaklarımı kemiriyorum.

"Evet." Başımı sallıyorum, bir kıkırdama kaçıyor ve odada yankılanıyor.
"Evet. Aslında bugün bir maçım var."

"Vermont'a karşı oynadığınız gösteri maçı."

"Evet." Nefes alıyorum. Bilmesi hoşuma gidiyor. "Hemen şimdi."

"İyi olacaksın, ateşli çocuk. Oliver dışında tanıdığım en iyi oyuncu sensin." Gülüyorum, sesinin konuşkan ve rahat tonu beni rahatlatıyor.

"İçinde olmak için iyi bir şirket."

"Benim için otel odasına dönebilmen için oyununu oynamana ve kazanmana ihtiyacım var. Aksi takdirde sana sürpriz yapamam."

"Sürpriz mi?" Kalbimin bu fikirle nasıl tekmelendiğini görünce kendimi biraz çocuk gibi hissederek soruyorum. Sanki iyi bir çocuk olmam için bana dondurma sözü vermiş gibi.

Ve ne derse yapacağım.

"Evet, ama sadece telefonu şimdi kapatırsan. Tamam

mı?" "Tamam," diyorum ama bitirmesini bekliyorum.

Duraklıyor ve ikimiz de yeniden nefes alıyoruz. "Kıçlarını tekmele, ateşli çocuk."

Yüzümde ışıltı ışıltı bir gülümsemeyle soyunma odasına geri dönüyorum. Aynı gülümseme ısınırken de yüzümden eksik olmuyor. Kazadan sonraki ilk maçımı oynarken onun sesinin okşayışı kafamın içinde dönüp duruyor.

Çok fazla oynamıyorum, sadece ilk hattımla biraz oynuyorum.

Koç zamanının çoğunu yeni çocukların sıralarına alışmasına izin vererek geçiriyor. En çok Holden ve Kane oynuyor ve her periyodun sonunda yüksek buz sürelerine ulaşıyorlar. İlk birkaç vardiyada tam bir karmaşa yaşıyorlar, öyle ki yardımcı koç Johnson neredeyse saçını başını yolacak.

Yedek kulübesine her döndüklerinde Johnson, Toren'in kambur vücudunun üzerine eğilip onu azarlıyor. Holden birkaç düzeltme yapıyor ama aralarındaki berbat koordinasyonun sorumluluğunun Kane'e ait olduğunu görmek çok kolay.

Bu beni gülümsetiyor.

Ta ki Koç Harris, Johnson'ı yakasından tutup geri çekene ve üçüncü periyot için defans koçluğunu devralana kadar.

Holden ve Kane'in birbirlerinin kalıplarını daha fazla öğrendiklerinde ne kadar değiştiğinden, bariz farktan nefret ediyorum. Toren'deki fark şimdi

Koç ona hafif övgüler ve faydalı düzeltmeler sunar.

Ve sonra, ne kadar iyi olduğundan, ne kadar kusursuz olduğundan nefret ediyorum.

NCAA maçlarında kavga etmek ağır bir ceza ve Kane'in sık sık aldığı bir ceza. Haberlerde bir takımın en kötü kabusu gibi görünüyor, ancak buz üzerinde bir rüya.

Eğer o benim kişisel kabusum olmasaydı, belki de-

Hayır. Bu saçma düşünce yerleşmeden önce kendimi durduruyorum. *Benim sorunum değil.* Toren Kane bir baş belası, takımım için bir sorumluluk. Daha fazlası değil.

Bir arkadaş ya da takım arkadaşı değil, o bir parazit ve eğer yapabilirsem ondan kurtulmaya niyetliyim.

Olmazsa da en azından onun zehrinden koruyabildiğim kadarını koruyacağım.

Maç kolay bir galibiyetle sona erdi. Vermont'taki bu küçük özel okul yeni bir takım ve hâlâ kaynaşmayı ve birlikte hareket etmeyi öğreniyorlar, Koç da bu yüzden onlarla bir sergi düzenliyor.

Bu gece burada kalacağız, çünkü sabah onlarla bir gösteri daha yapacağız.

Otel kuralları katıdır ve her zamanki gibi Bennett'le birlikteyim.

İlk yılımızda, takımda başka arkadaşlar edinmemiz gerektiğini söyleyerek bizi ayırmaya çalışmışlardı, ancak bu durum asık suratlı kalecinin rutinini o kadar bozmuştu ki maçı kaybetmiştik ve Koç Harris bu kararı veren gelişim koordinatörünü neredeyse kovuyordu.

Otelin konferans salonlarından birinde et, sebze ve hepsinden önemlisi makarna ile dolu yemeklerle karnımızı doyuruyoruz.

Tüm tabaklarımız açlık ve enerji seviyelerimizle eşleşecek şekilde tıka basa dolu.

Bir an için, geri dönmek iyi hissettiriyor.

Bennett, takım arkadaşlarımızın itiş kakışından sıyrılıp soluna otururken Freddy de karşıdaki koltuğa geçerek mükemmel bir şekilde kaplanmış iki tabağı havaya kaldırıyor. Şu anda bize kullanmaktan hoşlandığı tüm cıvıltıları ve diğer takımdaki konuşkan bir defans oyuncusundan öğrendiği bazı yeni cıvıltıları anlatıyor.

Kane arka planda kara bir bulut gibi belirliyor, elinde dolu bir tabak, odadan çıkıp gitmeden önce iki uzun masayı inceliyor.

Sadece Dougherty'nin fark ettiğini, ortağının çıkışını biraz temkinli bir şekilde izlediğini görüyorum.

Yemekten sonra hepimiz odalarımıza doğru yola çıktık ve Bennett daha ağzını açamadan ben duşa koştum.

Atletik şortumu giyiyorum, yastıkları kabartırken saçlarım omuzlarıma dökülüyor, arkama yaslanıyorum ve telefonuma bakıyorum.

Bennett omzunda çantasıyla duşa doğru ilerlerken kaşları çatık bir şekilde bana tekrar bakıyor.

"Bir sorun olsa bana söyler miydin?"

Kalbim karnıma çarpıyor.

"Evet," diye yalan söylüyorum, bu kadar kolay olmasından nefret ederek.

"Tabii ki."

YİRMİ ÜÇ

SADIE

Liam'ı yatağına ne kadar çabuk yatırabildiğimin tek sorumlusu midemdeki bitmek bilmeyen çırpınışlar.

Oliver ve Liam'la birlikte kanepede son kez skoru kontrol ettikten sonra Oliver hemen omzumun üzerinden maçı izledi. Soğukkanlı davranmaya çalışıyordu ama Waterfell'in zaferini gördükten sonra yüzünde oluşan sinsi gülümsemeyi görebiliyordum.

Puan tablosunda Matt Fredderic'in yanı sıra tanımadığım iki isim daha en skorer oyuncu olarak görünüyor. Akılsızca play-by-play'de gezinirken, Rhys'in adı gelen bir video çağrısıyla ekranımda beliriyor.

Ağzımdaki gargarayı çalkalarken banyomun aynasında kendimi kontrol ediyorum.

Telefon çalmaya devam ediyor ve karnıma saldıran arı sürüsünü daha da ateşliyor. Banyonun ışığını kapatıyorum ve tüylü çoraplarımla koridorun ahşap zemininde kayarak neredeyse zıplayarak yatak odama giriyorum. Kapı kapanır kapanmaz telefona cevap veriyorum.

"Hey." Odanın loş ışığında beni görebildiğinden emin olmak için üst köşeden kendimi kontrol ediyorum.

"Hey Sadie Gray." Gülümsüyor.

Telefonumun ekranından bile nefes kesici, nemli yatak başı saçlarıyla, parlak beyaz otel yastıklarının üzerinde dinleniyor. Teni hafif bir kızarıklıkla parlıyor, gamzesi şimdi tanıdığım heyecanlı bir gülümsemeye ışıldıyor.

"Neredesin?" diye soruyor ve ben de ders aralarında ve sonrasında yurt odama ne kadar sık geldiğini hatırlıyorum. Süslü duvarlarımı ya da kareli mavi yatak takımımı tanıyacak kadar.

"Eve." Biraz kıpırdandım ve yatağında rahat bir yer bulup eski ikiz yatağa gömüldüm. "Kazandığın için tebrikler, ateşli çocuk."

Ağzı konuşmak için açılıyor ama arka plandan gelen derin bir ses sözünü kesiyor.

"Onu tebrik etmeyin. İlk vardiyada bileğini incitti ve maçın çoğunda dinlendi."

Kaşlarım çatılıyor, Bennett'in söylediği sözleri anlamlandırmaya çalışırken kafamın içinde dönüp duruyor. Rhys'in yüzündeki mahcup ifade de inançsızlığıma yardımcı olmuyor.

Ama sonra gülümsüyor, gözleri parlıyor. "Buna bayıldım," diyor.

"Ne?"

"Kaşlarınızda o küçük kırışıklık olduğunda. Sanki bir şey hakkında çok düşünüyormuşsun gibi."

"Senin hakkında." Gözlerimi deviriyorum, telefonumu bırakıp tavanı gösteriyorum, yüzümün kızardığını saklıyorum ve ayaklarımı tekmeliyorum.

Hiç kimseyle bu şekilde olmamıştım. Babamın, on iki yaşından beri alkol, uyuşturucu ve kadınlarla gözyaşlarına boğulan, hayatta olan annemin yasını tutmasını izlemek, ilişkiler konusunda ağzımda kötü bir tat bıraktı. Genel olarak insanlar.

Ama Rhys ile farklı. Gerçek.

"Sen oynamadın mı?" Ben sordum.

Bennett, onu kadrajın dışında görebileceğim kadar yakın yürüyor.

"Size bir şey getirmemi ister misiniz?" diye soruyor ve çerçeveden tekrar çıkarken kafasına bir beyzbol şapkası geçiriyor.

"Ben iyiyim," diye cevaplıyor Rhys. Kapı kapanıyor ve sadece biz olduğumuzda gözle görülür bir şekilde rahatlıyor.

Her zaman yaptığı gibi.

"Yani." Gözlerinde muzip bir parıltıyla iç geçiriyor. "Benim sürprizim." Kıkırdıyorum -sık sık çıkardığım bir ses değil ama bu beni heyecanlandırıyor.

Gergin değilim, heyecanlıyım ve ileride gerçek bir kız arkadaşına ve büyük bir kariyere geçtiğinde bundan pişman olacağım için biraz endişeliyim.

Yine de bu anı bencil olmak için değerlendiriyorum.

"Bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum." Büyük boy tişörtümün gergin boyun deliğini stratejik bir omuz silkmeye omzumdan kaydırarak alay ediyorum.

Gözleri hareketi takip ediyor, yatağın içinde daha da gevşerken omuzları çöküyor.

Ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor. "Çok güzelsin."

Göğsümde sıcak ve istenmeyen bir şey kıpırdanıyor. Ben de karşılık vermek yerine bir hamlede gömleğimi bedenimden sıyrıyorum. Bu romantik değil. Biz bir çift değiliz, bu sadece cinsel bir ilişki.

Aurora'nın geçen yıl doğum günümde bana hediye ettiği bebek mavisi iç çamaşırı takımına bakarken gözleri kocaman açılarak, "Ah, lanet olsun," diye küfrediyor.

"Beğendin mi?"

Sallanan bir kafa gibi başını sallıyor.

"Güzel. Bundan hoşlanman hoşuma gidiyor." Neredeyse refleks olarak karın kaslarını esnettiğinde sırıtırıyorum. "Kendine dokunmak ister misin?"

"*Sana* dokunmak istiyorum," diye karşılık veriyor hemen. Karnımdaki sıcaklık tekrar beni yakalamaya çalışıyor.

Ellerimi yarı saydam malzemenin üzerinden karnıma doğru kaydırmadan önce telefonumu koyacak bir yer bularak onu itiyorum.

Her hareketimi izliyor, şimdi kamerayı açıkça tek eliyle tutuyor.

Kolu aşağı yukarı hareket ederken gözlerimde ateşle izliyorum.

Orada tam olarak ne paketlediğini hissettim ve gördüm, ama yine de izlemek istememek için dudağımı ısırıyorum.

Yavaşça büstiyerin askılarını omuzlarımdan aşağı kaydırıyorum, daha iyi bir görüş için kameraya yaklaşıyorum. Bu şekilde daha güvenli hissediyorum, başımı görüş alanından çıkarıyorum, böylece gözlerimi göremiyor. Zaten gardımı çok fazla düşürmüştüm, bu benim kontrolümü geri almam demek. *Onun* her şeyinde tamamen boğulmadan önce buna umutsuzca ihtiyacım var.

Göğüslerimi ona açtığımda kısık bir inilti çıkarıyor, kolu hızlanıyor ve kamerayı itiyor.

"Kahretsin Gray," diye mırıldanıyor, kapı tıklanmadan ve telefon Rhys'in hoş olmayan bir bağırisıyla uçmadan önce.

Telefonu yere düşürüyorum, yorganımı başımın üzerine çekiyorum ve artık sadece yüzümün görüldüğü bir Eskimo gibi kendimi gizliyorum.

Ekranımdaki bir sonraki Bennett, telefonu eline alıyor. Hızlı bir hareket ve Rhys'in tekrar kameraya girmesinden önce kızaran, parlak kırmızı yanaklarının bir flaşını görüyorum.

İç çekip tekrar tekrar özür dilemeden önce bir yere doğru yürüyor, banyoya benziyor.

"Sorun yok," diye mırıldanıyorum kozamdan.

Yeni kıyafetime, iç çamaşırlarıma olduğundan daha fazla sırtıyor. Ve "Çok sevimli görünüyorsun" dediğinde artan sıcaklığı umutsuzca bastırmaya çalışıyorum.

Ama bu sıcaklık göğsümde kalıcı bir yer kaplıyor. Ve o da öyle.

YİRMİ DÖRT

RHYS

Şu anda havada hafif bir esinti var, bu da kuzeyli olmayanların kampüs içindeki yürüyüşleri için hafif bir ceket giymelerine yetiyor. İlk iç saha maçımıza bir hafta kaldığından beri sık sık ikili maçlar yapıyoruz.

Kısmen her antrenmanda başıma üşüşen parazit Kane'e rağmen takımın ne kadar iyi uyum sağladığını gördüğüm için, ama daha çok da küçük yumruğunu göğsümde sıkkan hırçın bir patenci yüzünden kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum.

Bennett otel odasındaki gece hiç yaşanmamış gibi davranıyor. Tıpkı o ve Freddy'nin hava karardıktan sonra yurtlara sadece bir mil uzaklıktaki "gece yarısı koşusu" için ne kadar sık çıktığını ve yanımda küçük bir misafirle geri döndüğümü fark etmemiş gibi davranmaları gibi. Onu gizlice içeri sokuyorum ama onların bildiğini biliyorum.

İtiraf edemeyeceğim kadar çok ders arasında kendimi onun kapısında buluyorum. Ona sık sık oral seks yapıyorum, en sevdiğim ise yatağında sırtüstü yatması, diz çöküp mastürbasyon yaparken bacaklarını omuzlarıma atması. Çıkardığı sesler, tadı, kafa derimdeki küt küçük tırnakları ile yapmamak imkansız.

Dokunuşu beni ateşlediği kadar rahatlatıyor da. Daha önce yüzüyordum, hissizlikten başka bir şey hissetmiyordum. O oyundan beri ilk defa kendimi canlı hissettiriyor. Yeniden bütün bir adam gibi.

Birlikte yatmadık, henüz değil. Kısmen, çünkü onunla doyuma ulaştığımda, en az üç kez boşaldı ve kendimi hafif bir dokunuşla onu takip etmekten alıkoyamıyorum.

Kendime bile itiraf edemediğim diğer neden ise korkuyor olmam.

Sadie bedenime ve zihnime öyle bir yerleşti ki, onsuz bir gün geçirmek bile beni onun yanında olmak için endişelendiriyor. Ondan daha fazlasını istiyorum.

Loş ışıkta ellerimi tenimde gezdiriyor. Onu her yerde istiyorum - saçları odamın her yerinde, sesi oyunlarımdaki gürültüde, diş fırçası banyomda - ve benden bıķıp gideceğinden endişeleniyorum. Bu yüzden menfaatleri olan arkadaşlar anlaşmamızda oynamam gereken tek kartı geri çekiyorum.

Oyun kurucuya pas vermek için bekleyen efsanevi amigo kız gibi, ben de onu bekliyorum.

Şimdiye kadar ertelediğim matematik dersinde Bennett'in yanında yürüyorum. Bennett'in bu dersi neden aldığından bile emin değilim çünkü birinci sınıfta aldığından oldukça eminim. Kendi çapında bir dahi olduğundan bahsetmiyorum bile.

Freddy ve Holden, yanlarında birinci sınıf öğrencileriyle birlikte bizimle yeşil alanda buluştu ve hep birlikte öğle yemeğİ için sağıklı yaşam kafesine doğru yola çıktık.

"Cuma günü iki gün mü çalışacağız?" Holden sırt çantasının kayışını kaydığı yerden tekrar omzuna kaydırarak soruyor.

"Hayır, sadece erken bir gün."

Başını sallıyor. "Harika, o zaman parti?"

"Hangi ev?" Freddy soruyor, gözleri Bennett'e kayıyor, sanki gerçekten yalvarmak istiyormuş gibi. Bennett'in yüzü biraz sertleşiyor ama bir nefes alıp omuz silkiyor.

"Bizimkini ya da onlarınkini kullanabiliriz, umurumda değil."

Freddy ve Holden ikizler gibi el ele tutuşup kampüs dışındaki iki hokey evinden hangisini yıllık okula dönüş partimize ev sahipliğİ yapmak için kullanmak istediğimizi tartışmaya başlıyorlar.

"Hokey Evi "nde yaşıyoruz. Bildiğimden çok daha uzun bir süredir takım arkadaşlarına devredildi. Bennett ve ben, son sınıfların taşındığı yıl ilk seçimi yaptık ve daha güzel, biraz daha pahalı bir seçim yaptık - geniş ön verandasında Waterfell Wolve bayrağı dalgalanan soluk maviye boyanmış iki katlı bir koloni.

Aynı zamanda daha da yakın, South College'daki mağazaların ana merkezine kolay bir yürüme mesafesinde ve yurtlara ve kampüse ulaşmak için sadece biraz daha uzak. Sevgiyle "hokey yatakhaneleri" olarak adlandırılan diğİr ev, yedi yatak odalı ve banyoların bölünmüş olduğu bir evdi; bu da mekânları üzerinde tam kontrol sahibi olmayı seven Bennett'e pek cazip gelmiyordu. Yine de Holden ve Freddy ilk yıllarında orada mutlu bir şekilde yaşadılar. Freddy geçen yıl ilk sıraya katıldıktan sonra bir bağ kurma deneyi gibi yanımıza taşındı. Davidson ayrıldığından beri boş olan dördüncü yatak odası, alt sınıflardan biri karar verdiğinde doldurulacak.

"Yatakhaneler daha büyük," diye teklif ettim, sonra vazgeçtim.

Çünkü o burada.

O beni fark ettiği gibi ben de onu fark ettim. Yeşil alanın karşısında, arenaya doğru yürüyor, antrenmana gidecekmiş gibi giyinmiş.

Yanında bir adam var. Uzun boylu, kaslı, benzer dar ve siyah bir kıyafet giymiş, çantasını -aynı lanet askı etiketiyle birlikte- omzuna asmış. Ve sadece bu görüntü bile zaten gergin olan göğsüme bir sancı saplıyor.

El sallayarak bana doğru koşmadan önce ona hızlıca bir şeyler söylüyor. Onun bu açık ilgisi karşısında irkiliyorum; koşarak yanıma gelirken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Sadie bir dakikalığına ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor ve gülümseyerek, "Bir şarkı buldum-oh" diyor.

Bir adım geri atıyor, etrafımdaki gruba bakarken yanakları parlıyor. Freddy ona sırtıyor, Bennett sessiz bir kaşını kaldırırken Holden ve birinci sınıf öğrencisi konuşmalarını kesip bize bakıyor.

"Özür dilerim." Tekrar geri adım atıyor. "Meşgulsün."

"Ben değilim." Gülüyorum, ama göğsümde bir tekme var, belki de istediği bu değildir. *Bu da mı bir sır?*

Bunun ne anlama geldiğini düşünmekten korkarak adamlara başımı sallıyorum ve ellerimi tekrar bileklerine koyarak onu birkaç adım öteye çekiyorum.

"Bir şarkı mı buldun?"

Tekrar gülümsüyor ve bu benim ruhumu besliyor. "Bana seni hatırlatıyor, dün gece çalma listesinin sonuna ekledim."

"Dersime giderken yolda dinlerim."

Sadece bu cümle bile gülümsemesinin bir şekilde gözleri neredeyse kaybolana kadar büyümesine ve kenarlarının kırışmasına neden oluyor.

Bana böyle bakmasına neden olan şeyi daha fazla yapmak istememe neden oluyor, bu yüzden "Ne düşündüğümü sana mesaj atarım" diye ekliyorum.

"Yarın sabah seni göremeyecek miyim?" Midem bulanıyor. Hay sikeyim.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Gray, çok özür dilerim. Benim... kahretsin, bütün hafta iki günüm var. Sabah arenada olmam gerekiyor."

Yüzü kapanıyor, bir kızgınlık duvarı inşa etmeden önce gerçek, ham bir hayal kırıklığı anlık. Bunu daha önce de görmüştüm, yüzünün hareketleri Oliver'inkiyle neredeyse aynı. Bu sadece başka bir işaret, beni bu aile hakkında endişelendiren şeylerin listesine eklediğim bir işaret - onlara başka bir şey olmuş, onları bu hale getirmiş.

"Özür dilerim-"

"Benden özür dileme, söz verdiğin kişi Oliver'dı."

O geri çekilirken ona ulaşmaya çalışıyorum, konuşmanın bu kadar çabuk değişmesinden nefret ediyorum. "Sadie-"

"Sorun değil Rhys. Çıkmıyoruz, bana hiçbir şey borçlu değilsin. Sensiz de iyiyiz."

Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum ve birlikte yola çıktıklarında hâlâ çantasını tutan yakışıklı, kibirli herife doğru yürüdüğünde tekrar hissediyorum.

Çocuklar yeşil alandan gittiler, Bennett bekleme zahmetine girmeyecek kadar katı bir programa sahipti ama Freddy bilmeyi umursamadığım bir nedenden dolayı bekledi. Bir kız yanından geçerken ona mutlu, nazlı bir selam gönderirken, o da coşkuyla karşılık veriyor ve bir kolunu omuzlarıma atıp beni uzaklaştırarak Sadie'yi görmemi engelliyor.

"Hâlâ buz zamanını paylaşıyor musun?" Freddy rahat gülümsemesine rağmen ses tonunu ciddileştirerek soruyor. "Çünkü Luc'a ölümcül bakışlar atıyorsun; bence bundan biraz daha fazlası var."

"Eğer daha fazla olsaydı, sanırım her şeyi berbat ederdim."

"Bir adım ileri, iki adım geri. İyi olacaksın." Başımı sallıyorum. "Luc kim? Birlikte olduğu adam mı?"

"Tanrım, o adamı tanımıyor musun?" Başımı sallıyorum, Freddy gülüyor, göğsümü okşuyor ve kafenin kapısını iterek açıp bizi soğuk havaya boğuyor. "Aferin sana. Ona katlanamıyorum."

Freddy'nin herkesten hoşlandığını düşünürsek bu pek de yardımcı olmuyor. "O da kim?"

Yemek sırası için tepsiler alıyoruz - burası Waterfell'deki sporcular için herhangi bir öğün için ana merkezdir. Izgara tavuk, akla gelebilecek her türlü malzemenin bulunduğu tam teşekküllü salata barları. Yeşillikler, patatesler - püre ya da fırınlanmış veya küp küp doğranmış - özellikle sezon boyunca yiyebileceğimiz ve yiyeceğimiz her şey var.

"O bir artistik patinajcı, bir çift; ya da öyleydi. Partnerleriyle birlikte kalmakta ve onlarla yatmamakta sorun yaşıyor."

İçime dolan hafif adrenalin dalgasını durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok, Freddy'nin geride bıraktığı neredeyse her ızgara limonlu tavuk parçasını kaparken parmaklarım tepsiyi sıkıca kavıyor. Sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Sadie'nin onunla yattığını söylemedi ki.

"Sanırım buraya gelmeden önce olimpiyatlara bağlıydı. Kendini Tanrı'nın kadınlara bir armağanı falan sanıyor."

Homurdanıyorum. "Birini tanımak için biri gerekir, değil mi Freddy?"

Gülüyor, başını sallıyor. "Tabii, tabii." Çiğnerken ve konuşurken ağzına küçük bir patates attı bile, bizi hokey masasına doğru götürüyor.

Yerleşirken birkaç kişi başını sallıyor, ben Bennett'in sağında, Freddy tam karşımda. Hepimizin belirlediğimiz diyetler dahilinde ağır yiyeceklerden oluşan smorgasbordları varken, Bennett'in evde yaptığı yemeklerden oluşan bölümlere ayrılmış bir bento kutusu var.

"Birlikte falan olmadığınızı söylediğini biliyorum," diye devam ediyor Freddy, sesi kalabalığın uğultusu arasında bile sessiz. Bir elini ensesinde gezdiriyor. "Ama yemin ederim Sadie'yle eskiden bir şeyler yaşadıklarını düşünüyorum."

Lanet olsun.

Bennett bir an için bana baktı. "Sadie Rhys'i seviyor. Her zaman bizim evde. Başka birine ayıracak zamanı olduğunu sanmıyorum."

İçimi çekiyorum ve sessiz bir teşekkürle ona doğru başımı sallıyorum. "Artık bunun için bolca zamanı var."

"Evet ve eğer durum buysa, Kaptan, diğer kızlar için bolca vaktiniz var. Peki ya P?"

Sanki kendi adının söylenmesiyle var olması istenmiş gibi -Bırakın mektubu, Paloma Bennett ve benim aramıza giriyor, Freddy'ye göz kırparken kollarıyla ikimizin de omuzlarının tozunu alıyor.

"Yine benimle mi övünüyorsun?" Sırıttıyor, tabağımdan bir patates dilimi çalıyor ve boyalı dudaklarının etrafında dans ediyor.

Paloma Blake muhteşem ve bunun farkında. Sarı saçları, hafif bronzlaşmış teni, kalın, dudakları ve neredeyse masadaki her oyuncunun, belki de okuldaki tüm erkek nüfusunun bir noktada ağzının suyunu akıttığı bir vücudu var. Onunla ilgili her şey, aşırı özgüvenli bir tavırla, seksileştirilmiş bir podyum modeline benziyor. Cilveli göz kırpmalar ve öpücükler atmalarla dolu olabilir ama ben her zaman bu kızın gizli pençeleri olduğundan şüphelenmişimdir.

"Rhys siz hiç çıkmamışsınız gibi davranıyor." Holden güler ve ona göz kırparak başını sallır. "Eğer övünecek birini istiyorsan, bana bir gece ver P. Bu konuda asla susmayacağım."

Paloma tekrar gülümsüyor, baştan çıkarıcı ve her parçası o kadar sahte ki tüm bedenimi uzaklaştırmak istiyorum.

Bennett tamamen uzaklaşır ve kafeteryadan çıkarken ikinci bir düşünce olmadan onun koltuğunda erir.

"Onun derdi ne?" diye alay ediyor, Bennett'in gidişini izlemek için vücudu dönüyor ve tamamen benim tarafıma yaslanıyor. Onu hafifçe üstümden itiyorum.

"Belki de her yerinde olmanı istememiştir," diye fısıldıyorum. Kötü niyetli değilim, sadece artık umurumda değil. Eski Rhys onun orada yatmasına izin verirdi, antrenmana yeniden odaklanmadan önce biraz flört etmesine izin verirdi. "Onun nasıl olduğunu bilirsin."

"Aslında bilmiyorum," diye karşı çıkıyor, sesi savunmacı. "Ama senin sorunun ne?"

"Sorun değil."

"Açıkça." Gözlerini deviriyor. "Kıçına ne girdi ve öldü?"

Holden homurdanıyor, ızgara tavuğunun son parçasını aşırı büyük bir ısırlıkla ağzına tıkıyor. Freddy başını kaldırıp gülüyor ve Paloma'ya cevap verirken başını bana doğru çeviriyor.

"Bir kez olsun kendisine aşık olmayan bir kızdan hoşlanıyor."

Paloma, birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen parlak renkli bir çocuk yoğurdunun kapağını açarken mükemmel bir şekilde koparılmış bir kaşını kaldırıyor.

"Kim?"

Söylemek istemiyorum, çünkü eğer tepkisi bir şey ifade ediyorsa, Sadie bizi sır olarak saklıyor olabilir. Ama biliyorum ki bu kampüste her şeyi bilen biri varsa o da Paloma'dır.

"Sadie Brown."

Yüzünde neredeyse hiç kıpırdama yok, mükemmel yüz hatları herhangi bir tepkiye karşı sonsuza dek yerinde duruyor.

"Artistik patinajcı mı?"

Durdum ve ona baktım. "Evet, onu tanıyor musun?"

Gülümsüyor ve bu karnımı ağrıtıyor. "Onu tanıyorum, eğlenceli biri."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey beni huzursuz ediyor.

"Eğlenceli mi?"

Paloma omuz silkiyor ama gözlerindeki parıltı kaybolmuyor. "O vahşi biri. Hızlı, pek de sessiz olmayan ilişkiler için partilere girip çıkıyor, bu da ona bir ün kazandırdı. Hokey takımından kimseyle yattığını sanmıyorum ama... diğerleri? Evet. Atletik, sert bir tipi var. Onu bir süredir görmedim ama geçen dönem çok *çılgındı*."

Sormak istiyorum ama ağzımı kapatmaya zorluyorum. Onunla çıktığım süre boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da bu bilginin Paloma'dan gelmemesi gerektiği.

Midemdeki ekşime hissine rağmen kendimi yemeye zorluyorum. Birkaç saat sonra antrenmanımız var, bu da bana onunla konuşmak için yeterli

zamanı verebilir.

Eğer antrenmanda değilse, telafi etmek için.

Ama onun programını kendi programım gibi biliyorum, çünkü bilmek istiyorum. Onu görebildiğim her saniye görmek istiyorum ve iki yoğun öğrenci sporcu için bu başlı başına bir programlama oyunu. Ona zaman ayırmak benim için şaşırtıcı bir şekilde onun bana ayırdığından daha kolay. Çoğu zaman kardeşleriyle ilgileniyor. Etrafında ne kadar çok olursam olayım, onlarla ilgilenen tek kişinin o olduğu hissine kapılıyorum.

Masadan kalkıp, hızlıca müsaade isteyip, çıkarken elimdeki artıkları çöp kutusuna atıyorum. Sonra telefonuma dalıp Sadie'nin mesaj dizisini açıyor ve tam olarak nasıl düzelteceğimi tartışıyorum.

Ama benim için çalma listesini açmadan, Hippo Campus'un yeni şarkısı "Yippie Ki Yay "ı sıraya koymadan önce değil. Neden bu şarkıyı seçtiğini öğrenince yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

YİRMİ BEŞ

SADIE

Cuma akşamı ve kafede zaten geç kaldığım bir vardiyam var.

Antrenman berbattı, uzun programım için atlayışlara odaklandım ve ilk birkaç kez öfkeyle, özensiz bir şekilde koştum çünkü tek düşünebildiğim Rhys'ti.

Geçen hafta avluda yaşadığımız talihsizlikten sonra bana mesaj atmıştı ama ben ilk başta onu görmezden gelmiş, sadece o haftanın programına odaklanmıştım -iş, antrenman ve Oliver'ın maçına.

Ona geri mesaj atmayı, bu kadar üzüldüğüm için özür dilemeyi planlıyordum çünkü gerçek şu ki Oliver'ın umurunda değildi, bu onu rahatsız edecek kadar bile değildi. Kırılan bendim ve bu konuda ona karşı dürüst olmalıydım.

Ama sonra, Cuma gecesi geldi.

Yarışmaya gitmek yerine, geceyi Oliver'ın çantasını hazırlarken arabamı çalan babamı arayarak geçirdim.

-Ve Liam'ı banyodan giydireliyordum. Oliver maçını kaçırdı, Liam babasının ne kadar korkutucu olabileceğinin daha çok farkına vardı ve ben onu bulana kadar on beş mil içindeki tüm barları aradım.

Çok pahalı bir taksiye otostop çekmek, köhne bir barda sarhoş yaşlı adamların ellerini savuşturmak ve arabamın anahtarlarını geri almak için kendi babamla kavga etmek zorunda kaldım.

Böylece Rhys'in mesajı cevapsız kaldı ve kararımı verene kadar etrafımda dolaşan kendimden nefret beni bütünüyle yuttu. Rhys Koteskiy'i hayatımın karmaşasına dahil etmek istemediğim bir şeydi.

Hemen bir mesaj attım, *artık bunu yapmamız gerektiğini düşünmüyorum*. Sonra diğer mesajlarını okumadan ve açmadan bıraktım, çünkü kendimi

onu engellemek için.

O zamandan beri her fırsatta ondan kaçarak ve yalnızca işime, paten kaymaya ve aileme odaklanarak tam bir cehennem haftası geçirdim.

Bu gece koçum beni antrenmandan çok daha fazla tuttu ve kısa programıma seviye atlatmak için yeni eklemelerle beni yordu.

Sonra, akademik gözetimim nedeniyle, ödevlerimi onun önünde yapmamı istedi, işe gitme saatim geçene kadar küçük ofisinde oturdu. Aurora'nın beni koruyacağını biliyordum ama bu beni endişeden hasta ediyordu. Geç saatte pistte olmak, işten önce kardeşlerimi görmeye vaktim olmayacağı ve yaşlı komşumuz Bayan B'nin ben çıkana kadar kaleyi koruyacağına güvenmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

Koç Kelley'nin bu gerçeğin, sorumluluklarımın çok farkında olduğunu biliyorum ama beni elimden gelenin en iyisini yapmaya zorladığı için ondan nefret edemem.

Bana inandığı için böyle davranıyor. İnanan tek kişi o.

Yine de, çalışmak zorunda olmaktan ne *kadar* nefret etsem de, Brew Haven'da hafta sonlarını seviyorum. Özellikle de açık mikrofon geceleri için dükkanın geç saatlere kadar açık kaldığı Cuma ve Cumartesi gecelerini.

Bazı insanlar şarkı söyler veya gitar çalar, bazıları şiir veya alıntı okumaları yapar

-Daha önce bir stand-up komedyenimiz bile olmuştu, her ne kadar sıkıcı olsa da kasayı kapattıktan sonra bulaşıkları yıkarken kesinlikle eğlenceli bir dikkat dağıtıcıydı.

Bu gece, kampüsteki ilk açık mikrofon gecesi olduğundan, yarı küçük bir kalabalık bekliyoruz. Kısmen bunun ilk olması ve ilk hafta olması nedeniyle. Ama çoğunlukla, kampüs içinde ve dışında kapanışa kadar rekabet etmek zorunda kalacağımız yaklaşık yüz parti olduğu için. Buna Rora ve benim mesajla davetiye aldığımız "hokey yurtları" da dahil.

O kadar insan arasında Freddy'den bir tane almak beni şaşırttı ama gidemeyeceğimi biliyorum - Rhys'le karşılaşma riskini göze alamam çünkü teslim olacağımı biliyorum.

"Gidecek misin?" Kafeinsiz latte hazırlarken tezgahın üzerinde oturup dikkatle telefonuna baktığı yere doğru başımı sallayarak soruyorum. Matt Fredderic'in mesajını tekrar gözden geçirdiğini hayal ediyorum. "Bakmalısın."

"Yapamam," diye cevap veriyor ama gözleri ekrandan ayrılmıyor ve alt dudağını kemirdiği yerden kan gelmek üzere.

Onu geride tutan bildiğim tek bir sebep var. "Nerede o?"

"Kim?"

"Şeytan, yani erkek arkadaşın." Kıkırdıyorum, ama onun hafifçe şaşırması ifadesini görünce kendimi durduruyorum.

"O... o beni yine engelledi. Sanırım ayrıldık." Bunu söylerken sesinde küçük bir titreme var, omuzlarını silkmeye çalışsa bile.

Tyler böyle bir şeyi ilk kez yapmıyor. Onunla geçirdiğim zamanı mümkün olduğunca kısıtlamaya çalışıyorum çünkü bir soruna neden olmamak için ne sabrım ne de kendime hakimiyetim var ve onu gördüğüm az şeyden de nefret ediyorum.

Bu da kısır bir döngü; eğer Rora ondan ayrılırsa, tekrar bir araya gelene kadar haftalarca evimizi ve iş yerimizi rahatsız ediyor. Ama fikrini değiştirdiğine karar verdiğinde ya da Rora bir şekilde işleri berbat ettiğinde, haber vermeden onunla tüm iletişimi kesiyor.

Bir keresinde onu kampüsten on mil ötede yolun kenarından almak zorunda kaldım çünkü yemekte kavga etmişlerdi ve onu orada bırakmıştı.

Ellerimi Rora'nın tünediği tezgâhın iki yanına koyup bacaklarının endişeli salınımını kesmeye çalışmadan önce bitirdiğim latteyi çalışan yeni çaylaklardan biri olan Ellis'e uzatıyorum.

"İyi misin, Ror?"

Gülümsüyor ama gözleriyle buluşmuyor. "Evet. Aslında, sanırım vardiyadan sonra eve gideceğim ve kendime küçük bir bakım gecesi yapacağım."

Ben de gülümsüyorum. "Bakalım Betty bu gece çocukları evinde tutabilecek mi, yüz maskeleri takıp *Because I Said So*'yu izleyebiliriz."

Bir yığın ev yapımı krem şantiyi daha ağzına atarken gülümsemesi büyüyor ve başını sallayarak kaşığın sallanmasına izin veriyor. "Mükemmel."

Kapının zili çalıyor ve omzumun üzerinden baktığımda Paloma Blake'in kapıdan içeri fırladığını görüyorum.

Her zamanki gibi, aynı anda hem saçlarını yolmak hem de vücudundaki kıyafetleri kendim için çalmak istememe neden olacak şekilde giyinmiş. Bazen, ne yazık ki yollarımız kesiştiğinde, ağır çekimde "Maneater" veya "Bubblegum Bitch" gibi bir şeyle yürüdüğünü hayal ediyorum, kişiselleştirilmiş bir film müziği gibi, topuklu diz boyu botlarının ritmindeki tıkırtı.

Paloma Blake ve ben ikinci sınıftan beri birbirimizin hayatına girip çıktık, her ikimiz de aynı partilerin çoğuna katıldık ve çoğu zaman aynı erkeklerle takıldığımızı fark ettik. Bu nedenle aramızda neredeyse bir rekabet varmış gibi hissediyorduk.

Ellis'in tam önünde durmak için geliyor, ama güneşte gerinen bir kedi gibi tezgâha hafifçe yaslanırken gözleri sadece benimkinde.

"Paloma." Başımı sallıyorum, kollarımı bilinçsizce kavuşturuyorum ve lavanta rengi korseli üstünden neredeyse taşan, bir sergi gibi duran göğüs dekoltesine bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Sadie Brown," diye mırıldanıyor, dolgun dudakları beyaz dişlerinin üzerinde genişliyor. "Tam da görmeyi umduğum kişi. Sohbet edebilir miyiz?"

Evet.

Ama yine de tezgâhın etrafından dolanıyorum, Ellis'e hemen döneceğime söz veriyorum ve ön kapıdan sıvışıyorum. Birlikte Brew Haven ile kampüs dışındaki kitapçı arasındaki küçük ara sokağa doğru yürüyoruz.

"Neye ihtiyacınız var?"

"Rhys'le konuştuğunuzu duydum." Tuğlaya yaslanıyor. Onun adını duymak canımı yakıyor ve bundan nefret ediyorum.

"Büyüleyici." Ben deadpan. "Kasabanın tellallığını yapmaktan daha iyi zamanın yok mu?"

Gözlerini deviriyor. "Doğru olup olmadığını sormaya geldim."

"Paloma." Ellerimle yüzümü ovalıyorum. "Sürekli birileriyle çıkıyorsun, özellikle de spor alanında. Neden ona sormuyorsun?"

"Rhys'le çıktım," diyor.

İçimdeki sahiplenici sıkışıklıktan nefret ediyorum. Daha *önce* de birileriyle çıktığını biliyorum - ona bir bakın, ama bunu duymak midemi bulandırıyor.

"Ve?"

"Ve bu yüzden onu tanıyorum. Ve ne yazık ki ruhum için seni de tanıyorum." Sahte gülümsemesini bıraktı ve dik durdu. "Etrafında sana ihtiyacı yok. Frozen Four'u kazanmak ve seçmelerde dikkat çekmek için son yılları."

Çenemi sıkıyorum, her ne kadar ara sokakta onunla dövüşmek için gücümü denemek istesem de endişelerini anlayabildiğimden nefret ediyorum.

Sadece bu da değil, aynı fikirdeyim.

Hayallerinden uzak kalman onun umurunda mı sanıyorsun?

Kardeşlerinden mi?

Koç Kelley'nin hararetli fısıltısı kafamın içinde yankılanıyor.

Asla anlamayacak.

"Geçen yıl-"

"Bu geçen yılki gibi değil," diyerek sözünü kesiyorum.

Geçen yıl bir anlığına Paloma ve ben neredeyse arkadaş olmuştuk. Birlikte kendimizi yok ederken küçük bir ateşkes. Onun da benim gibi sarmal olduğunu görmüştüm, bu yüzden suçlama daha derine iniyor. Sanki yenilenmiş röfleleri ve yaz bronzluğuyla birdenbire daha iyiymiş gibi.

O yeni bir başlangıç yapıyorsa ben neden yapmayayım?

Paloma tekrar konuşmaya başladı ama ben avucumu kaldırdım.

"Kendine sakla," diye fısıldadım. "Sanırım onunla konuşuyordum. Ama haklısın.

Merak etme, ona her şeyin bittiğini söyledim. Onu yalnız bırakıyorum."

Kısa bir süre onun da aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ettim, ama bakma ihtiyacımı bastırmaya çalışarak telefonunu Rahatsız Etmeyin'e aldım.

"Eğer onu istiyorsan, tamam. Sadece beni bu işe karıştıрма."

Oliver. Liam. Rora. Velayet duruşmaları. İş. Okul. Paten kaymak. Hayatta kalmak. Önemli olan bu.

"Bu onu isteyip istemediğimle ilgili bir soru değil." Gözlerini deviriyor ve üstünü düzeltiyor. "Sadece-ne var biliyor musun? Boş ver."

O uzaklaşmadan ben uzaklaşıyorum.

Rhys'ten ve onun akıldan çıkmayan, hüznü gözlerinden gerçekten kurtuluyormuşum gibi bir şekilde daha hafif hissetmeyi umuyorum.

Ama ben hissetmiyorum. Aksine, daha kötü hissediyorum.

YİRMİ ALTI

SADIE

"Onunla henüz seks yapmadığına yemin eder misin?"

Neredeyse tamamı Aurora'nın, yarısı büyükannesinin ev yapımı hediyeleri olan, sessiz bir gökkuşağı kusmuş gibi görünen renklerden oluşan bir yastık ve battaniye paletinin üzerinde oturuyoruz. İkimiz de sırt üstü, neredeyse yanak yanağa yatıyoruz ve bacaklarımızı küçük oturma odamızın iki yanına uzatmış durumdayız. Rora'nın uzun bukleleri etrafımda dalgalanıyor, benimkilerin düz ipeğine karışıyor.

Rora'nın sorusu karşısında hafif bir utançla yanaklarım ısınıyor. Başka biri sorsa kafasını koparabilirdim ama Rora'nın iyi niyetli olduğunu biliyorum.

"Yemin ederim." İç çektim.

Ve bu gerçek. Neredeyse başka her şeyi yaptık, ama ne zaman o yöne doğru gitmeye başlasak -ben öncülük ederken- beni ağzıyla o kadar hızlı yönlendiriyor ki, benden sonsuz orgazmlar koparmadan önce şikayet edemiyorum.

Çocuğun sihirli bir dili var.

"Neden olmasın?"

Cevap verebileceğim pek çok yol var ama gerçekten düşündüğüm şeyi, yani beni o şekilde istemediğini söylemek istemiyorum. Belki de geçen yıl olanları duymuştur.

"Sanırım işleri ağırdan alıyordu," diyorum, dudaklarımdan dökülürken dilimde geçmiş zamanın acısı yanıyor. *Öyleydi.* "Ama bunun bir önemi yok. Ayrıca," diyorum, dirseklerimin üzerinde doğrulup ona doğru eğilerek saçlarımdan üzerimizde küçük bir perde oluşturmamı sağlıyorum. "Erkekler hakkında konuşmak yok dediğini *sanıyordum*. Eğer bu konu kapandıysa, bana öğrenciden bahsetmelisin."

Öğrenci.

Rora başarılı bir öğrenci, matematik, İngilizce ve birçok bilim dalında özel ders veriyor. Birinci sınıftan beri her açıdan başarılı bir öğrenci. Bu konuda kendini profesyonel tutmuştur.

Yakın zamana kadar, özel ders verdiği kişilerden biri hakkında konuşmaya devam ediyor, telefonunda *Öğrenci* olarak etiketlenmiş ki bu zaten garip çünkü öğrencileri takip etmek için e-posta kullanıyor, kişisel numarasını değil.

Mesajları görmedim ama orada olduklarını ve ondan hoşlandığını biliyorum.

-Sadece seanslarını planlarken sürekli gülümsemesinden bile.

Yaptığı şey buysa tabii.

"Oh, aniden birileri sessizleşti." Gülüyorum.

İkimiz de sırtımızı yol kenarında bulduğumuz ve haftalarca temizledikten sonra ertesi hafta sonu kutlama yaparken üzerine bir kadeh kırmızı şarap döktüğümüz küçük adaçayı kanepeye yaslıyoruz.

Omuz silkiyor ama yine de bu konuda tek kelime etmeyi reddediyor.

"Doğru." İçimi çektim. "Matt Fredderic'e ders vermek nasıl gidiyor o zaman?"

Daha önce vişneli slush ile doldurduğumuz Big Gulp'ından büyük bir yudum alıyor. "Sorun değil. Sakin ol."

"Özel öğretmene ihtiyacı olmasına şaşırdım. İyi notlar almak için bütün hocalarıyla yatmıyor mu? Yoksa bu yıl baştan çıkaracak hiç kadın öğretmeni yok mu?"

Rora gözlerini devirir. "Çok komik."

Telefonum çalmaya başlayınca tekrar bir şeyler söylemeye başladım.

Bilinmeyen bir numara ama alan kodu yerel. Normalde cevap vermezdim ama Oliver ve Liam söz konusu olduğunda kendimi asla affetmeyeceğim kadar çok korku yaşadım, bu yüzden Rora için bir parmağımı kaldırıyorum ve cevap vermeden önce hızlıca özür diliyorum.

"Alo?"

Bir an için yüksek sesli bir müzik duyuluyor, ardından bir kapı çarpıyor ve ortalık biraz daha sessizleşiyor.

"Bu Sadie Gray mi?"

"Sadie Brown," diye düzeltiyorum, midem bulanıyor çünkü bana böyle seslenen sadece bir kişi var.

"Artistik patinajcı mı?" diye soruyor adam, düzeltmemden şaşkınlık duymuş gibi. "Evet." Nefes alıyorum. "Kim bu?"

"Bennett Reiner. Rhys'in arkadaşıyım. Bir keresinde kafede tanışmıştık."

O görmese de başımı sallıyorum. "Hatırlıyorum. Bennett-ne, yani... Neden beni arıyorsun?"

Derin bir nefes alıyor, kelimelerini çıkarmakta zorlanıyor gibi görünüyor. "Mecbur kalmadıkça seni aramak istemedim ama sanırım Rhys'in bir sorunu var."

Midem bulanıyor, ensemdede bir sıcaklık patlaması oluyor. *Ne oldu? O iyi mi? Yaralandı mı? Yine panik atak mı geçirdi?*

"Beni neden arıyorsun?" Sonunda ağzımdan kaçırdım, endişeyle öfke birbirine karıştı - ona değil, *her şeye*.

O benim değil. Biz çıkmıyoruz.

"Düşündüm de, ikinizin arasında ne olduğunu bilmiyorum."

"Hiçbir şey-"

"-Ama Rhys'in iyi olmadığını biliyorum. Bir süredir iyi olduğunu sanmıyorum ve nedense senin de bunu bildiğini düşünüyorum. Yani, eğer sana söylediyse ya da sana güvendiye, bu *hiçbir şey* değil." Sanki böyle dediğim için bana kızgınmış gibi son kısmı tükürdü.

"Bennett, yapamam-"

"Onunla çıkmak zorunda değilsin ya da her neyse, ama lütfen gelip ona yardım eder misin? Gitmesini sağlayamıyorum ve kendini banyoya kilitledi ve sadece Sadie'nin girebileceğini söyledi. İnsanların onu bu şekilde görmesini istemiyorsa, buradan defolup gitmesi gerekiyor ve hiçbirimiz araba kullanamıyoruz."

Aman Tanrım.

Rora başını bana doğru eğiyor ve çağrının en azından bir kısmını duyabileceği kadar yüksek olduğunu biliyorum. Omuz silkiyor, bunun benim seçimim olduğunu bilmeme izin veriyor.

"Bana adresi gönder. Gelip onu eve götüreceğim."

Rora mavi beyaz çizgili ipek pijama takımıyla -çünkü kızın basit bir tişörtü bile yok- ve ben de uyluğumun ortasına kadar inen ve şortumu tamamen örten eski püskü bir bando tişörtüyle yüzerken fena halde uygunsuz görünüyoruz.

Cipi park ettikten sonra ikimiz de inip sokaktaki park yerinden, gürültülü, uygun bir şekilde adlandırılmış *hokey yatakhanelerine* kadar olan kısa mesafeyi yürüyoruz. Rora kollarını kavuşturuyor, elleri bilinçsizce omuzlarını kavırıyor. Özellikle de saçları kurdeleyle bağlanmış güzel bir at kuyruğunun içine yığılmışken, tüm çıplak teniyle yardımcı olmuyor.

Yine de, birkaç kişinin konuşup g l      verandaya ve  n kapıya doğru ta  basamaklardan yürürken mırıltılara g    geriyor. Açılan kapıdan içeri girerken etrafıma bakıp Bennett Reiner denen da ı arıyorum.

Çok fazla tanıdık yüz görüyorum, birkaçı beni gördüklerine sevindiklerini ya da "her zamanki halime" d nd   m için mutlu olduklarını söylemek için öfkeli çıplak yüzlü bakı larına cesaret ediyor. Hepsinin yanından geçip onu aramama bir saniye kalmıştı ki bir omuz, vücut a ırlı ımı duvara savuracak kadar sert bir şekilde bana çarptı.

"Kıyafetin g zelmi  Aurora," diye alay ediyor alaycı bir ses.

Gözümü kırpmadan onu yere sermeye hazır bir şekilde etrafımda dönüyorum ama Rora beni durduruyor ve Tyler'a giden yolumu kesmek için önüme geçiyor. Yüzü kızarmış, belli ki biraz fazla sarhoş ve bu beni tedirgin ediyor.

Rora bana sakince, "Bununla ba a çıkabilirim," diyor ama gözleri büyümüş ve çıplak teninde tüyler diken diken olmuş. "Git Rhys'i bul."

"Seni burada bırakmayaca ım-"

"Sorun değil." Gülümsüyor. "Onunla ba a çıkabilirim. Ayrıca, bir partinin kalabalık  n odasındaıız. Ne olabilir ki?"

Hem de çok. Tartı mak istiyorum ama odanın arka tarafından, mutfağın yanından yaklaşan tanıdık bir grup beden görüyorum. Biri iri yarı, uzun kollu bir kot pantolon giymiş, beyzbol şapkasını ters takmı  ve kaşlarını  atmı . Diğeri, biraz daha kısa ama yine de odadaki erkeklerin çoğundan daha uzun boylu, her zamanki Matt Fredderic tarzında giyinmiş: yarı d  meli bir gömlek ve boynunda aynı zincirin parıltısı.

Her k  eyi saran insan kalabalı ını iterek onlara doğru ilerliyorum.

 nce Bennett beni fark ediyor, şimdi ikimiz de birbirimize doğru ilerliyoruz ve aramızdaki mesafeyi yarıya indiriyoruz. Matt de geliyor ama gözleri bana odaklanmış değil, sürekli arkasına bakıyor.

"Arkada ın iyi mi?" diye soruyor duyabilece imiz kadar yakla tı ımızda.

"  retmenini mi kastediyorsun?"  aka yapıyorum ama a zımdan zar zor bir gülümseme çıkabiliyor. "Hayır, o değil. Benim... Sen gidip onun etrafında dolanı  iyi olduğundan emin olabilir misin?"

Başını salladı ve omzuma dokunarak yanımdan geçti.

Bennett gözünü kırpmadan sakın görünüyor ama yanaklarında birkaç kadeh i mi  gibi bir kızarıklık var. Beyzbol şapkasını karı tırıyor ve

Ayakkabılarıma, elden düşme bir çift terliğe doğru bakıyor ve omzunun üzerinden başını sallıyor.

Mutfaktan geçip neyse ki boş olan dar arka merdiven boşluğuna doğru onu takip ediyorum.

Bennett her seferinde ikişer tane alıyor, ben de kapalı bir banyo kapısına ulaşana kadar arkasından takip ediyorum. Beyzbol şapkasını çıkarıyor, bir elini dağınık kehribar kahverengi bukleleri arasında gezdiriyor ve şapkasını tekrar başına geçiriyor, diğer eliyle kapıya doğru işaret ediyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum, ellerimin ve midemin deniz tutmasından nefret ederek. Elim kapıya vuruyor.

"Meşgul!" diye bağıyor bir kadın sesi. Sesi kızgın ama bu, bayılacakmışım ya da kusacakmışım ya da her ikisini birden yapacakmışım gibi duvara tutunmamı engellemiyor.

Bennett alaycı bir ses çıkarır ve yumruğunu kapıya o kadar sert vurur ki kapı tıkırdar.

"Aç şu lanet kapıyı." Bağırmıyor ama aynı etkiyi yaratıyor.

Rhys kapıdan "Git başımdan," diye bağıyor ve yüzümün kül olduğuna eminim. "Ben iyiyim, Ben."

"Rhys?" Yüzümü neredeyse tahtaya bastırarak soruyorum. "Ben Sadie. Benim için kapıyı açar mısın?"

Bir saniye bile sürmedi, ve o yaptı.

Ya da kız, çünkü odadan ilk çıkan kız, yüksek at kuyruğunu ve kot pantolonunu ayarlıyor. Odaya doğru tiksinti dolu bir bakış fırlatıyor ve gözlerini bana çeviriyor, sonra da öfkeli Bennett'e doğru dönüyor.

"Freddy sana onunla uğraşmamamı söyledi," diye homurdanıyor Bennett.

Gözlerini deviriyor. "Her neyse, berbat durumda. Ben orada öylece dururken son on dakika boyunca kustu. Sanırım sen-"

"Gri," diye mırıldanıyor bir ses.

Hepimiz kafalarımızı Rhys'e doğru kırbaçlıyoruz.

Vücudu çerçevenin içine çökmüş, gri gömleğinin yaka kısmı hafifçe koyulaşmış, bu da bana ya terlediğini ya da musluktan yüzüne su fırlattığını söylüyor. Cildi kızarmış, bir kısmı nemli yüzüne yapışırken kulağının arkasına kıvırmaya çalıştığı saçları karmakarışık.

Berbat görünüyor. Yine de bana gülümsüyor, gamzeleri derin ve gözleri buğulu.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor, o kadar ki tüm kelimeleri tek bir kelime gibi çıkıyor.

Kafamın içinde hafif bir titreşim başlarken başka bir ısı dalgası.

"Sen onunla içeri girdiğinde bu kadar sarhoş muydu?" Küçük odamızdan çıkmaya çalışan kıza ters ters bakarken görüşüm bulanıklaşarak soruyorum.

Rhys tökezliyor, aramızda bakışırken ağırlığını tekrar çerçeveye veriyor. "Beni oraya çekti," demek için acele ediyor, sanki onu suçluyormuşum gibi. "Ama ben istemedim-"

Hıçkırıyor ve Bennett'in ona doğru bir adım attığını görüyorum, tekrar kusması ya da bayılması ihtimaline karşı bir kalkan gibi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kıza doğru dönerek soruyorum. Uzun boylu, topuklu ayakkabılarıyla daha da uzun; keşke şu an ben de giyiyor olsaydım da bir tanesini çıkarıp gözüne saplayabilseydim dediğim bir çift ayakkabı. "Zil zurna sarhoş ve sen onu oraya mı götürdün? Ne için? Kelimenin tam anlamıyla gözleri görmeyecek kadar sarhoşken hokey yıldızıyla takılmak için mi?"

Kızın yanakları kızarıyor, gözleri biraz açılıyor. Sanki ne yaptığının yeni farkına varıyormuş gibi. Bir ya da iki kadeh içmiş olabilir ama sarhoş değil.

"Kız arkadaşı olduğunu bilmiyordum."

Başımın yanlarından alevler fişkırıyor.

İyice düşünmeden kendimi ona doğru fırlatıyorum. Duvara doğru yuvarlandık, kollarım beline dolanırken atlayışımdan dolayı bir takunyası eksik olan ayağımı kullanarak onu parke zemine indirdim.

"Biz bir şey yapmadık!" diye bağılıyor. "Daha önce her yere kustu-"

Ona vurdum, ki bu benim için maalesef bir ilk değil.

Koridorda etrafımızdaki çok az sayıda insan slogan atmaya ya da bağırmaya başlıyor. Biri yüzüne, diğeri koluna olmak üzere sadece iki iyi vuruş yapabiliyorum ki sonunda önümü kesip bana bağılıyor. Ama kırmızı sisin ötesinde onu duyamıyorum.

Rhys'e dokundu. Ondan faydalandı.

Sonra beni çekip aldılar.

Bennett, ben kollarında kıvranırken bile beni kolayca geriye doğru yürütüyor. İri yarı ve eminim bir Newfoundland'ın bir Chihuahua'yı ensesinden tutup götürmesine benziyor. Adrenalin patlamasından kurtulmaya çalışırken kulaklarım hala çınlıyor, bu yüzden omuzlarımın üzerinden ona bir şeyler havlarken duyamıyorum.

Rhys banyonun önünde oturmuş, Bennett'in kollarında sulu kahverengi gözlerle bana bakıyor.

Bu kadar savunmasız görünmesinden nefret ediyorum ama bu beni geri getiriyor.

Rhys'e odaklan.

Sakin ol.

Bennett'a karşı savaşmayı bırakıyorum ve tekrar başımı salladıktan sonra beni bırakıyor. Beni Rhys'le değiştiriyor, Rhys ağır bir şekilde ona yaslanırken bir kolunu beline doluyor.

"Onu burada istemedim Sadie," diye mırıldanıyor Rhys, gözleri parlarken bile sesi titriyor. Bana doğru uzanıyor ama ben ondan kaçıyorum. "Söz veriyorum."

"Sorun değil, Rhys. Biliyorum." İçimi çektim. "*Sen* yanlış bir şey yapmadın."

"Sanırım ona aşık oldum." Rhys'in Bennett'e söylediğini duyuyorum ama sesi bir kademe bile alçalmıyor. "Ve beni *içeri* almıyor."

Kalbim sıkışıyor ve merdivenlerden aşağı hızla inerken omzumun üzerinden bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bennett yüzünü buruşturuyor, arka kapıdan çıkarken Rhys'e yardım ediyor. "Sakin ol, dostum."

"Sade benim altın çocuk olduğumu düşünmüyor, Ben." Rhys gülümsüyor ama bu yanlış. "Artık o buradayken rol yapmama gerek yok. Kırıldığımı *biliyor*." Oflayarak bir kahkaha attı.

"Rhys... sen kırılmadın." Bennett'in sesi, kendimi korumak için son bir çabayla yükselttiğim çelikten duvara rağmen, benim hissettiğim kadar perişan geliyor.

"Öyleyim, Ben. Ve bunu gören tek kişi o." Bennett bana tedirgin bir bakış attı ama devam etti.

"Hadi seni buradan çıkaralım dostum," diyor, sesi daha yumuşak.

Bennett evin yan tarafına yakın durarak ve serin sonbahar havasının tadını çıkaran partinin diğer yarısından kaçınarak liderlik ediyor.

Ön bahçeye vardığımızda, kendi bahçeme doğru ilerlemek için bir adım öne çıktım.

Araba.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağılıyor bir ses -Paloma, fark ediyorum- döndüğümde

Ona doğru.

Ön basamakların biraz önünde duruyor, daha önce hiç görmediğim çok iri, çok korkunç görünümlü bir adamın kucağından fırlamış. Sorusuyla kime hitap ettiğinden emin değilmiş gibi gözleri üçümüz arasında gidip geliyor.

Belki zaten yüksek olan adrenalinin damarlarımda yankılanmasından ya da Rhys'in sarhoş dudaklarından dökülen savunmasız, yürek burkan sözlerden, ama ona doğru ilerlemekten kendimi alıkoyamıyorum.

Biraz akli dengesi bozuk görünüyor olmalıyım, çünkü geri adım atarken gözlerinde biraz korku beliriyor.

"Eğer onu istiyorsan Paloma," diye çıktım. "Ona daha iyi bak. Ya da onu rahat bırak."

Kızarır, kollarını kavuşturur. "Ben öyle demedim-"

"Her neyse. Onunla birlikte ol ya da olma, umurumda değil," diye yalan söylüyorum, kelimeleri iterken dişlerim ağrıyor. "Sadece-" diye kekeliyorum ve sonra durduramadan içimden bir kahkaha yükseliyor. "Ne var biliyor musun? Boş ver. Ona sahip olamazsın, tamam mı? Onu anlamıyorum ve sen de anlamıyorsun. Onu rahat bırakırsan bir sorunumuz kalmaz."

Başını sallıyor ama bana bakmıyor. Hayır, Rhys'e doğru bakıyor. Bennett alay ediyor ve gitmemi istiyor.

"Yolumdan çekil," diye fısıldıyorum. Omzunun üzerinden toplanan küçük kalabalığa bakıyorum. Siyah saçlı, altın tenli adam, sanki bu onun en sevdiği reality şovmuş gibi arkasına yaslanmış, dudaklarında günahkâr bir sırıtişla olan biteni izliyor. Ama onun yukarısında, en yüksek basamakta oturan ve bir futbolcu tarafından ilgilenilen kız az önceki kız.

Ona elimle işaret ediyorum, biraz daha yüksek sesle seslendiğimde yüzü kül rengine dönüyor. "Ve yukarıdaki küçük arkadaşına söyle, arkasına dikkat etsin. Kaymak için zedelenmemiş eklemlere ihtiyacım yok."

Gitmek artık çok kolay, içimden bir ses yanağındaki kırmızı deriden, Paloma Blake'in normalde mükemmel olan yüzündeki iyice azarlanmış ifadeden memnun, hepsi beni ileriye doğru itiyor, onları çimenlikten sadece iki sıra aşağıdaki arabama götürüyorum.

Bennett, Rhys'i dev gibi nazik bir şekilde oturtuyor. Rhys koltuğa yaslanıyor ve ben koşarak bana doğru gelen Rora'yı görmek için dönüyorum. Sandaletleri kaldırıma vuruyor, pijamasının ipeği serin rüzgârda dalgalanıyor.

Bennett'in kolunu tutuyor, Bennett onun dokunuşuyla irkiliyor ve geri çekiliyor.

"Biri onu durdurmalı." "Kim durduracak?"

"Freddy."

Bennett küfrediyor ve beni Rhys ile bırakarak Aurora'yı da yanına alarak partiye doğru yola çıkıyor.

Sessiz, ağaçların arasında kırbaçlanan vahşi doğa ve arka planda hafif bir parti gürültüsü. Ve sessizliğe dayanamadığım için, boygenius'un "Revolution 0" şarkısı kafamın içinde küçük bir döngü halinde çalışıyor.

Sadece nefes alıyor, ama hala uyanık ve hayatta olduğundan emin olmak için hızlıca bakıyorum ve sarhoş sersemliğine rağmen bunu görüyor.

"Ben iyiyim." Tekrar derin bir iç çekiyor ve elini göğsüne bastırıp bırakıyor. "Yine şu Darth Vader taklitleri."

Kelimeleri hala geveliyor, ama hızlıca başka tarafa bakmama neden olan şey sarkık gülümsemesi.

"I yapamam inanmak sen Burada." Rhys fısıldıyor, onun ses Etrafımdaki ve içimdeki seslerle kusursuz bir uyum içinde.

Ona bakmamak neredeyse acı verici.

"Nerelerdeydin?"

"Rhys..." Yalvarıyorum.

Uzaniyor, neredeyse arabadan düşecek, elimi tutuyor. Beni bakmaya, koyu kahverengi gözlerindeki koyu mavi damlalar gibi parlayan acıyı görmeye zorluyor.

"Seni defalarca aradım. Ben sadece... Sadie, lütfen."

"Bunu şimdi yapma. Sen sarhoşsun ve ben yorgunum."

Dudağını ısıyor ve başını sallıyor ama hareketi yavaş ve uyuşuk. Onu tekrar öpmek istiyorum ama bu bencilce çünkü bu benim ihtiyacım.

Onun yanındayken hissettiklerim bunaltıcı. Ona dokunma, ona sarılma ihtiyacı duyuyorum ve bu genelde *hissettiklerimin* beni bunalttığı şekilde değil. Bu

-Yatıştırıcı, sanki kafamdaki tüm kötü düşünceleri eritiyor.

"Gözlerini kapat," diye mırıldanıyorum, başparmağımın onun sıcak elinin etrafında daireler çizmesine izin veriyorum. Kendimi *onun* rahatlığına bırakıyorum. "Uyumalısın, ateşli çocuk."

Gözleri hâlâ kapalı ve eli hâlâ benimkinin içindeyken dudakları bu lakapla eğiliyor.

"Uyandığımda hala burada olacak mısın?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, aşırı ısınmış alnını okşamak ve parmaklarımı saçlarında gezdirmek için bir an çalıyorum. "Sana sahibim."

Bu haliyle bile, arka koltuğumda tünemiş, yüzünde çocuksu uyuklu bir gülümsemeyle, hayattan daha büyük görünüyor. Kaderinde *büyük* bir şey olmak var.

Onu Freddy ile birlikte evlerine bırakıyorum, Freddy'nin parmak eklemleri morarmış ve yanakları kızarmış. Sormuyorum, çünkü endişelendiğim tek şey Rhys.

Onu orada bırakmaktan nefret ediyorum, Freddy ile bile. Onu yalnız

bırakmak yanlış geliyor.

Çünkü onu kendim gibi görmeye başlamıştım, küçük güzel evlerinden uzaklaşırken fark ettim.

O çok daha fazlasını hak ediyor. Geçici olarak kırıldı, tamiri yok.

Ben.

Bu düşünce bir mantra gibi gecenin ilerleyen saatlerine kadar benimle kalıyor.
Ertesi gün.

YİRMİ YEDİ

RHYS

Ellerim titriyor.

Annemin çömlekçilikle sınırlı uğraşından kalma şekilsiz bir kupa dışında masada hiçbir şey olmadığını düşünerek beklerken yumruklarımı sıkıyorum.

Bu çok saçma. Kötü bir fikir.

Ama bunun doğru seçim olduğunu biliyorum.

Uyandığımda başım ağrıyordu ve bitkin bir Bennett bütün gece beni izlediği yatak odamın duvarına yaslanmıştı.

Sanırım ona aşığım.

Aman *Tanrım*. Ama lanet olsun, eğer doğru değilse, en azından bir şekilde.

Bana iki hafta daha onun çabuk tavırlarını ve dumanlı kıkırdamalarını yaşatırsanız, ben de olurum.

Bana ne yaptığımı ve ne söylediğimi anlatmayı bitirdikten hemen sonra telefonuma uzandım ve bir özür mesajı gönderdim - tartışmasız çok hızlı ve umutsuzca. Ve son mesajından sonraki tüm mesajlarım gibi bu da cevapsız kaldı. Eğer hala mesajlarımı alıyorsa, deli gibi görüldüğümünden eminim. Belki de onun gözünde sadece takıldığımızı ve kıza ona *aşık* olduğumu söylediğimi düşünürse öyle olduğumu düşünüyordur.

Bennett bu işin peşini bırakmaya niyetli değildi, ben de ona söyledim. Başından beri kızgın görünüyordu ama bu kontrollü bir kaleci için olağan bir ifadeydi.

Ama sonra bana sarıldı. Sıkıca. Sevgiyle.

Bana bakarken gözleri yaşlarla ıslanmıştı ve "Bize söyleseydin, bana söyleseydin, yardım edebilirdik. Her şey farklı olurdu."

Bunu söylerken doğru olduğunu biliyordum ama yine de takımdaki başka kimseye söylememesini söyledim. Bennett bilebilirdi, en başından beri bilmeliydi,

Ama bu sadece herkes için değildi. Bu acı bana ait, tıpkı paylaşmayı seçtiğim kişiler gibi.

Ama... bilmeyi hak eden biri daha var.

"*Chto eto?*" Babam son basamaktan mutfağa doğru ilerlerken, huysuz Rus hâlâ neşeli. "Bu ne?" diye İngilizce tekrarlıyor, gömleğinin üst düğmesini kapatırken.

İş için giyinmiş - ki bu onun için bir röportaj, bir basın etkinliği ya da annem için bir şey demek.

"Bir dakikan var mı?"

Yüzümdeki ifadeyi, hatta belki de vücut dilimi ölçmesini izliyorum. Bu konuda her zaman iyi olmuştur, ligdeki güçlü yanlarından biri. Yüzü sertleşiyor ve başını sallıyor.

"Annene burada ihtiyacımız var mı?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. Çünkü ne kadar saklamaya çalışsam da o her şeyi biliyor. "Sadece sen."

İstemedi masaya oturdu. Ben baş tarafa, o da bana en yakın tarafa.

"Kahve ister misin?" Birden oyalanmak için çaresizce soruyorum. Başını sallıyor, sabırla bekliyor.

Ailem ve ben her zaman yakın olduk. Sanırım okul için dünyanın başka bir yerine gitmeyi seçseydim, onlar da kendilerini oraya taşınırken bulurlardı. Ve ben bunu hiç umursamadım. Acı çektiğimi görmek zor olsa da, incindiğimde bu beni kurtaran bir lütuftu.

"Oğlum," diye fısıldıyor, duruşumu neredeyse aynen taklit etmeden önce eliyle benimkini okşuyor. Kasıtlı olarak değil, aynı malzemelerden yapıldığımız için. Gençliğinin bir kopyası gibi - gördüğü şey bu mu?

Oğlum. Benim oğlum. Benim oğlum.

Tekrar çalışıyor, bir plağın üzerindeki o kalıcı çizik gibi, hafızamda anında baş ağrısı yapan bir aksaklık. Sadie'nin şarkılarını kafamda çalmaya çalışıyorum, Oasis şarkısını tekrar tekrar döngüye sokuyorum.

Yine de lanet olası kelimeleri çıkaramıyorum. "Ben iyi değilim," diye dudaklarımdan dökülüyor.

"*Vchistuyu*," diye fısıldıyor, yüzünde hüzünlü bir gülümseme beliriyor. Kısmi ve sınırlı Rusçamda tanımadığım bir kelime bu.

"Bunu bilmiyorum." Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor.

"Sonunda." Gülümsüyor ama sulu bir gülümseme. O ve annem arasında, bu evdeki duygu yoğunluğu her zaman misafirperver olmuştur. Sonra

vuruldu, boğucuydu. Şimdi... şimdi tekrar *evim* gibi hissetmeye başladım. "Sonunda demek Rhys. Şimdi bana neler olduğunu anlatacaksın. Seni inciten ne?"

Ona bakarken kaşlarım çatılıyor. "Nasıl yaptın-"

"Annen olmadığımı biliyorum." İtirazlarımı susturmak için elini kaldırıyor. "Ama onunla birlikte hayatımdaki en önemli şey sensin. Senin acını dindirmek için kendi kanımı bile akıtabilirim. Şimdi söyle bana."

Ben de öyle yapıyorum. Sırasız çalışıyorum, çünkü söylemesi en zor olanın ne olduğunu biliyorum.

Ona geceleri yaşadığım panik atakları, annemin beni defalarca sarsarak uyandırmak zorunda kaldığı gece terörlerini anlatıyorum. Bana reçete edilen uyku haplarına nasıl başladığımı, hafızamı nasıl kaybettirdiğini ya da bir an mutfakta öğle yemeği hazırlarken birdenbire neredeyse limana doğru sürmeye başladığımı anlattım - bu beni onları almayı bırakıp sadece kabuslarla başa çıkmaya yetecek kadar korkuttu.

Hala bende olup olmadığını sorduğunda dürüst oldum. Hâlâ var.

Ona ilk başladığımda buzda geçirdiğim panik atakları anlatıyorum ve yüzünde detaylardan dolayı perişan bir ifade beliriyor. Ondan yardım istemediğim için böyle olduğunu biliyorum; acı çektiğimi, korktuğumu ve yalnız olduğumu biliyor ama yalnız değildim. Ben de ona Sadie'den, müziğinden ve onunla ilgili bana huzur veren diğer her şeyden bahsediyorum.

Bunun üzerine gülümsüyor, sessiz kalıp her şeyi anlatmama izin verirken gözleri ıslanıyor.

Sonra da ona bunu neden ilk kez duyduğunu anlattım.

"Hastanedeyken," diye başlıyorum, meşenin üzerine yayılmış ellerime bakarak. "Gerçekten hiçbir şey göremiyordum ya da hatırlayabildiğim pek bir şey yoktu. Ama seni duyabiliyordum, oradaki herkesten çok seni duyuyordum."

Hâlâ metalle karışık o sert antiseptik kokusunu alabiliyordum, ellerim görmeyen gözlerimi sıvazlamaya ve ovmaya çalışırken bir hemşire onları tutmak zorunda kaldı. Annem ağlıyordu; bunu belli belirsiz anlayabiliyordum çünkü en yüksek ses babamın hıçkırık çığlıklarıydı.

Oğlum! Oğlum, ona yardım et. Lütfen yardım edin.

Ve sonra, *onsuz yaşayamam. Oğlum değil, bana bunu yapamaz.*

Büyük ve incitici bir şey değildi ve bunu anlamak için iki seanstan fazla terapi gerekecekti ama çığlıkları beni rahatsız ediyordu. Ben asla

Babamı daha önce üzgün ya da korkmuş görmüştüm. Ve korkunun en üst noktasında olduğumda, babamın sakin, istikrarlı varlığı orada değildi; sadece panik vardı.

Bu yüzden her şeyi kendime saklıyorum. Çünkü babamı seviyorum ve onu bir daha asla böyle duymak istemiyorum.

Cesaretimi toplayıp ona bakmadan önce tüm bunları ona anlatıyorum. Yüzünden yaşlar süzülürken gözleri tıpkı benimkiler gibi parlıyor.

Ve sonra hareket ediyor, ben gözümü kırpmadan kollarını bana doluyor, beni koltuğuma hapsediyor.

"Oğlum," diye fısıldıyor saçlarıma ve bu sefer korku ya da panikle omurgama hücum etmiyor. Sadece sıcaklık. "Çok üzgünüm Rhys. *Prosti menya, pozhaluysta.*" *Affet beni, lütfen.*

"Sen hiçbir şey yapmadın."

"Yaptım," diyor, beni bir şekilde daha sıkı tutuyor, bırakmadan ve koltuğuna geri yerleşmeden önce. Boğazımdaki yumru hala orada, yutkunmak için yeterince zor, bu yüzden umutsuzca istediğim kahveye uzanmıyorum. "Orada olmalıydım, neye ihtiyacın olduğunu görmek için geri çekilmeliydim. Ama seni o halde görmek, buzun üzerindeki kan, vücudunun kendini bırakma şekli."

Elimle onu durduruyorum ve o da başını sallıyor.

"Bunu düşünmek hâlâ çok zor. Başımı döndürüyor."

"Hatırlayamadığın için mi?"

Başımı salladım.

"Teşekkür ederim Rhys. Bana her şeyi anlattığın ve içeri girmeme izin verdiğin için." Boğazını temizliyor ve bakışlarımla buluşmadan önce yanaklarındaki yaşları siliyor. "Beni iyi dinle. Yarın patenlerini çöpe atsan da umurumda değil, mutlu olduğun sürece hayatının geri kalanında ne yapmayı seçtiğin de umurumda değil." Kıkırdıyor ve sandalyeye geri yaslanıyor.

"Eğer yıllar önce eline bir basketbol topu alsaydın, hayatımın sonuna kadar o büyük köpük parmaklardan biriyle saha kenarında olurdum. Eğer eline boya fırçası alırsan, duvarlarımızdaki her parçayı satın alırım. O koca beynini mühendislik ya da hukuk için kullanırsan, seni son nefesime kadar desteklediğimi göstermek için elimden geleni yaparım."

"Hokey oynamak istiyorum. İstiyorum," diye ısrar ediyorum, çünkü bunu hâlâ istediğimi biliyorum - sadece panik ve acının altında gömülü.

"Yine de. Bu"-geniş bir hareketle-"sahip olduğumuz **b u** hayat, *hiçbir* şey değil

Sen güvende ve mutlu olmadan. Tek istediğim bu. Seni seviyorum oğlum."

Gözlerimin kenarlarında yaşlar oluşuyor ve onları tutmaya çalışıyorum.
"Seni seviyorum."

Yeni bir şey kemiklerime yerleşirken uzun bir sessizlik oluyor.
Uyuşukluk hala orada, ama bunaltıcı değil. Sadece *orada*.

"Bugün buz pateni pistine gidelim," diye teklif ediyor, tam da annem pantolon ve güzel bir gömlek giymiş olarak merdivenlerden inerken. Sanki kas hafızası gibi anında anneme gidiyor ve acaba benim Sadie'ye duyduğum gibi o da anneme karşı her şeyi tüketen bir tutku mu hissediyor diye merak ediyorum.

Başımı salladım. "Bugün yapacak işlerin var, benim de var. Ama bu hafta?"

Gülümsüyor ve başını sallıyor. Ben de aynısını yapıyorum.

Gerçekten evimdeymişim gibi hissediyorum.

YİRMİ SEKİZ

RHYS

Sadie'siz, ayık ya da değil, bir hafta geçti ve bu benim oyunumu etkilemeye başladı. Geçen hafta sonu evimizde ve deplasmanda oynadık ve önümüzdeki hafta sonu da iki deplasman maımız var. şu ana kadar geçen yılki yerimizdeyiz - Boston College, Michigan ve Harvard'ın en iyi rakipler olduğu zirveye yakın bir yerde.

Odaklanmam iyi, ama harika değil - kendimi oyalanırken ve onu bir an bile görebilmek umuduyla piste her gün daha erken gelirken bulduğum için biraz bozuldu.

Beni sakinleştirmesini özlüyorum,
elbette. Ama onu özlüyorum.

İnatçı ağzı bana yüksek sesle böyle demesine izin vermese de Sadie benim her şeyden önce arkadaşımıdı. O iki aylık sabah patenleri şimdi buz üstünde ve dışında en sevdiğim anılarımdan bazıları. Daha fazlasını istiyorum.

Ama yine de ulaşılamıyor.

şimdilik, onu bekliyorum ve kendimi ona layık hale getiriyorum.

Onu.

Bir haftalık terapi yeterli değil ama bu bir başlangıç. Sadie benim koltuk değneğim olamaz.

Eğer *benim* olmasını istiyorsam. Bunu bir daha asla ona yüklemeyeceğim.

Kütüphane, dışarıdaki sıcaklığa uygun olarak biraz serin. Kampüs içindeki eski binaların çoğunda olduğu gibi, genellikle ya dondurucu soğuktur ya da kaynar.

Takım için gerekli olduğu üzere derslerime çalıştım, ancak daha da ileri giderek kaptanlık görevlerimi de yerine getirdim - ki bu da hepimizin profesör bilgilerini, yararlı ipuçlarını veya ortak sınav sorularını paylaşabilmemiz için takım çalışma günlerine ev sahipliği yapmayı içeriyor. Onların yanında olmak ve gülümsüyormuş gibi yapmak hâlâ zor

ama içimde hâlâ iyileşmemiş bir yara var. Bir gecede de geçmeyecek.

Bunu kendime çok hatırlatmam gerekiyor.

İşin iyi tarafı, Toren Kane'in takımla ilgili herhangi bir şey için genellikle ortalıkta görünmemesi, bu da buzda geçirdiğimiz zamanın sürekli hatırlatılmasının beni takip etmediği anlamına geliyor.

Birinci katın arka tarafında, diğerlerinden biraz daha gürültülü olan masaya ulaşmadan gözüme başka bir şey çarpıyor.

Aradığım küçük artistik patinajcı, dar bir kot pantolon ve yine büyük bir tişört giymiş, iri yarı artistik patinajcı Luc'un altında yarı büzülmüş. Omurgamı rahatsız edici bir kıskançlıkla diken diken eden, pek de alışık olmadığım bir şey.

"Bekle Sadie," diye sesleniyorum, yan masadaki kütüphaneciden sert bir bakış alıyorum. Sessiz katta olmadığımızı düşünerek ona omuz silkiyorum.

İkisi de beni görmezden geliyor, hayal kırıklığıyla fark ediyorum ve ön kapılara doğru aceleci hareketlerini durdurmuyorlar, ama yine de takip ediyorum.

Kütüphaneden çıkıp küçük otoparka girerken biraz daha yüksek sesle bağırmaya başlıyorum.

Sadie dönüyor, kulağı telefonunda ve geniş gri gözlerinde panik dolu bir bakışla beni süzüyor ve nedense varlığım onu daha da üzüyor gibi görünüyor. Bağırsaklarına bir tekme yemiş gibi hissediyor. Dönerek uzaklaşıyor, birini arayıp tekrar aramaya devam ederken küçük bir düzen içinde yürüyor.

Luc iç geçiriyor ve sanki arkadaşmışız gibi bana doğru başını sallıyor.

Sadie'yle yatmadığı sürece sorun yok, o zaman da kışına tekmeyi basmak isterdim.

Benim boyumda ve yapımda, yanımda durmak için yürüyor - baştan aşağı bir atlet, bu adamla daha önce hiç konuşmamış olmama rağmen bir şekilde beni daha da çileden çıkarıyor.

Bir elini simsiyah saçlarının arasından geçirerek başını bana doğru eğiyor, ben ise gözlerimi önümüzde volta atan kızgın patenciden ayırmayı reddediyor, bir şeyler yapabilmeyi diliyorum.

"Rhys, evet?"

Freddy'nin sesi kulaklarımda çınlarken çenemi biraz sıkarak başımı sallıyorum. *Paten partnerleriyle kalmakta ve onlarla yatmamakta sorun yaşıyor. Sanırım Sadie ile eskiden bir şeyler yaşıyorlardı.*

"Luc." Tekrar Sadie'ye bakıyor. İçimden gözlerini oymak için bir sahiplenme dürtüsü daha geçiyor ama akıl sağlığımı korumayı başarıyorum. "Bu çok saçma. Antrenmanı kaçırmaktan bu kadar korkmamalı."

Konuşmaya başlar ama durur.

"Sorun nedir?" Birden davetsiz misafir gibi hissederek ve her saniyesinden nefret ederek soruyorum. Yutkunmak zor; ona uzanmamak daha zor.

Luc ona yaklaşırken, "Sakin ol Sadie, sadece lanet antrenmanı kaır," diyor ve ben biraz midemin bulandığını hissediyorum. "Yapamaz-"

Tenimi sızlatan şüpheyi yutkunararak tekrar öne çıkıyorum ve elimi sırt çantamın askısına sıkıştırıyorum. "Yardım edebilir miyim?"

"Biliyorum," diye sözünü kesiyorum, omzum Luc'ü küçük baloncuğumuzun dışına hafifçe itene kadar yaklaşıyorum. Bakışlarımın altında yumuşamaya başlıyor, ona dokunmaya cesaret ediyorum, uzanıp elini tutuyorum, avucunun derisine daireler çiziyorum. "Sadece sana nasıl yardım edebileceğimi söyle Gray. Kahretsin, seni paniklemek üzereymiş gibi görmekten nefret ediyorum."

"Anlat bana."

"Kardeşlerim okuldan eve döndüler ve komşum genellikle onlara bakıyor." Bana her şeyi fısıldarken başımı sallıyorum, çenesindeki nazik kavrayışımı asla bırakmıyorum. "Aurora da evde olmalıydı ama telefonuna cevap vermiyor ve antrenmanımı kaçıramam-"

"Kardeşlerini getirmemi ister misin?" Başımı salladım. "Ve onları nereye götüreyim?"

"Sorun değil." Geri çekiliyor, teklif edilen yardımı hemen savunmaya geçiyor. "Hayır, ben sadece-"

"Sadie," diyorum ses tonumu biraz daha sertleştirerek. "Evinin nerede olduğunu biliyorum, hatırlıyorum. Onları nereye götürmem gerekiyor?"

Gözleri yaşlarla doluyor ama bana başını sallarken birini bile serbest bırakmıyor. "Tamam, olur. Sadece... Onları yatakhaneye getirebilir misin? Rora muhtemelen ders arasında uyuyordur. Evet. Sana numarasını vereyim, onları yurdun önünden alabilir."

Başımı sallıyorum ve Aurora'nın numarasını girmesi için telefonumu almasına izin veriyorum. "Şimdi, sadece git-"

Luc çantasını yerden alıp onu beklerken bile tereddüt ediyor. "Rhys-"

"Biliyorum..." Söylemek istediğim her kelimeyi yutuyorum ve ona maskeli gülümsemelerimden birini sunuyorum. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Arkadaş olamayacağımız anlamına gelmez. Tamam mı Gray?"

Dudağını sertçe ısıyor, gözleri formumu taramayı bırakmayı reddederken bile başını sallıyor. "Tamam, Rhys."

Bana *ateşli* dememesinin neden bu kadar acı verdiğini açıklayamıyorum.

Luc'un uzattığı elden çantasını kapıyor ve onu bekleme zahmetine girmeden topuklarının üzerinde dönüyor. Kulak misafiri olmadığı zaman Luc bana dönüyor ve elini omzuma vuruyor.

"Koç Kelley ile tanıştınız mı bilmiyorum."

Başımı salladım. "Sadece kısa bir süre."

"Şey," diye bir nefes daha çekti, gözlerini kapadı ve sanki yapmak istediğı son şey buymuş gibi başını salladı. "Eğer ona karşı bir şeyler hissediyorsan -gerçek duygular- ki bence hissettiğın çok açık, o zaman ona dikkat etmelisin."

Onu itip kakma ve hırlama dürtüsüne karşı *koyuyorum*, sesinin tonuna, gözlerindeki yenilmiş bakışa dikkat ederek *ona göz kulak oluyorum*.

"Şu aşırı gergin koçu hakkında sizi dinleyebilir."

Kaşlarım çatılıyor ve sağ omzumdaki sırt çantamı ayarlayıp diğer kayışı takıyorum. "Bunun normal olduğunu, herkese karşı böyle davrandığını söyledi."

Öfkeyle başını sallar. "Kelley normal değil. Ve eğer o lanet olası *verde* neler döndüğünü *bilmiyorsan*-"

"Laroux!" Sadie ayağını yere vurarak bağılıyor. "Eğer beni geç bırakırsan, taşaklarını keser ve arabama asarım."

Onu izlerken ağzımı bir gülümseme kaplıyor ve Luc sözlerini bitirmeye zahmet etmeden onun peşinden koşmaya başlıyor.

Sadie'ninkiyle aynı, ama biraz daha aydınlık bir evin ön merdivenlerinde Liam ve Oliver sırt çantalarını takmış, tek başlarına oturuyorlar.

Ve yan tarafta, kendi bahçelerinde, yüzüstü yatan bir adam var.

Cesedin çocuklara bu kadar yakın olması beni o kadar korkutuyor ki onlara doğru koşmadan önce arabayı zar zor park ediyorum. Liam beni görünce uluyor, ayağa kalkıp Oliver'ın omuzlarını tokatlarken yüzünü şaşkın bir gülümseme kaplıyor.

"Hey, dostlar," diye sesleniyorum, yürüyüşümü yavaşlatıp gülümsüyorum, sanki bu onları sadece birkaç metre ötedeki yabancıya karşı *tehlike* çılgınlıkları atan düşüncelerimden uzaklaştırabilirmiş gibi. "İyi misiniz?"

"Bizim için mi geldin?" Liam soruma cevap vermek yerine soruyor ve midemde bir çukur oluşmaya başlıyor. "Bayan B evde değil, bu yüzden ne yapmamız gerektiğini bilmiyoruz." Küçük omuzlarını silkiyor.

Tekrar evlerine doğru bakıyorum. Adamın etrafı birkaç teneke kutu ve şişenin yanı sıra bir kustumuk birikintisiyle çevrili ama nefes alıyor. Geri çekilip çıkmaz sokağın geri kalanını inceliyorum.

"Evet, öyleyim."

Liam yine uluyor, coşkusunu dizginleyemiyormuş gibi olduğu yerde zıplıyor.

Oliver'a doğru bakarak, "Siz ikiniz bu adamı tanıyor musunuz?" diye soruyorum. Liam dudağını çiğniyor ama tereddütle de olsa başını sallıyor. "O benim babam." *Hay sikeyim*. Sanırım hasta olacağım.

"Sadie çok kızacak," diyor Oliver, sırt çantası bir omzundan kayarak kardeşinin yanında dururken. Bana attığı bakış en iyi ihtimalle temkinli. "İnsanların onu öğrenmesinden nefret eder."

Liam biraz endişeli görünüyor. "Ama Rhys'ten *hoşlanıyor*."

"Aynen öyle." Kardeşi kıkırdıyor, sonra da aynı şüpheli bakışlarla bana bakıyor. "Seni buraya Sadie mi gönderdi?"

Liam'ın anlamadığı açık ama ben anlıyorum. Oliver on iki yaşında ama Sadie'nin bana söylemediğini, bunu benden sakladığını biliyor.

Kafamda uçan düşünceler arasında odaklanmaya çalışıyorum.

"Evet. Ben sadece senin şoförüm."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum." Liam iç geçirdi. "Sizi Rora'ya ben götüreceğim demek."

"Evet!" Liam havaya yumruk atarak bağıyor ve yeşil alanda bira şişelerinden oluşan çarpık bir mozaik içinde sızmış babasına ikinci kez bakmadan arabama doğru koşuyor.

Sanki bu düzenli bir olaymış gibi.

Oliver bekler, yüzünde korku ve isteğin garip bir karışımı, öfke maskesinin ardına gizlenmiştir.

"İstersen The Chick'e uğrayabilirim," diye teklif ettim. "Zamanımız var."

Oliver'ın yüzünde bir gülümseme beliriyor ve Liam arabanın kapı kolunu çekmeye devam ederken, "Bu Ollie'nin en sevdiği!" diye ciyaklıyor.

Onun favorisi olduğunu biliyorum. Sadie'ye haftalar önce, arabasının yolcu koltuğunda, kalçalarımına sarılmış bir şekilde seviştikten sonra sormuştum. The Chick'e yaptığım bir geziden kalma bir torba daha çöp gördüm ve bağımlılığı konusunda onunla dalga geçtim, o da bunun Oliver'ın bağımlılığı olduğunu açıkladı. O zamanlar bunu bir kolaylıkmiş gibi anlatmıştı.

Artık daha iyi biliyorum.

"Hadi gidelim." Omzumun üzerinden başımı salladım. "Biraz yiyecek al, ben de müziği kontrol etmene izin vereyim."

Ve tıpkı kız kardeşi gibi Oliver da neşeleniyor. Kalbim göğsümde sıkışıyor ama kendimi tutuyorum ve yol boyunca ABBA şarkıları söylemelerine izin veriyorum, sanki Luc'un sözlerinin evlerinin görüntüsüyle karışmasının yarattığı endişeyi silecekmiş gibi mutluluklarına tutunmaya çalışıyorum.

YİRMİ DOKUZ

RHYS

Onlar tavuklu sandviç, patates kızartması ve milkshake ile karınlarını doyurduktan sonra, Sadie'nin aylar önce beni götürdüğü yakındaki bir parka park ettiklerinde, telefonumu açıp Aurora'nın numarasını buluyorum ve onu aramadan önce arabadan inip hafifçe yana çekiliyorum.

İki kez çaldıktan sonra hırçın bir ses, "Ne istiyorsun, pislik herif?" diye bağırır.

Duraklıyorum, kesinlikle Aurora'ya ait olmayan öfkeli erkek hırıltısı karşısında neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum. Omurgamdan aşağı rahatsız edici bir şey süzülüyor.

"Bu Aurora'nın numarası değil mi?" Sesim sabit, biraz sakın ama yine de kararlı bir şekilde soruyorum. Ekibimden bazıları buna "Kaptan Rhys" sesi diyebilir.

Uzun bir duraksama oldu, sonra daha hafif bir sesle, "Rhys?"

Gözlerim doldu ve öksürdüm. "Freddy?"

Freddy'nin sesini hiç böyle duymamıştım.

Matt Fredderic geri dönmeden önce arka planda bazı yaygaralar duyuyorum. "Şu anda ders çalışıyoruz." Sesi düşüyor, sanki telefonda daha da uzaklaşmış gibi ve ben sadece sessiz bir şekilde, "Ben Rhys, prenses- Ben halledebilirim."

Birdenbire son sese geri döndü. "Pardon, bekle, Aurora'yı neden arıyorsun?"

Sesi neredeyse hırçın, sanki bana biraz kızmış gibi.

"Neden ben-" Kendime *yeni bir öğretmen bul ve o kızı rahat bırak* ile biten *bir* tirat atmak isterken kendimi engelliyorum. Ama bunun yerine elimi yüzümde gezdirip iç geçiriyorum. "Sadie kardeşlerini yurttaki Aurora'ya götürmemi istiyor."

Bir hışırtı daha ve Aurora devralırken Freddy'nin arka planda şikayet ettiğini duyabiliyorum.

"Selam," diye başlıyor, sesi hafif ve havalı. "Kusura bakmayın, spam aramalarla ilgili bir sorun yaşıyorum. Birkaç saat sonra dönebilirim. Hay aksi."

"Sorun değil, Rora." Gülümseyip arabama dönüyorum ve çocukların son arkadaşlarını da Liam'ın ağzına çikolata bulaşmış halde shake'lere batırdıklarını görüyorum. Sakin görünüyorlar; Oliver bile bir nebze olsun rahatlamış. "İsterseniz onları daha sonraya kadar yanımda tutabilirim. Sadece hazır olduğunuzda bana haber verin, tamam mı? İstedğin kadar kalabilirsin."

Telefona sesli bir gülümsemeyle iç geçiriyor. "Teşekkürler, Rhys." "Sorun değil."

Annemlerin evinin önüne geldiğimde, Oliver'ın her nasılsa boş olmayan milkshake'inde neredeyse boğulduğunu, Liam'ın ise sesli bir şekilde ciyakladığını duyuyorum.

"Bir kalede mi yaşıyorsun?" Liam tamamen yenilenmiş olan koloniye gözlerini kırıştırarak soruyor.

Ön taraf orijinal tarzını koruyor, ancak arka taraf üzerine eklenmiş ve ilk sahibinden daha fazla uzanıyor. Griye boyanmış, ancak çok sayıda kafes ve ağaçtan hayat fışkırıyor, buradan bile görülebilen bahçelerden birinde parlak renkli çiçekler yaz yeşilinin tuvalini süslüyor.

Kış ayları boyunca acı verici olsa da, annemin ilkbahar ve yaz aylarındaki yeşil parmağı, şimdi sonbaharın başlangıcında bile parlak bir şekilde ortaya çıkıyor.

Gülümsüyorum. "Hayır, ama ailem biliyor."

Lafı açılmışken, arabamın yaklaştığını duyan annemin bahçeden çıktığını görüyorum. Yükseltilmiş terastan indiğinde yüzü mutlu bir şaşkınlık içindeydi, uzun yeşil bahçe botları ve tulumları bana bir projenin ortasında olduğunu işaret ediyordu.

Camlarım çok renkli ve ona bir uyarı vermek istiyorum, bu yüzden arabayı boşa alıyorum ve çocuklara dışarı çıkmadan önce hemen döneceğimi söylüyorum.

Önce bana sarıldı, ben de fısıldamadan önce yanağından hafifçe öptüm, "Yardıma ihtiyacım var."

"Sorun ne, Rhys?"

Arabaya doğru başımı sallarken sesim titriyor. "Sadie'nin kardeşleri benimle birlikte burada. Yardıma ihtiyacı vardı-"

"Yemek yediler mi?" diye sözümü kesti, tam da beklediğim gibi onlar için endişeleniyordu. "Rhys, sakın ol."

Neden bu kadar üzgünüm?

Çünkü Sadie yalnızdı, onlara bakıyordu ve sen de onun sana bakmasını sağladın. Bencilce.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet. Evet, tamam." Tekrar yutkunuyorum, bir elimi karışık saçlarımın arasından geçiriyorum. "Ve evet, onları yemek için aldım. Sadie onları eve bırakmamı istedi ama bilemiyorum. Karışık bir durum. Ve onlar çocuk, bu yüzden bazı oyuncular oradadır diye onları Hokey Evi'ne götürmek istemedim, ya yabancıları sevmezlerse?"

Annem yine gülümsüyor ve yanağımı okşuyor. "Onları arabandan çıkar ve kurabiye yemek için içeri getirelim, tamam mı?"

"Tamam."

Ben arabaya dönüp kapılarını açarken o geride duruyor. İkisi de tereddüt ediyor, Liam merakla anneme bakıyor ve onu pencereden görebilmek için koltuğun üzerinden uzanıyor.

"Kim o? Gerçekten çok güzel."

Kemerini çözerken gülümsüyorum. Muhtemelen bir araba koltuğunda olmalıydı, ama şu anda elimde olan bir şey değil. Amazon'dan bir tane sipariş etmek için telefonumu çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum. "Bu benim annem."

"İyi biri mi?"

"Evet," diyorum nazikçe, soru karşısında boğazımda oluşan yumruyla mücadele ederek. "O çok iyi biri. Sizinle tanışmayı çok ister."

Liam başını sallıyor ama gözleri onu hiç bırakmıyor.

Oliver kendini dışarı atıyor ve kapıyı kapatıyor, arabanın yanında durup Liam'ı çıkarmamı bekliyor.

Onu dışarı çekerken Liam sessizce, "Bu çok hoş," diye mırıldanıyor. "Neymiş dostum?"

Başını boynuma yasladı. "Bir annen olduğunu. Hem de güzel bir tane."

Bir saniyeliğine gözlerimi kapatmak zorundayım. *Siktir, siktir, siktir.*

"Evet dostum, çok minnettarım." Şimdi öyleyim ve hep öyle olacağım, çünkü bu çocuk ruhumu incitiyor.

Birden onu yere bırakmak istemediğim için taşımaya karar verdim. Yine de kollarını boynuma doluyor, başını hafifçe eğmiş utanıyor gibi görünüyor - cesur ufaklığın herhangi bir şeyden utandığını ilk kez görüyorum.

Hâlâ gülümseyen anneme yaklaşıırken Oliver bir adım geriden yürüyor.

"Merhaba," diyor, dikkati önce Oliver'ın üzerinde. "Ben Anna, Rhys'in annesi. Senin adın ne?"

"Oliver. Sadie'nin kardeşiyim."

Annem başını sallıyor, hâlâ ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Senin hakkında çok şey duydum. Kocam senin *gerçekten* çok iyi bir hokey oyuncusu olduğunu söylüyor."

Annemin ilgisi karşısında kızarıyor, bir elini ensesinde gezdiriyor ve başını sallıyor. Annem ona uzanmıyor ama sanki uzanmak istiyormuş gibi elini kaldırarak tereddüt ettiğini görüyorum. Belki o da benim gördüğümü görüyordur; Bennett'e benziyor, gergin ve boşluk istiyor - en azından fiziksel olarak.

"Peki sen kimsin aşkım?" Sesini daha da yumuşatıyor ve küçük parmakları gömleğimin eteğiyle oynarken başını boynuma doğru eğmiş olan Liam'a bakmak için adım atıyor.

Konuşmuyor, sadece gözlerini kaçırmak istemiyormuş gibi ona bakmaya devam ediyor.

"Tanrım." Oliver iç çekerek gözlerini devirirken yanakları kardeşinin tereddütlerinden biraz utanmış gibi kızarıyor. "Ona söyleyebilirsin."

"Liam," diye mırıldanıyor sonunda, çenemin altından zar zor sıyrılıyor. Ama ona bakarsam, gözlerinde daha önce gördüğüm yıldızları göreceğimi biliyorum, sanki Liam onun her dileğini yerine getirmeye gelmiş sihirli bir peri gibi.

"Liam." Adının tadını çıkarıyor. "Çok tatlısın. Şimdi içeri girelim ve biraz kurabiye yiyelim, olur mu? Henüz yapmadım ama istersen yardım edebilirsin."

"Gerçekten mi?" Gözleri kocaman oldu. "Çikolata parçacıklı mı?" Kollarımdan atlıyor, ben onu bırakana kadar kıvranıyor.

Liam onun uzattığı eli tutar, ancak Oliver'ın başını sallayıp sallamadığını omzunun üzerinden kontrol ettikten sonra.

Annem ve Liam öne çıkarken Oliver geride, hemen arkamda duruyor. Annem bahçeden geçip eve doğru uzun bir yol alırken ben de yavaş adımlarla ilerleyerek çocuğu bekliyorum.

Telefonum cebimde titriyor ve kontrol ettiğimde Rora'dan bir mesaj görüyorum - birkaç çılgın ama mutlu görünen emojiinin ardından Sadie'nin

dinlendiğinden emin olacağına dair büyük harflerle yazılmış bir mesaj.

Burada olmak için çaba göstermelisin, diye azarlamıştım onu, konuştuğumuz ilk gün. Sözlerimin hatırası adımlarımda tökezlememe neden oluyor. Oliver bir an bana baktı ve suçluluk duygusu daha da ağır bastı.

Bencil, kendini beğenmiş pislik.

Sadie'nin tüm varlığı onu susturduğunda beni yalnız bırakan o sesi şimdi yeniden hissedebiliyorum. Buza çarptığım günden beri tenimde yaşayan o karanlık şeyi. Yüzümün ve vücudumun her yerinde gazlı bezle uyandığım, hâlâ nefes almakta zorlandığım ve öfkeli hissettiğim gün.

Öfke sadece boşluk olana kadar azaldı ve sonra öfkeyi özledim.

Şimdi, geriye sadece kendinden nefret etmek kaldı.

Ama bunun için gerekli araçları öğreniyorum. Sadie Gray'i idare etmek söz konusu olduğunda daha iyi araçlara ihtiyacım olabileceğini de öğreniyorum.

"Baban normalde böyle midir?"

Oliver bir an geriliyor ama başını sallarken gözlerimi kaçırıyor. "Annen mi?"

Boğazımdaki düğümün etrafında konuşmak zor, ama onu temizlemeye çalışıyorum, bu kara mayını konuşması boyunca aklımı korumaya çalışıyorum.

"Sadie ve benim bir annemiz var, ama o..." Omuz silkiyor. "Bizi istemedi.

O gidince biz de babamla kaldık."

Kapıya kadar birkaç adım daha yürüyoruz. Açık kapının hemen dışında duruyor, kurabiye hamuru ve şeker kokusu yavaş yavaş havaya nüfuz etmeye başlıyor ve yüzünde korkuyla karışık bir endişe ifadesi var.

Ama ben sabırlıyım. Sadie'ye karşı nasıl sabırlı oluyorsam ona karşı da öyle olacağım. "Burada uzun süre kalacak mıyız?"

"Ne kadar istersen," iki kere düşünmeme fırsat kalmadan ağzımdan dökülüyor.

Oliver yine de başını sallayarak kabul eder. "Rora'ya söylemelisin. Belki hanım evladının biraz uyumasını sağlayabilir-o hiç uyumaz."

"Baban yüzünden mi?"

Duruşu savunmaya geçip gözleri keskinleştğinde mayınlardan birine adım atmıştım.

"Bize çok iyi bakıyor," diyerek omzunun üzerinden geri çekiliyor, sanki bunu söylerken bana tam olarak bakamıyormuş gibi. Savunmaya geçmiş gibi ama korkuyor da. "Sadie bana ve Liam'a bakıyor; ben de yardım ediyorum. Hiçbir şeye ihtiyacımız yok."

Hiç duraksamadan eve giriyor ve şimdilik ondan alacağım tek şeyin bu

olduğunu biliyorum. Bana henüz güvenmiyor, gerçekten. Ama ben

Bu Liam'ın annesinin başka biri olduğu anlamına mı geliyor? Onların hayatında mı?

Yoksa Sadie yalnız mı?

Oliver ne yapacağını bilemez bir halde mutfakta oyalanırken, Liam her saniyesini anneme bakarak, onun her hareketini izleyerek ve her komutunu yerine getirerek geçiriyor.

Sonunda onu bar taburelerinden birine oturttum. Parmaklarını gergin bir şekilde mermere vuruyor; sessiz, neredeyse dalgın bir şekilde küçük kardeşine göz kulak oluyor. Annem ve Liam nihayet kurabiyeleri fırına koyarken ikisi de çoğunlukla sessiz.

Babam odaya girdiğinde daha da sessizleşiyorlar.

Her zamanki gibi yüksek sesle, bilmediğim ama bu şekilde o kadar çok duyduğum bir Rus şarkısını söylüyor ki kendimi sık sık sınıfta mırıldanırken buluyorum.

Çocukları gördüğünde durmuyor, sadece annemi öpmek ve Liam'ın başını okşayarak selamlamak için duraklıyor. Brown çocuklarının en küçüğü için gereken tek şey bu.

Oliver daha temkinli, babamın rutinini sessizce gözlemliyor. Sonunda kilerden bir paket cips ve buzdolabından bir sos alıp tezgâha oturuyor ve tüm ürünleri üçümüzün arasına yerleştiriyor.

Oliver önce yemeğe, sonra bana bakıyor ve babama sessizce onlara zaten yemek verdiğimi söyleyip tekrar teşekkür ediyor.

"Sen büyüyen bir çocuksun Oliver. Rhys senin yaşındayken bir oturuşta tüm kileri temizlerdi."

Tereddütü artıyor ama babamın sözleriyle yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor.

"Emin misin?"

Babam biraz hüzünlü bir şekilde gülümsüyor ve omzunu düşürüyor, böylece sözleri sadece benim anlayabileceğim kadar sessiz oluyor.

"Hayatınızı çok az şey için çok çalışarak geçirdiğinizde bazı şeyleri kabullenmenin ne kadar zor olabileceğini biliyorum. Para biriktirmek ve biraz aç kalmak."

Göğsüm sıkışıyor ve Oliver'ın, muhtemelen kendi kafasında idolleştiği ünlü adamın bir zamanlar soğuk Rus kışlarında hayatta kalmaya çalışan aç bir çocuk olduğunu anlamaya çalıştığını görüyorum.

"Evet." Oliver hafifçe yutkunuyor ama dikkatle dinlemeye devam ediyor. "Ama sorun değil. Hepsini yemeni istiyorum. Aslında" -kabı açar

"Önce senin denemeni istiyorum, eğer beğenmezsen

deneyebileceğiniz daha bir sürü şey var."

Oliver hafifçe yumuşuyor, öyle ki babam sırtını sıvazlamayı başarıyor ve o da hafifçe yumuşuyor.

"Tamam."

OTUZ

SADIE

Çok yoruldum.

Gözlerimden yaşlar süzüldüğüne eminim ama cildim o kadar nemli ki farkı anlayabileceğimi sanmıyorum.

"Tekrar."

Sesi gür değil, sakın. Biraz fazla yaklaşırsam bıçağımla onu kesmek için ne kadar baskı yapmam gerektiğini merak ediyorum.

"Yapmak
zorundayım-"

"Ben
sormadım."

Dudaklarım çılgılık atacakmışım gibi aralanıyor ve yüzümde okuduğu şey onu parıltatıyor, ellerini çırparken neredeyse başı dönüyor.

Müziğimi başlatıyor, enstrümanın ağır ritmi göğsümde, boğazımda yabanileşiyor. Kelley pozisyonumu bulmam için bana bir saniye bile vermiyor, bunu umursamıyor. Benden tek istediği güç.

Ve her zaman olduğu gibi işe yarıyor. Her atlayışımı bütün gece yaptığımdan daha iyi yapıyorum, her duruşum güçlü, hatta heyecan verici. Kendimi elektrikli hissediyorum, o kadar ki bittikten sonra ona doğru ilerlerken yüzümde parlak bir gülümseme var.

"İyi hissettiriyor, değil mi?"

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum çünkü gerçekten de iyi hissettiriyor, harika hissettiriyor. Kelley'nin övgüleri de üstüne tuz biber ekliyor. Suyumu almaya gidiyorum ama bir eliyle kolumu tutarak beni durduruyor ve sonra çenemi kavrayarak gözlerimle buluşuyor.

"Çok güzelsin, tamam mı? Çok güçlüsün." Mümkünse gülümsemem daha da büyüyor. Ama sonra ekliyor: "Dikkatin dağılmadığında ne kadar yetenekli olduğunu gör. O aptal çocuğu geçmişte bırak, tamam mı?"

Başımı tuttuğu yerden çekiyorum çünkü Rhys'ten bahsetmesi bile

göğsümde bir özlem şimşeginin çakmasına yetiyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum, muhafızlarımı üzerinde durdukları tahtadan çekerek.

"Kardeşleriniz için teklif ettiğim şeyi daha fazla düşündünüz mü?"

Evet ve cevabım her zaman hayır olacaktır.

"Düşünüyorum," diye yalan söyledim.

Koç Kelley'e avukatla yaptığım görüşmelerden ya da Liam'ın öz annesiyle tesadüfen karşılaşp ona ebeveynlik haklarından vazgeçmesi için şantaj yaptığımdan bahsetmedim. Gerçi ikna etmek çok da zor olmazdı. "Henüz bir karar vermedim."

Onlara uygun şekilde bakabilecek bir aileye gitmelerini sağlamama yardımcı olacak bir avukat tanıdığını söylüyor.

Hiç fark etmez. Koç Kelley'e başarılı olması için her şeyimi vereceğim. Ama kardeşlerimden vazgeçmeyeceğim.

"Sadece seni düşündüğümü biliyorsun, dehşetim." On iki yaşımdan beri bana böyle sesleniyor, muhtemelen o zamanlar yaşıtım olan diğer tüm kızları korkuttuğum için. "Kalbimde senin için en iyisi var." Yürürken omzuma dokunuyor ve beni arenada yalnız bırakıyor.

Uzun bir süre bankta oturuyorum, bana bıraktığı ani düşüncelerle kendimi bunaltmamaya çalışıyorum. Ama telefonumu soyunma odasında bıraktığımı fark ettiğimde - ki bu da kardeşlerimle, Bayan B'yle ya da Aurora'yla iletişim kuramadığım anlamına geliyor - ayağa fırlıyorum ve adım atarken sol korumamı takıyorum.

Tribünlerde, tünelin hemen üzerinde, hâlâ sessizce oturan bir figür var. Arenanın sönük ışığında gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"Buraya giremezsiniz, burası kapalı bir muayenehane," diye homurdanıyorum, duyulacak kadar yüksek bir sesle.

Dumanlı bir kıkırdama boş odada yankılanıyor.

"Nedenini görebiliyorum," diyor bilinçaltımın *TEHLİKE* diye bağırmasına neden olan bir sesle.

"Sen de kimsin be?" Isırıyorum, vahşi bir hayvan gibi yükseldiğimi hissediyorum.

Hala oldukça yüksekte duran en alt korkuluktan atlıyor ve bir orman kedisi gibi yere iniyor. Doğruluyor, siyah eşofman altı ve siyah Dri-Fit'iyle üzerimde yükseliyor, şeytanla karşılaşmak gibi görünüyor.

Özellikle de gözleri; parlak altın rengi, karanlıkta bile neredeyse ruhani. Ağzı yarı yukarı eğik, çarpık bir sırtış, sanki çılgın bir GQ modeli öldürme çılgınlığını yeni bitirmiş gibi görünüyor.

"Kane," diye tedarik ediyor. "Ve sen de Kaptan'ın tüm sırlarını bilen küçük patencisin."

Ne yazık ki çekici, altın sarısı teni ve siyah saçları var, yanlarda biraz daha kısa ve tepede defalarca taranmış gibi görünen dalgalar var. Yüzü keskin açılardan oluşuyor, yanağının ve çenesinin bir tarafında bir yara izi, boynunun derisinde başka bir çentik, dudaklarındaki aşk tanrısının yayını çeken küçük bir yara izi ile vurgulanıyor.

"Lanet olası bir korsan gemisinde miyiz? Şu anda gerçek bir kötü adam gibi davranıyorsun."

Omuz silkiyor ve gözlerini deviriyor, hala sırtıyor, kollarını rahatça kavuşturuyor. "Her zaman öyle değil miyim?" Bir çubuğu yuvarlarken daha çok kendi kendine konuşuyor

keskin, parıldayan dişlerinin arasında bir lolipop, bir sarsıntıyla fark ettim.

Şeytan lolipop emiyor.

Neredeyse gülmek istiyorum ama bu pistte onunla baş başa kaldığım için o kadar endişeliyim ki gülme isteğim kabarmadan bastırmayı başarıyorum.

"Bak, kim olduğunu ya da ne iş yaptığını bilmiyorum ama şu anda uğraşabileceğim kadar sinir bozucu pislik var, tamam mı? Çekil."

"Mükemmel küçük erkek arkadaşın koçunun seni aşırı çalıştırdığını biliyor mu?"

Kükrüyorum, bu yüz ifadesiyle muhtemelen bir Alman Shepard'ına havlayan vahşi bir oyuncak kaniş gibi görünüyor.

"Bir-o benim erkek arkadaşım değil-"

"Bunu biliyor mu?" diye soruyor, lolipodu çıkarıyor, mor olduğu için üzüm aromalı olduğunu varsayıyorum, dilinin üzerinde döndürmeden önce ve gülümserken çubuğu hafifçe ısıtıyor.

"İkincisi, koçum beni fazla çalıştırmıyor. Ben sadece takımın en iyisiyim." Ona parlak bir şekilde sırtıyorum, kaşlarım alaycılığımın dalgalanıyor. "Kıskanıyor musun? Ne? Koçun yıldız pivotuyla meşgul olduğu için seninle uğraşamıyor mu?"

Sırtıyor, gözleri ateş saçıyor. "Bu takımda olduğumu düşünürsek, Koç'un Rhys'i o kadar da umursadığını sanmıyorum."

Şaşkınlığımı belli etmemeye çalışarak bir süre bekliyorum. Bu konuda pek iyi değilim.

Gözleri parlıyor. "Aman Tanrım." Gülüyor ve ben de aynı kötücül çizgi roman kötü adamının kahramanı tuzağa düşürdüğü anı yaşıyorum.

"Bilmiyor musun?"

"Neyi

bilmek?"

"Kim
olduğumu
mu?"

"Gerçekten umurumda değil-"

Bir elini havaya kaldırıyor, gülümsemesi genişliyor ve ben onun kötücül görünümüne bir şekilde katkıda bulunan keskin köpek dişlerini görebiliyorum. "Yapacaksın. Google'da ara onu.

-Ya da daha iyisi, beni Google'da arayın. Toren Kane, daha iyi makalelerim var. Sadece ne bulabileceğine bak."

Beni iterek geçiyor, ev sahibi takımın sırasının benden en uzak ucunun altına uzanıyor ve bir çanta kapıyor. Patenlerini giydiğini fark ediyorum ve kesinlikle onu Google'da *aratmamak* için yola çıkmadan önce şaşkınlık içindeyim ve konuşmadan biraz sarsıldım.

First Aid Kit bangır bangır çalıyor, camlar açık, öyle ki yurt için ayrılmış park yerimin önünde durduğumda yanaklarım rüzgârdan pembeleşmiş ve kızarmış oluyor.

Hızlıyım, aceleciyim ve arabamı park etmeyi neredeyse unutarak dışarı çıkıyorum ve yurtlara doğru ilerliyorum, çıkmakta olan birinin kapısını yakalıyorum.

Üçüncü kattayız ama bekleme süresinden kaçınmak için yine de merdivenleri kullanıyorum.

Aurora ya da Rhys'ten *hiç* mesaj almadım, bu da beni acil bir mesajı kaçırmışım gibi endişelendiriyor. Ama avukatla olan toplantıma zaten çok geç kaldım. Bu yüzden, kesinlikle hızlı bir şekilde buraya gelirken, Rora'ya onlara yemek getirmesi ve geceyi onlarla bizim evde geçirmesi için nasıl yalvaracağımı planladım - aksi takdirde ondan *asla* yapmasını istemeyeceğim bir şey, böylece hala toplantıya yetişmeye çalışabilirim.

Kapımızdan içeri daldığımda Aurora mutfaktaydı ve etrafa yayılan koku ağız sulandırıcıydı.

Son zamanlarda cevapsız bıraktığım mesajlarını ve aramalarını düşününce, bana kesinlikle hak etmediğim parlak bir gülümseme veriyor.

"Hey," diye söylendim, ambalaj kâğıtlarıyla süslü kapımıza yaslanarak.

Çocukların burada geçirdikleri geceler için normal olan gürültü saldırısını bekliyorum.

Ağzında tahta bir kaşık var, sanki yarım yamalak ocağımızdaki tencerede ne varsa tadına bakmayı yeni bitirmiş gibi ve parlak turuncu bir saç tokası

saçlarını yukarıda tutuyor.

"Sorun ne?" diye soruyor, elindeki her şeyi bırakıp bana doğru gelirken kaşığın etrafında mırıldanıyor. "Her şey yolunda."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Nerede... Çocuklar. Burada değiller mi? Ne oluyor be?" Ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, topuzumu çıkarıp yeniden yapıyorum. "Rhys'i aramalıyım, sonra da onunla işim bittikten sonra avukatla görüşmeliyim-"

"Hey. Sorun değil - benim, uh, seminerim gitti ve Rhys onlara yemek getirmeyi teklif etti." Rora gülümsüyor ama gözlerinde bir tereddüt var. "Aslında ben çocukları almaya gideceğim..." Saatine bakar. "Bir saat. İnan bana, Liam çok komik bir şeymiş gibi gülerken Oliver'a muhtemelen eğlenceli hokey hareketleri gösteriyordur."

Derin bir nefes alıp hızla akan düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Çünkü o *haklı*; her düşünceme musallat olan hokeyci çocuğa ne kadar öfkeli olsam da ona güveniyorum. Özellikle de çocuklar konusunda.

Bu ateşle imtihan gibi gelse bile.

"Ve *sana* yemek yaptım. O yüzden ye," diyor ve beni küçük masamıza oturtuyor. "Sonra da uyu. Ben her şeyi halledeceğim, tamam mı? Güven bana."

İçimde bir batma hissi, hafif bir huzursuzluk var. Ama bu dünyada güvendiğim biri varsa o da Rora'dır.

"Tamam."

"Güzel." Gülümsüyor. "Avukatı arayıp yeniden planlayacağım. Şimdi yemeğini ye."

Önüme bir tabak dolusu tavuklu pesto makarna koyarken gülümsüyorum. "Harika kokuyor."

İltifat karşısında ellerini çırpıyor. "Evet, evet-yemek pişirmenin bana göre olmadığını biliyorsun. Ama küçük patenci rock yıldızımı beslemem gerekiyor."

Benimle birlikte yemeğe oturuyor ve her şey hakkında konuşuyoruz. İyi hissettiriyor ve tüm kaseyi bitirirken kendimi rahatlar ve daha da yorulurken buluyorum. Kısa bir süre sonra çocukları almak için ayrılıyor ve ben de odamda, yere büyük bir palet gibi serilmiş karyolalarını kuruyorum.

Eskiden ona bakmak beni mutlu ederdi, çünkü burada benimle birlikte, güvende olacaklarını bilirdim. Şimdi ise beni korkuyla dolduruyor. Bunu yapabilir miyim? Onların velayetini alırsam, burada kalabilir miyim?

Cevabı zaten biliyorum; bu yüzden sonbaharda mezun olmaya çalışmak için bu dönem derslerime aşırı yüklendim. Ama şimdiden akademik gözetimden yeni çıktım, danışmanım ve Koç Kelley ile yaptığım kontrolleri

zar zor atlatıyorum. Basit bir iletişim bölümü için bu çok saçma.

Düşüncelerimin etrafında döndüğümde, ayaklarımın üzerinde ölü gibi duruyorum. Bu yüzden tembel tembel duşa giriyorum ve sonra yatağa dönüyorum, sadece küçük ayakların pıt pıt sesini duyduğumda kısa bir süre uyanıyorum.

Oliver neredeyse anında yere çöküyor ve Liam'a beni uyandırmaması için sessizce yalvarıyor. Ama Liam onun tüm yalvarışlarını duymazdan geliyor ve yatağıma doğru yürüyor. Uyku numarası yaparak gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ve o da alnıma küçük bir öpücük kondurduktan sonra, "Tatlı rüyalar, hanım evladı," diye fısıldıyor.

Bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum. Ama bir şekilde *yapacağımı* biliyorum. Çünkü o iki çocuk bundan çok daha fazlasını hak ediyor.

OTUZ BİR

RHYS

Bugün Perşembe gecesi, bu da genellikle bir takım yemeğinde olduğumuz ya da birkaç partiye katıldığımız anlamına geliyor. Çok çılgın bir şey değil, çünkü yarın seyahat ediyoruz, ama herkesi kontrollü bir ortamda heyecanlandıracak bir şey.

Ancak bu akşam Freddy, Bennett ve ben ekibin çoğunu akşam yemeği, içki ve kaynaşma için evimizde ağırlayacağız.

Holden, Kane'i bile davet etti.

Garip bir şekilde suçlu hissetmeme neden olan tökezlemeli bir telefon görüşmesiyle önce bana danıştı. Taraf tutmaya çalışmıyordu; aslında işini yapıyordu -savunma ortağını tanımaya çalışıyordu.

Kane gelmedi ve Holden'ın yüzündeki hafif hayal kırıklığını, insanların kayıp takım arkadaşı için ayırmalarında ısrar ettiği boş koltuğun yanında otururken görüyorum.

Şimdi yemek bitti ama kirli tabaklar ve dolu karınlarla oturup gülüyor ve konuşuyoruz. Eskisi kadar katılmasam da bu normal geliyor.

Gürültülü ve hızlı bir vuruş gülüşmelerimizi böldü ve Holden bana bakıp geri çekilerek kapıyı açmayı teklif etti. Kara koyunun sonunda ortaya çıkmasını beklediğini biliyorum. Ama sadece birkaç dakika sonra koşarak bana geri dönüyor.

"Kim o?"

"Um." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Artistik patinajcı Sadie mi? Seninle konuşmak istedi."

Herkes onu tanıyor gibi görüldüğü için kısa süreli bir öfke patlaması yaşıyorum - bu da içimdeki mantıksız parçanın onu ve kardeşlerini almak istemesine neden oluyor

ve onları kendime saklayacağım. Yine de başımı sallayıp ayağa kalkıyorum, titreyen ellerimi durdurmaya çalışıyorum ve kapıya doğru hızla ilerliyorum. O kadar hızlıyım ki kalçamı anahtarlarımızın ve cüzdanlarımızın bulunduğu girişteki masaya sıkıştırıyorum.

Hafifçe küfrederek kapıyı açıyorum, onu içeri davet etmek yerine dışarıda bıraktığı için biraz kızgınım.

Ve o da orada.

Her zamanki gibi güzel, boğazımda düğümlenen bir şekilde.

Saçları aşağıda, nemli ve dokunmak istiyorum çünkü duş aldıktan sonra ne kadar ipeksi olduğunu biliyorum. Cildi biraz pembe görünüyor, rüzgârda hassaslaşıyor ve kaşlarının arasındaki o aptal çukur neredeyse iç çekmeme neden oluyor. Kafamın üzerinde çizgi film kalpleri mi belirliyor diye düşünmeye başlıyorum.

Sistemimdeki her şey sakinleşiyor.

Başka hiç kimseyle böyle olmamıştı. Mutlak huzur. Beni dolu, korumasız, teninin yumuşaklığı ve kalbini koruyan sert taş sütunlar dışında hiçbir şeyin farkında olmadan bırakıyor. Ve tenine gömülmeyi ya da boynunu ısırmayı ne kadar çok istiyorum - onu da beni etkilediği kadar etkilediğime dair bir tür kanıt bırakmak.

"Hey," diye başlıyor, sesi hırçın. Ağlayacak mı yoksa bana bağıracak mı bilemiyorum ama sesi hiç mutlu gelmiyor.

"Hey?" Söylemeye çalışıyorum ama soru gibi çıkıyor. "İçeri gelmek ister misin?"

Mutfaktan gelen yüksek sesli bir kahkaha gök gürültüsü gibi gümbürdüyor ve kadın irkiliyor.

"Meşgul olduğunu fark etmemiştim - yani, Tanrım, bu kulağa çok kibirli geliyor

."

Öyle değil. Kulağa *hoş* geliyor. Sanki bir anda ortaya çıkıp Mavi ve ben onunla vakit geçirmek için her şeyi bırakırdık ve o haklı. Anlaşmamız daha önce böyleydi ve benim için hala böyle.

Bu evde ne olduğu umurumda değil, önceliğim o.

Bana bir daha dokunmak istememesi umurumda değil, söz konusu kardeşleri ve babasıyla ilgili olanlar olduğunda onu yalnız bırakmayacağım.

"Tamam mı Gray?"

Ben daha düşünmeden ağzımdan kayıp gidiyor.

Onunyüz Ufalanır, gözyaşları dokuma onu yanaklar ve içine hafifçe titreyerek hıçkırıyor, sanki tam bir erimeyi engelliyor.

"Kardeşlerimi neden evine götürdün?"

Gözlerim açıldı. Onun üzülmelerini beklediğim şey bu değildi, ama eğer çizgiyi aştıysam-

"Onları yiyecek bir şeyler almaya götürdüm," diye fısıldıyorum kollarımı kavuşturup kavuşturup açarak. "Aurora meşguldü ve onları götürecek başka bir yerim yoktu." Sözlerimi ne kadar yumuşak ve anlayışlı söylediğimin bir önemi yok; yine de ona bir tokat gibi çarpmalarını izliyorum.

"Beni arayabilirdin. Yani, neden aramadın? Parlak zırhlı şövalye olmana gerek yoktu-"

Duruyor ve öfkesinin bir perde gibi teninin üzerinden kayıp gittiğini görebiliyorum. Ama bitkin görünüyor, bu yüzden bana tekrar baktığında gözlerindeki acıyı gizlemek için neredeyse çok zayıf.

"Ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyordum." Anlamasını sağlamaya çalışıyorum. Ne olacağını bilerek kendimi hazırlıyorum.

"Bu bir suçlama mı? *Doğru şeyi* yapmıyor muyum?" "Sadie-

"

"Beni yargılamaya *hakkınız* yok."

Vermek istediği tüm öfkeyi alacağım; gerekirse onun kum torbası olacağım. Eğer yardımı olacaksa. Umurumda değil, yeter ki gözlerindeki o umutsuz, boş bakışı silsin.

"Ben sizin ve küçük zengin ailenizin kullanacağı bir hayır kurumu değilim. Yardıma ihtiyacımız yok. Onlara tek başıma bakabilirim, yıllardır bunu yapıyorum." Son kelimesi düzensiz bir hıçkırıktı.

Kibrit çakıldı, sözlerinin iması kök saldıkça öfke, karanlık ve sarmal damarlarıma yayılıyor.

Yıllardır. Kafamın içinde bir savaş davulu gibi yankılanıyor.

"Bunu yapmak zorunda olmamalısn. Tek başına değil," diye çıkışıyorum ama sesim bir kademe bile yükselmiyor. "Sen onların ebeveyni değilsin, Sadie."

"Öyleyim!" diye bağıyor ve arkamda sadece sessizlik olduğunu fark ediyorum. "Şimdilik öyleyim. Neye ihtiyaçları varsa o olacağım."

Onun da aynı şeyi yapacağını umarak sesimi alçaltıyorum.

"Ben sadece kardeşlerinin güvende olmasını istedim. Oliver da senin biraz dinlenmeni istedi. Kardeşlerin senin için endişeleniyor -Oliver muhtemelen kendisi için endişelendiğinden daha fazla."

"Dur."

Bir adım öne çıkarak onu kapıya doğru biraz sıkıştırıyorum. "Kızgın ol. İstersen bana bağır ama bu beni umursamaktan alıkoymayacak.

Beni ne kadar itersen it, sana yardım etmeye çalışmaktan beni alıkoyamayacaksın."

"I-" Titreyerek bir nefes daha veriyor ve acaba o da benim iblislerime karşı şu anda ona baktığım kadar çaresiz hissetmiş midir diye merak ediyorum, her an paniğe kapılacağından endişe ediyorum.

"Buraya sana bağırarak için gelmedim." Gözlerini kaçırıyor, çenesi aşağı doğru eğiliyor. Ama onun boyun eğmiş yüz hatlarını bir an için yakalıyorum.

Utanç verici.

Bu benim çok aşına olduğum bir durum.

"Sadie," diye fısıldıyorum, elimi hafifçe kaldırarak. Güzel gri gözleri bana doğru kayıyor, beni içine çekerken gözlerinde bir yumuşaklık belirliyor. Göğsüm sıkışıyor. "Buraya neden geldin Gray?"

Boğazı çalışıyor, ince sütunu dikkatimi dağıtıyor, çenesini kavrayıp parmak uçlarımla boynundaki deriye inmesine izin veriyorum.

"Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum," diye homurdanıyor, yarı inilti, yarı hıçkırık.

Yüzümde tuhaf bir gülümseme belirliyor ve o da bunu hafifçe taklit ediyor. "Sadece dene."

Uzun bir süre alır ama yapar.

"Rora dışında," diye başlıyor. "Hiç kimse onlar için böyle bir şey yapmadı. Benim için de. Kimsenin umurunda değil ve ben... üzgünüm. O mesaj-"

Kaşlarımla çatılıyor ama şu anda ona dokunurken bunu çok da umursamıyorum. Haftalar önce ne düşündüğü kimin umurunda? Şu anda beni itmiyor.

"Sanırım seni tüm bunlardan uzak tutmaya çalışıyordum." "Neyden?"

"Benim hayatım." Omuz silkiyor ve sonra elleri bileklerimi kavıyor. "Ve sen hala..." Yine söyleyecek bir şey bulamıyor ama başını sallıyor ve daha önce ondan gördüğümde emin olmadığım bir şekilde bana bakıyor.

Şaşkın görünüyor. Sanki bir şeyi ilk kez görüyormuş gibi. Yüz hatlarında hala o yeni yumuşaklık var ve ben umutsuzca bu anı bir kar küresine koymak istiyorum ki bunu, bizi bu yarı kucaklaşmada sonsuza kadar görebileyim.

Çok geçmeden geri çekiliyor.

"Yani ben sadece..." Biraz sersemlemiş bir halde başını sallıyor. "Özür dilerim. Buraya bunun için gelmedim, özür dilemeye ve *teşekkür* etmeye geldim. O yüzden teşekkür ederim."

Elimden kayıp gittiğini hissedebiliyorum ve bunu istemiyorum. Artık

onunla bu dansı yapmak istemiyorum, çünkü onu bir daha görmesem de fark etmez. I

onu istemeyi bırakamayacak. "Sadie?"

Bana doğru dönüyor, alnında bir çukur oluşuyor. "Evet?"

"Beni uzak tutmanı istemiyorum, tamam mı? Hayatının bir parçası olmak istiyorum."

"Hayır," diye b o ğ u l u r . "Yapamazsın, Rhys. Çok karışık ve çok karmaşık."

"Umurumda değil."

"Rhys."

"Sadie, bana Tanık Koruma Programı'na katılacağını söyleseydin, nereye gittiğimizi ve sakal bırakıp bırakamayacağımı sorardım."

Bu onu güldürüyor ve bu ses tüylerimi diken diken ediyor. "Gri mi?"

"Evet?"

"Seni öpmek istiyorum."

Eğer beni yine reddederse, sanırım bunu kaldırabilirim. Aslında, bana izin verirse, içimde yaşayan o karanlık şeyin sadece ondan almak, almak ve almak isteyeceğinden daha çok endişeleniyorum. Çok fazla olacağımdan ama yine de yetmeyeceğimden endişeleniyorum.

Sadie artık konuşmuyor, sadece derin nefesler alıyor, biz birbirimize bakarken ağzını açıyor.

Ve sonra, benim için atlıyor.

OTUZ İKİ

RHYS

Onu kolayca yakalıyorum, sanki bunu hayatım boyunca yapıyormuşum gibi. Bacakları belime dolanıyor, o kadar sıkı ki kemerimin taytın altından solgun teninde daha sonra ağzımla izini sürebileceğim bir iz bırakıp bırakmayacağını merak ediyorum.

Dudakları hiç tereddüt etmeden, kontrol için savaşımadan dudaklarıma çarpıyor. Sadece saf istek, şefkat ve hayranlık dudaklarından dökülüyor ve tenimin o kadar derinlerine batıyor ki onu asla çıkaramayacağımı biliyorum.

İstemiyorum.

Kıçını avuçluyorum, sıkıyorum çünkü sıkmamak imkânsız, ağzından uzaklaşıp merdivenlere bakarken bile onu üzerimde tutuyorum. Beceriksiz acelele ikimizi de aşağı düşürmemeyi umarak merdivenleri tırmanıyorum.

Hiç durmuyor, eliyle düğmelerimi hafifçe çekiştirirken ağzıyla boynuma, çeneme ve köprücük kemiğime küçük dokunuşlar yapıyor ve yalıyor. Aceleyle düğmeleri koparmasından endişeleniyorum. Sanırım bunu yapmasını istiyorum.

Benim odam Freddy'ninkinin tam karşısında, ikisi de ikinci katın sağ tarafında, Bennett ise şu anda sol yarının tamamına sahip.

Kapımın pervazına çarpıyorum ve ikimiz de küçük bir domino taşı gibi kapiya ve duvara çarpıyoruz.

"Kahretsin," diye küfretmeye başladım, incinmediğinden emin olmak için onu boynumdan çektim.

Gülümsüyor, dişleri şimdi kızarmış ve şişmiş dudaklarına karşı parlak. Giydiği beyaz uzun kolun altından görebildiğim yanaklarına, boynuna ve göğsüne doğru inen hafif pembeye uyması için her yerinin kızarmasını istiyorum.

"Özür dilerim. İyi misin?"

Sadie gülüyor, beni tekrar öpmek için eğiliyor ve bacaklarını belime doluyor. Ağzımdan çıkan inilti kulağa insani gelmiyor ama elimde değil. Gülüşü. Gülüşü, o lanet ağzı.

Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattım ve onu hafifçe yatağıma fırlattım.

"Kardeşlerin nerede?" Bu anın ortasında sorduğum için kendimi tekmelemek istiyorum, ama onlardan daha fazla zaman alırsam lanetleneceğim.

"Rora ile yurttta."

Ben daha bir şey söyleyemedi soyunuyor, gömleği yatağımın ucunda bir yerlerde kayboluyor, yerine sadece ince mavi bir sutyen geliyor. Yumuşak görünüyor ve kendimi donmuş buluyorum, sonra ne olacağını görmek için bekliyorum.

Aylardır bu anın hayalini kuruyorum; aylardır Sadie'nin hayalini kuruyorum. Onun *burada* olması gerçeküstü bir his.

"Gömleğini çıkar," diyor. Ellerim öfkeyle düğmelerle uğraşıyor, kayıyor; ve eminim bu kadar koordinasyonsuz olmak beni tahrik etmiyor. Bu yüzden gömleği çıkarırken yavaşlıyorum ve köşedeki masa sandalyesine bırakıyorum.

Kemerime uzanıyorum, yatağıma tünemesinin hemen önüne yerleşiyorum. Ama elleri benimkileri yolumdan çekip tokaya uzanıyor ve kayarak çıkarıyor. Kalp atışlarımın hızından zar zor duyabildiğim bir *gümbürtüyle* yere çarpıyor.

Kot pantolonum çıkıyor, geriye sadece siyah boxer külotum kalıyor ve eli kumaşın altındaki şişkinliğe geçici olarak uzanmadan önce üzerinde duraklıyor.

Bana birçok kez dokundu, her zaman eliyle, genellikle parmaklarım kalçalarının arasında oynarken; ama ilk kez odağı ona kaydırmaya çalışmadan bana *gerçekten* dokunmasına izin verdim.

Boyum boyunca kavırıyor, beni yavaşça okşuyor.

Sonra Sadie bana bakıyor. Gri kedi gibi gözleri ve avucumun içinden daha iyi tanıdığım çilleri var. Ağzını aralıyor, bel kemerime uzanmadan önce adımı bir okşayış gibi fısıldıyor. Yüzünde kararlı bir ifade beliriyor ve alnındaki kırılganlık ortaya çıkıyor ve ben daha içine girmeden boşalacağımdan endişeleniyorum.

Elini çekiyorum -serbest bıraktığı küçük sinirli hırıltıyı görmezden gelerek- ve bir adım daha yaklaşarak onun üzerine doğru ilerliyorum.

Komodinin üzerindeki lamba odadaki tek ışık, onu yatağa geri bastırdığımda etrafında alacakaranlık gibi bir parıltı yaratıyor.

Ağırlığımı kalçalarının arasına yerleştirirken, "Yatağın çok rahat," diye

inliyor.

"Sonsuza kadar burada uyu o zaman," diye fısıldıyorum, kulağının altındaki deriye yumuşak bir öpücük konduruyorum. Elimin teninde aşağı yukarı gezindiği kolunda tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyorum.

Elim omzunda geziniyor, yumuşak, ince kumaş küçük göğüslerini bana gösterene kadar sütyeninin küçük askısını aşağı çekiyor. Mükemmel, pembeleşmiş tenine bakarak nefes alıyorum ve parmaklarımı küçük pembe meme uçlarında gezdiriyorum.

"Çok iyi," diye fısıldıyor, elleri saçlarıma uzanıyor ve hafifçe çekiyor. Gülümsüyorum, sessiz talebini yerine getiriyorum ve meme ucunu hafifçe yalamak için ağzımı bastırıyorum.

Beklediğimden daha yüksek sesle haykırıyor ve ben ona bakıp çılgınca sırttırırken ellerim ağzını kapatıyor.

Geriye doğru uzanıp üzerine çıkıyorum ve kulağına doğru eğiliyorum.

"Tüm hokey takımı mutfağında," diye fısıldıyorum, elim onun yanından geçerek tangasının yumuşak kumaşına yapışıyor ve kalçalarının üzerinden aşağı doğru çekiyor. "Belki de istediğin kadar yüksek sesle çığlık atmana izin vermeliyim Gray. O zaman, tam olarak kime ait olduğun konusunda hiçbir hata olmayacak."

"Tanrım," diye inliyor, elimi ağzından itiyor ama bir cankurtaran halatı gibi kendi elleriyle kavıyor. "Rhys."

"Siktir, buna bayıldım."

Parmaklarımı ona doğru bastırıp onu sıcak ve ıslak bulduğumda tekrar adımı söylüyor. İçine kolayca süzülüyorum, hala duşta altında diz çöktüğüm ilk andaki gibi şoktayım, ne kadar mükemmel hissettiriyor.

Geliyor, havayı emmeden önce dudaklarından iniltili bir ses çıkıyor, parmaklarımı ısırarak için elimi ağzına götürüyor.

Onun içinde olmak istiyorum, o kadar çaresizce ki gözlerimi kapatmak ve bir ergen gibi boxer'ımın içine dökülmemeye odaklanmak zorundayım.

Onu sevebileceğimi *biliyorum*. Sadece onun bana izin verip vermeyeceğini bilmiyorum. Ve şimdilik, benim için böyle, *benim* için yumuşak. Bu kadarı yeterli.

Ben boxerımı çıkarırken, o da sütyenini tamamen çıkarıyor ve altımda çıplak kalıyor. Komodinden bir prezervatif almak için ona doğru eğildim ve bir dakikamı ona hayranlıkla bakmak için ayırdım, elimin tersi karnını okşuyor ve kalçasına dayanıyor.

O da bakıyor, ama gözlerinde her zamanki gibi ateşli bir ihtiyaç yok, sanki onu biraz daha yavaşlatırsam patlayacakmış gibi.

Küçük eli çenemi hafifçe kavıyor, gözlerimi ona çeviriyor - daha önce kontrolü ele geçirmeye çalıştığı zamanlara çok benzeyen bir hareket, ama sonra yumuşak ağzı bir nefesle ayrılıyor ve "Emin misin?" diye soruyor.

Göğsüm ağrıyor ve onun hareketini taklit ediyorum, ancak elim yanağını okşuyor ve kavırıyor. "Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Neredeyse *seni seviyorum* diyeceğim ama bunun saçma olduğunu düşüneceğini bildiğim için kelimeleri boğazımda boğmayı başarıyorum.

Bana gülümsüyor, gözleri nadiren görebildiğim bir şekilde canlı, içine ilk girdiğimde bulanıklaşmadan önce.

"Kahretsin," diye soluyor, elleri bir saniyeliğine omuzlarıma bastırıyor ve ben duraklıyorum, endişe ve gurur karışımı bir duyguya kapılıyorum. "Tanrım, ne kadar büyük olduğunu gerçekten unutmuşum. Zavallı amımı yırtacaksın."

Burnunun köprüsünü öpüyorum, yavaşça bir santim daha içeri kayıyorum. "Saçmalama *kotyonok*. Bunu kaldırabilirsin."

Sözlerimle nabızı atıyor, rahatsızlığı geçerken inliyor ve vücudunda küçük bir zevk kıvrınması dolaşıyor. Sonuna kadar bastırdığımda ondan bir inilti daha geliyor.

"Görünüşe göre küçük amcığın beni *istiyor*," diye homurdanmayı başarıyorum ama sesim niyet ettiğim gibi seksle tizleşmiyor. Beni bir mengene gibi kavradığı için sesim bir nevi kontrol sağlamaya çalışıyor.

"Seni istiyorum," diye açıklıyor ve tasmam kopuyor. Kalçalarım şaklıyor, sabit ve hızlı bir tempoya giriyorum.

Bu kadar küçük bir şeyin altımda bu kadar hareket edebilmesi ve kıpırdanabilmesi neredeyse gülünç. Beni o kadar çıldırtıyor ki elimi çekip boynunun arkasından hafifçe kavrayarak onu sabitliyorum.

Beni daha yakına çekmek için kullandığı bir tutuş, mükemmel hızımda bocalarken ağırlığımı ona daha fazla yüklüyor, kendimi bir dizimin üzerinde zar zor tutuyorum.

"Seni ezeceğim." Burnumu gıcıklayan saçlarının karmaşasına kıkırdıyor, elimi yatağa bastırarak yukarı kaldırıyorum.

"Umurumda değil." Gülümsüyor, küçük bir kıkırdama. "Lütfen. Daha sert."

Lütfen. Kıkırdama.

Daha önce hiç böyle olmamıştı, bu kadar basit, mükemmel ve eğlenceli. Seksten öte, aramızda başka bir şey oluşuyor.

Vücudumu onunkinin etrafında dolaştırıyorum, bir yılanın beline kolayca dolanması gibi, onu yataktan kaldırıp kollarıma alıyorum. Böylece tüm bedenim onunkini ezmeden bana daha yakın hissediyor.

Bacaklarının güçlü kasları belimi o kadar rahatlatıcı bir şekilde kavırıyor ki, ona sokuluyorum.

"Geleceğim," diyor, sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşecek kadar nefes

nefese.

"Gel," diye fısıldıyorum, elim vücudunun arasındaki seksinin tepesine nazikçe dokunuyor. "İşte benim kızım. Çok iyi, bebeğim."

Sözlerim onu sadece uçurumdan daha hızlı düşürüyor ve hemen arkasından atlıyorum, ağzını yakalayıp kalçalarını uzunluğumda yukarı ve aşağı hareket ettirirken vücudum yaşam ve hisle ve gömdüğüm her şeyle çıldırıyor, o kadar sert boşalıyorum ki bayılacağımdan eminim.

Tepeye çıktığında onu yakınımda tutuyorum ve kollarını boynuma doluyor, teni nemli. Baş elimin beşiğine yaslanıyor, gözleri beni içine çekerken tembelleşiyor. O uykulu ve doygun ama ben hâlâ g e r g i n i m . Huzurlu ama ellerimi ya da gözlerimi ondan bir saniye bile ayırmamak için çaresizim.

Burası genellikle kaybolduğu yer ve bunun olmasına izin verirsem lanetleneceğim.

"Duş mu?" Saçlarını geriye doğru tarayarak soruyorum. Başını sallıyor ve onu kaldırıp banyoya taşıırken bir kez bile kıpırdamıyor ya da şikâyet etmiyor. İçinden çıkıp vücudunu duşun serin fayans duvarına yasladığımda ve suyun yeterince sıcak olduğundan emin olduğumda sadece bir nefes tıslaması duyuyorum.

Önce spreyin altına giriyorum, onu dikkatlice suyun altına çekiyorum, sabun ve ellerimi kullanarak vücudunu köpürtüyorum, nazikçe temizliyorum ve bacaklarının arasındaki hassas boşlukla hafifçe oynuyorum, ta ki elleri ve küçük güdük tırnaklarıyla omzumu kavrayana kadar.

Yavaş ve yumuşak bir şekilde tekrar boşalmasını sağlıyorum ve saçlarını yıkarken bana yaslanıyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, vücudunun durgunluğuna rağmen bana hayran görünüyor.

Göğsümü zonklatıyor.

Ona karşı hissettiklerim gerçek, o kadar derin ki sanki içimden ona uzanan bir kordon beni ona bağlıyor. Ama Sadie bir muamma, çelik duvarlar ve göz devirmeler. Bunun onun için ne kadar derin olduğunu bilmiyorum ve ona olan ihtiyacımın seviyesiyle onu korkutmadan önce lanetleneceğim.

Bana vereceği her şeyi alacağım - beni içeri alana kadar artıklar için yalvaran bir köpek gibi. Sabırlıyım.

Bekleyebilirim.

Birlikte yatağa uzandığımızda, battaniyelerimin altında çıplak ve sıcak, benden uzaklaşıp kenara doğru kayarken bile sırtını okşuyorum.

"Ben pek sarılmayı sevmem," diyerek omzunun üzerinden tartışıyor ve elini ısırtıyor.
dudak.

"Tamam," diye kabul ediyorum.

Ama ertesi sabah erkenden onun küçük bedenini göğsüme bastırarak uyanıyorum ve kollarımda onunla tekrar uykuya dalmak için tüm alarmları mutlulukla iptal ediyorum.

OTUZ ÜÇ

SADIE

Hayatımın en iyi uykusunu aldım.

Bunun hayatımın en iyi *seksinden* hemen sonra geldiğini düşünürsek, tüm haftayı bir kazanç olarak sayıyorum. Bunlar benim için çok az.

Uyandığımda bir ısırık bile endişe duymuyorum, çünkü kendimi bir maymun gibi kime sardığımı tam olarak biliyorum.

Ve kardeşlerimin güvende olduğunu biliyorum.

Bütün geceyi onlardan uzakta geçirmek niyetinde değildim ama Aurora'nın sürekli olarak "Ona ağaç gibi tırman" diye mesaj atmasına bakılırsa sanırım bunu istiyordu. Bu yüzden, ona kalacağımı söylediğimde, bir dizi kendinden geçmiş emoji aldım.

Muhtemelen geri çekilmem gerekiyor ama çekilmiyorum, yumuşak, uyuyan yüzüne bakmakla yetiniyorum. Tamamen huzur içinde, alnı gevşemiş ve ağzında memnun bir gülümseme belirmiş.

Onu ne kadar uzun süre izlediğimin tuhaf olduğuna eminim. Ama kendimi geri çekip banyoda rahatlamak, bir diş fırçası ya da gargara - ağzımda hissettiğim kire yardımcı olacak herhangi bir şey- aramak için güç toplamam o kadar zaman alıyor.

Yüzüme su çarpıyorum ve bitişikteki dolaptan temiz bir gömlek alıyorum.

Ben tekrar içeri girdiğimde dirseklerinin üzerine kalkıyor; yüzüne geniş, gamzeli bir gülümseme yayılıyor.

"Seni o tişörtün içinde kaç kez hayal ettiğimi bilemezsin."

Gri malzemeye bakıyorum ve her zamanki antrenman tişörtümün neredeyse aynısı olduğunu fark ediyorum, ancak üniversite logosunun altında büyük kalın harflerle *hokey* yazılı.

"Bu gömlek mi?" Gülüyorum, yavaşça ona doğru yürüyorum.

Tamamen yukarı itiyor ve yatak başlığına dayanmak için dönüyor. Çarşaf lar belinde toplanarak çıplak ve cömert alt yarısını gizliyor.

"Evet," diyor, ben yatakta sürünürken beni yakalamaya çalışıyor. Duygusal olma çabamı görmezden gelerek beni kucağına oturtuyor, aramızda sadece çarşaf var. "Üzerinde soyadım yazıyor."

Yanaklarım alev alev yanıyor, memnuniyet içime işliyor. Elleri her an kaçabileceğimden endişelenmiş gibi kısa süreliğine kalçalarım da geriliyor. Ama ben kararımı verdim. O her şeye değer ve eğer hayatımın ne kadar berbat ve dağınık olduğunu, kaybetmeyi göze alabileceğim zamanın ne kadar az olduğunu umursamıyorsa, o zaman ona gitmesini söylemeyeceğim.

"Hey, ateşli çocuk."

"Hey, Gray." Göğsümde sıkıca tuttuğum bir başka sırtış. Kalbimi hoplatıyor ve bedenimi ısıtıyor. Ona daha da sokuluyorum, sadece teninin kokusunu içime çekiyorum.

"Aletimin seni bu kadar uysallaştıracığını bilseydim, bunu çok daha önce yapardım," diye takılıyor. "Sihir gibi bir şey."

"Neden yapmadın?" Alay eder gibi sormaya çalışıyorum ama kelimelerimde bir kırıl ganlık var.

Rhys başımı boynunda saklandığım yerden çıkarıyor ve yanağımı sevgiyle okşuyor. "Çünkü seninle olmak benim için asla sadece seks olmayacaktı. Ve buna hazır olmadığını biliyordum."

Yanaklarım alev alev yanıyor. Gözlerim yanıyor ve onu kendime kelepçelemek istediğim kadar kaçmak da istiyorum.

"Sihirli aletine hazır olmadığımı mı sanıyorsun?"

Gülüyor, başı yatak başlığına yaslanıyor ve ben ağzımı nabzına kapatıp dilimi onun üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum. Kahkahası bir iniltiyle kesiliyor, elleriyle kavırıyor ama cesaretlendirmek için değil. Beni durdurmak için.

"Hadi," diye fısıldıyorum, kulağını ısııyorum. Ona bağımlıyım. Daha fazlasını istiyorum, sonsuz daha fazlasını.

"Dayan Gray," diye yalvarıyor, ben kulağının altını emerken inliyor. "Bebeğim, lütfen."

Bu yumuşak isim bende kıkırdama, saçlarımı savurma ve onun olduğu her şeyin tadını çıkarma isteği uyandırıyor. Sadece geri çekilip ona bakmayı başarıyorum, elim düzgün karnında geziniyor, küt tırnaklarımı karın kaslarında gezdiriyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

Eli çenemi eğiyor, böylece gözlerimle buluşabiliyor. Ve hala gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum.

"Sadece kontrol etmek istedim. Her şeyden sonra dün gece konuşmadık."

Beni suskun bir şekilde becerdikten sonra, demek istiyor. Başka bir erkek için harcadığım her şeye pişman olmamı sağlayacak şekilde çünkü o seks değildi - bu, daha da fazlası gibi hissettiriyor. Böyle olabileceğini bilmiyordum.

"İyiym," diyorum, muhtemelen fazla neşeli. "İnanılmazdı."

Biraz kibirle sırtıyor. "Kastettiğim bu değildi. Ama egom için iyi. Ben-" Kaşları çatılıyor, ağzı bir an için açık kalıyor. "Gerçekten beni hiç araştırmadın mı?"

"Sana yapmayacağımı söylemiştim. Ama artık benim sırlarımı biliyorsun, ben de seninkileri öğrenebilir miyim?" Bunu çoğunlukla şakayla karışık söylüyorum.

"Aslında, evet."

Kalbim boğazıma sıçradı. "Rhys-" "Her şeyi bilmeni istiyorum, Sadie."

Ayağa kalktığında çok kısa kesilen öpücüklerle beni yatağa yapıştırıyor. Hareketini izliyorum, kıcının alaycı şekli ağzımı sulandırıyor - bana doğru geri dönmeye başladığında bacaklarının arasından sarkan yarı sert siki daha da fazla. Dikkatim o kadar dağınık ki elinde dizüstü bilgisayarı olduğunu fark etmiyorum.

Bilgisayarı açıp yanıma oturuyor ve aradığını bulmadan önce birkaç şey yazıyor. Sonra bilgisayarı bana doğru çeviriyor ve uzaklaşıyor.

"Duş alacağım. Sadece videoya bak."

Ekran duraklatıldı, ancak başlıkta *Rhys Koteskiy Stretched Off by Kane Hit (Graphic)* yazıyor ve bu midemin kıcımdan düştüğünü hissetmem için yeterli.

Bir an öylece bakıyorum, kendimi tıklamaya zorlayana kadar oynat düğmesinin üzerinde geziniyorum.

Oyun başlıyor, periyodun ortasındayız ve Rhys yanıyor gibi görünüyor. Yüzü mutlu ve açık, ama altında yatan bir yoğunluk ve odaklanma var. Disk yere düşüyor ve Rhys'in yüzleşmeyi kazanmasının ardından diğer uca doğru hızla ilerliyorlar. Bacakları onu kaleye doğru iterken hızlı, güzel ve güçlü. Başka bir oyuncu ona geri pas veriyor ve çok hızlı bir şekilde panolara yaklaşıyorlar. Ancak diğer takımın tam tepesinde biri var ve Rhys geriye doğru pas verirken vuruşunu yapıyor.

Vuruş sert, hokeyde birçok kez gördüğüm gibi, ama onu öldüren vuruş değil, eğik duruşu, tam hızda, önce kafasını tahtalara çarpması.

Sekerek önce defans oyuncusunun dizlerine çarpıyor ve ardından buzun üzerine yüzüstü düşüyor.

Büyük bir çatırtı ve ardından sessizlik.

Ama sadece bir anlığına, tüm takım ona vuran oyuncuya saldırmaya başlamadan önce: Kane, formasının arkasında büyük sarı harflerle Kane yazıyor.

Toren Kane, farkındayım.

Muayenehanemdeki adam gibi.

Aman Tanrım.

Başka bir sekme açıp adını arattım ve tıpkı onun dediği gibi, orada zengin bir bilgi birikimi vardı. Manşet üstüne manşet - Boston College'dan atıldı, Michigan'dan bilinmeyen nedenlerle serbest bırakıldı, Harvard'ın arenasında oynaması yasaklandı. Ve son olarak Waterfell Üniversitesi'ne sürpriz bir geçiş.

Rhys'e vurmasıyla ilgili sayfa sayfa röportaj girişimleri ve *yalanlamaları*.

Başımı sallıyorum, parmaklarımın uyuştüğünü hissederek ana videoya geri tıklıyorum ve daha fazla aç için *önerilenleri* araştırıyorum.

Onu görebildiğim ikili bir görüntü buluyorum, buzun üzerinde yüzüstü yatmış, baygın. Bir sağlık görevlisi geliyor, onu hareket ettirmemeye çalışıyor ama buzun üzerinde kan var ve nereden geldiğini göremiyorlar.

Sonra buzun üzerinde titremeye başlıyor, ağır dolgulu vücudunda küçük sarsıntılar oluyor. Bennett Reiner olduğunu kolayca anladığım, mavi ve gri giysiler içindeki iri yarı bir kaleci şu anda onun yanında, kaskını çıkarmış ve yüzünü endişeyle buruşturmuş bir halde kalabalığın arasında birini arıyor, bir yandan da diz çökmüş Rhys'in bacağına tutuyor.

Dönmeye başladığını görüyorum, ki bu iyi bir şey, uyandığı anlamına geliyor. Ama ayağa kalkar kalkmaz, boynu kırılmış gibi geriye doğru düşüyor. Kaskı çıkmış, yüzündeki basınç kesiğinden kan akıyor.

Dehşet boğazımı tırmalıyor, gözyaşlarım sanki yan odada değilmiş gibi akıyor. Sanki iyi değilmiş gibi. Birdenbire, umutsuzca, hala iyi olduğuna emin olmak için gözlerimi ona dikme ihtiyacı duyuyorum.

Kamera her iki takımın da ayakta durduğu panolara keser, rakip takımın koçu öfkeli ve eliyle Toren Kane'in kavgadan dolayı yırtılmış olan formasının boynunu tutmaktadır. Hakemler gelir ve

Bir sedye çıkarılmadan önce büyük bir sessizlik oluyor, birkaç kişi sedyeyle birlikte buzun üzerinde yürüyor; içlerinden biri uzun boylu, iyi giyimli bir adam onun için ağlıyor.

Ve sonra video biter.

Rhys geri döndüğünde ekranı kapatıyorum, havluyu gösterişli, ince beline sarmış. Saçları nemli ve kulaklarının arkasına doğru itiyor, birkaç gevşek dal inatla gözlerinin önünde dans ediyor. Sırıtmaya çalışıyor ama yüzümü görünce duruyor.

"Hey," diye mırıldanıyor, bana doğru koşuyor ve yüzümü kocaman ellerinin arasına alıyor. "İyi misin?"

"Öyle misin?" Omurgamda bir titreme hissederek soruyorum. "Tanrım, Rhys-"

"Bunu sana bana acıman için göstermedim," diyerek ellerimin dalgınca yanağına uzandığı yerden omuz silkti. "Sadece bilmeni istedim."

Başımı salladım. "Biliyorum. Ama gerçekçi ol, bana bunu gösterip omuz silkmemi bekleyemezsin."

"Sadece bir vuruştur. Her zaman olur. Hokey bir temas sporudur."

Önemli değil, açıkça söylemek isterim ki bu video, vuruşun kendisi bu sorunun en küçük parçası.

Bir an için onun o ilk günkü görüntüsünü hatırlıyorum, buzun üzerindeki tahtalara yaslanmıştı, korku ve panik gözbebeklerini kocaman açmıştı. Titreyen ellerini, ellerimin altındaki kaslarının titreyişini.

"Eğer sadece bir vuruşa," diye başladım. "Peki sonra ne oldu?"

OTUZ DÖRT

SADIE

Bir an için beni inkar edeceğini ve konuyu kapatacağını düşündüm.

Ama o sadece biraz daha ağır nefes alıyor ve üzerine bir şeyler giyip giyemeyeceğini soruyor. Hayır demek istiyorum, çünkü vücudunu örtmek bir suç gibi geliyor. Ama teni zaten yeterince dikkat dağıtıcı, o yüzden gri bir eşofman altı ve tıpkı benim çaldığım gibi bir gömlek giyiyor ve yatakta karşımdaki yerine dönüyor.

"Her şey acıyordu, hatırlıyorum. Ama vuruş anını pek hatırlamıyorum. Onun geldiğini gördüğümü hatırlıyorum, sonra hiçbir şey görememenin paniğini hatırlıyorum. Öleceğimi sandım." Gülüyor ama işin içinde mizah yok. "Ve sonra, *her gece* öleceğimi düşündüm."

Sanki o günlerdeki endişe ve korkusunu içime çekiyormuşum gibi kalbim küt küt atarken bayılacak mıyım diye merak ediyorum.

"Uyuyamıyordum. İlk başlarda sadece flashbackler uykuya dalmamı engelliyordu. Sonra uykuya daldığımda uyanıyordum -ya da annem beni sarsarak uyandırıyor- çünkü yüzüm yastığa gömülmüş bir şekilde çılgık atıyordum ve nefes alamıyordum." Ofluyor, gözlerini sıkıca kapatıyor ve gömleğini çekiyor. "İlk ay onu gerçekten korkuttum."

Tanrım.

"Ben de... durdum."

"Neyi durdurdun?"

"Uyuyor."

Benim göğüs yanıklar at

ve soğukkanlı

Omuz silkme o eşlik eder

yürek parçalayan itiraf. "Ne

kadar zamandır?"

"Bir yerde bayılmadan önce yaklaşık on gün arka arkaya gidebiliyordum ve evde iyileştiğim için annem bir şeylerin ters gittiğini fark etti.

Bu yüzden ağı kesicilerin yanı sıra uyku hapları ve çok sinir bozucu bir terapistim var."

"İyileşmen için mi? Spor terapisti mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Benim de vardı ama ailem sporcular için akıl sağlığına odaklanan bir terapistte ısrar etti. Onlara ne kadar mal olduğunu hayal bile edemiyorum ama..." Tekrar omuz silkiyor, parmakları açıkta kalan kalçamda bir desen çizmeye başlıyor, sadece havuzlanmış kumaşın altına dokunuyor.

Dikkat dağıtıcı ama her şeyden çok rahatlatıcı. "Rhys."

"Ve sonra, ondan sonra... Sadece *hissiz* hissettim. Sanki *iyi* olan her şeyin olduğu yerde karanlık bir gölge vardı ve ben artık ona ulaşamıyordum." Gülüyor, bu sefer gerçek bir kahkaha ve gözlerini benimkilere dikeyor. "Ve *sonra*." Kelimeyi uzatıyor ve burnumu öpüyor. "Bu küçük serseri patenci bileğimi tuttu ve ona dokunmamamı söyledi ve ben *bir şey* hissettim. Onu bir daha göremeyeceğimden korktum."

"Ah?" Başım dönüyor, kahverengi gözlerinin kuyusunda dönüyorum. Sanırım biraz daha derinleşirlerse gamzelerinde boğulacağım. "Ve sonra?"

Muhtemelen hüngür hüngür ağlayan bir aptal gibi konuşuyorum ama bana öyle baktığı sürece umurumda değil.

Kendi yanağıyla yanağımı okşuyor, henüz tıraş etmediği kirli sakalı hafifçe sıyrılıyor ve sonra ağzını kulağıma dayıyor.

"Ve sonra, o benim yanımdaydı. Tekrar ve tekrar." Ama geri çekiliyor, gözlerinde ciddi bir bakışla çenemden tutmaya devam ediyor ve gözlerimi kendisine çekiyor. "Ve sonra, onu bir koltuk değneği gibi kullanmaya başladım."

Acı gerçek karşısında irkildim. "Sorun yok-"

"Değil," diye sözümü kesiyor. Ama hafifçe gülümsüyor ve devam ediyor: "Terapiye geri döndüm. Gitmemeliydim ve seni bu şekilde kullanmamalıydım."

Ona beni sonsuza dek kullanmasını *istediğimi* söylemek *istiyorum* ama derin bir şey itiraf ettiğini biliyorum. Bana aramızdaki şeyin artık sadece paylaşılan bir acı olmadığını, duygusal bir rahatlama olmadığını, gerçek bir şey olduğunu gösteriyor. Değerli bir şey.

Yanağımı öpüyor ve saçlarımı parmaklarının arasına alarak başımı destekliyor. "Uzun zamandır *bir şey* hissettiğim tek an *sendin*."

Ona açılıyorum, beni tamamen merhametine bırakırken ağızlarımız birbirine dolanıyor.

Ufak tefek olduğum için -gerçekten ihtiyacım olsa kalça kaslarımın bir erkeği öldürebileceğinden emin olsam da- söz konusu ilişki olduğuunda her zaman kontrolü elimde tutmuşumdur. Üstte olmak, bunu sadece benim zevkim için yapmak, neye dokunabilecekleri konusunda katı sınırlar koymak. Ama onunla, buna ihtiyacım yok.

Çünkü ona güveniyorum.

Bunu fark eder etmez yüksek sesle söylüyorum, gözlerinde parlayan ışığın tadını çıkarıyorum.

Bir şey söylemek ister gibi bakıyor ama başını sallıyor ve sonsuz gülümsemeler ve kahkahalar arasında beni öpüyor, ta ki birlikte çarşafaların altına yuvarlanana kadar.

İkimizin de midesi guruldarken ve Rhys'in mini buzdolabındaki pahalı protein barları bitmişken, kuşluk vakti onun odasından çıkıyoruz.

Ellerimizi birbirimizden ayıramadığımız için tekrar tazelenebilmem için benden önce aşağı iniyor ve bana Aurora'yı arayıp çocukları kontrol etmem için zaman veriyor.

Bu sabah onları okula bıraktı, mutlu ve beslenmişlerdi ve ikisinin de geç saatlere kadar okul sonrası programları olduğunu biliyorum. Ayrıca Rhys'in masasının üzerindeki çok iyi korunmuş beyaz tahta takviminden, deplasmandaki maçı için iki saat içinde otobüse binmesi gerektiğini de biliyorum. Maç bu akşam Union College'da ve Waterfell Hokey Kaptanı Rhys'in küçük resmini tamamlamak için, farklı oyuncular hakkında karalanmış notlar içeren istatistiklerinin bir çıktısını görüyorum.

Sırtarak tutucudan bir kalem aldım ve altına göz kırparak hızlıca *İyi şanslar* yazdım.

Bir gece önceki taytımı, sütyenimi ve iç çamaşırlarımı buluyorum ama mutfığa giderken arkasında onun adı yazan tişörtü giyiyorum.

Ancak dışarı çıktığımda bir gürültü duydum. Uzun bacaklı bir sarışın, uzun çoraplı ayaklarının topları üzerinde zıplıyor ve çok büyük bir siyah labradoru yatak odasının kapılarından birinden geri itiyor. Sonunda mızızlanan hayvanı geri alıyor, ona usulca mırıldanıyor ve kapıyı olabildiğince sessizce kapatıyor.

Mümkün. Yakalanmadan gitmeye çalıştığı belli, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve kocaman, yırtık pırtık bir gömlek onu bir elbise gibi örtüyor.

"İyi misin?" Ona doğru yürürken sordum.

Ama bana doğru döndüğünde tamamen donup kalıyorum, bir dizi geniş, endişeli kahverengi göz bana kilitleniyor. Paloma Blake'ten başkasına ait olmayan gözler.

İkimiz de donmuş ve emin olamadan birbirimize bakıyoruz.

Önce doğrulur, sırtını sıkıca çeker, böylece duruşu daha güvenli olur.

"Uyuyakaldın, değil mi?" Küstah bir ses tonuyla "Uyudun mu?" diyorum ve yanından geçip merdivenlerden aşağı iniyorum.

"Görünüşe göre sen de öyle, ha?" Gülümsüyor, benimle birlikte adım atıyor. Daha önce merdivenlerden inmesini engelleyen her neyse, benimle şakalaşma isteği tarafından yutuldu. "Sanırım küçük sohbetimizi görmezden gelmeliyim, ha?"

Öfkem alevleniyor, ama takımın değerli disk tavşanlarını merdivenlerden aşağı itmeme ne kadar anlayış göstereceğini bilmiyorum. Ya da gözlerini oymama - gerçi kısa tırnaklarımın onun keskin tırnaklarına dayanacağını sanmıyorum.

Neredeyse dibe ulaşmıştık ki yakınlardan gürleyen bir kahkaha yankılandı ve Paloma kolumu *sıkıca* kavradı.

"Tanrım, Blake," diye bağıriyorum ama diğer eli ağzımı kapatıyor.

"Sadece..." İç geçiriyor ve yemin ederim ki bilmesem ağlayacağını düşüneceğim. "Benim hakkımda hiçbir şey söylemesen olur mu? Sadece içeri girip *hepsini* orada tutabilir misin?"

Ona yardım etmek istemiyorum. Gerçekte, ona *katlanamıyorum*. Ama oldukça çaresiz görünüyor.

"Senin derdin ne be?" Fısıldıyorum, kelimelerim onun sert elinin üzerinden zar zor duyuluyor.

Gözleri parlıyor. "Tanrım, Sadie, bu kadar kaltak olma."

"Birini tanımak için birini almak gerekir," diyorum elini çekerek. "Şimdi fikrimi değiştirmeden ve ortaçağ sarayındaymışız gibi varlığını duyurmaya karar vermeden önce git buradan."

Kelimelerin gelmesinden daha hızlı gitti, ama yine de kapıyı dikkatlice kapatmayı başardı.

Tam o sırada, dün gece kapıya bakarken tanıdığım bir oyuncu köşede beliriyor. Freddy'nin daha tatlı bir versiyonuna benziyor.

Kanaryayı yakalayan kedi yerine masum ve yakışıklı bir çocuk.

"Hey, tatlım." Gülümsüyor, ama bu tamamen silahsızlandırıcı. Takma isim flört etmek için değil, daha çok Mason-Dixon'ın güneyinde bir yerlerden gelen bir görgü kuralı gibi görünüyor. "Kayıp mı oldun?"

"Aslında kaptanınızı arıyordum."

Gülüyor ve omzunun üzerinden işaret ediyor. "Keyfi yerinde görünüyor. Sanırım bu onun yeni oyun öncesi ritüeli olabilir." Gülümseyerek yanından geçip gidiyorum ama yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu biliyorum ve bu kadar solgun olduğum için kendime bir kez daha lanet ediyorum.

Evin geri kalanı gibi mutfak da oldukça tertemiz. Rhys barın başında duruyor, Freddy de onun en uzak tarafındaki taburede oturuyor. Ve havaya yayılan muhteşem bir koku var - pastırma yağı ve akçaağaç şurubu - hepsi de omzunda bir havluyla ocağın üzerine eğilmiş iri yarı kaleciden geliyor.

Bennett çenesini kaldırarak bana bakıyor, hafif bir gülümseme bile yok. Rhys arkadaşının hareketini izliyor, cümlesini yarıda kesiyor ve sanki haftalardır birbirimizi görmemişiz gibi bana gülümsüyor.

Zaten kızarmamıştım, şimdi kıpkırmızı oldum.

Bu yüzden ona doğru yürüyorum, bunu oynamasına izin veriyorum çünkü bu onun takımı ve aramızdaki şeyin tam olarak ne olduğunu konuşmadık. Tek bildiğim, çıkarları olsun ya da olmasın asla *sadece* arkadaşım olmayacağı. O her zaman daha fazlası olacak.

Bir kolunu bana doluyor, başımın üstünü öpüyor ve mutfaktaki çocuklarla oyun konuşmasına devam ediyor. Beni kaldırıp önündeki bar taburesine oturturken ve kollarını tezgâha dayayıp beni arasına hapsederken bile konuşmayı kesmiyor.

Dinliyorum sayılır, ama önüme dumanı tüten bir tabak pastırma, çırpılmış yumurta beyazı, pahalı görünümlü ekşi mayalı avokado tostı ve küp küp doğranmış meyve geldiğinde tamamen canlanıyorum.

"Önce yemek yemem gerekmiyor."

Rhys başını sallıyor. "Oyun öncesi çok özel yemeklerimiz var Gray. Hepsi senin."

Bennett'e bakarken bile ağzım sulanıyor. "Emin misin?"

Homurdanıyor ve başını sallıyor, ocağı biraz öfkeyle söndürüyor. "Daha fazla istersen daha çok var. Alabilirsin." Üst kata çıkmadan önce biraz kırılgan bir şekilde gülümsüyor.

"O hep böyledir," diyor Freddy, Rhys eline vurmada önce tabağımdan bir parça pastırma çalarak. "Maçlardan önceki kafa yapısı böyle. Rhys şık görünümlü bir kahve makinesine yönelirken Freddy omzunu benimkine sürüyerek sözünü uzattı. "Burada neler oluyor?"

"Freddy," diye uyarıyor Rhys espresso seslerinin arasından. "Onu rahat bırak." "Hadi, Kaptan. İlginç detaylara ihtiyacım var." Kaşları abartılı bir şekilde dalgalanıyor.

Gözlerimi devirip çiğnemeye devam ediyorum ve Rhys'in mutfakta en sevdiğim rahatlatıcı filmde bir sahne gibi dolaşmasını izliyorum. Bir an için köpürtücüyle oynuyor ve benim gözlerim onun konsantre olmuş yüzüne takılıyor, keşke telefonum olsaydı da fotoğrafını çekseydim diyorum.

"Siz ikiniz şimdi çıkıyor musunuz?" Freddy, Rhys onu tekrar azarladığında bir çocuk gibi mız mızlanarak sorar.

Her tereddüdü, şüpheye düştüğüm her anı yutuyorum çünkü Rhys'in daha fazlasını istediğini biliyorum. Ve ilk defa ben de istiyorum.

"Evet," diyorum, ikisi de sustuğunda hissettiğim rahatsızlığı görmezden gelmeye çalışarak. "Ben onun kız arkadaşım."

Bu kelime dilime yabancı gelebilir ama gözlerindeki ışıltı ve gamzeli gülümsemesi kelimenin tadını daha da tatlı hale getiriyor. Beni düzeltmiyor, ki ben başlığı ağzımdan kaçırdıktan sonra fark ediyorum ki bunu kesinlikle yapabiliirdi.

Aman Tanrım. Mideme kramp girdi. Bunu istiyor mu? Yoksa dün gece onun için bir kırılma noktası mıydı?

Freddy taburesinden kalkarken her ne söylüyorsa duymazdan gelerek düşüncelerimin içinde dönüp durmaya başlıyorum.

"Kız arkadaşım mı?" diye soruyor, kendini beğenmiş bir şekilde omzumun üzerinde gezinerek.

Ona bakamıyorum, her şeyi kafamda uydurduğumdan ve onun istediğinin bu olmadığından korkuyorum.

Ancak, köpüğünde hafif şekilsiz bir çiçek deseni olan yeşil bir kupa önümde kayıyor.

"Bu da ne?"

"Bu... ah, latte köpük sanatı. Bir çiçek olması gerekiyordu," diyor utangaç ve sessiz bir şekilde.

"Bayıldım."

Rhys boynumu öpüyor, saçlarımı ellerinin arasına alıyor ve ben saçlarımı kesmek için saçma bir dürtü duyuyorum, böylece oradaki tenime sürekli daha iyi erişebiliyor.

"Daha önce hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum Gray," diye fısıldıyor. Ağzımın köşesine bir öpücük daha konduruyor. "Benim kızım."
Taşıdığımı bilmediğim bir yaraya merhem gibi, Rhys beni yakınımda tutuyor.
Ve bu fazlasıyla yeterli.

OTUZ BEŞ

SADIE

Bu benim ilk oyunum, özellikle de Rhys Koteskiy'nin *kız arkadaşı* olarak. Yarı heyecanlıyım, yarı korkuyorum.

İlişkimiz resmi olarak sadece bir hafta sürdü; bu bir hafta içinde onu sadece iki kez, benim ve onun antrenmanları arasında kısa süreliğine gördüm. Ama ilk antrenmanlarından sonra buza çıkmadan önce beni öpmek için biraz beklemesi beni her zaman iyi bir ruh haline sokuyor. Aslında, Rhys'in öpücükleri ve dokunuşları beni önceden ateşledikçe rutinlerimin Koç Kelley'den daha fazla övgü aldığını düşünüyorum.

Yine de gerginim.

Bu baskıya bir de Rhys'in annesiyle her zamanki izin günümde kafeye geldiklerinde tesadüfen tanışmış olmamı ekleyin.

Rhys ıslıl ıslıl gülümsüyordu ve beni iffetli bir şekilde yanağımdan öptü. Yanındaki küçük kadın çok güzeldi ve beni öptüğünde küçük bir dans yapmak istediğinden oldukça emindim, bu da kendini Anna Koteskiy olarak tanıttığında daha da kızarmamı sağladı.

Öğle yemeğimi alıp onlarla oturdum, sürekli yanmaktan avuç içlerimi kotuma silene kadar endişe ve dehşet karışımı bir duygu hissettim. Hayatımda yetişkin kadın figürleri çok azdı, bu yüzden nasıl davranmam gerektiğinden tam olarak emin değildim.

Yine de giderken bana sıkıca sarıldı ve ben rahatlayana kadar bırakmadı.

Kulağıma benimle gurur duyduğunu söyledi. Sonra da gitti.

O etkileşimin üzerinden üç gün geçti ve Rhys'i hâlâ tek başına göremedim. Dün gece Colgate'e karşı oynadılar ve ilk uzatmada kazandılar, ancak internette okuduğum kadarıyla Waterfell için oldukça zor bir maçtı ve sonuçta "bok gibi oynadılar".

Bu akşam Boston College ile oynayacaklar ve oldukça önemli bir maç olacak.

Kardeşlerim de geliyor. Rhys onlara yer ayarladı ve ben arkadaşlarımla vakit geçirebileyim diye annesiyle oturacaklarını söyledi. Ona karşı hâlâ biraz temkinliyim ve Oliver ve Liam'ın yaz antrenmanlarında görmüş olmama rağmen babasıyla henüz resmi olarak tanışmadım.

Yine de, makyajımı yapmak için Aurora'nın odasındaki aynanın karşısına oturmadan önce kendimi üç kez üstümü değiştirirken buluyorum.

Çok daha hızlı bitiriyor ve saçımı iki kısa, gevşek örgü haline getirip ince mavi kurdelelerle bağlamayı teklif ediyor. Kendimi biraz tuhaf hissediyorum ama... uzun zamandır ilk kez güzel hissediyorum. Acaba Rhys böyle güzel olduğumu düşünecek mi?

Bu düşünceyle göğsüm sıkışıyor ve biraz midem bulanıyor.

Beyaz spor ayakkabılarımı giyerken, Rora dolabının kapısından içeri giriyor ve ben duraklıyorum.

"Ne giyiyorsun?" Üzerindeki eski patchwork tarzı ceketini görünce kaşlarım havaya kalktı, arkası kesilmiş siyah kot, yerine dikilmiş bir çeşit Waterfell Üniversitesi gömleği. Gömleğin bir kolunda mavi harflerle "Kurtlar" yazıyor, diğer kolunda ise yıldızlar parlıyor.

"Ne giyiyorsun?" diye soruyor, kollarını siyah kotum ve beyaz üstümde kavuşturarak. "Elbise giyeceğini sanıyordum."

Sorusunu duymazdan geldim. Kışıma oturmayana kadar ipek elbiseyi giyecektim, bu da beni daha kötü hissettirdi çünkü Koç Kelley'nin bir sonraki yarışmadan önce tartılmamla ilgili kulağıma söylediği sözleri şimdiden duyabiliyorum - ki bu yarışma Denver'da dört gün sürecek, bu yüzden yine yarışmadan çekileceğimi biliyorum.

"Bunu sen mi yaptın?"

"Evet." Masasından bir şey alıyor, o kadar hızlı fırlatıyor ki ellerimi uzatacak zamanım bile olmuyor. "Sana da bir tane yaptım."

Onunkinin bir kopyasını bekliyordum ama beklememeliydim çünkü bu Aurora - serçe parmağında benim tüm vücudumda olandan daha fazla yaratıcılık ve beyin var.

Lacivert ve deniz mavisi çizgili yakası ve manşetleri, bir tarafında denim bir yama ile dengelenmiş büyük bir Waterfell Wolves logosu, diğer tarafında ise lacivert dikişli sedefli beyaz renkte büyük bir 51 bulunan vintage bir bomber.

Rhys Koteskiy'nin numarası.

"Arkasına onun adını da yazacaktım ama yeterince zamanım olmadı." Omuz silkiyor. "Harf harf kopyalasam bile yanlış yazacağımdan emin olduğumdan bahsetmiyorum bile."

Bir yanım ona burnunu soktuğu için, bunun ikimizin de isteyeceği bir şey olduğunu düşündüğü için kızmak istiyor. Ama dilimi ısırıyorum çünkü arkadaşımın nazik düşünceliliği karşısında gözlerim yaşıyor.

"Seninkine bir numara dikmek istemedin mi?" Aynaya dönüp makyaj masasının üzerinde duran bordo ruju elime alarak soruyorum.

Sırıttırıyor, yanakları kızarıyor. "Yaptım," diye yanıtlıyor ve eline en yakın yıldızın içine küçük bir 27'nin dikildiği kolunu gösteriyor.

Takımda yarı tanıdığı tek oyuncunun 27 numara olduğunu tahmin etmek için listeye bakmama gerek yok.

"En sevdiğin öğrenci için, ha?"

"Sınav sonucuyla ona sürpriz yapmak istiyorum." Gülümsüyor ve bu kez bakışlarında gerçek bir heyecan var, ayrılıktan beri onda eksik olan bir şey. Ve hatta daha önce, gerçekten. "Vizeyi geçti."

"Uzaklaştırma almayacağını bilmek onu heyecanlandıracak. Ve belki de herkesi ne kadar aptal olduğu konusunda susturmak için-"

Yorumumdaki bir şey onun kıllanmasına neden oluyor, saçlarını ceketinin altından çekerken yüzü geriliyor.

"O aptal değil," diye homurdanıyor. "Aslında gerçekten zeki. Yani, nasıl oynadığına bir bakın, her hareketi çok iyi okuyor. O ve Rhys birlikte mükemmeller."

Başımı sallıyorum, uyarılıyorum ama kaşlarım çatılıyor. "Onları oynarken gördün mü?" "Bir ya da iki maça gittim."

Bu benim için yeni bir haber; ama bilmediğime şaşırdığımı söyleyemem. Etrafımızda olup bitenlerden dolayı - paten kaymak, Rhys'in dikkatini dağıtmam, çocuklar, velayet davası, babam - gerçekten dikkatimi veremiyordum.

"Hokeyi şimdi anladın mı?"

Başını sallıyor. "Maça gitmeden önce iş yerinde bununla ilgili birkaç kitap okudum.

Tam olarak anlamak istedim."

Kolunu sırtıma doladığında hafifçe gülüyorum, alay etmek yerine daha çok etkileniyorum. "Oliver'ı yıllardır oynarken izliyorum ve hâlâ öğreniyorum."

Ama Aurora'nın her şeyi öğrendiğini biliyorum. Eğer isteseydi muhtemelen bir takıma koçluk yapabilirdi, çünkü hiçbir şeyi yarım yapmıyor.

Tam sözümüzü bitirirken, Rora'nın kapısı telaşla çalınıyor ve buna sadece Liam'ın yapabileceği yüksek perdeden kıkırdamalar eşlik ediyor.

Rora sırtıtarak kapıyı açar ve "Boo!" diye bağırarak altı yaş kıkırdamalarının bir turunu daha başlatır. Koşan Oliver'ın peşinden gider ve Oliver mutfakta öylece kalakalır.

"Havalı görünüyorsun," diyor.

Bu beni bir an için *duraksatıyor*, çünkü bu üç kelimeye sığdırılmış bir *seni seviyorum* ve aşırı onaylama anlamına geliyor.

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Rhys'in hoşuna gidecek."

Oliver ve Liam benim her şeyim. Ama Oliver'a karşı öfkeden başka bir şey hissetmek çok zor. Beni suçlamadığını bilsem bile, bazen doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmek zor oluyor. Bu yüzden hepimiz dışarı çıkarken omzunu sıkıp ona teşekkür ediyorum.

Hokey buralarda en çok oynanan sporlardan biri olduğu için sahaya giden yol oldukça kalabalıktı. Bugün Cumartesi, yani küçük kardeşlerimi yurttan çıkarken gören RA'mızın onaylamayan bakışlarının çoğundan kurtulduk.

Rora bir çeşit sihir yapana kadar bunun için para cezası alırdık.

O zamandan beri tek bir ses duymadım.

Biz içeri girerken Rhys'in annesi kompleksin hemen içinde duruyor, yanında da uzun boylu, takım elbiseli, geniş gülümsemeli bir adam. Onun Rhys'in babası olmadığını biliyorum ve sadece bu bile duraksamama neden oluyor, Liam'ın elini biraz daha sıkı kavıyorum.

"Oh, çok güzel." İç geçiriyor, eli ceketimin kolunu okşamak için uzanıyor. "Bunları sen mi yaptın?"

"Oda arkadaşım yaptı," diye cevap veriyorum, gözlerim arkasındaki adama kayarken cevabım biraz kısa sürüyor. "Bu Rora."

El sıkışıyorlar ve Liam'ın ona gitmek için elimden kurtulmaya çalıştığını hissedebiliyorum ama gitmesine izin vermiyorum.

Neyse ki sormama gerek kalmıyor çünkü Aurora muhtemelen Rhys'in babası olduğunu düşündüğü adama kendini tanıtıyor.

"Adam." Gülümseyerek başını sallıyor.

"Koç musunuz?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Avukat." Gülümsüyor, tüm sakinliği ve soğukkanlılığıyla. Bu sırada kalp atışlarım hızlanıyor ve paniklediğimi hissediyorum.

Avukat mı? Onu neden buraya getirdi? Bu... Liam ve Oliver mı? Onları benden alacaklar mı?

Tutuşum sıkılaşıyor ve Oliver bile geri adım atıyor. Adam ortak tepkimize biraz şaşırmış görünüyor ama ben fark etmiyorum bile, bir çıkış yolu bulmaya çalışmakla ve Rora'nın çılgınca bir şey yapıp dikkatlerini dağıtmasını ummakla meşgulüm.

"Ah," diyor Anna, yüzü saf bir yıkıma dönüşüyor. Tepkimden utanmak yerine paniklemekle meşgulüm ama o elini avukata doğru uzatıyor. "Hayır, bu bir aile dostu-Adam Reiner. Bennett'in babası."

Bu beni sakinleştirmiyor, Aurora omzuma bir el bastırıp gözlerimi yakalayana kadar hiçbir şey sakinleştirmiyor.

"Onları senden almaya çalışmıyorlar," diye fısıldıyor. Ama Bayan Koteskiy'nin ondan gelen titreme sesinden sözlerini duyabildiğini biliyorum.

"Hayır, Sadie, Tanrım, çok üzgünüm. Hayır, kocamın bir basın etkinliğine gitmesi gerekti ve dönüş uçağı rötar yaptı. Bay Reiner bugün bize eşlik etmeyi teklif etti. Sizin için de uygunsa."

Onları almak için burada değil. Kimse onları almayacak.

Oliver bana tutunmaya devam ediyor, ben Liam'ı bıraktığımda bile Anna Koteskiy'nin yanına koşuyor ve ona sabahı hakkında gevezelik etmeye başlıyor. Ama Bennett'in babası -ki şimdi güneşten öpülmüş kahverengi saçları ve güçlü yüz hatlarından benzerliği kolayca görebiliyorum, boyundan bahsetmiyorum bile -Bize doğru geliyor.

"Bize içecek bir şeyler getireyim." Rora kendini affettirir.

Ona gülümsüyor, ki bu sert oğlundan hiç görmediğim bir şey, ama sonra Oliver'a ve bana bakıyor.

"Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa-"

"Yok," diye kestim sözünü. "Demek istediğim; bir avukatım var. Velayet belgeleri ve her şey elimde. Sadece bir bekleme sürecindeyim."

Duruşma tarihi Ocak ayı olarak belirlendi ve avukatım babamı haklarını devretmeye ikna edebileceğimizi umuyor. O zaman kanıtlamam gereken tek şey onlara bakabileceğim, onları barındırabileceğim ve onlara bakabileceğim olacak.

Tekrar gülümsüyor ve bu o kadar mükemmel ki maske gibi görünüyor. "Pekala."

Bayan Koteskiy onlara okul formaları ile sürpriz yapıyor, Liam kendi formasının içinde yüzüyor, ama onları çok iyi bir şekilde bir araya getirilmiş

iki formayla bırakırken mutlular

Yetişkinler.

"Sence benden nefret mi ediyor?" Rora'yı takip ederek kaleye yakın camın birkaç sıra üstündeki koltuklarımıza otururken soruyorum.

Aurora omzumdan iterek beni sakinleştiriyor ama yüzü açık ve parlak. "Saçmalama. O kadının tek istediği sizi alıp cebinde evine götürmek."

"Onlara bakamayacağımı düşünüyor-"

"Hayır. O da *hepimizle* aynı şeyi düşünüyor. Bunu yapmak zorunda olmamalısın." Bir an durdu, bir elini omzuma koydu ve örgümün ucuyla oynadı.

"Anne ve baban hâlâ hayatta ve sen yetenekli bir artistik patinajcı ve zamanının çoğunu üç işi dengeleyerek, kardeşlerinin karnını doyurarak, programını uygulayarak ve yurttan geçiren zeki bir kızsın. Liam ortaya çıktığından beri sadece kendin için bir şey yapmadın."

O haklı. Bu kadar haklı olmasından nefret ediyorum.

"Rhys hariç. O kesinlikle senin içindi. Ve sen bunu hak ediyorsun; onu hak ediyorsun."

Tekrar yüzüm kızarıyor, yerimize yerleşiyor ve takımların ısınmak için sahaya çıkışını izliyorum. Ev sahibi buz tarafındayız, bu yüzden Bennett önden gidiyor, su şişesini ağa yerleştiriyor ve gerinmek için bir köşeye gidiyor.

Çocuklar buz üzerinde koşuyor gibi görünüyorlar, her zaman güçlü ama dalgalı göründüğünü düşündüğüm bir şey. Ve arkalarından kaymak zorunda kaldığımda buzı bıraktıkları durum düşünüldüğünde can sıkıcı.

Onu kolayca fark ediyorum, saçları esintiden ne kadar hızlı kaydığını gösteriyor. Matt Fredderic'i peşine takarak bir tur atıyor, sonra durup küçük bir esneme hareketine başlıyorlar, diğer çocuklar da top sürmeye ve boş kaleye deneme şutları atmaya başlıyorlar.

Sonra, kaledeki Bennett'e şut çekmek için sıraya girdiklerinde beni fark ediyor ve gülümsüyor. Freddy'ye dirsek atıyor, o da bize kocaman bir sırıtışla bakıp göz kırpmıyor. Bir sonraki atışlarını yaptıktan sonra, camın bizim tarafına doğru ilerliyorlar.

Önümüzde oturan bir kız onların yaklaştığını görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor, arkadaşına ne kadar seksi olduklarını anlatıyor ve bu beni biraz kendini beğenmiş bir şekilde de olsa gülümsetiyor.

Ama sonra Freddy üstlerindeki cama dokunur, tamamen dikkati altında parıldayan Rora'ya yöneliktir, ona gülünç bir surat yapmadan önce Freddy pleksiglasın içinden duyulacak kadar yüksek sesle güler.

Rhys bana sadece gülümsüyor ve el sallıyor, ben de memnuniyetle karşılık veriyorum.

"Kendine gel evlat," diye bağılıyor sağımızdaki yaşlı bir beyefendi Rhys'e doğru. "O Kane denen herifin aklını çelmesine izin verme. Gözün ödülde olsun."

Rhys'in onu nasıl görmezden geldiğini görebiliyorum ama duyabildiğini de *biliyorum*.

Niyeti ne kadar iyi olursa olsun adamın kafasını koparmaya hazır bir şekilde tüylerim diken diken oldu, ama Aurora'nın birkaç koltuk ötesinde ve camın aşağısında Boston College bordosuyla kaplı başka bir pislik ikiliye bağarmaya başladı.

"Hey, şuna bakın. Küçük kaptanları kendini buza geri atmayı başardı," diye bağılıyor. "Sertleşmen için kaç darbe alman gerekiyor, amcık?"

"Bir tane al da görelim, göt herif," diye bağıriyorum ve onlara doğru öyle bir dönüyorum ki saç örgülerimden biri ağzıma tokat gibi çarpıyor.

Etrafındaki çocuklar sanki 2000'lerde bir rap savaşının başlamasını izliyormuş gibi toplu bir "ooo" sesi çıkarıyor.

Gözlerim Rhys'e kayıyor, gururla onlarla ilgilenmeyi bırakmamı istemek arasında kalmış gibi görünüyor. İyi olduğumu göstermek için ona hızlıca göz kırpiyorum ama kollarımı kavuşturup laf atanın sırtışına kendi sırtışım ile karşılık veriyorum.

"Bu senin erkek arkadaşın mı? Zavallı kız üzgün görünüyor," diyor ve merdivenlerden çıkıp boş koltukların yanından geçerek oturan Aurora'nın üzerine eğilip fısıldıyor. "Beynindeki hasar sevişme yeteneğine zarar veriyor mu? İhtiyacınız olursa gönüllü olurum-"

Taşaklarına hızlı ve sert bir diz atıyorum ve sonra Rora'nın ayaklarına takılıp kışının üstüne düşmesini memnun bir gülümsemeyle izliyorum. Ayağa kalkıyor ve utanarak geri dönüyor.

Rhys eldiveni ile cama vuruyor, adam ona bakana kadar bekliyor. Erkek arkadaşım gülümsüyor, gözleri karanlık. "Ona bir daha bak, ne olacağını gör." Yanaklarını geren gamzeli sahte gülümsemesine rağmen tehdidi açık ve tehditkâr. Sopasının ucuyla cama sertçe vuruyor, etraflarında bir kahkaha tufanı yankılanırken adamın geri sıçramasına neden oluyor.

Buzdan ayrılmadan önce tekrar göz göze geliyorum ve ruhumun her boş parçasını dolduran küçük bir göz kırpması alıyorum.

OTUZ ALTI

SADIE

Aurora'nın sinirli olduğunu söyleyebilirim - onu uzun zamandır görmediğim kadar sinirli.

İkinci periyodun sonuna geldik ve iki sayı öndeler. Salonumuza kısa bir yolculuk yapan Boston College taraftarlarının homurtuları çok yüksekti ama Waterfell'in sesi daha yüksekti. Bütün gece elek tezahüratları yaptık, şarkılar söyledik ve daha sarhoş olan bazı taraftarların oyuncularını isimleriyle çağrılarını ve cama vurmalarını dinledik.

Bir de Rhys'i izlemek var.

Sanki ayaklarına bağlı bıçaklarla doğmuş gibi kayıyor, sanki karada koşmaktan ya da yürümekten daha fazla koordinasyona sahip. Bordo ve mavi renkteki diğer tüm oyuncular okuyabilme yeteneği sihirbazlık sınırında.

Tam da hayal ettiğim gibi, mavili çocuk arenanın ışıkları ve hayran taraftarların tezahüratları altında altın rengine bürünüyor. Bu gece yüz yüze vuruşları %100 ve parlıyor da olabilir. Ve onu yıllar sonra profesyonel olarak oynarken ve vizörünün altındaki gamzeli gülümsemesiyle jumbotronu ve her yerdeki telefonların ekranlarını aydınlatırken görebiliyorum.

Rhys iki kez gol attı, ilkinde diğer uçta, takımının arasından kayarak beşlik çaktı ve kutlama olarak sopasını alçakgönüllülikle havaya kaldırdı. Sonra ikinci periyotta yine buzun bizim tarafımızda aynı kutlamayı yaptı ama sopasını bana doğrulttu.

Ben de yapışkan bir pisliğe dönüştüm. Genel olarak, inanılmaz bir geceydi.

Yine de Aurora'nın önümüzdeki üç kızla dövüşmesini izlemek de inanılmaz olurdu.

Freddy, ikinci periyodun bitiş düdüğünden hemen önce bir hamleyle

kayarak ve sopasını bir hava gitarı gibi çalarak birkaç kahkaha attıran bir gol attı

hem Rora'dan hem de benden -ancak onun için bir ölüm perisi gibi çılgılık atmayı bitirdikten sonra.

Ama sonra önümüzde duran Waterfell forması giymiş siyah saçlı güzel kız "Tanrım, çok seksi" dedi.

"OnlyFans'ını gördün mü?" diye soruyor yanındaki sarışın. Eğer fısıldadığını düşünüyorsa, yakınından bile geçmiyor. "Eğer şimdi ağzının suyunun aktığını düşünüyorsan..."

"Aman Tanrım, Ericka." Solundaki çilek bukleli çocuk da bir forma ve gördüğümünden beri ağzımın suyunu akıtan bir çift siyah deri Converse giymiş, iç geçiriyor. "O bir *söylenti*di. Adam yüzünü bile göstermiyor."

Ericka gözlerini deviriyor ve bir parça patlamış mısırı onun yüzüne fırlatıyor. "Aman Tanrım, Ron, herkese söyleyen *eski* sevgilisiydi. O olmalı."

Diğer kız, "Hiç sanmıyorum. İnkâr etti ve kampüste bir ünü olduğu kesin ama bu seks sattığı anlamına gelmez."

"Eğer isterse yapabilir. Yani, *Tanrım*, ağız sulandırıcı biri. Ve duyduğuma göre sadece cömert değil, aynı zamanda *insan*-"

"Aman Tanrım!" Rora ciyaklıyor, koltuklarının arasında öne doğru sarsılıyor, başı onlarla aynı hizada, bir tutam bukle hepsinin etrafında su gibi çağlıyor. "O lanet olası bir nesne değil. Kapa çeneni ve hakkında *hiçbir şey* bilmediğin dedikodular hakkında konuşmayı kes."

Sonra ayağa kalkıyor, içecek bir şeyler almak için homurdanıyor ve ben ona eşlik etmek isteyip istemediğini sormadan çekip gidiyor.

Rora geri döndüğünde biraz yıpranmış görünüyor, ancak üçüncü periyot tekrar başladığında bu yıpranmışlık kayboluyor.

Çocuklar baskın geliyor, zaman azalıyor ve ben... ben çok tahrik oluyorum.

Rhys açıkça en iyi oyuncularından biri ve ona vurulan darbelerin çoğunu görebiliyorum ama her hattaki takım arkadaşları onu korumak için iyi bir iş çıkarıyor.

Aslında Kane'i hedef almaya devam ediyorlar. Yeteneklerinin ve cüssesinin Waterfell'e avantaj sağladığını bildiklerinden mi yoksa takımlar arasındaki bir tür husumetten mi bilinmez, eskiden Boston College'da oynadığı düşünüldüğünde bu durum şaşırtıcı.

Ondan nefret ediyor gibiler.

Şu anda kendi takımı da onu sevmiyor gibi görünüyor, ama onları suçlamıyorum. Bir yanım onunla yüzleşmek istiyor ama diğer yanım da yıl bitmeden takımdan ayrılmasını umuyor.

Rhys'e antrenmandaki tartışmamızdan bahsetmedim, bunu sakladığım için değil, Rhys'le geçirdiğim her küçük zaman parçasını başka şeyler için kullanmak istediğim için.

"Çocukları nereye oturttuklarını gördün mü?" Rora bir elma şarabı daha yudumlarken soruyor.

"Evet." Başımı sallayarak ev sahibi ve deplasman tribünlerinin olduğu yeri gösteriyorum. Sondan biraz ötede, cama yaslanmış Oliver ve Liam oturuyor, Rhys'in annesi ve Bennett'in babası da sağlarında. Oyuncuların çoğunun onlara gösterdiği ilgiyi göz önüne alırsak, bunun onlar için bir kazanç olduğunu söyleyebilirim. Bu kadar uzaktan bile Liam'ın yüzü gülüyor.

Oliver da yenilenmiş ve mutlu görünüyor.

Gürültülü bir çarpışma sesi duyulur, ardından kalabalığın uğultusu yükselir ve herkes bir dövüşün üzerine atılır.

Ne olduğunu çözmeye çalışıyorum, ilk başta sadece Toren Kane'in daha büyük BC oyuncularından biriyle kavgaya tutuştuğunu görebiliyorum.

Ama sonra Rhys'i görüyorum, sırt üstü yatmış, ne göğsünü ne de başını oynatıyor.

Gözümü kırpamadan merdivenlerdeyim, ellerimi cama bastırıp vururken kalbim boğazımda. Yeterince yakın değil ama Bennett duyuyor, kafesinin arkasından dönüp bana bakıyor - yüz ifadesini göremiyorum ama arkasını dönüp kaptanına doğru kayıyor.

Tanrım, nefes alıyor gibi bile görünmüyor.

Etrafında zaten eğitmenler var, çoğu maçta gördüğümde daha hızlılar ve bunun geçmişinden kaynaklandığını biliyorum. Çünkü muhtemelen zaten onların izleme listesinde.

Bennett kalesine doğru kayıyor, tüm iri cüssesine rağmen yavaş ve zarif. Ama tam kalenin yanından geçip yanımda duruyor.

Camdan ona bakan bir çocuk gibi hissediyorum, o kadar iri ki. Kaskını çıkarıyor ve terden ıslanmış buklelerini silkeliyor, kaşları çatılıyor.

"O iyi," diyor. "Otur." "Ben-"

"Seni paniklerken görürse, bu onu daha da kötü hissettirir. Otur. Otur."

Dediğini yapıyorum, başım dönerek yürümeye çalışırken neredeyse merdivenlere takılıyorum.

Ayağa kalkar, arenadaki herkesin alkışlarıyla karşılanır, her iki takım da sopalarını buza vurur. Yine de onu tünelden çıkmaya zorladılar.

Onu görene kadar doğru düzgün nefes alamayacağımı düşünerek, Rora'ya daha sonra nerede buluşacağımızı söylüyorum ve artistik patinaj yarışması bilgime, arenanın yollarını avucumun içi gibi bildiğim için teşekkür ediyorum. Onu görmeme izin vermemeleri umurumda değil, sadece yeterince yakın olmak istiyorum.

Bir an için soyunma odası koridorunun yanındaki oyuğu adımlıyorum, sonra omzuma dokunan bir el beni sarsıyor.

Başımı kaldırıp baktığımda darmadağınık görünümlü bir adamın üzerimde yükseldiğini görüyorum. Tam olarak kime baktığımı ancak duvara doğru geri çekildikten sonra fark ediyorum.

Rhys ve babası birbirlerinin kopyası. Adamla daha önce karşılaşmış olsam da onu hiç yakından görmemiştim. Rhys'in babasının hafif yaşlı yüzüne bile çocuksu bir ipucu veren aynı çikolata gözleri var. Genç görünüyor ama Rhys'in de öyle göründüğünü bildiğim bir şekilde büyüleyici. Güçlü çene, dolgun dudaklar, aynı siyah saçlar.

"Özür dilerim," diyor ve ardından tanımadığım ama kulağa sert bir dil gibi gelen bir kelime söylüyor: Rusça mı, Lehçe mi? "Oğlum için mi buradasınız?"

"Evet, ben-" Sıkışan boğazımı temizliyorum, kalbim hâlâ hızlı atıyor. "Sadece onun iyi olduğunu bilmek istiyorum."

Bana verdiği gülümseme nazık, sıcak ve acı verici bir şekilde tanıdık, sadece bir gamzesi olması dışında.

"Gel, *dochka*," diye aynı kelimeyle işaret ediyor, omuzlarımın arasına sert bir el koyuyor ve beni çemberin etrafından dolaştırıp keskin soyunma odalarından geçerek tıbbi bir masa ve malzemelerle donatılmış daha küçük bir odaya yönlendiriyor.

Rhys orada, gömleksiz ve ter içinde, kalın hokey pantolonu hâlâ üzerinde. Rhys yılın aylarını ters sırayla tekrarlarlarken antrenör ellerini başının üzerine koymuş, göz bebeklerinde küçük bir el feneri gezdiriyor.

"Bir dakika," diye fısıldıyor babası, önümden oğluna doğru adım atarak.

Bir an için June'a takılıyor ve bu durum antrenörü biraz telaşlandırıyor gibi görünüyor, ardından omzunun üzerinden oyuncusunun dikkatinin dağıldığını fark eden Bay Koteskiy'e bakıyor.

"Rhys." Babası iç çekti. "Tamam mı?"

"Peki." O da iç geçiriyor ve babasının hafif aksanını saymazsak, sesleri de görünüşleri kadar birbirine benziyor. "Yeni mi döndün?"

"Evet, piste girdiğimde oğlumu buzun üzerinde sırt üstü yatarken gördüm. Bu nasıl bir karşılama böyle, ha?"

Rhys kıkırdar, sadece hafif bir huff. "Sadece nefesim kesildi. Annem çıldırdı mı?"

"Hayır, ama dışarıda biraz telaşlı bulduğum biri var." Geri adım atıyor ve beni hemen kapı aralığında durduğum yere yerleştiriyor.

"Gri." Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle iç geçiriyor. Merkezleri temizlendikten sonra eğitmenler görevlerine geri dönüyor, böylece sadece üçümüz kalıyoruz. "Buraya gel."

Kollarının beni sarmasına ve terli başının göğsüme baskı yapmasına izin vererek ona koşmam için iki kelime yetiyor.

"Berbat kokuyorsun," diyorum alaycı bir tavırla, kalbim hızını kesmezken biraz da öfkeyle.

Babası bizi antrenman odasında yalnız bırakmadan önce, "Size bir dakika veriyorum," dedi.

OTUZ YEDİ

RHYS

O mükemmel.

Ondan yayılan küçük bir öfke hissedebiliyorum ve bu sarhoş edici. O sarhoş edici.

Sadie Gray artık benim *kız arkadaşım*. Bunu küçük odada bağırarak istiyorum ki babam, antrenörler, hatta tüm bina beni duyabilsin.

Ona *kız arkadaşım* diyebilmek için bir sebep bulma umuduyla ağzımı açtığımda küçük eli göğsüme çarpıyor. Bir, iki kez- bir elimle bileklerini kavrayıp diğer elimle çenesini benden saklandığı yere doğru eğmeden önce

"Bunu yapamayacağımı düşünmeye başlıyorum," diye mırıldanıyor gözlerini kapatarak. Midem götümünden dışarı fırlıyor ve bileklerini biraz daha sıkı tutmaktan kendimi alamıyorum.

Bu hokey, kendiminkinin bir versiyonu olduğunu fark ettiğim o karanlık, alaycı ses beni çağırıyor. Hokey seni işe yaramaz ve acınası bir şey haline getiriyor. Daha önce ne olduğunu görebiliyor ve şu an olduğun şeyi istemiyor. Sonsuza dek olacağın şeyi.

Ama bunu daha önce de yaşadım ve karanlığı uzaklaştırmak için onu kullanmak istesem de, onu daha çok sevmek istiyorum. Bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve kendime iyi olduğumu hatırlatıyorum. İyileşiyorum.

"Sadie." Nefes alıyorum, elimi saçlarının arasına sokuyorum.

Gözlerini kırıştırarak açıyor, gözyaşları içinde yüzüyor ve ben bu manzarayı karnıma vurulmuş bir yumruk gibi alıyorum. İyi yaptığı bir vuruş.

"Beni *korkuttun*," diye ağlıyor - kızgın ve üzgün ve o kadar güzel ki acıtıyor. "Orada öylece yatıyordun ve ben iyi misin yoksa hayatta mısın anlayamadım-"

Bana tekrar vuruyor, sadece avucuyla göğsüme küçük bir fiske vuruyor.

Bir kahkaha atıyorum ve onu kendime çekip yanağından öpüyorum.

"Sadece Darth Vader taklidimi yapıyordum. Ölümünün hakkını vermeye çalışıyordum."

Gülüyor, sesi yanaklarındaki kırmızı lekeleri neredeyse sarsıyor, gözyaşları hala serbestçe akıyor. "Nefes almadığını sanıyordum."

"Kendini rolüne adanmış." Sırıtiyorum.

Beni tamamen üzerinden itiyor, beni tekrar içine çekerken kaşları çatılıyor. Bir an sırtını inceliyorum, gözlerim büyüyor ve büyük boy bomberının sağ göğüs plakasının üzerindeki 51'e gülümsüyorum.

"Çok mükemmel görünüyorsun Gray. Ceketini beğendim."

Alnındaki yarığı daha da derinleştiriyor. "Rora başardı."

"Ben de seni formamın içinde istiyorum."

Beni görmezden geliyor, hâlâ açıkta kalan her bir deri parçasını inceliyor, bakışlarını gözlerim arasında gezdiriyor. "Sen iyi misin?"

Fısıldıyorum, "Ben mükemmelim, bebeğim." Bu yumuşak isim onu etkiliyor.

Vücudu benimkine çarpıyor, bana tırmanırken beni masanın üzerine düşürüyor. Kahkahalar ve hıçkırıklar arasında beni öpücüklere boğuyor ve sanırım üzerimde onun rahatlatıcı ağırlığıyla sonsuza kadar böyle kalabilirim.

Hokey Evi, yarısını hayatımda hiç görmediğim insanlarla dolu ve sonra biz çember; Freddy, Bennett, Holden ve ben, ikinci hattımızın çoğu; Caleb, Sanders ve düzenli hale gelen bir birinci sınıf öğrencisi.

Sadie ve Rora şimdiye kadar burada olmalıydılar - onları buraya getirmek dış çekmek gibi bir şey olsa bile. Annemle babam Liam ve Oliver'ın evlerinde pijama partisi yapmalarına izin vermesi için neredeyse dizlerinin üzerine çöküp yalvaracaklardı ama ancak Rora ve benim ikna çabalarımızdan sonra kabul etti.

Onlara güveniyor.

Onu daha sonra ödüllendirmeyi planladığım bir şey.

Galibiyete ve sadece iki gole izin vermesine rağmen Bennett kızgın görünüyor.

Yanımda birasını yudumluyor - titiz kaleci için hala oldukça nadir bir manzara - ama dikkati dağıtık, her zamankinden daha sinirli.

Birlikte takıldığımız futbolculardan birkaçı kamp ateşinin başında bize katılmaya geliyor, ardından Rora ve Sadie geliyor - hala ev yapımı ceketlerini giyiyorlar ama artık atkı ve şapkalarla süslenmişler.

O kadar çabuk ayağa kalkıyorum ki, Paloma kucağına yerleşip Freddy ile yaptığı konuşmadan dikkatini dağıtmaya çalışırken Holden'dan küçük bir kıkırdama geliyor. Ama buna gerek kalmıyor, çünkü Freddy çoktan kalkmış ve düz saçlarıyla bilinçli bir şekilde oynayan Aurora'dan kahkahalar alıyor.

"Selam." Gülümsüyorum, Sadie'yi tutup kendime çekiyorum, alnına bir öpücük konduruyorum ve ellerimi kollarında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Rora, saçların çok güzel görünüyor."

Yüzü kızarıyor ama Sadie'nin elini sıkmasından ve gülümseyerek başını sallamasından iltifatta haklı olduğumu anlıyorum. Freddy onu kolunun altına alıp bira pongu hakkında bir şeyler bağılıyor ve Sadie ona bir kez daha ürkütücü bir sırıtışla karşılık veriyor.

Endişelenirdim ama Freddy bana sadece arkadaş modunda olduğuna dair güvence verdi. Yine de bu beni biraz endişelendiriyor çünkü Rora ona gözlerinde yıldızlarla bakıyor-romantik ve yapışkan. Bennett ve ben onu uyarmış olsak bile, Aurora bu cilveli yaklaşımdan incinebilir.

"Oynamak ister misin?" Sadie'yi tekrar öperek soruyorum ama o başını sallıyor.

"Sadece senin etrafında olmak istiyorum aslında." Elleri omuzlarımda geziniyor ve oradaki kasları kavırıyor, bastırırken sessiz bir inilti çıkarıyor. "Odana gidebilir miyiz?"

"Şimdiden mi?" Geri çekilip burnuna fiske vurarak alay ediyorum. "Ben o tür bir adam değilim Gray."

Gülüyor, boğuk ve seksi ve kot pantolonum dar geliyor. "O zaman bir banyo," diye karşılık veriyor.

Bir hırıltıyla çenesini kavırıyorum ve onu usulca öpmek için eğiliyorum. "Kız arkadaşım ne isterse, onu alır."

Ve sonra onu utandırıyorum, protesto için ciyaklarken onu omzumun üzerinden yukarı fırlatıyorum - ama bu gönülsüz ve kıkırdamalarla dolu.

"Kusura bakmayın çocuklar, bira pongu için yağmur yağıyor. Çok muhtaç kız arkadaşım ile ilgilenmem gerekiyor," diye gururla anons ediyorum.

Ekibime hızlı bir selam verip, hafif küçük ödülümü yumuşak yumruklarım ile sırtıma yaslayıp, geçitten geçerken etrafımızda alkışlar ve kahkahalar yükseliyor.

arka kapıdan odama çıktım.

Onu oturtup kapıyı kapatmak için dönüyorum ama ben ona döndüğümde o çoktan ceketini çıkarmış oluyor. Ben hareket edemeden beni kapıya doğru itiyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

"*Kahretsin,*" diye bağırdım, kapının kolunu bıraktım ve saçlarını yüzünden ve boynundan nazikçe topladım. "Sadie."

"Evet, Yüzbaşı?" diyor, elleri kemerimi çözüp şortumu ve boxer'ımı bir hamlede indirirken istekli ve hızlı. Dudakları - koyu kiraz kırmızısı ve yeni ısırılmış - aletimin tepesine bastırılmadan önce ağzımdan başka bir kelime çıkarmaya bile teşebbüs edemiyorum. Sonra ağzı açılıyor, dili hafifçe yalıyor, sonra küçük elini alıp sikimin etrafına sarıyor ve diliyle bana vuruyor.

Ben geleceğim ve kızım neredeyse hiçbir şey yapmadı.

Ellerim saçlarını kavıyor, beni ağzıyla keşfetmek için zaman ayırırken boynunun dibine ve omuzlarına masaj yapıyor.

O mükemmel biri ve duygularımın ne kadar derin olduğunu bilmesini istiyorum. Eğer bu onu korkutmasaydı parmağına yüzük bile takardım. Şu anda benden kaçmayacağını biliyorum ama ileride göstereceği güce hazırım.

"Çok güzelsin," diye tekrarlıyorum, parmağımı şefkatle yanağına bastırarak. "O kadar mükemmelsin ki. Tanrım, seni böyle görmek-"

İnliyor ve yankıları sikimin üzerinde bir ürperti gibi dolaşüyor. Elleri dizlerinin üzerinde dururken ve bana bakarken, sikim yarısına kadar ağzından çıkmışken, kayan kontrolümü zar zor tutuyorum.

Kontrolü bana veriyor. İtişip çekişmemiz, bu anı yaşamama izin veriyor.

"İşte benim kızım," diye fısıldıyorum, yavaşça ve nazikçe ağzına sokuyorum. Övgünün altında kıvranıyor, sanki kendine dokunmak istiyor ama dokunmuyor.

Tabii...

"Benim için ıslandın mı bebeğim?" diye soruyorum, o da hafifçe sallanarak beni daha derine çekiyor. "Bana ihtiyacın var mı?"

"Seni istiyorum," diye soluk soluğa bağılıyor, çekiliyor ve sonra sarhoş edici bir sesle beni tekrar içine çekiyor.

"Kendine dokun, Gray. İhtiyacın olanı al."

Eli kot pantolonunun bandına dalıyor, aşağı doğru itiyor ve ne yaptığını yakından görememekten nefret ediyorum, ama hareketleri hayal etmem için yeterli. Ve konu Sadie Gray olunca, inanılmaz bir hayal gücüm var.

Elini kullanarak ileri geri sallanıyor.

Sadie tekrar inliyor, gözlerini bana kırpmadan önce rahatlamayla kapatıyor, hınzırca bir zevkle ağzını aletimin etrafında gülümsüyormuş gibi geriyor.

Kendimi geri çekmeye çalışarak onu uyarmak için zar zor zamanım oluyor ama o dizlerinin üzerinde daha da yükseliyor ve kıcımlı kavrayarak beni boğazına kadar çekiyor. Gözlerimin arkasından yıldızlar fırlıyor, başımı geriye atma ihtiyacı arasında kayboluyorum ama boşalırken bakışlarımı ondan ayırmamaya çalışıyorum.

Bir saniye bile beklemek çok uzun geliyor, bu yüzden ona doğru uzandığımda ve neredeyse pantolonumdan düştüğümde, ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz. Gömleğim hariç her şeyimle birlikte ayakkabılarımı da çıkarmayı başarıyorum ve sonra kalçalarını kavrayıp kot pantolonunu kalçalarından aşağıya doğru çekiyorum. Ellerimin altındaki teninin genişliği dikkatimi fazla dağıtmamaya çalışıyorum. Gömleğini çıkardığında, *sutyenin olmadığı* görünce onu kollarımın arasına almaktan ve küçük kaslı vücudunu yatağa fırlatmaktan kendimi alamıyorum.

Onu geri itiyorum ve yemeye çalışıyorum ama yalvarıyor ve ben geri çekilene kadar kollarımı çekiyor.

"Bunun bir ikram olması gerekiyordu."

Gülüyorum. "Sen her zaman bir ikramsın, bebeğim."

"Bir ödül," diye inliyor. "Kazanmak için - gerçi 'hayatta kalmak' sizin için daha iyi bir teşvik olabilir diye düşünüyorum, Kaptan." Ayağı göğsüme değiyor ve bir elimi bileğine dolayarak kaşımı kaldırıyorum.

"Şımarıklık yapma." Kıkırdıyorum. "Bana sadece ne istediğini söyle, sana her şeyi veririm."

Başı sallanıyor ve yatağın içine doğru iç çekerek bir o yana bir bu yana dönüyor. "Bana karşı çok iyisin. Kes şunu, seksi olmaya çalışıyordum ve... bütün planım buydu. Ve senin aptal kığın bunu mahvediyor."

Sızlanma şekli onun seks kedisi sesine çok benziyor ve ben yine taş gibi sertleşiyorum.

"Baştan başlamak ister misin?"

Oflayıp pufluyor, kollarını kavuşturuyor, huysuz bir genç gibi surat asıyor ama sonunda başını sallıyor.

"Pekâlâ. Ne yapmamı istiyorsun Gray?"

Vücudu şilteden kalkıyor, saçları daha önce örüldüğünü gösteren küçük dalgalar halinde etrafına dökülüyor. Elleriyle göğsüme bastırıp beni geriye doğru itiyor, ben de ona kolayca uyuyorum ve kalçalarımı kavradığı için altına doğru uzanıyorum. Sadece ipek kumaştan bir kayma, onun

sıcaklığının doğrudan sertleşmiş sikime baskı yapmasını engelliyor.

Dumanlı göz farının altındaki gözleri koyu, beni içine çekerken daha da koyu, tamamen onun merhametine kalmış.

"Pekâlâ, ateşli çocuk." Sırıttıyor ve kalçalarını yukarı doğru atıyor. "Sakin ol." Kıkırdıyor.

Ama Sadie her zamanki duruşumuzu tersine çevirip küçük eliyle çenemi kavırken biraz ciddileşiyor.

"Seni iyi hissettirmek istiyorum, çünkü sen beni hep iyi hissettiriyorsun. Ve bunu kontrol etmeyeceksin, tamam mı? Sadece arkana yaslanacaksın." Öne doğru eğilip çıplak göğsünü göğsüme bastırıyor. "Rahatla," diyor, kulağımı ısırpı yalayarak. "Ve seninle ilgilenmeme izin ver."

Boynumu dillerken şiddetle titriyorum, tıslayana kadar köprücük kemiğimi ısırtıyor.

Geri çekilirken, elleri omuzlarımdaki kasları elinden geldiğince sıkıyor - elleri çok küçük, güçlü olsalar bile gerçekten çok şey yapamıyorlar. Ama cennet gibi hissettiriyor.

Yaptığı her şey cennet gibi hissettiriyor, çünkü o.

Saten tangasını kenara itiyor, üstüme kaymadan önce sıcak, ıslak ve benim için sonsuz bir şekilde hazır.

"Tanrım, *Rhys*," diye inliyor. Sesi duyunca tekrar kalktım. "O kadar mükemmelsin ki."

Onun övgüsü güneşin altında durmak gibi, her yerimi ısıtıyor.

Bana yavaşça biniyor, beni bacaklarının arasında bir mengene gibi kavırken dudaklarından su gibi övgüler dökülüyor. Şu anda ne kadar küçük görüldüğü önemli değil, üzerime böyle tünemiş, istese beni öldürebilir ve ben onun altında kan kaybederken teşekkür ederim derim.

Geliyor ve daha önce her seferinde gördüğüm gibi biraz şaşırılmış gibi, dikkatli ve kontrollü kızı tamamen hazırlıksız yakalamış gibi. Sonra dudakları uykulu bir gülümsemeye dönüşüyor ve bana bakıyor. Yine o duyguyla dolup taşıyorum; onu burada, korunmuş, güvende ve benim olarak tutmak istiyorum. Ta ki dilimi ısırana kadar, *seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum*'u içime geri itmek için çaresizce çırpınana kadar. Boğaz.

Bunu daha ne kadar tutabileceğimden emin değilim ama onu elimde tutmak için çaresizim. Ve bu -kollarımın arasında eriyip omuzlarımı öpmesi, başlarımızı ayakucuna yaslayıp parıltılı karanlığa sessiz sırlar fısıldayana kadar taklit ettiğim nazik hareketlerle bana saldırması

-Bu fazlasıyla yeterli.

OTUZ SEKİZ

RHYS

Biz kazandık. Yine kazandık.

Sonunda.

Tünelden soyunma odasına doğru yürürken Gym Class Heroes bir şekilde daha yüksek sesle çalıyor. Takımım sırtıma şaplak atarken, Freddy ve Dougherty etrafta zıplarken ve daha dışa dönük birkaç alt sınıf öğrencisiyle şarkı söylerken parlak bir şekilde gülümsüyorum.

Her biri bunu hak ediyor; önümüzdeki hafta sonu oynayacağımız Cornell maçı öncesinde beni fazla endişelendirmeyecek kadar puanımızı yükselttiğinden bahsetmiyorum bile. Bu yılki en büyük rakiplerimizden biri olan Harvard hala ufukta görünüyor, ancak bu gece için galibiyet galibiyettir.

"Lanet olası Reiner *susturdu!*" Freddy bağılıyor, ısıkları havada uçuşuyor ve konferans galibi ağların kesik tellerinden ilmeklenmiş kutsal ip düğümünü alıp Bennett'e uzatarak onu maçın oyuncusu ilan ediyor. Bennett, hala kalın bacak pedlerini giymiş ama üstündeki uzun kollu kompresyon tişörtüne kadar soyunmuş bir halde ayağa kalkıp başını sallayarak kabul ederken herkes alkışlıyor.

Herhangi bir konuşma beklememeyi daha iyi biliyorum ve o da "Defans oyuncularım ve tüm bu takım olmadan bunu yapamazdım" dışında bir şey söylemedi. Bastır Wolves." Uzun ipi tekrar kaldırıyor, sonra da yerine oturuyor.

Koç Harris gülümsüyor çünkü yıldız kalecisini benim gibi tanıyor, onun tuhaflıklarını ve ritüellerini takdir ediyor. Bennett'le, hepimizle güven inşa etti ama Bennett'le ne kadar çalıştığını şahsen biliyorum.

Hepimize bir kez başını salladı ve hızlıca "İyi akşamlar çocuklar. Aptal olmayın," diyerek omzunun üzerinden attı.

Ama köşede asık suratla oturan, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ıslak siyah saçlarından ter damlayan Toren Kane'in omzunu okşuyor.

Bu manzara karşısında göğsümde bir şeyler sıkışıyor.

Freddy şimdiden Hokey Yurtları'ndaki partinin duyurusunu yapıyor - ki Cadılar Bayramı partilerimiz her zaman olduğu gibi devasa olacak. Ve eğer şu anda mutfak tezgahımızın üzerinde duran büyük yüz boyası torbaları bir şey ifade ediyorsa, hazırlıksız alt sınıflardan herhangi birini belirlenmiş kostümlere zorlayacak.

Biz ekip olarak genellikle elimizden geleni yaparız.

Ancak, *kız arkadaşımın* ikinci periyottan hemen önce mesaj yoluyla kaçtığıını düşünürsek, aklımda başka planlar var.

Kız arkadaşım. İki hafta geçti ve tadı hâlâ aynı derecede güzel. Dün gece, onu ailemden birine katılmaya ikna etmişim. yüzüm onun kalçalarının arasına gömülüyken.

Hızlıca duş alıp gri eşofman altımı ve üzerinde *I'm Only for the Boos* yazan, kalp gözlü bir hayaletin olduğu neon turuncu tişörtümü giyiyorum; şehir merkezine gitmeden önce giyinemeyecek kadar meşgul olduğumu söylediğimde Freddy'nin birinci sınıftaki hediyesi. Kesinlikle en iyi arkadaşlarımdan biri olarak kalbime girmesinin bir parçası. O zamandan beri, her büyük tatil için sevimsiz tişörtler ikimiz arasında bir tür garip gelenek haline geldi.

Freddy beni durdurmaya çalışmadan, sadece Bennett'e nereye gittiğimi söyleyerek gidiyorum. Artık arabayı avucumun içi gibi biliyorum, çünkü minimum boş zamanımı onunla geçiriyorum - ve Sadie ile birlikte olmak genellikle kardeşlerini koşturmak, onlara yemek götürmek veya antrenmanlardan almak anlamına geliyor.

Yine de henüz babasıyla karşılaşmadım. Eminim ki bu onun için çok amaçlı bir şeydir.

Eğer planlara ben de dahil olursam, asla geceyi onun evinde geçirmeyiz. Bundan kaçınıyor - bu, geceyi uykulu çocukları yatakhaneindeki havalı yatağa yatırmasına yardım ederek bitirmem anlamına gelse bile. Bazen onları Hokey Evi'nde uyumaya ikna edebiliyorum, orada Liam ve Oliver bizim evde hangi oyuncular varsa sonsuz bir ilgi yağmuruna tutuluyorlar; Sadie sert sesini açıp onları kendi yataklarına gitmeye zorlayana kadar onlarla oyun oynuyorlar.

Bir gün düşüncesizce satın aldığım ve koridorun sonundaki kullanılmayan odaya yerleştirdiğim yataklar.

Bu gece evde olduğunu biliyorum, çünkü iptal etmesi için sadece birkaç sebep var. Aurora maça geldi, yeni sadık taraftarımız, ama bana Sadie'nin gelmeyeceğini söylemek için başını hızlıca salladı.

Yaşadığı sokak karanlık, gerçek bir dekorasyon yok, kendilerinininki hariç tüm kapıların ışıkları kapalı. Kapıyı bir düzen içinde çalışıyorum, sonra geri çekiliyorum ki cevap vermeden önce gözetleme deliğinden beni görebilsin.

"Vay anasını," diye mırıldanıyorum, ön kapıda beliren görüntüsüne bakarken genişçe gülümsüyorum.

Kahverengi, tüylü bir tulum giymiş -sarkık bir kapüşonla tamamlanmış- belinde şeker dolu büyük bir plastik balkabağı kasesi ve bacağına asılı minik bir Darth Vader.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor ama yüzünde benim en sevdiğim çatık kaş ifadesinin altında hafifçe gizlenmiş neşeden başka bir şey yok.

"Kim olman gerekiyor?" Sorusunu tamamen görmezden gelerek soruyorum.

Çünkü bu çok saçma. Ondan başka nerede olabilirim ki?

Sadie sırtıyor ama "Bir Wookiee!" diye bağırın Liam oluyor.

Ben.

Onu alıp Sadie'yi eve kadar takip ettim, sonra kapıyı kapatıp kilitledim. Arkamda. Bu onun küçük ve soğuk evine girdiğim en uzak an. Sanki hiç ısı yokmuş gibi geliyor ve belki de yoktur.

Biraz yıpranmış görünen bir dizi merdiven var. Hemen sağda küçük, mavi kiremitli bir mutfak var, ocakta bir tavada kurabiyeler var, bu da şekerli kokuyu açıklıyor. Solumda, Oliver'ın lekeli çiçekli bir kanepeye tünediğini, yan masada bir lamba olduğunu ve açık olan tek ışığın titreyen televizyon olduğunu görüyorum.

"Hey, dostum."

"Koteskiy." Dikkatini tekrar ekrana vermeden önce başını sallıyor.

Kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor. Sadie kahkahasının patlamasını engellemek için ağzını kapatıyor ve mutfaka doğru dönüyor. Liam bana "zenginler mahallesinde" şeker mi şaka mı oynadıklarını ve Sadie'nin bu gece daha fazla şeker almasına izin vermeyeceğini anlatırken onu kalçamda takip ediyorum.

Tepsiden bir kurabiye almak için uzanıyorum ama Liam ellerimi tokatlıyor ve "Önce şarkı söylemeliyiz!" diye bağırıyor.

"Neyi

söyleyeyim?"

"Mutlu yıllar!"

"Doğum günün mü dostum?" Onunla kızaran Sadie'nin arasına

bakarken gözlerim dans ediyor.

Gülüyor, parlak ve yüksek sesle, sanki saçma bir şaka yapmışım gibi. "Hayır, sissy'nin. O... um..." Kız kardeşine doğru eğilir ve yüksek sesle "Kaç yaşındaydın sen?" diye fısıldar.

"Yirmi iki."

"Yirmi iki," diye bağılıyor hemen bana.

Ona tekrar bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, kaşlarım çatılıyor. "Ben... Hiçbir fikrim yoktu."

Sadie başını sallar ve kollarını kavuşturur. "Belli ki, çünkü sana söylemedim, ateşli çocuk." Liam onu durduramadan ağzına bir şekerli kurabiye atıyor ve çiğnerken ona hınzırca gülümsüyor.

Saçma olabilir ama bana söylemediği için biraz kırıldım.

Liam kollarımdan iniyor ve kardeşini getirmemi istiyor, böylece şarkı söyleyebiliyorlar ve Sadie doğum günü dileğini tutabiliyor. Üzerinde küçük turuncu bir balkabağı olan bir kurabiye alıyorum ve oturma odasına geri dönüyorum.

Kanepenin arkasına yaslanıyorum ve televizyonda çocukken kâbuslarıma giren o aptal şarkıyla birlikte *Halloween 3*'ün çaldığını görüyorum.

"Maçın nasıldı?" Oliver'a soruyorum, öğleden sonra bir maçı olduğunu hatırlıyorum.

Bana bakmıyor. "Biz kazandık."

"Bir şey bulabildin mi?" Sırıtarak omzunu itiyorum. Ayağa kalkmak için yer değiştiriyor, kanepenin arkasından dolanıyor ve önümde duruyor, bana hiç olmadığı kadar yakın. Sadie'den başka kimseye bu kadar yaklaştığını görmemiştim.

Sesini fısıltıya düşürmeden önce ensesini kaşıyor. "Terapistim Sadie'nin doğum günüyle ilgili travma yaşadığını söyledi çünkü benim yaşımdayken anneme bir şey oldu." Omuz silkiyor. "Ben hep babamın bayramlarda çok ama çok sarhoş olmasından kaynaklandığını düşünürdüm. Noel'de üzgün olur. Cadılar Bayramı'nda genellikle kızgındır. Ama bilemiyorum."

Uzun bir süre ona bakıyorum, midem bulanıyor, kurabiyeden kalan tat hala dilimde.

"Ama muhtemelen bu yüzden sana söylemedi. Ve... Ona kızmanı istemiyorum."

Boğazımda oluşan yumruyu yutmaya çalışıyorum.

"Sadie'ye kızgın değilim," diyorum ona sessizce. Duruşunda, yüzünün her çizgisinde bir tereddüt var, sanki daha fazlasını söylemek istiyor ama nasıl söyleyeceğini bilmiyor. Ben de bir tahminde bulundum. "Onu terk etmeyeceğim Oliver. Asla, tamam mı? O

bir gün gitmemi isteyebilir, ama onu *asla* terk etmeyeceğim. Ne onu, ne kardeşini, ne de *seni*. Bana bunu anladığını söyle."

Gözlerini yere indirirken yanakları kızarıyor. "Anlıyorum."

"Güzel," diyorum ve bir an için ağlayacak gibi oluyorum. Bu çocuğu kollarımla sarmak istiyorum, çünkü omuzları tařıdığđ ağırlıkla ağır görünüyor

-Ama onun da Bennett gibi olduğunu biliyorum, dokunmaktan pek hoşlanmıyor.

Ben de omzunu bir kez okşadım ve arkasından mutfağa doğru yöneldim.

Avazımız ıktđđ kadar *Mutlu Yıllar* şarkısını söylüyoruz ve Liam şarkının sonunda tamamen uydurduğu kendi küçük versiyonunu eklerken alkışlıyoruz, kendi şakasına o kadar çok gülüyor ki devamını getiremiyor ve ağzıyla bir sürü aptalca ses çıkartıyor.

Bir kurabiye daha almaya gittiğinde Sadie'yi şakağından öpüyorum ve bir anlığına dokunuşuma kendini bırakıyor.

Ona aşığım.

OTUZ DOKUZ

RHYS

Yatağında uzanıyoruz, birbirimizi soluyoruz ve beni okumaya çalıştığını söyleyebilirim.

Ben de ona aynısını yapıyorum.

Liam'ı yatağına yatırdıktan, ki bu en az üç masal gerektiriyordu, ve Oliver'a bir saat daha korku filmi izledikten sonra kendi odasına gideceğine dair yemin ettirdikten sonra, Sadie beni odasına götürdü.

Güzel mavi çarşafı, küçük artistik patinaj kupalarını ve madalyalarını, yarışmalardan fotoğrafları ve Liam ile Oliver'ın bebeklik hallerini görünce, onu yoldan her aradığımda bu odada hayal etmediğimi düşünmek çok zordu. Bir deplasman maçında otelin dışında ya da yatağında onu saatlerce tatmin ettiğim, gri kedi gözleri narin, çilli bir omzunun üzerinden bana bakarken onu yavaşça arkadan becerdiğim hayallerim yoktu.

Ama şu an istediğim bu değil.

Elimi saçlarında gezdiriyorum, başı göğsümde, diğer kolum ona sarılmış, büyük boy yırtık gömleğinin altından sırtında daireler çiziyor.

"Neden bana doğum gününden bahsetmedin?"

Hafifçe omuz silkti. "Hiç gündeme gelmedi."

Yalancı. Alnından tekrar öpüyorum. "Oliver bunun annenle ilgili olduğunu düşünüyor."

Sessizlik.

"Onun hakkında hiç konuşmuyorsun."

Bunu beklemediğimi söyleyemem, ama geleceğini bilmek, vücudunu benden uzaklaştırıp otururken daha az acı vermiyor.

"Konuşacak bir şey yok," diye tersliyor, fısıldadığı zehir çocukluk odasının karanlığında yankılanıyor.

"Sadie-" "Bırak onu, Rhys."

Eğer benden önceki pek çok erkeğin yaptığı gibi geri çekilmemi ve vücudumda ne hissediyorsa onu yapmasına izin vermemi bekliyorsa, yeni bir şey denemek üzere demektir.

Oturup arkama yaslanıyorum ve yatak başlığına yaslanıp rahatlıyorum.

"Yapmayacağım. Cadılar Bayramı'nda ne oldu?" O konuşmayınca ben devam ediyorum. "Yatağımdaki mutlu Sadie için burada değilim. Hayal kırıklığına uğramış, öfkeli Gray'im için buradayım. Korkmuş *kotyonok*'um için."

"Yine o lanet kelime," diye ofluyor nefesinin altından. Bana sürekli ne anlama geldiğini soruyor, bu yüzden henüz araştırmadığını biliyorum.

Gerçekten ne anlama geldiğini bilseydi, muhtemelen beni tokatlardı.

"Senden korkmuyorum, Rhys."

Kendini cenin pozisyonuna getirdiğini, kollarını koruyucu bir şekilde kendine sardığını biliyor mu acaba?

"Doğum gününde ne oldu?" Tekrar soruyorum. Sesim aynı şekilde nazik ve yumuşak kalıyor.

Bana yatağındaki bir yabancıymışım gibi bakıyor ve bu bakış yakıcı olsa da buna katlanıyorum.

"Annem ben muhtemelen Liam'ın yaşındayken gitti. Sonra geri döndü. Oliver'a hamile kaldı ve birkaç yıl boyunca... inanılmazdı. Sonra ortadan kaybolmaya başladı."

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Manik ataklar geçirmeye başladı. Sabahları bir seyahate çıkmaya karar veriyordu - paten yarışmam, antrenmanım ya da okulum olması fark etmiyordu, sadece... gidiyordu. Bazen haftalarca, bazen bir ya da iki günlüğüne. Arada bir beni ya da Oliver'ı da yanına alırdı.

"Sonra bir gün babam eve geldi ve Oliver beşiğinde yalnızdı. Paniğe kapıldı, okulu aradı ve üç gündür okula gitmediğimi öğrendi."

Kaşlarım çatılıyor ve ona uzanma isteğime direniyorum. "Fark etmesi neden bu kadar uzun sürdü?"

"O zamanlar hokey oynuyordu. Baban gibi değildi ama ikinci ligde oynuyordu ve deplasman maçları için seyahat ediyordu."

"Ve... Oliver?" Bu imayı dile getirmek istemiyorum.

Öyle yapıyor. "Günlerdir beşiğinde yalnız ve beslenmemiştir." Gözlerinden birkaç damla yaş süzülüyor, ama aramızdaki çarşafta bir delik açmaya çalışmaktan vazgeçmiyorlar. "Nasıl hayatta olduğunu bilmiyorum."

"Ama sonra babam onu terapiye gönderdi. Bir süreliğine ben de. Bir ay boyunca her şey yolunda mıydı? Hatırlamıyorum. Sadece bir gün uyandığımda babamın Oliver'ı kanepeye yatırmış ağladığını ve bana onun eve gelmeyeceğini söylediğini hatırlıyorum."

Bir nefes ürperiyorum, çünkü bunun daha iyiye değil, daha kötüye gittiğini *hissedebiliyorum*. Ve bahse girerim bu, onun güzel zihninde hapsolmuş, ona işkence eden anıların en kötüsü değildir.

Acaba tüm bunları hiç yüksek sesle söyledi mi? Bazı kelimeleri söylerken nasıl titrediğini, yatağın nasıl sallandığını hissedebiliyor mu?

"Sonra, on iki yaşındayken, sanırım? Eve geldi. Hayatımın en güzel günüydü. Beni okuldan üstü açık, parlak, kırmızı bir arabayla aldı ve Cadılar Bayramı kostümlerini denemem için alışveriş merkezine götürdü. Birbirimize uymamızı ve sadece ikimizin olduğu bir parti yapmamızı istedi. Pastamız, balonlarımız, her şeyimiz vardı.

"Eve gittiğimizde dadıyı eve gönderdi, Oliver'a kostümünü giydirdi ve bana yukarı çıkıp hazırlanmamı söyledi, pastam için mum alacaktı."

Boğazında bir hıçkırık düğümleniyor ama yanan, dumanlı gözlerini bana kaldırıp sözlerini bitirmeden önce hıçkırığını bastırışını izliyorum: "Komşularım babamı arayana kadar üç yaşındaki Oliver'la dışarıda kaldırımda oturdum."

"Gray," diye boğuluyorum, umutsuzca ona sarılabilmeyi diliyorum. Kollarım kalkıyor, sanki deneyecekmişim gibi, ama o ırkılıyor.

Sanırım bana vursa daha az acırdı.

"Annem Oliver'ı terk ettiğinde, geri gelmeyeceğini biliyordum." Sanki bu olay onun dünyasını değiştirmemiş gibi rahat bir şekilde söylüyor.

"Sadece Ollie'yi terk etmedi Gray," diye fısıldıyorum, nazıkçe ama yine de yalvararak. "Seni de terk etti."

Ama başını sallıyor. "Ben çok daha gençken beni terk etti. Oliver'ı doğurmak için geri geldi, sonra da onu terk etti."

Annesi tarafından iki kez terk edilmişti. *İki kez*.

"Peki ya baban?"

"İçmeye başladı, zaten olduğundan daha fazla. Bir ya da iki maça sarhoş geldi ve sonunda onu kovdular. Ama işte o zaman koçum yardım etmeye başladı, benim için bir burs programı açtı.

Buz pateni. Oliver hokeye başladı çünkü buz pisti benim güvenli sığınağımdı, bu yüzden onun da sığınağı oldu."

Sormak istemiyorum ama sormak zorundayım. "Liam?"

"Um," diye nefes nefese kaldı ve dudağını ısırıldı. "Evet. Pek bir şey bilmiyorum. Ama bir sabah okula gitmek için aşağıya indiğimde yerde, baygın babamın yanında bir bebek vardı."

Yutkunuyorum. "Kaç yaşındaydın?"

"On altı. Bir süre için korkutucuydu. Ama o sıralarda çalışmaya başladım ve annem de mahkemenin emrettiği nafakayı ödemeye başladı. Yani babam en azından bir şeyler yapabilecek kadar ayıktı." Buna gülüyor ama işin içinde mizah yok.

Onu on altı yaşında bir kız olarak hayal ediyorum, daha az kızgın ve çocuklarla ilgileniyor, bütçe yapıyor, hak etmediği halde babasını temizliyor. Kardeşlerini korumak için. Onları yakınında tutmak için, çünkü hayatında güvenebileceği bir yetişkin yoktu.

Ve kimse onunla ilgilenmiyordu.

Tıpkı yıllardır olduğu gibi. Bu onun normaliydi.

Göğsüm yine sıkıştı.

Artık değil.

"Sana sarılabilir miyim?" Kendimi durduramadan önce sordum.

"Lütfen."

Reddedilmeyi, hayal kırıklığı duvarını bekliyorum ve onun için savaşmaya hazırım. Her zaman savaşacağım.

Ama o sadece başını sallıyor, bana doğru süzülürken bitkin bir halde tekrar yanıma sokuluyor.

O uykuya dalana kadar, bitkin ama o kadar güzel ki fısıldıyorum, "Seni asla terk etmeyeceğim. Mutlu yıllar, Sadie."

Uykusunda gülümsediğine yemin edebilirim, ama bu kız söz konusu olduğunda hayal görmenin sınırındayım.

"Seni seviyorum," diyorum, kelimeleri alnının derisine bastırarak, bir şekilde duymasını umarak. Bir şekilde biliyor.

Sarsılarak uyandım.

Yatağının başucundaki saat parlak kırmızı yazı tipiyle sabah 3:47'de yanıp sönüyor. Bir an gözlerimi ovuşturup beni neyin uyandırdığını anlamaya çalışırken kaşlarım çatılıyor. Başka bir kâbus mu gördüm? Aylardır kâbus görmemiştim ama yabancı bir yerde uyumak kesinlikle-

Bir şey tekrar çarpıyor, yüksek sesle, Sadie'nin kaymasına ve daha sıkı kıvrılmasına neden oluyor.

Be

n. Onu tekrar yatağa bastırdığımda gözlerini zar zor açıyor. "Uyumaya devam et, bebeğim. Ben sadece çocukları kontrol edeceğim." Vücudu uysalca diğer tarafa yuvarlanıyor ve ben eşofman altımı çıkarıyorum.

Dışarı çıkmadan önce tekrar aç.

Ev buz gibi soğuk, Sadie bunun aslında evlerinin oldukça eski olmasından ve geçen yılki astronomik gaz faturalarından kaynaklanan bir sorun olduğunu açıkladı; kesinlikle mecbur kalana kadar bundan kaçınmayı planlamışlardı.

Mümkün olan en kısa sürede çözmeyi planladığım bir sorun.

Liam derin bir uykuya dalmış, ben kapısını kapatırken yerinden bile kıpırdamıyor. Ama Oliver uyanık, merdivenlerin başında durmuş beni dinliyor.

"Selam dostum," diye fısıldıyorum, yüzündeki kızgın ifadeden endişelenerek. "Ne oldu? Uyuyamadın mı?"

Kaşları çatılır. "Bunu duymadın mı?"

"Ben duydum. Seni uyandırdı mı?"

Homurdanıyor. "Babam bizi hep uyandırır. Liam her şeye rağmen uyur." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sadie'nin uyuyor olmasına şaşırdım."

"Uyanmasını engellemeye çalıştım." Ama şimdi kendimi gülünç hissediyorum. Sarhoş üniversite ya da lise arkadaşları dışında hiç bir alkolikle başa çıkmak zorunda kalmamıştım. Bir yetişkinle değil. "O... o şiddet yanlısı mı?"

"Genelde değil. Ama Cadılar Bayramı onu kızdırıyor." Oliver omuzlarını silkiyor ve kollarını kavuşturuyor. "Genelde sadece birkaç şey kırar ve sonra kanepede sızar. Ama..."

"Ne oldu?"

Oliver'da yine aynı bakış var, sanki söylediklerinin doğru olup olmadığından emin değilmiş gibi - sanki biri ona kızacakmış gibi. Öfkeyle karışık bir kafa karışıklığı gibi.

"Bana her şeyi anlatabilirsin, unuttun mu?" Ona daha önceki sözlerimi hatırlatmaya çalışıyorum. *Seni terk etmeyeceğim.*

"Bu Sadie'nin antası. Hâlâ aşığıda olduğunu biliyorum. Genelde saklamayı unutmazdı ama o..."

"Dikkatini dağıttım."

Başını sallıyor.

Sikeyim. "Ondan çalışıyor mu?"

"Her zaman. Ve... Aralık ayındaki turnuva için yeterince para biriktirdiğini biliyorum. Korkuyorum-"

Sesine sinen hafif paniği durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Ben bakarım, tamam mı?"

"Ya seninle kavga ederse?"

Gülümsüyorum, tüm cazibemle. "Hadi Ollie, bana bak."

"Gitme sebebinin bu olmasını istemiyorum."

Mideye bir yumruk daha. Bu çocukları bir daha asla gözümün önünden ayırmamayı planlamamın bir başka nedeni. Onları bu lanet evden çıkaracaksa yarın Sadie'yle evlenirim.

Kimi kandırıyorum ben? Sadie ile yarın evlenirim. Nokta. Şartsız.

"Bırak ben halledeyim, tamam mı?"

KIRK

SADIE

Bağırarak uyandım.

Vücudum elektrik çarpmış gibi sarsılıyor. Bu evde olmakla ilgili en büyük korkularımdan biri Oliver'ın büyümesi ve öfkesinin onu çatışmaya sürüklemesi. Çıglıklarla uyanmak ve sarhoş bir adamla bir çocuğun kavgası.

Onları buradan çıkarmalıyım.

Merdivenlerden ikişer ikişer uçarak iniyorum, Oliver'ı merdivenlerin dibinde, mutfığa doğru eğilmiş halde görüyorum. Beni durdurmaya çalışıyor ama onu geçip babamı görüyorum, kırık bir bira şişesini kafasına silah gibi dayamış. Ve Rhys, avuçlarını yukarı kaldırmış, kollarını germiş, onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Babamın bakışları bana kayıyor ve duruşunu değiştiriyor.

"Sade," diye ağlıyor ve neredeyse anında gözyaşlarına boğuluyor.

Rhys'in bu kısmı görmesini istemiyorum. Babamın özür dilediği, ağladığı ve ona yardım etmem için yalvardığı yeri. Bazen *ona* benzediğim için benden nefret ettiğini söylediğini bilmesini istemiyorum. Rhys'in, ona yardım edecek kadar yaklaştığımda başımı nazikçe okşadığını ya da yüzümü o kadar sert ittiğini görmesini istemiyorum ki bir keresinde neredeyse çenemi kırıyordu.

Bundan nefret ediyorum.

"Gitmen gerek," diye bağırarak önüne geçiyorum.

Rhys'in sesi neredeyse çaresizliğe dönüşüyor. "Sadie, dur."

"Onunla başa çıkabilirim. Her zaman yaparım ve asla senin yardımınla değil. Şimdi git."

Oliver sadece bir anlığına perişan görünüyor ve ben babamın yanına gidip şişeyi elinden aldığımda hışımla uzaklaşıyor. Şişeyi geri çekti ve

Bütün bunların benim suçum olduğuna dair bir şeyler haykırıyor, sonra yine hüngür hüngür ağlamaya başlıyor.

Her yerde cam var ve Rhys hala. Gitmiyor. Gitmiyor. "Sadie, dikkatli ol," diye yalvarıyor.

"Git lütfen, Rhys. Yardımına ihtiyacım yok!"

"Lütfen, bebeğim. *Her yerde* cam var. Bırak yardım edeyim."

Ona doğru dönüyorum. "Kes şunu! Beni düzeltmene ihtiyacım yok, Rhys. *Düzeltilmeye* ihtiyacım yok. Her şey kontrolüm altında. Oliver antrenmanlarına gidiyor ve *ben* de ihtiyacı olduğunda yeni patenlerini ve takımlarını almasını sağlıyorum. Bunu *ben* yapıyorum! Liam okumayı öğrendi çünkü ona ben öğrettim - lanet olası okula gitmeden önce, çünkü on dokuz yaşındaydım ve gerçekten ne bilmesi gerektiğine dair hiçbir *fikrim* yoktu. O zaman da yardımına ihtiyacım yoktu, şimdi de yok."

Gitmesini bekliyorum. Benim böyle, değersiz, korkunç biri olduğumu bildiğini söylemesini. Bir sürtük, çok kızgın ve sevilmez.

Ama o sadece orada duruyor, sessiz ve vakur.

Nefesim kesiliyor ve ağladığımdan oldukça eminim - ki bu yeterince utanç verici, ama yüzümü öfkeli, kollarımı çapraz tutuyorum. Gitmesini istiyorum, ona ihtiyacım var-

Duvardan sarkan küçük toz bezi ve tavayı kapıyor ve önümde diz çökerek camları süpürmeye başlıyor.

"Rhys," diye neredeyse bağıracaktım bu sefer, öfkem daha da artıyordu.

Başını iki yana sallıyor ve sonunda bana bakıyor, koyu çikolata gözleri ve nadiren gördüğüm sert ifadesiyle. "Hayır. Hiçbir yere gitmiyorum. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Bu iş bittikten sonra her şeyi konuşacağız. Şimdi..." Nefes nefese titriyor ve iri, kaslı omuzlarını yuvarlıyor. "Bu camı temizleyeceğim, çünkü burada lanet olası ayağını kesersen - lanet olası bir çentik bile, yüzünü tekmelemekten kendimi alabileceğimi sanmıyorum, tamam mı?"

Her kelimesi sakın, neredeyse dingin, ama yüzeyin altında kendi öfkelerini ve hiddetini görebiliyorum. Sanki bunu kaldıramayacağımı *bildiği* için kendini tutuyor.

"Tamam," diyorum, kendimi şaşırtarak.

Babam neredeyse bayılmak üzere, arkamdaki duvara yaslanmış, horultuları dışında ağlaması artık sessiz. Gittikçe zayıflayan gövdesini tutup oturma odasına götürüyorum, cama dikkat ederek onu koltuğa atmadan önce baygın kalmasını umuyorum.

"Rhys-"

Elini bana doğru kaldırıyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Yukarı çık Sadie. Beni orada bekle. Bir dakikaya ihtiyacım var."

Rhys nihayet yukarı çıktığında cildim eriyecekmiş gibi hissediyor ve psikotik bir krizin eşiğinde olduğumdan oldukça eminim.

Kapıyı arkasından kapatıyor, tamamen ona doğru dönüyor ve alnını dayıyor. Arkasını dönüp gözlerimden kaçarak odamın boşluğunda yürümesi birkaç uzun nefes almasını gerektiriyor. Masanın üzerine bir şey koyuyor; çantam olduğunu fark ediyorum ve midem sıkışıyor.

"Gidiyor musun?"

Bu, tekrar uzaklaşmadan önce kafasını kaldırıp bakmasını sağlıyor. Sanki boğuluyormuşum da yüzeye çıkmak için tekmeliyormuşum gibi panikle nefes alış verişimin arttığını hissediyorum. Bileğine tutunup ona yalvarmak istiyorum, bu yüzden kendimi tutmak için kollarımı kavuşturuyorum.

"Sana ve Oliver'a gitmeyeceğimi kanıtlamak için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, ne olduğu umurunda değil, yapacağım."

"Bekle-" diye duraksadım, afallamıştım ve kelimeler kifayetsiz kalmıştı. "O zaman... o zaman neden bana bakmıyorsun?"

Nefret, kendinden nefret. Eğer onları yeterince beslerseniz, sökülmez sarmaşıklar gibi büyürler. Benimki çocukken dikenlerini büyütüp etrafımı sardı ve hiç kimse içeri girmeye zahmet etmedi. Şimdiye kadar.

"Çünkü Sadie," diye homurdanıyor, sesini hiç duymadığım kadar sert çıkarıyor -özellikle de bana karşı. "Sana bakarsam, mutfığa girdiğinde *açıkça* gördüğüm o korkuyu görecek. Oliver'ın yüzünü beynimden atamıyorum, şimdi de seninkini. Ve eğer bunu görürsem, kendimi *onunla* yüzleşmekten alıkoyabileceğimi sanmıyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum. Zar zor nefes alıyorum, sanki herhangi bir ses bu anı mahvedebilirmiş gibi.

Her şeyi mahvediyorsun. Şuna bak, hiç sinirlenmeyen altın çocuk, birdenbire öfkелendi. İyi olan her şeyi alıp mahvediyorsun. Sırada Oliver var, şimdiden çok kızgın. Liam çok geride kalmayacak.

Gözlerimi kapatıyorum.

"Bana bak," diye emrediyor ve ben de hemen bakıyorum. Yatağımın ayak ucunda volta atıyor, başucu lambamın sönük ışığında parlıyor. Daha büyük görünüyor

Hayattan daha güzeldi, hep öyleydi. Eski tanrıların çocuklarının, onları ölümlülerden farklı kılan bir şekilde nasıl göründüklerini hayal ettiğim gibi.

"Benim gibi olduğunu sanıyordum," diye fısıldıyorum, kelimeler dökülüyor. "Ama değilsin. Sen... Rhys, sen inanılmazsın. Etrafındaki insanların her şeyisin, seni tanımayanların bile. Dışarıda mı? Kampüste mi, buzda mı? Orada kayan bir yıldızsın. Altın gibisin. Ve benimle tanıştığında acı çekiyor olabilirsin, ama... daha iyiye gidiyorsun. Ve hayatım uzun bir süre böyle devam edecek.

"Çocukların velayetini kazanmaya çalışıyorum, bu dönem erken mezun olmaya çalışıyorum, böylece bir iş bulabilir ve bir grup yetişkine bu çocuklara bakabilecek kadar yeterli olduğumu kanıtlayabilirim. Ve ben-" Sesim kesiliyor, çünkü delice bir şey söylemek üzere olduğumu fark ediyorum. "Bu devasa, gürültülü, muhteşem hayata doğru yol aldığını görecektir kadar sana değer veriyorum."

Rhys'in eli beni durdurmak için kalkıyor ve ben de kolayca durduruyorum. Kısmen, söylemek üzere olduğum şeyi söylemek *istemediğim* için. Bencilce onu *istiyorum*, her zaman, her zaman onu aşağı çekiyor ya da geri tutuyor olsam da.

"Şimdi bir şey söyleyeceğim Gray. Ve beni duymanı istiyorum.

Beni gerçekten duy,
tamam mı?"

Başımı salladım.

"Seni seviyorum." Nefes alıyor ve gülümsüyor - iki gamzesi de parıldıyor. Sanki önce annemle, sonra sarhoş babamın ona saldırmaya çalışmasıyla ve şimdi de benim hayatında olmamın onun için ne kadar korkunç olduğu hakkındaki konuşmamla hayatımın karmaşasını dökmedim.

Öfkem Rhys üzerinde hiç işe yaramadı; onu uzaklaştırma çabalarım da.

Ben de dinliyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki göğsümden kanatlanıp uçacağından eminim.

"Seni seviyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Öfkeni ve alaycılığını seviyorum. Ateşle doluymuşsun gibi kaymanı seviyorum ve bu bana hokeye aşık olduğum zamanı hatırlatıyor. Kardeşlerinle nasıl ilgilendiğini, Aurora'yı nasıl koruduğunu ve sevdiğini seviyorum. Yüzündeki o sinirli-şaşkın ifadeyi -şu anki ifadenin aynısını- kaşlarının arasındaki küçük çukurla birlikte seviyorum."

Şimdi ben de onunla birlikte gülüyorum ama o başını geriye atıp tekrar gülümserken bile gözlerim yüzünden hiç ayrılmıyor.

"Ve senin ya da hayatının hiçbir karanlık parçası bunu değiştiremeyecek. Oliver'a da söylediğim gibi, eğer artık beni istemiyorsan, bununla başa çıkmam gerekecek. Ama seni istemediğim bir gün *asla* olmayacak."

Şimdi yatağın kenarına doğru yürüyor, oturduğum yerde beni yükseltiyor, parmaklarım battaniyeye dolanıyor. Eğildi ve çenemi nazikçe kavradı. "Bana anladığını söyle."

"İstiyorum."

Başını salladı. "Güzel."

Ağzım bir an için açılıyor, sanki karşılık verecekmişim gibi, ama sonra öylece bırakıyorum. Sudan çıkmış balık gibi ağzım açık.

O anı alt dudagımı öpmek için kullanıyor, dudakları ve dişleri arasında yumuşakça emiyor. Yatağa otururken alınlarımız birbirine değiyor ve beni sıcaklığının rahatlığına hapsediyor.

"Şu anda bir şey söylemene gerek yok, tamam mı? Seni ikimize yetecek kadar sevebilirim."

"Şimdilik," diye geveledim.

Gülümsüyor ve artık sıcak gözlerindeki pırıltıyı görebiliyorum. Verdiğim sözlerin bir vaat olduğunu anlıyor.

"Şimdilik, *kotyonok*."

"Bana bu kelimenin ne anlama geldiğini söyleyecek misin?"

"Belki bir gün," diyor beni yatağa geri itmeden önce ve benimle yumuşak, tatlı ve yavaş bir şekilde sevişirken tenimin her santimine "*Seni seviyorum*," diye bastırıyor.

Sonra, benim küçük Bluetooth hoparlörümü istiyor ve onu aramızdaki yatağa koyuyor. Yatağımın üzerindeki büyük pencereden sızan ay ışığı çıplak tenine vuruyor, sanki onu ısıltıyla yıkıyor.

O telefonunu ararken ben öne doğru eğilip boynunu tekrar öpüyor ve ısıırıyorum.

İki tıklama ve sonra müzik çalıyor. İyi bildiğim bir şarkı ama çalma listelerimden biri değil.

Rhys Koteskiy odamdaki aniden yumuşayan hoparlörlerden "Heaven" şarkısını çalarken Brandi Carlisle'ın sesi yumuşak, gitarın telleri yavaş ve nazik.

"Bu benim senin için şarkım." Otomatik tepki onu orada durdurmaktır.

Onu benim için bir şarkısı olmaması gerektiğine ikna etmek. Özellikle de bu şarkıya. Ama yüzü çok açık, her kası gevşemiş ve ben ona inanıyorum. Beni sevdiğini.

Yüzünde çocuksu bir masumiyet var, sanki az önce beni susturmak için eliyle ağzımı kapatarak yavaşça yatağa yatırmamış gibi, "Bizim için bir tane var mı?" diye sormadan önce.

Sadece bir milyon demek istiyorum.

Ancak Rhys Koteskiy asla tek bir şarkıyla sınırlandırılmaz - o bir senfoni, sonsuza dek tekrarlamak istediğim hiç bitmeyen bir çalma listesi.

"Bir tane düşüneceğim," diyorum, tenine doğru kıvrılıyorum. Sanırım bir marka gibi içime işledi.

Ondan asla kurtulamayacağım.

KIRK BİR

SADIE

Çok güzel görünüyorum.

Rora elbiseyi bulmuş ama bana nerede olduğunu söylemeyi reddetti. Siyah ipek, ayak bileklerime kadar iniyor ve uyluğumun ortasına kadar tek bir yırtmacı var. Uygunsuz olmadan seksi olmaya yetecek kadar.

Ben makyajımı yaparken en iyi arkadaşım saçlarımla ilgilendi, hepsini topuz yaptı, önden iki tutam sarkıttı ve yüzümü çerçeveledi. Hâlâ her zamanki koyu kiraz dudaklarım ve dumanlı gözlerim var ama bu daha asil. Daha az rekabetçi Sadie. Daha çok Rhys'in Gray'i gibi.

Rhys'in. Onun.

Hiç kimseye ya da hiçbir yere ait olmadım.

Boğucu olacağını düşünürken sıcak bir his.

Hokey Evi'ndeyiz, Rora antrenmandan eve arabayla döndükten sonra çocukları almayı teklif ediyor - Rhys'in ailesinin yaratılmasında parmağı olduğuna emin olduğum bir şey. Merdivenlerden inip smokin giymiş oğlanlarla dolu bir odaya girdiğimde kendimi baloda gibi hissediyorum.

Rhys, Freddy ve Bennett -son ikisi solo gidiyor, ağız sulandırıcı görünüyor.

Bennett şimdi babasına daha çok benziyor, boyu ve genişliği aynı derecede ürkütücü, ancak şimdi kravatsız, net bir siyah smokin giyiyor. Asi altın kahverengi bukleleri sadece biraz düzeltilmiş, ama yüzü sinekkaydı tıraş edilmiş - bu da onu bir şekilde daha korkutucu kılıyor.

Freddy mavi bir takım elbise giymiş, saçları geriye taranmış, gömleği her zaman giydiği metalin parıltısını gösterecek kadar açık.

Belki önyargılıyım ama Rhys bir derginin kapağı ya da kırmızı halının ortasındaki bir ünlü gibi görünüyor. Saçları artık daha kısa kesilmiş, eskisi gibi dağınık değil.

ve onu evcilleştirmek için içine bir şey koymuş. Smokini siyah, sade ve yakasının ortasında mükemmel bir papyon var.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim halde yine de düzeltmeye karar verdiğim bir papyon. Sadece bir o yana bir bu yana kaydırıyorum, çünkü bu an bir rüya gibi geliyor ve öyle kalmasını istiyorum.

Her iki şekilde de bileklerimi kavırıyor, nazik bir öpücük için beni durduruyor, geri çekilip beni içine alırken gözleri yanıyor.

"O kadar mükemmelsin ki Gray." Gülümsüyor. "Ve ben çok şanslıyım."

Neredeyse tekrar söyleyecektim, dilimin ucunda beş gündür, Cadılar Bayramı'ndan beri asılı duran kelimeleri ona söyleyecektim. Ama etrafımız arkadaşlarla çevrili ve Rhys'i tanırıysam, bu sözler ağzımdan çıktığı anda bir süre odasından ıkmayacağız.

Onun yerine elini öptüm. Sevgim daha yumuşak ve bunun yanaklarını nasıl kızarttığını görüyorum.

Bir ift paten giydiğinde sağlam bir buz kaptanı, Waterfell Wolves'un korkusuz lideri olabilir. Ama benim için her zaman yumuşak olacak.

Ailesi bizi girişte karşılamayı planlamıştı ama biz oraya vardığımızda çoktan bir köşeye doluşmuşlardı. Bu, First Line Vakfı için bir bağış toplama etkinliği - ki kısa süre önce Max Koteskiy için sadece gönüllü bir fırsat olmadığını fark ettim; bu onun hayır kurumu. Tüm ocukların paten kayma şansına sahip olması için kurmuş, finanse ediyor ve her şeyi yapıyor.

Rhys'in annesi Anna, koyu yeşil elbisesinin içinde göz kamaştırıcı görünüyor. Çocukların Rhys'e annesinin ne kadar güzel olduğu konusunda durmadan takıldıklarını duydum ve haksız da sayılmazlar. Muhteşem, formda ve her zaman parlak gözlü. Ama onun yanında olmak çok kolay; herkesi gülümsetiyor ve bence herkesin kendini ona yakın bulmasının asıl nedeni de bu.

Bu onların yanında sadece beşinci ya da altıncı seferim ve çocukların tamponu olmadan onların dikkatini çekmek beni geriyor. Ona güvenmeyi ğreniyorum. Yavaş yavaş. Babasına da.

Sonunda, kontrol edilen dans pistinde birkaç tur attıktan sonra - ki Rhys'in vals yeteneği beni çok şaşırttı - onlara doğru yol alıyoruz.

Fotoğrafçılar, büyük Maximillian Koteskiy'nin gelecek vaat eden hokey yıldıızı oğlu Rhys Maximillian Koteskiy ile fotoğraflarını çekme fırsatını kaırmazlar. Anna'yla uğraşmazlar, ta ki babası ortalığı velveleye verip onun mimari başarıları hakkında bağırmaya başlayana kadar.

O zaman Rhys'in beni neden bu kadar sevdiğini anladım. Çocukları önemsemesinin ve bizi yakın tutmak istemesinin nedenini. Çünkü tüm hayatı boyunca bunu gördü. Etrafı sevgiyle çevriliydi.

Beni sevmek, kardeşlerimi sevmek, onun için çok kolay. Göğsüm sıkışıyor.

Ve onu durduramıyorum, neredeyse öleceğimden emin olana kadar sıkmaya devam ediyor.

Fotoğraflar bittiğinde onu konferans merkezinin halı kaplı koridoruna ve personel girişlerine doğru sürükleyerek, geniş, karanlık ve dağınık masa ve sandalyelerle dolu boş bir konferans salonuna soktum.

Ben onu güçsüzce duvara yapıştırırken bile gülüyor. Gözleri bana bakıyor, yarı kapalı ve sıcak çikolata gibi, bakışları beni ısıtıyor.

"Birkaç saat bile dayanamıyorsun, ha? Bana o kadar çok ihtiyacın var, *kotyonok?*"

Bu kelimeyi çok sık kullanmıyor ama Rusça konuştuğunda beni neşelendirmeyi asla başaramıyor.

"Seni seviyorum."

Tam olarak kafamda planladığım gibi değil, kafamda neredeyse sürekli tekrarladığım konuşmasına eşdeğer güzel bir konuşma yok. O yüzden devam ediyorum.

"Ve yapmadığım için üzgünüm-"

Beni bir öpücükle susturuyor, neredeyse tüm belimi kaplayan elleriyle kalçalarımı kavırıyor, bacaklarımı ona sarabilmem için beni kaldırıyor. İpeğin bacaklarıma kadar kaymasına ve belimde toplanmasına neden oluyor, ki amacı da bu gibi görünüyor.

"Özür dileme Gray." Boynumdan aşağı öpüyor. "Senin için asla özür dilemem. Seni çok seviyorum. Seni seviyorum."

Beni kumaş kaplı masalardan birine yatırırken, ay ışığının parıltısı tenimi aydınlatırken bunu söylemekten asla vazgeçmiyor. Papyonu takım elbise ceketiyle birlikte kayboluyor, sonra ağzını köprücük kemiklerime dayıyor ve elbisemin ince askılarını kollarımdan aşağıya doğru yavaşça kaydırıyor, ta ki göğüslerim ona görünene kadar.

Eli merkezime doğru ilerlerken nefesim kesiliyor. Sadece çıplak teni bulduğunda tıslıyor.

"Bütün gece mi?" diye soruyor, klitorisime sıkıca bastırıyor, parmaklarını dudaklarımda hafifçe gezdirdikten sonra zalim, küçük bir desenle geri dönüyor.

"Külot çizgisi yok." Dudaklarımı zorlukla itiyorum, ardından parmakları içime girerken çaresiz, yüksek sesli bir inilti duyuyorum.

Kendimi sakinleştirmeye ve henüz boşalmamaya çalışıyorum, çünkü Rhys'in dizlerinin üzerine çöküp beni titreyene kadar yalamak üzere olduğunu *biliyorum*, ama yaptığım hiçbir şey işe yaramıyor.

Zaten uçurumun kenarındayım, odanın karanlık gölgelerinde ona bakıyorum. Altın çocuk Rhys Koteskiy ortadan kayboldu ve onun yerine damarlarında dolaştığını bildiğim karanlık var. Belki bu onu daha önce korkutuyordu, ama onun bu serbest bırakılmış halini, onu parlayan yıldız kadar seviyorum.

Bana o karanlık, alaycı bakışını atıyor, sanki ne kadar yakın olduğumu biliyormuş gibi.

am.

"Tekrar söyle," diyor. "Seni seviyorum."

"Aferin kızım," diyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve eliyle yarığımı okşuyor.

Dilini, hâlâ içimde duran iki parmağını çıkarma zahmetine girmeden. Dudakları klitorisimin etrafındayken, hızlı bir şekilde arka arkaya emerken ve dillerken bomba gibi patlamam ancak iki dakika sürüyor.

Dudakları beni terk ederken bile parmaklarının etrafında kenetleniyorum. Tekrar üzerimde beliriyor, beni öpüyor ve dudaklarında, ağzında kendimin tadı o kadar erotik ki tekrar nabzım atıyor.

Şimdi elleriyle kemerini ve pantolonunu çözüyor, ben kemiksiz bir kas yığını gibi yataırken kendini serbest bırakıyor.

Sanırım şu anda istediği her şeyi yapardım.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, hala nabızı atan amım onun etrafında kenetlenirken bile yavaşça içime kayıyor. Orgazmdan yeni çıkmış olmam önemli değil, kalp atışlarımın merkezime yerleştiğini hissedebiliyorum, sanki daha fazlası için yalvarıyor.

"Seni ilk kez böyle gördüğümde, benim için çok küçük olduğunu düşünmüştüm."

Hâlâ geri çekilerek tekrar ileri atıldığında yüksek sesle sızlanıyorum.

"Ama sen bana bir eldiven gibi uyuyorsun bebeğim," diye mırıldanıyor. kabzasına kadar. Beni sert ve ısrarlı bir şekilde sikmeye başladığında sırtım eğiliyor, göğüslerim kabarıyor.

Her zaman onunla ilk kez birlikteymişim gibi hissediyorum ve yıllar sonra çocuklarımız, bahçemiz ve köpeğimiz olduğunda hala böyle hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyorum.

Bir eliyle meme ucumu sıkıp diğeriyle çenemi tutmadan önce durmuyor, duraklamıyor, itmeye ve beni başka bir orgazmıla çalıştırmaya devam ediyor.

"Bana bir tane daha ver, *kotyonok*." Sesi artık boğuk, şakağı hafif bir ter tabakasıyla parlıyor.

"Rhys, yapamam," diye ağlıyorum.

"Söyleyebilirsin. Tekrar söyle ve benim için gel."

Parmaklarını tekrar klitorisimde gezdiriyor, dudaklarımdan "Seni seviyorum" sözcükleri dökülene kadar bekliyor, sonra bir kibrit çakar gibi üzerime bastırıyor, kendimi tekrar kaybediyorum.

Beni takip ediyor, beni sevdiğini söylüyor, prezervatifi atıp beni temizlerken sürekli övgüler yağıdırıyor, kayışlarımı omzuma geri takıyor ve kalkmama yardım ediyor. Ve beni öpmeyi hiç bırakmıyor. Kullandığımız masa örtüsünü köşedeki çöp kutusuna atarken elbisemi düzeltiyorum.

Ona gülümsemeden duramıyorum ama o giyinirken telefonumu almak için dönüyorum.

Çünkü bilinmeyen bir numaradan beş cevapsız arama var, ama yerel bir alan kodu.

Tam tıklayacakken, telefon tekrar çaldı.

"Alo?"

"Sadie Brown bu mu?"

Rhys'in gözleri hafif bir endişeyle bana kayıyor ve odanın sessizliğinde her kelimeyi duyabildiğini biliyorum.

"Evet, kimsiniz?"

"Ben Samantha, Greenwood General'da hemşireyim." Waterfell'den bir kasaba ötedeki hastaneden söz edilince midem bulanıyor. "Size ulaşmaya çalışıyorduk. Babanız yaklaşık bir saat önce alkollü araç kullanırken geçirdiği kazanın ardından getirildi."

Gözlerim yanıyor ama o bitirene kadar kendimi tutmaya çalışıyorum.

"Ama sanırım kardeşlerin? Liam ve Oliver? Onunla birlikte arabadaydılar. Ve sen de babandan sonra en yakın akrabası olarak listelenmişsin."

"Aman Tanrım," diye bağıyorum, kapıya ve aydınlık, gürültülü koridora doğru yalınayak koşmaya başladım bile. "Onlar iyi mi? Onlar-"

Nefes alamıyorum, söylediklerini zar zor duyabiliyorum. Görüşüm bir anlığına kararıyor ve duvara tosluyorum.

Rhys her zaman olduğu gibi orada, eli benimkinin etrafını sarıyor ve telefonu yavaşça elimden alarak kontrolü ele alıyor.

Ve hala nefes alamıyorum.

Oda soğuk; biliyorum çünkü Rhys'in annesi, doktorun babam hakkındaki konuşmasını dinlerken kocasının ceketini kollarına sarıyor. Ama ben hiçbir şey hissetmiyorum, sadece uyuşukluk.

Ve utanç.

Rhys'in annesi ve babası beni doğruca geri götürdü ama Rhys'in nereye gittiğini görmedim. Bana söylemiş olabilir ama hatırlamıyorum. Her şeyi çok uzaktan izliyormuşum gibi hissediyorum.

Sonunda bizi içeri aldılar.

Babam dört noktadan bağlanmış durumda. Yukarı çıkmadan önce hemşirenin Koteskiy'leri bu konuda uyarmaya çalıştığını duymuştum, ama görmek düşündüğümünden biraz daha kötüydü. Hâlâ çırpınıyor, her şeyi görmezden gelen ve sempatik bir gülümsemeyle ayrılmadan önce dozajlarını ve notlarını bitiren hemşireye bağıyor.

Hayır, sempatik değil. Acımak.

"Sadie," dedi göğsü kabararak. Gri, kızarmış gözleri benimkilerle alay eder gibiydi. "Tanrım, Sade, lütfen beni buradan çıkar. Çocukları almaya çalışıyorlar. Hadi, tatlım."

Ona bakamıyorum; biraz ölüyormuşum gibi hissediyorum.

Bir tuzak kapısı gibi değişiyor. "Lanet bir velet olma, Sadie. Sana ihtiyacım var."

Anna Koteskiy aniden önümde duruyor, kollarını kavuşturmuş. Ufak tefek bir kadın ama yine de benden uzun ve beni tamamen örtüyor; kasıtlı olarak.

"Onunla konuşmak istiyorsan sakın ol," diyor, sesini yarı sakın ama kararlı tutarak. "Her halükarda sakınleşmen gerekiyor."

"Çocuklarımı almaya çalışan insanlarsınız."

Manikleşiyor ama bir şey söylemiyorum. Kimse kimseyi almaya çalışmıyor. Bizi yeterince mahvettiğinin farkında değil mi? Koteskiy'ler gibi bir ailenin bizi istemeyeceğini?

"Lanet olası çocuklarımdan uzak dur," diye bağıyor, bağları yırtıyor, yatağı tekmeliyor. "Sade ve ben onlara gayet iyi bakıyoruz."

Anna'nın gözlerinde bir ateş yanıyor, önümde durmaya devam ederken hafif formu odada genişliyor gibi görünüyor, güzel elbisesi sert hastane zeminine sürtünüyor.

"Çocuğunuz sizin çocuklarınıza bakıyor. Sadie okula giderken, çalışırken ve alkolik babasına bakarken o küçük çocuklardan sorumlu olmamalı."

Şok içinde duruyorum, içimden geçen ezici duygu dalgası karşısında afallıyorum. Öfke, korku, kafa karışıklığı, hepsi utanç ve mahcubiyetin ağırlığı altında birbirine karıştı. Yine de, birinin benim için bu şekilde ayağa kalktığı bir zamanı hatırlayamıyorum - ve sadece birinin değil, bir annenin.

"Seni lanet olası orospu," diye bağıyor ve midemi bulandıran bir hareketle ona doğru tükürüyor.

"Bu kadar yeter."

Max Koteskiy aniden öne çıkar, yüzü sert bir öfke maskesidir. Rhys'e o kadar benziyor ki; hafif yaş çizgileri ve Max Koteskiy'nin koyu renk saçlarındaki gri teller dışında kardeş sayılabilirler.

Karısını nazikçe kavırıyor ve hafifçe arkasına çekiyor. Karısı iyi olduğunu söyleyip itiraz etmeye başladığında bile elini yanağına götürüp fısıldıyor: "İyi olduğunu biliyorum, Bela. Ama bırak bunu ben halledeyim, tamam mı? Kendi *aptal erkeklik gururum* için."

Bunun aralarında bir tür şaka olduğunu söyleyebilirim, sadece onu yumuşatma şeklinden.

"Neden Sadie'yi kardeşlerini görmeye götürmüyorsun?" diye soruyor, bir yandan da gözleri babamın üzerinden hiç ayrılmıyor.

Kadın biraz isteksizce de olsa başını sallıyor ve adam ona özel bir gülümseme veriyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki canım acıyor, *rybochka*."

Sözleri yumuşak ama niyeti belli. Koruma.

Yine de sesleri kafamın içinde silah sesi gibi yankılanıyor. Sevgi, açıklık, dürüstlük ve derinlik... Rhys bir baba ya da koca olarak böyle biri olurdu. Eğer bu benim sahip olabileceğim bir şey olsaydı. Bu bilmediğim bir şey; ailesini görmeden önce hiç görmediğim bir şey.

Arkadaşlara ayıracak vaktim yoktu.

Birlikte kaydıgım kızlar rakiplerdi ve Koç Kelley'e göre onlarla kaymama ya da oynamama izin yoktu. Okulda sırrımı saklamakla çok ilgiliydim. Bu yüzden gerçek ebeveynlerin ve gerçek sevginin neye benzediğini hiç görmedim.

"Hadi Sadie kızım," diye mırıldanıyor, sesi aniden nazikleşiyor, neredeyse katatonik bedenimi koridora çekerken güzel yuvarlak yüz hatlarının sertliğinden daha yumuşak. "Rhys ve Matt kardeşinle birlikte bekleme odasındalar."

Matt mi?

"Freddy burada mı?"

Bir başka utanç dalgası tenimi kızartıyor, omurgamda kaşıyamayacağımı bildiğim bir kaşıntı başlıyor.

Görüyorlar, artık biliyorlar, herkes biliyor. Babam ona kaltak dedi. Ona tükürdü. Ailelerinin benimkine yaklaşmasını istemeyeceklerini biliyorum, özellikle de Rhys'in.

Cadılar Bayramı'ndaki sözlerini tekrarlamaya çalışıyorum ama tek duyduğum babamın bağırışları. Koçumun dürüstlüğü. Asla bu insanlar gibi olamayacağım, tıpkı örnek aldığım kızlar gibi kayamayacağım gibi. Kaderimde sadece *bu* olmak var.

Dehşetim.

Kelley'i arama, ondan yardım isteme dürtüsüne direnmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Çünkü Rhys beni seviyor ama daha iyi olabileceğimi, iyileşebileceğimi düşünüyor.

Olduğum bu şeyin her zaman sahip olacağım tek şey olduğunu anladığında beni sevecek mi?

Olmak mı?

Köşeyi dönüp başka bir odaya giriyoruz, neredeyse bir konferans salonu gibi,

Ama Anna beni yönlendirirken onu sorgulamıyorum.

Manzara bile tek başına insanın içini açıyor.

Freddy Liam'ı kucağında tutuyor, en küçük kardeşim kıkırdarken ve kesinlikle bizim olmayan bir iPad'de oyun oynarken dizlerinin üzerine tünemiş. Ve Rhys.

Rhys on iki yaşındaki kardeşime sıkıca sarılmış, Oliver'ın bacaklarının arasında durabilmesi ve başını Rhys'in göğsüne yaslayabilmesi için hastane penceresinin geniş çıkıntısına oturuyor. Rhys sürekli kulağına bir şeyler fısıldıyor ve kardeşimin kucaktan ayrılmadan başını sallaması, yumruklarıyla takım elbisesinin ceketini çekiştirmesi bana her şeyi anlatıyor.

Oliver dokunulmaktan nefret ediyor ama yine de Rhys'in kollarına tamamen sarılmış durumda.

Kapı arkamızdan usulca kapanıyor, ama yine de dikkatlerini çekiyor, Liam önce "Sissy!" diye bağırıyor ve Freddy'nin kucağından acıyla kendini tutan adamı bırakan belirsiz bir sığrayış yapıyor.

Onu hızla kucağıma alıyorum, kardeşlerimin ikisi de bana bakarken alıştırılmış sükûnet ifadesi kolayca yerine oturuyor. Liam hala parlak gözlü ve bir şekilde iyi, ama Oliver'ın gözleri parlak kırmızı, yanakları şiş, Rhys'in etrafındaki güvenlik balonundan ayrılmadan bana doğru bakıyor.

Ve onu suçlamıyorum, ben de oradaydım. Ne kadar sıcak ve güvenli olduğunu biliyorum.

öyle.

"Hey, böcek." Sırıtiyorum, yanağını sertçe öpüyorum ve onu sarıyorum
Silahlar. "Seni kontrol ettiler mi?"

Gölümşüyor ve dirseğini kaldırıyor, parlak turuncu mavi bir yara bandı parlıyor. Göğsümü ağrıtıyor.

"O iyi, sadece dirseğini biraz sıyırmış, tamam mı küçük adam?" Freddy ayağı kalkıp Liam'ın dağınık saçlarını karıştırıyor. Waterfell playboyu hâlâ şık giyinmiş, bir hastanenin toplantı odasında değil de GQ dergisinin kapağında olması gerektiği gibi görünüyor. Ama kardeşime sunmaya devam ettiği gülümsemenin altında, gözlerinde sempatik bir bakış var.

"Freddy hokey oynamaya başladığında onunla aynı yaşta olduğumu söyledi," diyor Liam, her zamanki gibi hızla yeni bir konuya atlayarak. "Bir gün ondan bile büyük olacağımı söylüyor."

"Ben yapmadım!"

Kardeşim bir kahkaha krizine giriyor ama gözlerim pencereden hiç ayrılmıyor, göğsümü kemiren umutsuz bir acıyla Oliver ve Rhys'i izliyorum.

KIRK İKİ

RHYS

Her hareketimde dikkatliyim, göğsümdeki korku tıkanıklığına rağmen ona doğru yavaş adımlarla ilerliyorum. Onu bu halde görünce boğazıma düğümlenen kayayı yutamıyorum.

Saatler önce onu kollarıma almıştım. Neden birdenbire ulaşamayacağım bir yerdeymiş gibi hissettiriyor?

Sakinliğimi koruyarak elimi ona uzattım, çünkü sadece sarılmak istiyordum.

Onu.

Babası onu korkuttu, neredeyse kardeşlerine zarar veriyordu.

Eğer onunla konuşabilirsem, onu sakinleştirebilirsem ve burada olduğuma dair ona güven verebilirsem, o zaman gitmeyecek, paniklemeyecek ve gülümsemesini, alaycılığını, kardeşlerini ve sevdiğim her şeyi benden uzaklaştırmak için toplamayacak.

Tanrım, kafamda bile tam bir kontrol manyağıyım.

Bana doğru hareket etmiyor ama uzaklaşmıyor da.

Annem Liam ve Oliver'ı Freddy ile birlikte kafeteryada bu saatte açık olabilecek bir yerden yiyecek bir şeyler almaya götürdü. Hem bu sefer biraz daha kötü görünen çocukların dikkatini dağıtmak hem de Sadie ve bana biraz zaman kazandırmak için.

"Rhys," diye başladı, gözleri yazdan beri görmediğim bir şekilde boştu, gerçekten. "Fast Car" sabahın erken saatlerinde paten yaptığından beri, umutsuzluğunu hareketlerinden hissedebiliyordum.

Keşke şimdi bildiklerimi o zaman da bilseydim.

"Sadie," diyorum ama kendimi hazırlamak için kollarımı kavuşturuyorum. Beni tekrar dışarı it, aşkım. Devam et, bensiz daha iyi olacağını düşünmemi sağlamaya çalış.

Şu anda ne söylediği önemli değil, gitmesine izin vermeyeceğim.

"Buna bir son vermeliyiz. Benim seni yalnız bırakmam gerek ve senin de-"

"Hayır." Onu durduruyorum. "Şu anda içindekileri dökmen için ne gerekiyorsa söylemene izin vereceğim. Ama neye ihtiyacım olduğunu sana şimdi söyleyeceğim ki kafa karışıklığı olmasın. Sana ihtiyacım var. Şimdi, neye ihtiyacın olduğuna *sen* karar verebilirsin."

Güvenilir kalkanını giyerken öfkesinin onu örttüğünü görebiliyorum. Kendimi onun en iyi silahının darbesine hazırlıyorum.

"Sen hayatında yeterince saçmalık olan bir hokey oyuncusun, bir de buna üç kişilik berbat bir aileyi ekleme. Bu düşünebildiğim en aptalca şey. Tanrım, Rhys, daha birkaç ay önce paten kayamayacak kadar paniklemiştin; kendine bile zar zor yardım edebiliyorken bize yardım edebileceğini nereden çıkardın?"

Acıtıyor ama dayanabiliyorum. Çünkü ciddi olmadığını biliyorum. Bunu vücudunu saran hıçkırıklardan, yanaklarından süzülen yaşlardan, elinin neredeyse ağzını kapatacak şekilde hareket etmesinden anlayabiliyorum.

Sanki az önce söylediği şeyin şokunu yaşıyormuş gibi.

"Bitti mi?" Yavaş nefes alarak, panikleme isteğime rağmen sakın kalarak soruyorum.

"BEN-BEN-"

"Biliyorum. Bunu söylememeliydin. Ama sorun değil Sadie. Korktuğunu, kızgın olduğunu ve incindiğini biliyorum. Ama sana söyledim, gitmiyorum-"

"Biliyorum," diye sözümü kesiyor ve göğsümde bir korku kıpırtısı kök salıyor. Onun öfkesini kaldırabilirim. Buna hazırım. Bu... bu her neyse, beni korkutuyor. "Ama bence... bence biraz yavaşlamalıyız."

"Gray-"

"Beni dinle, lütfen." Başımı sallıyorum ve dilimi kan tadı alacak kadar sert ısıyorum. "Sen ve ailen inanılmazsınız. Ama Liam ve Oliver'ın güvende olduğundan emin olmalıyım. Ve *sen*, sen benim üniversitedeki erkek arkadaşım olmalısın; Waterfell Üniversitesi'nin hokey yıldızı, şu anda en az üç NHL takımı tarafından izleniyor."

Sözlerine rağmen gülümsüyorum, çünkü kız istediği kadar hokey oyuncularını ve mahvolmuş buz hakkında homurdanabilir, ama kızımın beni takip ettiğini biliyorum.

Eminim takımları sayabilir.

"Ve şu anda olman gereken kişi de bu. Bana ya da kardeşlerime bakmak ya da benim için endişelenmek değil. *Başarılı* olmalı ve gözlemcilere neden

seni seçmeleri gerektiğini göstermelisin. Değil mi?"

Kabul etmek istemiyorum ama dinleyeceğim. O yüzden omuz silkiyorum.

Gözlerini deviriyor, ama bunun onun için giderek zorlaştığını söyleyebilirim. "Rhys, lütfen." "Ne söylememi istiyorsun? Seninle aynı fikirde olmayacağım. Yapabilirim.

İkisi de."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Sen de yapmamalısın!" Sonunda kırıldım. "Hayatının tadını çıkarmalısın -Büyümekte olan iki oğlunuzu besleyip besleyemeyeceğiniz ya da sürekli oturmadığınız bir evin faturalarını nasıl ödeyeceğiniz konusunda endişelenmek değil. Bunu hiç yapmak zorunda kalmamalısınız ama *kesinlikle* tek başınıza yapmak zorunda kalmamalısınız."

İç çekiyor, ama sözlerimi içine çektiğini, güzel kafasındaki o büyük beyninde onları işlediğini görebiliyorum.

Lütfen. Yalvarmak istiyorum ama manipülatör olmak istemiyorum. Beni istiyorsa, *istemeli*.

"Ne yapacağımı bilmiyorum Rhys. Ben sadece... Biraz yavaşlamamızı istiyorum, tamam mı?" "Ayrılmıyoruz."

Bunu bir soru gibi ifade etmeye bile çalışmıyorum. Ama o başını sallıyor.

"Hayır. Ayrılmak istemiyorum. Ben sadece... Bilmiyorum. Şu anda seni benden istediğin gibi sevemem. İçimde hiçbir şey kalmadı."

"Tamam," diye kabul ediyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki? Ona yaklaşıyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve gözleri kapalı bir şekilde avuçlarıma sokulmasına izin veriyorum. "Ama anlaşma şu Gray. Ailemin yardım etmesine izin vereceksin, tamam mı? Babam velayet ve avukatlık işlerinde yardımcı olacak, annemler, Bennett, Freddy, Rora ve ben. Hepimiz sana yardım edeceğiz, tamam mı? Biraz daha yavaş hareket etmek için biraz zamana ve boşluğa ihtiyacın varsa, tamam. Sana bunu vereceğim. Ama yalnız olmayacaksın. Tamam mı?"

"Tamam," diye kabul ediyor, sonunda güzel gözlerinden yaşlar süzülüyor.

Alnını sertçe öpmeden önce başparmağımı kedi gözlerinin köşesinin altındaki çil yığnında gezdiriyorum.

"İhtiyacın olan her şey için burada olacağım." *Ben olmasam bile.*

KIRK ÜÇ

RHYS

Ben yanaştığımda Liam çoktan sırtıtmaya başlamış, yüzünü kapıya dayamıştı. Tıpkı habersiz geldiğim her seferde olduğu gibi.

Bir gece önce eve dönerken arabası bozulmuş ve Rora Freddy'yi arayıp onu almam için beni eve çağırmış - çünkü benden yardım istememiş.

Onu eve yürürken caddenin kenarında bulmuştum, korkusunu örten kendi öfkesini daha da kötüleştirmemek için bir dakika boyunca öfkemle boğuşup nefes aldım.

Sakin bir şekilde arabamı kenara çekmiş ve sonunda bana doğru dönene kadar onu izlemek için bir süre yanında yürümüştüm. Yanında kilometrelerce yürüyebilirdim ama savunmadan geç değil erken vazgeçtiği için mutluydum.

Konuşmadı, sadece azarlanmış bir çocuk gibi başını öne eğdi ve arkamdan arabama doğru süzüldü. Titremesinden nefret ediyordum, arabamın kamyonetinden bir battaniye aldım - arabalı battaniyemiz olarak adlandırmayı planladığım bir battaniye; ikimiz ve kardeşleri için yeterince büyüktü - onu sarmak için.

Konuşmadık ama onun şarkı listelerinden birini açtım ve Damien Rice'ın rahatlatıcı sesinin aramızdaki boşlukta yankılanmasına izin verdim. Varlığından nefret ettiğim boşluk.

Ama ben elimi bir damga gibi oraya yerleştirirken o elimi kalçasından itmedi. Albümün tamamı bitene kadar arabamın sessiz kabininde oturdu, karanlık çocukluk evine her gün ona işkence eden bir şeymiş gibi bakarken bile elindeki desenleri izlememe izin verdi. Sanki onu yakmak istiyormuş gibi.

Sonunda dışarı çıktı ve onu kapıya kadar yürüttüm, içeride ısının açık olduğundan emin olmak için onu içeri girmeye zorladım ve yan taraftaki Bayan B'den çocukları kendim almayı teklif ettim. Kısmen dinlenebilsin ve sıcak kalabilsin diye. Çoğunlukla da Liam ve Oliver'dan işlerin nasıl gittiğini tam olarak öğrenebilmek için.

Her ne kadar bu konuda konuşmamış olsak da, şu anda kardeşinin hemen arkasında duruyor; gri Waterfell Wolves takkesini başına geçirmiş, kalın gri atkısını neredeyse gözlerine kadar örtecek şekilde ilmeklemiş. Bana bakıyor, gözlerinde nazik bir ifade var. Sanki göstereceğimi biliyormuş gibi. Sanki bana güveniyor gibi.

Bu kadar yeter.

Oliver onu hiç görmediğim kadar öfkeli görünüyor, kız kardeşinin ve benim yanımdan geçip gidiyor, böylece en çok kime kızgın olduğunu gerçekten bilemiyorum, hokey çantası yan tarafında çılgınca sallanıyor.

Liam başka bir Star Wars kostümü giymiş, ama üzerinde onu doldurulmuş büyük bir mavi lokum gibi gösteren kalın bir palto var. Bana doğru ulurken Sadie onun çırpınan bedenini geri çekiyor, onu karların içine bırakmadan önce buklelerinin üzerine küçük bir yün başlık geçiriyor ve bacaklarıma çarparak sarılıyor.

"Seni özledim," diye mırıldanıyor.

"Ben de seni özledim, dostum." Düzeltmek için eğilmeden önce şapkasını ve buklelerini karıştırıyorum. Tekrar ayağa kalkıyorum, koyu lacivert elbise ceketimi düzeltiyorum ve ona gülümsüyorum.

Siyahlara bürünmüş ve hala hayatımdaki parlak her şey o. Onu seviyorum, onun için her şeyi yaparım.

Ve şu anda bu, destek vermek, ancak kendi duygularını çözmesi için alan sağlamak anlamına geliyor.

Onu terapistimle görüştürmek istedim ama Dr. Bard bunun Sadie'nin kendi başına vermesi gereken bir karar olduğunu söyledi.

Umarım öyle olur. Sadece tekrar iyi hissetmesini istiyorum. Mutlu olmasını.

"Hey, Gray," diyorum, ona uzanmaktan kendimi alıkoymak için elimle enseme kaşıyorum.

"Ateşli çocuk." Gülümsüyor ve dizlerim titriyor. Bugün iyi bir ruh hali o zaman.

Bana doğru yürüdü ve yakamla oynadı. "İyi görünüyorsun."

Yanaklarım ısınıyor, onun ilgisi ve alaycı lakabının tanıdıklığı altında bir gülümseme büyüyor. "Evet... Ben, uh-bugün evimizde bir maçımız var. Genelde güzel giyiniriz."

Kaşları kalktı ve beni bıraktı, başını biraz eğerek şöyle dedi: "Ben gelemem. Final ödevim için bir grup projem var ve Oliver'ın antrenmanının olduğu pistin yakınında buluşmayı kabul ettiler. Ve Liam-"

Çocuk, Oliver'ın onu çoktan araba koltuğuna bağladığı arabadan başını uzattı; Sadie'yle birlikte olmanın kardeşlerini idare edebilecek kadar sorumlu olmak anlamına geldiğini ilk fark ettiğim galadan önce kesinlikle satın almamıştım.

"Rhys'i izlemek istiyorum!"

Sadie çok yorgun. Bunu gözlerinden ve duruşundan anlamak çok kolay ama bunun ona yardımcı olacağını söyleyebilirim. İstemese bile.

"Ailemin koltukları var ve yardıma ihtiyacınız olursa Liam'ı davet etmek istediler.

Dudağını ısıyor. "Aldırmazlar mı?"

"Hayır." Ona hüzünle gülümsüyorum. "Buna bayılırlar.

Onları severler." "Evet." Başını sallıyor, dudağını ısıyor.

Onlar da seni seviyor, sadece onlara izin vermelisin. Söylemek istiyorum ama sessiz ol.

"Maçtan sonra ne yapıyorsun?"

Tekrar gülümsüyorum, çünkü hafifçe oyalandığını anlayabiliyorum. Dürüst olmak gerekirse, onunla birkaç dakika daha geçirebilmek için oyunuma geç kalmaktan mutluluk duyarım.

"İşin ne zaman bitiyor?" Biraz daha cesur davranarak şapkasını parlayan saçlarından çekip aldım, birkaç tutamını geriye sıkıştırdım ve tekrar takmadan önce düzelttim. "Sizi almak için orada olacağım."

"Rhys-"

"Sessizlik. Bu pazarlığa açık değil."

Tekrar başını sallıyor, yanakları pembeleşiyor; havadan mı yoksa benden mi, asla bilemeyeceğim.

Hepimiz annemin arabasına doluştuk, çocuklar için bir SUV - babam ve ben bütün sabahı araba koltuğunu düzgün bir şekilde yerleştirmeye çalışarak geçirdik. Bu şey uzay gemisi gibiydi.

Liam'ın avazı çıktığı kadar bağırarak söylediği yirmi dakikalık ABBA şarkısı eşliğinde yerel buz pateni pistine doğru yol alıyoruz. Çok saçma ve gürültülü ama yine de hem Oliver'ı hem de Sadie'yi yumuşattığını görebiliyorum.

Otoparka girdiğimde, Oliver arabadan inmeden önce durup Sadie'ye bakıyorum.

"Sadece kardeşlerine tek başına bakmanın çok cesurca olduğunu bilmeni istiyorum. Sen çok güçlü ve akıllısın, umarım ben de senin yarın kadar olabilirim.

inanılmaz bir gün."

Bunu kardeşlerinin önünde söylüyorum, çünkü ablalarının ne kadar cesur ve muhteşem olduğunu ve gelecek olan hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceğini anlamalarını istiyorum. Kimse ne onları ondan ne de onu onlardan almak istiyor.

"Hepiniz için buradayım, tamam mı? Sizi seviyorum."

Gözlerim dikiz aynasında titreşiyor ve Oliver'ın kollarıyla kilitleniyor. "Hepinizi seviyorum."

Liam kıkırdıyor. "Ben de seni seviyorum, Rhys."

Arabanın kilidini açıyorum ve Oliver arabadan yarı inmeden önce biraz bekliyor. Arabanın benim tarafımda olduğu için bana dönüyor ve başını sallıyor. "Seni seviyorum."

Kalbim sıkışıyor çünkü kendi ailesine bile bu sözleri söylemesinin ne kadar nadir olduğunu biliyorum.

Kapıyı kapatır ve buz pleksi girişine doğru ilerler.

Sadie tereddüt ediyor ama dönüp beni yanağımdan öpüyor. Bir an dönüp dudaklarını yakalamaya çalışmayı düşündüm ama ağzını kulağıma dayadığında hareketsiz kaldım.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyor. "Ve teşekkür ederim, ateşli çocuk. Şimdi git kışkırlarını tekmele."

Yaparız.

Uz atmaya giden bir maçtı ve başımıza gelecekler için yeterince iyi oynamadık ama maçıtan sonra duş alırken yüzüm gülüyor çünkü o son gol benimdi.

Bu ve kız arkadaşımın bunu gördüğünü biliyorum çünkü camın hemen yanında Aurora vardı, renklerimizle süslenmişti ve neredeyse sürekli telefonuyla video çekiyordu. Soyunma odasında kutlama yapmak için indiğimizde gördüğüm ilk şey onun mesajı oldu.

Sen altınsın, ateşli çocuk. Seni yakında televizyonumda izlemek için sabırsızlanıyorum.

Onu ve Oliver'ı aldım, Liam araba koltuğunda uyuyordu - maçıın yarısında babamın kollarında uyuyordu. Dönüş yolculuğu neredeyse sessizdi.

Liam'ı içeri taşıyorum, onu kanepeye yatırıyorum ve onun evinin soğuk olmasından nefret ediyorum. Ama onu oyaladığımı düşündüğünü anlayabiliyorum, bu yüzden beni takip etmesi için dua ederek ön kapıdan geri çıkıyorum.

Öyle.

Sadie evinin önünde duruyor, sırt çantası bir omzundan sarkıyor. İyi olduklarından emin olmak için bu gece kalmayı teklif etmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Sadece o sorarsa.

"Gelecek hafta bir yarışmam var." Eli bir tutam saçıyla oynuyor ve sanırım onu daha önce gördüğümde daha gergin görünüyor. "New Hampshire'da üç gün sürecek. Sonuncusunu kaçırdım çünkü ta Colorado'daydı. Çocuklarla ilgilenmek için geri çekilecektim ama..."

Göğsüm sıkışıyor. Yardım istiyor.

"Çocukların birkaç günlüğüne onlarla kalması ailemin çok hoşuna gider, Sadie."

"Gerçekten mi?" diye soruyor ama ben çoktan ona doğru yürümeye başladım.

Başını ellerimin arasına alıp alınına sert bir öpücük kondurduktan sonra, o istemese de en az onun kadar çaresizce ihtiyaç duyduğum sıkı bir sarılmayla tüm vücudunu sarıyorum. Kollarıma gömülüyor, gerginliği eriyip gidiyor.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyorum. "Yardım istemenin senin için çok zor olduğunu biliyorum. Ama seninle gurur duyuyorum."

KIRK DÖRT

RHYS

Ailemi, çocukları Sadie'nin yarışmasına götürmeme izin vermeleri için ikna etmem ağzımdan çıkan tek bir cümleye bakıyor. Dahası, onlar da orada olmak istediklerine karar verdiler.

En çok da annem. Sadie'yle ilgili bir şey onu çocukken benim üzerimde olduğundan daha güçlü bir korumacılığa yöneltiyor. Bana bu konuda hiçbir şey söylemiyor ama yüzüne yansıyan hislerini ve kız arkadaşım hakkında sık sık sorduğu soruları görebiliyorum - normalin ötesinde.

Böylece, Perşembe günü, yarışma için uzun programının olduğu gün, güneş doğmadan yola çıktık ve çocuklar babamın sipariş ettiği arabada uyurken, ben ailemle sessizce sohbet ettim.

Pist biraz kalabalık, ancak buz pistindeki insanların çoğunluğu antrenörler ve takımlar, yayınlara hazırlanan birkaç haber ekibi ve muhabir ve oldukça küçük bir izleyici kitlesinden oluşuyor.

Bu da demek oluyor ki, iyi koltuklarımız var.

Liam yanımdaki koltukta ayaklarını ileri geri tekmeleyerek, "Bunu daha önce hiç yapmamıştım," diyor. Annem onun diğer tarafına oturuyor, çünkü Oliver babamla benim aramda oturmayı tercih etti.

"Ne?"

"Sadie'nin kaydığını görmek istiyor," diyor Oliver, kız kardeşini ararken gözleri uzaktaki tahtaları tarıyor. Ben de aynısını yapıyorum ama henüz ikimiz de onu göremedik. "Asla göremeyiz. Bu şekilde değil."

Boğazımda bir yumru daha oluşuyor ve annem bunu açıkça fark ederek söze giriyor: "O zaman bu hepimiz için bir ilk olacak. Ve onun için çok yüksek sesle tezahürat yapmalıyız, tamam mı?"

Liam uluyor ve bana dirsek atıyor. "En gürültülü olan ben olacağım ki Sissy benim olduğumu anlasın."

Gruplarında ilerlerken yarışma yavaş ilerliyor. Ancak yaklaşık bir saat sonra Sadie, engellenen grubuyla ısınma pateninde beliriyor.

Elbisesinin üzerine Waterfell fermuarlı bir elbise giymiş, bu yüzden elbisenin altında sadece biraz siyah kumaş görebiliyorum, bacakları rakiplerinin ten rengi yerine örgü siyahı. Saçları başına doğru sıkıca örülmüş, aynı şekilde sıkı ve parlak bir topuz haline getirilmiş, tek bir teli bile yerinde değil.

Gülümsemiyor, buza çıkıp biraz kayarlarken hiçbiri gülümsemiyor. Birkaç sıçrama yapıyor, biraz dönüyor ama daracık bacaklarının çizgilerinden beklediği anlaşıyor. Şu anda kendini tutuyor.

Victoria'nın da paten kaydığını görüyorum, aynı şekilde odaklanmış ve kararlı. Koçlarını da görüyorum, kollarını kavuşturmuş, panoların önünde durmuş izliyor. Birkaç dakika onu izliyorum ve *sadece* Sadie'yi izlediğini fark ediyorum.

Etrafta dolaşan ceketlere bakılırsa, ekibinin yarısı dışarıda ama o sadece ona odaklanmış durumda. Onu düzeltiyor, defalarca yanına çağırıyor.

Yine de bekliyorum. Ve hala, bunu başka bir patenci için yapmıyor.

Luc'un sözleri yine aklımdan çıkmıyor. *Kelley normal değil. Ve eğer o lanet pistte neler olduğunu bilmiyorsa.*

Koç Kelley onunla sert bir şekilde konuşurken kollarımı kavuşturuyorum, sıcaklık enseme yalıyor. Sadie'nin gözlerini devirdiğini görüyorum ve bu beni neredeyse gülümsetiyor, ta ki onun ceketinin kolunu kavradığını ve bir tasma gibi çalışana kadar büküğünü görene kadar.

Ne oluyor lan?

İki kez düşünmeme fırsat kalmadan ayağa kalkıp tuvalete gitmek için izin istiyorum ve doğruca takımların bulunduğu diğer taraftaki girişe yöneliyorum. Birinin beni durdurmasını bekliyorum ama sonra Waterfell atletizm takımının verdiği ceket giymemin işime yaradığını fark ediyorum.

Sadie ben daha panolara varmadan beni fark ediyor, Kelley'den uzaklaşıp çıkışa doğru hızla kayarken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Yüzünde endişe ve heyecan karışımı bir ifade var, sanki beni tokatlamak istiyor ama aynı zamanda burada olduğuma inanamıyor.

Çünkü daha önce hiç kimse böyle bir şey yapmadı.

Koçunun beni fark ettiğinde dışarı atmasını bekliyorum ama başka bir patenci kapıda onunla tartışmakla meşgul - ya da belki de sadece konuşuyorlar ama ağzından laf kaçırıyor o.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyor ama beni patencilerin gürültüsünden, taze buz ve saç spreyi kokusundan uzakta, duvara karşı bir arka noktaya çekerken yanakları kızarıyor. "Kardeşlerim nerede?"

Gülümsüyorum ve ellerimi omuzlarına koyarak onu döndürüyorum, böylece en sağdaki grubumuzu işaret edebiliyorum.

"*Hanım* evlatlarının paten kayışını görmek istediler." Duraksıyorum, başımı boynuna doğru eğip tenine sinen parfümünü içime çekiyorum. "Ben de öyle."

"Beni binlerce kez kayarken gördün," diye mırıldanıyor ama ellerimin altında yumuşuyor, hafifçe gevşiyor.

"Bu şekilde değil."

"Asla bilemezsin. Berbat olabilirim," diye karşılık veriyor, dönüp bana bakıyor, gözleri koyulaşmış gölge ve parlıltıyla bir şekilde daha yoğun. Dudakları hâlâ aynı koyu vişne rengine ama solgun tenine karşı daha mat ve sert.

Elim neredeyse bilinçsizce havaya kalkıyor, gözünün altındaki en sevdiğim küçük çil lekesini buluyor ve avucumun yüzünü hafifçe sıyırmasına izin veriyorum.

"Orada en iyisi sen olacaksın," diye fısıldıyorum. "Tamam mı?"

"Buraya dönmen yasak," diye tıslıyor koçu arkadan yaklaşırken, o kadar yakın duruyor ki Sadie geri adım atsa göğsüne çarpacak. "Sen üçüncüsün, dehşetim."

İsmi tıslıyor ve öfke -beyaz-sıcak ve dehşet verici- bu sesle omurgamı çiziyor. Bu ima karşısında. Eli kızın boynuna dolanıyor, sonra omurgasını kavriyor ve kız omuzlarını dikleştirene kadar yumruğunu ortasına bastırıyor.

Saklamaya çalışıyor ama irkildiğini görüyorum; gözlerim ağzımda biriken bir tehditle koçununkilere kayıyor. Ama ben daha tek kelime edemedim, Sadie'yi kollarıma aldığım gibi, hışımla çekip gidiyor. Arkasından bir patenci ordusu çıkıyor, ısınma muhtemelen bitmiş.

"Dur," diye fısıldıyor ve bir an için onu çok sıkı tuttuğumu, onu *incittiğimi* düşünüyorum. Kollarım sanki yanan bir sobanın üzerine uzanmışım gibi ondan ayrılıyor.

Beni koçundan uzak durmam için uyardığını anlamam sadece bir anımı alıyor. "Sana o şekilde dokunamaz Gray," diye fısıldıyorum, biraz sertçe de olsa.

Sırtı yine yukarıda, kollarını kavuştururken alnının o çok sevdiğim çukuru benimle alay ediyor. "Onu tanıyorsun. O sadece beni önemsiyor. İyi olmamı, çok çalışmamı istiyor."

"Tanıdığım çoğu atletten daha çok çalışıyorsun Gray. Ve ben çok şey biliyorum."

"Sadece dikkatimin dağılmasını istemiyor. O odaklanmış durumda." "*Sen* odaklanmışsın. Kimse senden daha kararlı olamaz."

Söylemek istediğim şey, koçunun benim önümde yapmaya cesaret ettiği şeyin buzdağının sadece görünen kısmı olduğu ve kapalı kapılar ardında ona nasıl davrandığının daha kötü olduğu anlamına gelebileceğidir. Elbette ben *hiç* artistik patinaj yapmadım ama bir pistte büyüdüm. Hayatımda gördüğüm en katı antrenör kadrosuna sahip özel bir hokey akademisine gittim.

Ve bir tanesi bile bana el kaldırmadı.

Ama kaymak üzere ve onu aşağı çekmek isteyeceğim son şey.

Bir daha asla.

Bu yüzden sözlerimi başka bir zaman için yutuyorum ve çenesini yukarı kaldırmadan önce alnına derin bir öpücük konduruyorum.

"Sen bir katilsin Gray. Söyle."

"Ben bir katilim," diye mırıldanıyor, ben gülümsememdeki kaymayı bastırırken bile gözlerini deviriyor.

"Aferin kızıma." Sırıtiyorum. "Seni öperdim ama rujunu bozmak istemem." Ben bunu söylerken, koyu kırmızı bir öpücük izini avucuma bastırıyor, böylece onu tutabiliyorum.

"Seninle gurur duyuyorum, kardeşlerin de öyle. Şimdi git ve onlara hanım evlatlarının ne kadar belalı olduğunu göster."

Öyle.

Çocuklar için sıcak çikolatalarla koltuğuma döndüğümde, sırada o vardı.

Ceketi olmayan Sadie'nin üzerinde taytının ince siyahıyla uyumlu, askılı siyah file bir elbise var; uzun file kollar tam omuzlarının ucuna oturuyor, kalın siyah stratejik paneller bir kısmını kapatırken, diğer şeffaf paneller karnının ve belinin sert hatlarını sergiliyor.

Hoparlörler Metallica'nın "Enter Sandman" şarkısını çalmaya başlamadan önce, dengeli ve güzel bir şekilde merkezdeki yerini alıyor ve bu da hem babamın hem de benim içimizi titreten bir kahkaha atmamıza neden oluyor.

Ve tıpkı onu tünelde saklanırken ilk kez gördüğümde olduğu gibi, Sadie Brown sanki yanıyormuş gibi paten kayıyor. Saf tutku, saf amansız güç. Hareketleri sert ve hızlı, dönüşleri o kadar hızlı ki bir bulanıklığa dönüşüyor. Her atlayışa sertçe vuruyor, ama onları yere indiriyor. Her birini. Tek tek. Birini.

Her seferinde ayağa fırlayıp avazım çıktığı kadar "İşte benim kızım" diye bağırarak istediğimde kendimi oturtmaktan parmaklarım programının sonunda sandalyeye yapıştı.

Liam söz verdiği gibi yüksek sesle alkışlıyor. Oliver mutlulukla sırtıyor, gözlerinde merakla kız kardeşini izliyor. *Ben de dostum.*

Sonunda, kontrol edemediğim gülümsemem yüzünden yanaklarım acıdı. Onunla gurur duyuyorum, ona *benim* diyebildiğim için çok şanslıyım.

Bana benim dediği için çok şanslıyım.

Eğilip bize bakıyor, kardeşlerine göz kırpmıyor ve tamamen bana ait olduğunu bildiğim küçük bir öpücük konduruyor. Elimi onun koyu ruj izinin olduğu yerde biraz daha sıkıyorum.

Şu anda ne kadar mesafe olduğu önemli değil, o bana sahip olduğu sürece ben burada olacağım. Tribünlerden bekleyip tezahürat yapacağım, eğer ihtiyacı olan buysa.

Başka bir endişe bir gecede yok olur.

Kane sadece Harvard maçından çekilmiyor; Hokey Evi'ne girdiğimde beni bilgilendirmek için acele ettiğine bakılırsa Freddy de biraz araştırma yapmış.

Toren Kane'in Harvard'da oynamasına izin verilmiyor.

Bir video bulmak için internette yoğun bir tarama yapmak gerekti, çünkü görünüşe göre birileri olayı örtbas etmeye çalışmış. Ancak olayın titreyen bir cep telefonu ile çekilmiş hızlı bir klibi var.

Birisi yüzüne tükürerek alaycı bir şeyler söyler. Kane çocuğun kafesini kavırıyor ve onu rahatsız edici bir böcek gibi fırlatıp atıyor, sonra da kaskını çıkararak kolayca görülebilen bir transa giriyor. Giydiği kazaktan kıvılc saçlı Harvard öğrencisi olduğu anlaşılan bir kız, camdan iki sıra ötede oturmuş, aynı merak dolu bakışlarla ona bakmaktadır.

Takım arkadaşı formasının yakasını çekiştirerek onu bakışma yarışından çekip çıkarıyor ve aniden öne doğru sarsılarak eldivenini cama vuruyor.

"Defol git buradan!" diye bağırıyor ve zaten solgun olan kız neredeyse bembeyaz kesiliyor, ayağa kalkıp merdivenlerden çıkışa doğru tökezliyor, yanındaki çocuk da onu körü körüne takip ediyor.

Yine de Kane bir süre daha cama vurmaya devam ediyor, ardından camın kırılma sesi duyuluyor ve video kesiliyor.

"En azından yarın onunla uğraşmak zorunda kalmayacağız," diyor Freddy. Bu küçük bir hediye ama seve seve kabul ediyorum.

KIRK BEŞ

SADIE

Geçtiğimiz haftalarda buraya kaç kez gelmiş olursam olayım, Koteskiy'lerin evi her zaman bir rüya evi gibi görünüyor.

Ve son zamanlarda, buraya çok geldim. Rhys olmadan bile.

Bugün, Max Koteskiy ve Adam Reiner işin içine girdiğinden beri biraz daha motive olmuş görünen avukatımla görüşmem için Anna'nın ofisini kullanmama izin veriyorlar. Bennett'in babası görünüşe göre yardım etmeyi teklif etmişti, ancak bunun uzmanlık alanı olmadığını itiraf etti.

Toplantı bitene kadar bir saat içinde antrenmanım var. Yine de oraya erken gitmeyi planlıyorum - kardeşlerim Max'le birlikte First Line Vakfı'nın bir etkinliğine gittikleri için Koteskiy evinde sadece Anna ile garip bir şekilde durmaktan kaçınmak için. Rhys Harvard maçına gidiyor.

Ama tam kalın ceketimi giyerken Anna merdivenlerden iniyor.

"Sadie." Gülümsüyor. "Nasıl geçti?"

"Harika. Sanırım duruşma için Ocak ayına kadar idare edebilirim ama ofisinizi kullanmama izin verdiğiniz için teşekkürler. Ben gidiyorum-"

"Bir dakikan var mı aşkım?"

Biliyorum, ama keşke bilmeseydim. Beni korkutuyor ve belki biraz daha derine bakarsam -ya da çok ihtiyacım olan terapiye gidersem- nedenini anlayabilirim.

Mutfak tezgahındaki bar taburesine oturuyor ve takip etmem için yanındakine dokunuyor.

"Max ile tanıştığımda otuz üç yaşında ve hamile olduğumu biliyor musun?"

Rhys'in annesi yanımda otururken hiç kıpırdamadan sessizce oturuyorum. Ona bakamıyorum, çünkü bu çok fazla geliyor.

"Rhys ile mi?"

"Hayır." Gülümsüyor, başını sallıyor ve kamburlaşmış halime biraz daha yaklaşıyor. "Rhys'ten önceydi ve babası da eski kocamdı, ondan kaçıyordum, kesinlikle dehşete düşmüştüm. Ve birinden saklanırken, yirmi dört yaşındaki bir hokey yıldızının kollarına koşmak iyi bir başlangıç değildi."

"Senden daha genç olduğunu bilmiyordum." Kelimeler çok çabuk ağzımdan kaçıyor ve kulağa ne kadar kaba gelebileceğini düşünerek yanaklarım kızarıyor. "Özür dilerim, sadece -"

"Hayır, Sadie kızım, bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." İç çekiyor. "Max yaşına göre çok olgundu, ama çaylak yıllarında başkasının bebeğine hamile bir kadına bakması değil, etrafta gezinmesi ve dağınık olması gerekirdi. Ama baktı. Çünkü o Maxmillian'dı. Çok yakışıklı, çok kendinden emindi ve bana ne zaman *rybochka* dese aksanının zirvesi ortaya çıkardı, düğünümüzde bana küçük balık anlamına geldiğini söyleyene kadar bunun tatlı bir şey olduğunu sanıyordum!"

Dudaklarımdan dökülen kahkaha patlamasına engel olamıyorum. "O yapmadı."

"Öyle mi, daha da kötüsü yıllardır yatakta bana *rybochka* diyordu!" Rhys'in annesinin filtresiz olduğunu ne kadar vurguladığını hatırlayarak yüzüm kızarıırken o gülüyor.

"Her neyse, buraya bunu konuşmaya gelmedim. Söylemek istediğim, beni inciten birinden kaçıyordum ve Max'e beni rahat bırakması için ne kadar yalvarsam da, onun herkesin bildiği hayatına ne kadar bok karıştırdığımı bildiği için, asla peşimi bırakmadı. Uzun bir süre sır olarak kaldım, ama sadece yalvardığım için - Max benim için sorunlarımı halletmek istemesine rağmen hala saklanıyordum ve ona bir şey söylemeyi reddediyordum.

"Rhys babasına çok benziyor; fiziksel olarak mini bir Max yaptım ama zihinsel olarak da öyle. Güçlü ve çok yetenekli ve vücudundaki her hücreyle seviyor."

"Ama ben-"

Bir elini kaldırıyor. "Oğlumun vücudunda ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok koruyuculuk var. Bu onu iyi bir hokey oyuncusu yapıyor, iyi bir arkadaş yapıyor ve iyi bir evlat yapıyor. Ama seninleyken? Biliyorum... Seni her şeyden çok korumak istiyor."

"Tüm bunları bana neden anlatıyorsun?"

Derin bir iç çekiyor, yumuşak elini yanağımda gezdiriyor ve kulağımın etrafındaki saçları düzeltiyor.

"Çünkü keşke bana yardım istemenin sorun olmadığını ve bunu kabul etmek için zayıf ya da yük olmadığını söyleyecek biri olsaydı."

Ben durmadan önce, antrenmanıma gitmeme izin vermek için ayağa kalkmaya başladı.

Onu.

"Hiç Rusça biliyor musun?"

"Sadece biraz. Rhys ya da Max kadar değil; dil hiçbir zaman benim uzmanlık."

"*Kotyonok* ne demek biliyor musun?"

Gülüyor, daha önce hiç görmediğim kadar geniş gülümsüyor. "Yavru kedi demek, aşkım."

Tenim kızarıyor ve içimden onu aramak, onu sevdiğimi söylemek kadar tehdit etmek de geliyor.

Ama bekleyebilir. Yine de, yeterince boşluğum var. Geri döner dönmez ona söyleyeceğim.

Antrenman acımasızdır.

Bileğim zonkluyor, burktuğumdan neredeyse eminim ama Koç Kelley bir saniye bile rahat bırakmıyor. Tekrar baskı uygulamaya çalışıyorum, stadyum saatine bakıp iki saatlik süreyi çoktan geçtiğimizi gördüğümde başım dönüyor.

İstediğim her su molasını reddetti, şikayetlerimi görmezden geldi ve şimdi de beni yaraladığından eminim.

"Yapamam."

"Yapabilirsin. Lanet atlayışı tekrar yap."

Tünellere çıkışımı engellemek için durduğu yere doğru topallayarak kayıyorum. Tekrar yanından geçmeye çalışmadan önce gözlerindeki öfkeyi göreceğim kadar yaklaştım.

Yine bileğimi tuttu.

"Yine o çocukla mı ilgili? Şu acınası küçük hokey oyuncusu mu?"

"Bu beni *incitmenle* ilgili. Bileğim beni öldürüyor. Lütfen, sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Sesim kızgın gelmiyor, farkındayım. Sesim ağlamak üzereymişim gibi geliyor.

"Bebeklik yapma, terörüm. Tembelliği bırak ve atlayışı tekrar yap. Mükemmel olana kadar yapacağız."

"Kendime ciddi zarar vermeme neden olacaksın."

Bileğimi daha sıkı kavırıyor, sonra kolumu yukarı kaydırıp bana bakıyor. "Eğer doğru yaparsan olmaz. Tekrar."

Daha fazla dayanamayacağım. Buna *ihtiyacım* yok. "Hayır."

"Tekrar dene." Kolumu bir şekilde daha sert kavırıyor, keskin bir acı verecek kadar büküyor ve birden kolumu kırabileceğinden endişeleniyorum. Ne kadar büyük bir tehlike içinde olabileceğimi anladığımda midem bulanıyor. Ona yıllarca güvenmiştim. Şimdi...

Çığlık atmak için nefesimi toplamadan önce içimden dehşet dolu bir ses yükseliyor.

Ama zorunda değilim.

Birisi Kelley'i arkadan yakaladı, onu benden çekip aldı ve bir yumruğunu yüzüne indirerek onu bayılttı.

Toren Kane.

Gözleri parlak altın korları gibi, aynı derecede rahatsız edici ve sarhoş edici. Bilinci yerinde olmayan koçuma dik dik bakıyor, sonra o kadar sahte bir gülümsemeyle bana bakıyor ki, eminim onu soyabilirim.

"Küçük erkek arkadaşına ödeştüğimizi söyle."

İçimde hıçkırık ya da çığlık olmayan tek bir kelime bile kalmadı, bu yüzden sarsakça başımı sallıyorum ve neredeyse patenlerimle paspaslara takılıyorum.

KIRK ALTI

RHYS

Beni Hokey Evi'ne giden yoldan geri çeviren şeyin ne olduğundan emin değilim. Muhtemelen Harvard mağlubiyetimizin ağırlığı ya da takım arkadaşlarımin hayal kırıklıklarından ve üzüntülerinden kaçma arzusu.

Ama her halükarda, otobüs bizi arenaya bıraktıktan otuz dakika sonra kendimi ailemin araba yoluna girerken buluyorum.

Kalbim hafifçe sıkışıyor, takımın kaybının ağırlığı sadece onun burada olduğunu bilmekle omuzlarımdan kalkıyor.

Garajdan içeri girdiğimde, uzaktan çocukların -Liam ve Oliver-kahkahalarını duyuyorum.

Ancak oturma odasında sadece Adam Reiner ve Sadie'nin kardeşlerini Xbox oynarken buluyorum; Sadie'den ya da annemle babamdan iz yok.

Tam sormak için ağzımı açtığımda, bir figür merdivenlerden iniyor ve ön kapıya yöneliyor. Tanıdığım uzun boylu bir figür.

"Kane," diye bağıryorum.

Bağırışım çocukların dikkatini çekiyor, Liam hemen dikkatimi çekmek için bağıryor. Oliver endişeyle fuayedeki diğer iri yarı hokey oyuncusuna bakıyor.

"Kız arkadaşınla konuş, Koteskiy. Benimle değil," diyor ama hareket etmiyor.

Evimde kızım hakkında konuşan Toren Kane'e bakarken kalp atışlarım hızlanıyor ve ne kadar mantıksız olursa olsun korkum öfkemle savaşıyor.

Oliver yanıma geldi. "Kim o? Sadie'nin ağlamasının nedeni o mu?"

Boğazım düğümleniyor, kardeşine bakıyorum. "Sadie ağlıyor muydu? O iyi mi?"

Oliver omuz silkiyor ve kollarını kavuşturarak Kane'e hançer gibi bakıyor.

"Annen onu yukarı çıkardı ve sonra baban o adamı buraya getirdi. İyi olup olmadığına bakabilir misin? Bize ihtiyacı var mı?" Sesindeki endişeli ton biraz sersemlememe neden oluyor.

Nefes alıyorum ve Oliver'a başımı sallıyorum. "Sen iyi bir kardeşsin. Neler olduğuna bir bakayım."

Fuayeye doğru yürüyorum, yumruklarım sıkılı ve o pislikle gerçek bir kavgaya başlamak üzereyim, ama bakışları omzumun üzerinden geçiyor.

"Rhys," diye sesleniyor babam.

Kane'in yüzünü hınzır bir gülümseme kaplıyor ve kıkırdıyor. "Babana cevap versen iyi olur, Kaptan." Eliyle küçümseyerek göğsümü okşuyor ve biraz sertçe itiyor. "Ve kız arkadaşına söyle, onunla her zaman kayacağım."

"Seni an-"

"Kes şunu," diye tersliyor babam, omzumdan tutarak.

Kane başka bir şey söylemeden ön kapıdan çıkıyor ve ben bir motosikletin kalkış sesini duyuyorum.

"Ne oluyor lan? Toren Kane'in evimizde ne işi vardı?" Babama döndüm.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor ama kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyorum, endişe ve hayal kırıklığı daha da artmaya başlıyor.

"Sakin ol, Rhys. Lütfen. Sadie'nin şu anda sana gerçekten ihtiyacı var. Egzersizlerini yap."

Hemen saymaya başlıyorum, kendimi aşağı çekmek için çaresizce. Tekrar normal nefes alabildiğimde, babam beni merdivenlerden yukarı, odama doğru çağırıyor.

Kapı açılıyor ve annem arkasından hafifçe aralık bırakarak dışarı çıkıyor.

"Rhys," diye fısıldıyor, gözleri ağlamış gibi kızarmış. Odaya girmemi engellemeye çalışıyor ama ben etrafından dolaşıyorum.

Kapıyı yavaşça açıyorum, uyuyan halini not ederken sessizce içeri giriyorum.

Ama aylardır kızın yanında yatıyorum, nasıl uyuduğunu gördüm. Ve bu o değil. Numara yapıyor.

Gözleri şişmiş, yüzü pembeleşmiş ve ayak bileği buz ve sargı ile yükseltilmiş görünüyor.

Sessizce ayrılıyorum, umutsuzca şu anki sinirlerimin parçalanmış iplerine tutunmaya çalışıyorum.

"Onu öldüreceğim," diye mırıldanıyorum ama Sadie'nin uyuyor numarası yaptığını bildiğim odama doğru bakarken boğazım düğümleniyor. Anneme doğru dönüp ona uzanırken gözlerimden yaşlar akıyor.

"Oh Rhys, tatlım." Beni kollarıyla sardı. "Hayır, sorun yok. Paten kayarken bileğini burktu ve eve gidemedi. Toren kaza yapmadığından emin olmak için onu buraya kadar takip etti. O... üzgündü."

"Ne hakkında? Eğer o kadar-"

"Söylemezdi," diyor annem, gözleri kapalı bir şekilde neredeyse sürekli olduğu gibi babama kayıyor.

Babam öne çıktı. "Çalıştığı artistik patinaj antrenörü hakkında ne biliyorsun?"

Biraz rahatsız bir şekilde omuz silkiyorum. Bu dikkat etmem gereken bir şey mi? Neden bana bunu soruyorlar?

"Sadie hiç şikayet falan etmedi. Ama... Yarışmada onunla fiziksel temasa geçtiğini gördüm."

Babam sanki bu beklediği bir şeymiş gibi başını sallıyor, sonra da annemle bilmiş bir bakış paylaşıyor. Saçlarımı tekrar tarayıp çekiştiriyorum çünkü hâlâ titriyorum ve ellerimle bir şey yapmazsam tüm vücudumun titremeye başlamasından korkuyorum.

"Patenci olarak onun hakkında bir şey biliyor musun? Alexan Kelchevsky?"

"Kelchevsky? Kelley diye tanınıyor. Rus mu?" Babam başını sallıyor. Başımı sallıyorum ama midem bulanmaya başlıyor. "Bu ne demek oluyor? İkiniz de beni korkutuyorsunuz."

"O zaman bunu görmen gerek."

KIRK YEDİ

SADIE

Uyan dı ğ ı m d a , saatin kaç oldu ğ una dair hiçbir fikrim yok, nerede oldu ğ umu zar zor fark ediyorum.

"Hey."

Baş ım dönüyor.

Rhys orada, yata ğ a bitiş ik pelüş koltukta oturuyor. Saçları da ğ ınık, sanki saatlerdir uğ raşı yormuş gibi, üzerinde gri bir eş ofman ve Waterfell Hokey tiş örtü var.

"Saat kaç?" Sesim sersemlemiş ve yabancı geliyor. Bana bir su şi şesi uzatıyor ve aç ıyor. "Sabah altı. Gece boyunca uyumayı baş armış sın."

Yine de gözünü bile kırp mamış gibi görünüyor. Yorgun görünüyor, sanki maçtan yorgun dö nmüş ve hala uyumamış gibi. Sanki bütün gece orada oturmuş beni izliyormuş gibi.

"Maçın nasıldı?"

Nedense bu soru onu üzmüş e benziyor. "Oyunum hakkında konuşmak istemiyorum. Aya ğ ına ne oldu?"

Oh.

"Sanırım burktum. Paten kayarken."

Aya ğ a kalk ıp kollar ını kavuş tururken nadiren gördüğ üm sert yüzü tüm gücüyle geri dö ndü. Bu şekilde, üzerimde yüks eliyor. Çok güçlü, çok yakış ıklı. Neredeyse güzelli ğ i yüzünden neye kız dı ğ ını anlayamayacak kadar dikkatim da ğ ılıyor.

"Aş ırı antrenman demek istiyorsun. Aş ırı antrenman yapt ı ğ ınız için burktunuz."

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. "Hayır. Neden-"

"Lütfen Sadie," diye fısıldıyor. Sonra beni izlerken bir şeyler değişiyor. Bir nefes veriyor ve dağınık saçlarını kulaklarının arkasına topluyor. "Acele etme, duş almak istersen banyom hemen şurada. Ama işin bitince annemin ofisinde buluşalım."

Eğiliyor ve gitmeden önce alnıma sert bir öpücük konduruyor.

Anna Koteskiy'nin ofisi sessiz.

Ben içeri girdiğimde Rhys ve babası ayakta sessizce konuşuyorlardı. Anna oturuyor ve benim için bilgisayarının yanına bir sandalye çekti.

"Sorun nedir?" İki kere düşünmeme fırsat kalmadan soruyorum. "Bir şey mi yaptım?"

"Başın belada değil, Sadie kızım," diye fısıldıyor ve beni tekrar çağırıyor. Oturuyorum, sadece ona bakarken sırtım dik ve kaskatı.

"Size sadece koçunuz hakkında soru sormak istiyoruz."

"Koç Kelley?" Başını sallıyor. "Oh, şey, on bir yaşımdan beri benim koçumdu, belki? Beni buraya kadar takip etti. Daha önce de kardeşlerime yardım etmişti ama..." Bir nefes daha alıyorum çünkü burada ne söylememi beklediklerini bilmiyorum.

Yine de bir şey bekledikleri açık.

Önce Rhys kırılır. "Sana hiç zarar vermedi mi? Seni fazla mı eğitti?"

Kelimelerimi seçerken dikkatliyimdir. "Yaptığı her şeyi bana inandığı için yapıyor. Sert olabilir ama bunun tek sebebi beni sevmesidir."

Sözlerim Rhys'in öfkeli bir ses çıkarmasına neden oluyor, kollarını bedenime doluyor ve monitörü uyandırıyor. Genişçe çekilmiş bir video var, yıllar öncesinden bir yarışma videosu. Dört saat uzunluğunda ama ortasında bir yerde durmuş.

Orada bir yerde olduğunu biliyordum ama büyük bir yarışmada değildi, bu yüzden onu bulacağını hiç düşünmemiştim.

Ama işte orada, sonsuz bir kabus döngüsü gibi benim için oynuyor. On beş yaşımdayım, siyah ve kırmızı bir numara giymişim ve hala avucumun içi gibi bildiğim bir rutini bitiriyorum. Bana birincilik ve Olimpiyat elemelerinde bir şans kazandıracak olan kombinasyonum sırasında düşmüştüm.

Kaygıyı üzerimden atamadığım için geri kalan hareketlerim ve dönüşlerim sarsıntılı, robotik ve hissizdi.

Yüzüm kızarmış ve ağlamaklı bir halde, öfkeden köpüren antrenörüne doğru kayarken ne kadar endişeli olduğum çok açık. Eliyle enseme kavlıyor, sert bir şekilde - kameradan bile görebiliyorsunuz - beni azarlarken kulağıma fısıldıyor.

Şimdi bundan nefret ediyorum, kendimi geri çekmeyi, ona tokat atmayı, itmeyi ya da öfke nöbeti geçirmeyi bekliyorum. Bunun yerine ona sokuluyorum, omuzlarıma geçirdiği sıcak tutan ceketin altından beni sıkıca kavramasına rağmen, sanki benim çapamış gibi ona sımsıkı sarılıyorum. Sözleri kulaklarımda hala çınlıyor.

Ağır görünüyorsun, rotasyonunu kaybetmişsin.

Zayıf ayak bilekleri benim düzeltebileceğim bir şey değil, Terör. Daha sıkı çalışmalısın.

Her zaman yardımcı olmak, beni zorlamak içindi diye düşünüyordum. Grubumdaki diğer kızların aksine, beni izleyip neşelendirecek bir ailem ya da bana koçluk yapacak emekli bir patenci ailem yoktu. Koç Kelley beni bulana kadar yalnızdım.

"Bu sana normal mi görünüyor?" Rhys kollarını kavuşturmuş, öfkesi yüzünden okunan bir halde soruyor.

Ağzımı açtığımda tek kelime yok ama beklerken ailesinin tepkisini ölçüyorum.

"On bir yaşımdan beri benim koçum." Söylenecek doğru şey bu değil ama ağzımdan çıkan tek şey bu. "Beni seviyor ama zorluyor da. Bu kötü bir şey değil."

Yalanlar yalanlar yalanlar.

Bir el aniden omzuma düşüyor ve irkiliyorum, Bay Koteskiy'nin yüzünde kasvetli bir ifade, gözlerinde özürle geri çekilmesini izliyorum. Ama beni arkamdan saran Anna'ydı, beni kendine yakın tutarken çenesi başımın üstüne yerleşiyordu.

"Yanlış bir şey yapmadın," diye fısıldıyor saçlarıma. "Hiçbir şey, tamam mı? Ama sen bundan daha iyisini hak ediyorsun."

"Ben-"

"Sadie," diye sesleniyor Rhys. Hâlâ öfkeli ama bana bakarken yüzündeki sert ifade yumuşuyor. "Onu ihbar etmelisin."

Konuşamıyorum, dilim ağzımda ağırlaşıyor. Annesi bana sıkıca sarılana kadar titrediğimi bile fark etmedim.

O zaman gözyaşları kolayca akıyor ve Anna Koteskiy onlar durana kadar bana sarılıyor.

Kardeşlerimi geçici odalarına yerleştirdikten sonra Rhys beni yukarı kadar takip ediyor.

"Nereye gitmem gerektiğinden emin değılim," diye itiraf ediyorum, midemdeki umutsuz, kaybolmuş his boğazımı sıkana kadar yükseliyor. "Ben-"

"Buraya gel Gray," diye fısıldıyor, kollarını açıyor, böylece kucağının güvenli, sıcak alanına girebiliyorum. Bir süre beni orada tutuyor, saçlarıma yumuşak sözler mırıldanıyor ve kafa derime ve alnıma öpücükler konduruyor.

"Seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim," diye mırıldanıyorum gömleğinin kumaşına doğru.

"Zaten hiçbir yere gitmiyordum." Kıkırdıyor, benden bir gülümseme koparmaya çalışsa da sözleri ciddi.

Her zaman olduğu gibi işe yarıyor.

Hafifçe geri çekiliyorum, yumruklarımı gömleğinin belindeki kumaşın içine sokuyorum. Sanki her ihtimale karşı sıkı tutuyormuşum gibi. Ama bu adamın bana gösterdiği bir şey varsa, o da gitmeyeceğidir.

Suçluluk duygusu kök salmaya çalışıyor ve yüzümden geçtiğini görüyor olmalı çünkü ilk gözyaşı serbest kalmadan önce çenemi kavırıyor ve bakışlarımı ona çeviriyor.

"Her günümü sana ne kadar muhteşem ve özel olduğunu hatırlatarak geçireceğim. Bu kadar cesur, akıllı, yetenekli ve güzel biri beni sevdiği için ne kadar şanslı olduğumu. Kardeşlerini nasıl sevdiğini görüyorum. Senin sevginin ne kadar özel olduğunu biliyorum."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor ve tüm yüzümü kocaman avuçlarının beşiğinde tutuyor.

"Sen buna değersin. Ve eğer hayatımızın geri kalanında her gün seni aksi yönde ikna eden zihnindeki küçük şeytanlarla savaşmak zorunda kalırsam? Bunu seve seve yaparım. Anlıyor musun?"

Bir cevap bekliyor.

Onun yerine "Seni seviyorum," diyorum. "Sana güveniyorum. Ve bunu sana daha önce göstermediğim için özür dilerim."

Beni öpüyor, yumuşak ve tatlı.

"Bunu telafi etmen için dünya kadar vaktimiz var." ocuka sırtıyor ve bu kalbimin yerinden fırlamasına ve tüm bedenimin onun kollarında pelteye dönmesine neden oluyor.

Rhys Koteskiy'i seviyorum. Ve onu hak ettiğimi öğreniyorum. Onun elini bir daha asla bırakmayacağım.

KIRK SEKİZ

SADIE

Üç Hafta Sonra

"Bugün harikaydı Sadie," diyor kadın ekrandan. Yavaşça başımı sallıyorum ve yorganın içine biraz daha gömülüyorum.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum."

Sıcak bir şekilde gülümsüyor, "Tamam. Güzel. Bugün tatilden önceki son seansımız ve Ocak ayına kadar başka seansınız yok. O zamana kadar konuşmamız gereken başka bir şey var mı?"

"Hiç sanmıyorum."

"Aklına bir şey gelirse, numaramın sende olduğunu unutma, tamam mı?" "Tamam."

"Oh ve Sadie?" İkimizden biri aramayı sonlandırmadan önce söylemeyi başarıyor. "Bu gece harika olacaksın, tamam mı?"

Telefonu kapatmadan önce ona tekrar teşekkür ediyorum ve Anna Koteskiy'nin ofisindeki büyük kanepeye uzanıp rahatlıyorum.

Koç Kelley'i Dekan'a şikayet ettikten iki gün sonra terapiye başladım. Noel Galası için antrenmana gittiğimde, otoparktaki arabasında beni pusuya düşürmek ve konuşmak için hazır bekliyordu.

Neyse ki yanımda destek getirmiştım.

Max Koteskiy beni arabasından alıp buz pistinin girişine kadar götürdü, ancak yolun yarısını tamamladıktan sonra koçuma doğru döndü, arkamızdan yaklaştı ve onunla tartışmaya başladı. Tartışmanın İngilizce değil de Rusça olduğunu anlamam tam bir dakikamı almıştı. Koçumun evlat edinilip Amerika'ya getirilmeden önce orada doğduğunu biliyordum ama daha önce bu dili konuştuğunu hiç duymamıştım.

Bay Koteskiy'nin ortaya çıkardığı şey yüzünden yüzü soldu ve o zamandan beri ondan ne haber aldım ne de onu gördüm.

Rhys'in babasıyla kurtarıcı kompleksi yüzünden dalga geçtim. Bir kere bile inkar etmedi.

Beni yeni terapistime bağlayan Anna Koteskiy oldu ve onu çok seviyorum. Aşmamız gereken çok şey var ve bazı günler terapiyi severken bazı günler nefret ediyorum ve gerçekten çabalamak yerine somurtkan bir şekilde oturuyorum - ama terapistim bunun normal olduğunu söylüyor. Ve sorun değil.

Şu an her ne hissediyorsam sorun değil.

Bugün daha çok tatiller ve Noel hakkında konuştuk, dolayısıyla kaçınılmaz olarak babamdan bahsettik.

Babam rehabilitasyonda ama bu velayeti alma planlarımı değiştirmede. Çünkü daha önce de mahkeme kararıyla rehabilitasyona gitmiştik. Hiç tutmadı.

Kapı çalındı ve yavaşça doğruldum.

Rhys kafasını hafifçe içeri soktuğunda ayağa kalkıyorum, beni içine alırken yüzünde sıcak ve nazik bir ifade belirliyor.

"Hey," diyor içeri girip kapıyı arkasından kapatarak. "İyi misin?"

"Evet. Bugün güzeldi."

Yanıma oturuyor ve ben de bir kedi gibi kucığına kıvrılıyorum. Elleri saçlarımda ve sırtımda aşağı yukarı gezinmeye başlıyor. Bu ikimiz için de terapi sonrası rutinimiz haline geldi. Benim terapim Perşembe günleri, onunki ise diğer Çarşamba günleri.

Bazen seanslarımız hakkında birbirimizle konuşuyoruz, bazen konuşmuyoruz.

Ama her zaman "iyi" bir değişiklik gördüğümüzde bunu birbirimize söylemeye özen gösteriyoruz. Yapabildiğimiz yerde birbirimizi övmek için.

Kardeşlerim de Koteskiy'ler sayesinde terapiye başladılar. Onlara her şeyi borçlu olduğumu söylemek isterdim ama yardım istemenin ve bunu sürekli olarak nasıl geri ödeyeceğim konusunda endişelenmeden kabul etmenin sorun olmadığını öğreniyorum.

Kar fırtınası sırasında bir zorunluluk olarak başlayan ve daha sonra onların ısrarı üzerine hepimizin kaldığı kış tatili boyunca onlarla kaldık. Çocuklar mutlu ve her geçen gün Anna ve Max'e biraz daha aşık olduklarını görüyorum. Oliver, Anna'nın kendisine sarılmasına her izin verdiğinde ya da Liam'a göre "tüm dünyadaki en büyük televizyonda" hokey izlerken kanepede Max'e biraz daha yakın uzanmaya karar verdiğinde içimdeki derin bir yarayı iyileştiriyor.

Liam da gelişiyor. Sanki burası yeni eviymiş gibi bir gecede yerleşti. Rhys ve ailesi onları şımartıyor ama bunu hak ediyorlar.

"Saat kaçta pistte olman gerekiyor?" diye soruyor ve sırasıyla alnımdan ve yanaklarımdan öpüyor.

Duygusal ve fiziksel olarak biraz bitkin bir halde gülümsüyor ve esniyorum. "İki saat içinde mi?"

"Harika." Gülümsüyor, beni gelin gibi kaldırıp odadan dışarı çıkarıyor. "Hadi biraz kestirelim."

Tekler pateni bir gecede yeni bir koça kavuştu ve üçü de bunu kabul etmese bile, Koteskiy ailesinin sağladığı fonun buna ne kadar yardımcı olduğunu tahmin ediyorum.

İyi biri ama sert. Bir bakıma bunu sağlıklı bir sertlik olarak görebiliyorum, gerçek bir koç gibi. Manipülasyon, izolasyon ya da acımasızlık değil. Bunun benim hatam olmadığını da öğreniyorum - çok gençtim ve etrafımda bunun olmasını engelleyecek ya da bunun iyi olmadığını fark edecek yetişkinler yoktu.

Ayrıca bu akşam sergileyeceğim Noel Galası rutinimin koreografisini yapmama da izin verdi. Pink Floyd'un "Wish You Were Here" şarkısı. Koç Kelley, gücümün sadece acımasızlığımda olduğuna yemin ederek bu kadar lirik bir şey seçmeme asla izin vermezdi; ancak Koç Amber beni her zaman yeni bir şeyler denemeye teşvik ediyor, düştüğümde bile.

Yorgunum ama uyumuyorum, Rhys kafasını yastığa koyduğu anda çökse bile. Odasındaki kapalı panjurlardan sızan gün ışığı yakışıklı yüzünde dans ediyor, ben de ona hayranlıkla bakıyorum.

Geçtiğimiz yaz buzda geçirdiği o günden bu yana onun büyümesini, değişmesini izledim. Vücudunun değişip dönüştüğünü, endişenin her zamanki büyük iştahını bastırmadığı için yeniden dolduğunu gördüm.

O çok güzel.

Kardeşlerime olan kolay sevgisinde, yaptığım her şeyi desteklemesinde. Kalbime karşı yumuşaklığı ama öfkeme karşı inatçılığı. Öfkemin ve kendimden nefret etmemin sarmaşıklarını sanki bunun için yaratılmış tek şeymiş gibi kesti.

Bu kadar uzun sürdü ama artık onun kim olduğunu biliyorum.

Rhys Koteskiy saf altın. Bunu biliyorum. Ve yakında tüm dünya da bilecek.

Bu yüzden yatağının lacivert çarşafları arasında sadece ikimizin olduğu bu anları içime çekiyorum. Günün titrek ışığı altında, güvenli ve sıcak

Kollarının rahatlığında, sabit ve güçlü kalp atışlarının sesiyle uykuya daldı.

EPILOG

RHYS

Üç Yıl Sonra

NHL'de resmi olarak tek *başım*a olduğumda basının daha kötü olacağını düşünseydim, babam ve benim aynı ortamda bulunmamızla en ufak bir kıyaslama yapmazdım.

Ünü hiç bitmeyecek. Hala en çok Stanley Kupası kazanma rekorunu elinde tutuyor. New York Rangers'taki üçüncü yılım olmasına rağmen takas söylentilerinin ardı arkası kesilmiyor, bu da spor spikerleri tarafından sürekli takip edildiğim anlamına geliyor.

Yine de babam bir şekilde Waterfell'in yerel pistini ve içinde barındırdığı First Line Vakfı'nı tüm bunlardan uzak tutmayı başardı.

Memleketimin pistine girmek küçük bir mahremiyet dilimi gibi hissettiriyor.

Eski Waterfell Üniversitesi tişörtümü ve taytımı giymiş, ailemin hayır kurumunun yeni artistik patinaj sektörünün şu anki baş antrenörü değil de biraz daha uykulu bir üniversite öğrencisi gibi görünen kız sayesinde mahremiyet ve mutlak mutluluk.

Sadie Brown her zaman bakmak istediğim tek şey olacak, buz üzerindeki ateş gibi parlıyor ve ışıltıyor. O her zaman güzeldi, ama sanırım ona olan ilgim her geçen gün artıyor.

Saçlarını yeni kestirdi ve bana daha önce söylemedi, koyu parlak saçları omuzlarına dökülen küt bir kesimle evime geldi,

New York'un kış rüzgarları yüzünden teni pembeleşmişti ve koridorda neredeyse ona saldıracaktım.

Söz konusu o olduğunda bir hayvana dönüşüyorum ve duracağıma dair hiçbir işaret yok.

"Bu iyi miydi?" diye soruyor isteksiz küçük bir ses.

Bir sonraki üç deplasman maçından önce (bu kez aynı hafta içinde Montreal ve Florida'ya) dairemde mümkün olduğunca uyumam gerekirken trene atlayıp doğruca buraya geldim. Çünkü birkaç günlük küçük bir yorgunluk anlamına gelse bile, onunla geçireceğim bir saat için her şeyi yaparım.

Çocuklarının dağılmasını bekleyen ebeveyn kümesinin yanında durup onu izliyorum.

Onu her dakika izleyebilirim ama bu asla yeterli olmaz.

"Harika, Tiff." Pembeler ve altınlar giymiş ince genç kıza doğru başını sallıyor. "Kısa sürede daha da hızlı dönmeye başlayacaksın."

Övgü dolu sözler kızın bir tur daha atarken adeta parıldamasına neden oluyor.

Gürültülü bir gümbürtünün ardından gelen sinirli bir çığlık tüm pistin dikkatini bir çift eski, ten rengi paten ve büyük bir tişört giyen kısa boylu kıza çekiyor. Sadie'nin bahsettiği, şikayet ettiği ve aynı nefeste savunduğu kız bu. Bana sorarsanız onun mini-me'i gibi görünüyor ama çenemi kapalı tutuyorum.

Kız Sadie'nin düzeltmeleriyle dişe diş mücadele ediyor ama onun gibi giyiniyor ve -ne kadar isteksiz olursa olsun- ondan istenen her şeyi yapıyor. Tıpkı benim güzel kız arkadaşım gibi olduğunu söyleyebilirim. Biraz dikenli, ama alttan alta yumuşak; sadece doğru bakıma ve ilgiye ihtiyacı var. Doğru türde bir rehberliğe.

Ve her ne kadar görmese de, Sadie bir rehberdir.

"Everly," diye tersledi onu. "Her dediğimi yapmadığında olay çıkarmak zorunda değilsin." Kollarını kavuşturuyor ve kıza biraz daha yaklaşıyor. "Şimdi tekrar dene. Çok yakınsın."

"Bu saçmalık."

"Dil," diye tersliyor, sanki çoğu zaman bir denizcinin ağzına sahip değilmiş gibi. Küçük bir sırtıma tehdidini buradan görebiliyorum. "Lütfen."

"Her neyse."

Sadie iç çeker ve ellerini ağzının etrafında kavuşturur. "Tamam, toplanın."

Küçük öğrencilerinin gözlerinde yıldızlarla onu izlemelerinden her zamanki gibi habersiz bir şekilde hepsini kovuyor. Hepsi hızla dışarı çıkar ve Sadie mini külahlarını toplamaya ve beyaz tahta kalemini buzdan

silmeğe başlar.

Gülümsüyorum ve muhtemelen açık tahta girişine yaslanıp beni fark etmesini beklerken açıkça aşk hastası gibi görünüyorum.

Gözlerini kocaman açıyor, bana doğru koşarken hemen ardından bir gülümseme geliyor, ceketimi kapıp beni neredeyse buzun üzerine çekmeden önce her şeyi eşikten aşağı fırlatıyor. Yandaki bardağa sıkıca tutunuyorum, beline uzanıp onu kaldırmadan önce bir an için ağzımı yutmasına izin veriyorum.

"Seni özledim," diye mırıldanıyor boynuma, onu tribünlere taşırken.

"Seni daha çok özledim Gray." Başının üstünü öptüm. "Çantan nerede?"

Onu işaret ediyor, ben de alıyorum, patenlerini çıkarıyorum ve spor ayakkabılarını giydirmeden önce küçük ayaklarına masaj yapıyorum. Bu sırada sanki kaybolacakmışım gibi bana bakmaya devam ediyor.

Mesafe çok fazla değil, ancak zor olması için yeterli, özellikle de ilk yılımda.

Beni askere aldıklarında benimle New York'a gelmesini istedim ama Oliver ve Liam'ı geride bırakmayacağını biliyordum. Onlara bakmak istediğini ve tamamen aileme güvenemeyecek kadar korktuğunu da biliyordum.

Çaylak yılım zordu ve özellikle sezon boyunca ne kadar az zamanım olacağı konusunda bir öğrenme süreciydi, ancak aynı zamanda birçok ödülle birlikte geldi. İlk turda elenmemize rağmen playofflara kalmakla kalmadık, arkadaşlar da edindim. Bir tanesi bana sakatlık ve akıl sağlığıyla ilgili kendi mücadelelerini açtı.

Sports Illustrated için erkeklerin ruh sağlığı ve ihtiyaç duyduğunuzda nasıl yardım isteyebileceğiniz hakkında bir makale bile yazdık. Neredeyse bunun ilk yıldaki tüm oyunlarımdan daha başarılı olduğunu söyleyebilirim, dünya çapında medya ilgisi, röportajlar, TikTok hayran hesapları ve işler topladı.

Ayrıca, onu tren istasyonundan her aldığımda ya da gelebildiği maçlardan sonra ve özellikle de ailemin evindeki eski odama taşındığı eve geldiğimde kıskanç bir Sadie'nin üzerime atlayıp beni yemeye hazır olmasına neden olacak kadar ilgi topladı.

Bu da ona yakın olmama konusundaki koruyucu içgüdülerimi sakinleştirdi, her gece yatağımda uyduğunu bilmek içimdeki garip bir ilkel parçayı yatıştırdı.

Sonunda geç mezun oldu, herkes ilkbaharda mezun olduktan sonra bir sonraki sonbaharda bitirdi. Bu onun kendisiyle daha fazla gurur duyarak mezun olmasına yardımcı oldu

ve işiyle ilgilenmek ve tacizci koçunun baskısı olmadan bir tur daha rekabetçi paten kaymak.

"Burada olduğuna inanamıyorum. Seyahate çıkmadan önce sadece iki günün var sanıyordum."

Yüzümü buruşturuyorum ve bacaklarına birkaç daire çiziyorum. "Biliyorum. Ama orada olmaktansa burada olmayı tercih ederim."

Sadie mezun olduğunda babamın teklif ettiği işi kabul etti ve First Line Vakfı'nın ihtiyacı olan patencilere adanmış bir bölümünü açmasına yardım etmesini istedi.

Şimdi mutlu, yardım ediyor ve hala sevdiği işi yapıyor.

"Arabayı sen mi kullandın?"

Başını iki yana sallıyor. "Baban bu sabah Trust yöneticileriyle toplantımızdan önce beni aldı. Yani, tamamen seninim."

Waterfell'in biraz dışında, Boston'a giden yol üzerinde güzel bir site olan yeni dairesine geri dönüyoruz. Trene sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesinde, küçük üniversite şehrimiz gerçekten büyümeye başlıyor.

Ama Sadie kiraladığım arabanın konsoluna tırmanıp kucağıma oturmadan, elleri saçlarımda ve dudakları sertçe dudaklarıma yapışmadan eve varamıyoruz. Dışarısı dondurucu soğuk, ama beni bıraktığında altında terliyor, nefes nefese kalıyorum.

"Hadi içeri girelim, ateşli çocuk," diye mırıldanıyor, başını göğsüme, çenemin altına koyuyor. Onu biraz daha sıkıyorum ve gülümsüyorum. "Sana daha çok ihtiyacım var."

"Tamam, Gray."

SADIE

Büyük bir gürültüyle uyandım ve soğuk çarşafırlara döndüm.

İkisi de sinirlerimi bozuyor. Ama daha çok, çıplak olması ve etrafımda kıvrılmış uyuyor olması gereken 1.80'lik kasların yokluğuna.

Ona bağlamak yerine yataktan kalkıp küçük banyoma giriyorum ve artık neredeyse içinde yaşadığım eski tişörtlerinden birini ve hava *buz* gibi olduğu için bir çift uzun pijama pantolonunu giyiyorum.

Kuzeydoğuda doğup büyüdüm ve hala ne kadar soğuk olabileceğine asla alışamayacağım.

Dışlerimi fırçalayıp kısalttığım saçlarımı taradıktan sonra mutfığa doğru ilerlerken ısıyı biraz yükseltiyorum ve tanıdık bir kıkırdama duyunca duraklıyorum.

Rhys'i eşofman altı ve omuzlarının yenilenen genişliğine yetecek büyüklükte lacivert bir Rangers sweatshirt'ü içinde, beni tüm daireye ikna eden yeşil fayanslı mutfağın hemen dışındaki küçük kahvaltı masama tabakları yerleştirirken görüyorum.

Her zaman düşündüğüm gibi hayattan daha büyük görünüyor. NHL onu daha da güçlendirmiş, vücudu en iyi durumda ve dün gece beni defalarca götürmesinin acısını hala hissetmeme rağmen ağzım sulanıyor.

Ama onunla, asla yeterli olmayacak. Sonsuza dek onun her parçasını arzulayacağım.

On beş yaşında ve boyu benden uzun olan Oliver sandalyelerden birine oturmuş, sekiz yaşındaki Liam'ın çıplak elleriyle krepleri kapıp biftek yiyen bir köpek gibi parçalamasına başını sallıyor.

Gülüyor ve herkesten çok idolleştirdiği adamın hâlâ onu izlediğinden emin olmak için Rhys'e bakıyor. Rhys içtenlikle güler ve kumral buklelerini şakacı bir şekilde karıştırır.

Liam'ın artık hokey oynamaması önemli değil - artık Marvel çizgi romanlarına ve sanatına tamamen takıntılı, zamanının çoğunu Anna Koteskiy tarafından sağlanan sonsuz sanat pedlerine kendi süper kahraman hikayelerini çizerek geçiriyor

-Rhys'e hâlâ yıldızları gökyüzüne o koymuş gibi bakıyor.

Terapistimiz kahramana tapmanın Rhys'in çocukların önünde bana davranışından, benimle ilgilenme şeklinden kaynaklandığına inanıyor. Liam için Rhys sahip olduğu ilk erkek rol modeli; onunla ilgilenen ilk yetişkin erkek. Ona *seni seviyorum* demek için.

Oliver farklıdır. Rhys'i *seviyor* ve Oliver hâlâ hokey oynadığı için onu örnek alacağı, olmayı arzulayacağı biri olarak görüyor. Ama hayatında ilk kez kendini güvende hissetmesini sağlayan Koteskiy'lerdir.

Öğrenmek zorunda kaldığım şey, onlarla kötü bir iş yaptığım anlamına gelmiyor. Elimden gelenin en iyisini yaptım; onları korudum. Ama Oliver çok yaşlıydı ve her şeyi anlıyordu; bu da *beni* korumak istediği anlamına geliyordu. Bu yüzden hep tetikte yaşad, benim için savaşıma hazırды.

Babam alkollü araba kullanma olayından dolayı hapse girdiğinde ve hakkında hiçbir fikrim olmayan bir yığın tutuklama emri çıktığında, velayeti kolayca bıraktı. Anna ve Max yanımdayken birincil vasi olarak imza attım.

Birkaç ay süren görüşmelerin ve ne olursa olsun her zaman onların gerçek vasisi olacağıma dair söz vermemin ardından Anna ve Max Koteskiy kardeşlerimi evlat edindiler.

Yine de üçümüz için bir yolculuk oldu ve terapi bunu daha iyi hale getirdi.

Ama şimdi onların kız kardeşi olacağım. Onları seveceğim, büyüteceğim, büyümelerini izleyeceğim ve bir sonraki yemeklerinin nereden geleceği ya da kiramızı nasıl ödeyeceğim konusunda endişelenmeyeceğim.

Artık Oliver isterse özel hokey akademilerine ve eğitim kamplarına gidebiliyor. Artık Liam notlarını ve sanat projelerini bira şişeleri ve boş vaatler içermeyen bir buzdolabında görebilecek.

Artık onların gelişimini izleyebiliyor ve gece uyuduğumda mutlu olduklarını biliyorum.

Başardım. Onları dışarı çıkardım.

Girişteki kemere yaslanmış, rahatlamış bir halde kardeşlerimin onun maçları hakkında soru üstüne soru sormalarını izliyorum. Rhys'in maçlarına gitmediği zamanlarda kanepedeki enerji seviyeleriyle Rhys'in babasına neredeyse rakip oluyorlar.

"Bugün krep var, ha?" Oliver'ın arkasından yaklaşıp ellerimi siyah, dağınık saçlarında gezdirirken gülümseyerek soruyorum.

Rhys eğilip yanağıma bir öpücük kondurarak, "Güzel bir gün olacak demek," diye cevap veriyor. "Değil mi çocuklar?"

"Evet," diye şarkı söylüyor Liam, şurup damlayan kreplerden devasa bir ısırik alıyor ve çalmayan bir müzikle dans ediyormuş gibi koltuğunda zıplıyor. "Güzel bir gün olacak çünkü Rhys sana evlenme teklif ediyor-"

Rhys'in eli Liam'ın ağzının üzerine düşerken, Oliver'ın Liam'ı masanın altından tekmelediğini hissediyorum. Liam yutkunup başını eğerken iyice utanmış ve özür dilemiş görünüyor.

"Özür dilerim."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor, mutluluk midemde kabarcıklar oluşturarak neredeyse kıkırdayacak hale geliyor, Rhys'in endişeyle ensesini ovuşturmasını izliyorum ama kendisi de bir kahkahayla savaşıyor.

"Kreplerinizi getireyim," diye mırıldanarak küçük mutfağın girintisine doğru döndü.

Arkasından takip ediyorum, sessizce ve hızla kollarımı arkadan ince beline doluyorum, yüzümü sırtının ortasına bastırıyorum ve temiz yaz yağmuru kokusunu içime çekiyorum.

"Rhys ne yapacak?" Sözcüklerin arasına öpücükler sıkıştırarak soruyorum.

Bildiğimden neredeyse eminim, ama bunu *şimdi* söylemesi için umutsuz bir ihtiyaçla dolup taşıyorum. Beklemek istemiyorum. Sonsuza dek *onun* Gray'i olmak istiyorum.

İç geçiriyor ve kollarımın arasında dönmeden önce öne doğru yığılıyor, çenemi hafifçe kavrayarak yukarı kaldırıyor.

"Evlen benimle," diye nefes alıyor, yanakları pembeleşmiş ve eli hafifçe titriyor.

Gergin.

Bu beni sıcak hissettiriyor, o kadar sıcak ki yanaklarımın onunkinden daha koyu kızardığına eminim ama elini dudaklarıma götürüyorum ve avucunu öpüyorum.

"Evet, ateşli çocuk," diyorum tenine, bir sır verir gibi. "Sonsuza kadar, evet."

Beni bir çığlıkla havaya kaldırmadan önce avazı çıktığı kadar "Evet dedi!" diye bağılıyor. Oliver gülümseyip alkışlarken ve Liam küçük bir kurt gibi ulurken, ben üzgün gözleri artık üzgün olmayan altın oğlumun gözlerinin içine bakıyorum.

Ve eğer benim bununla bir ilgim varsa, bir daha asla olmayacaklar.

TEŞEKKÜRLER

Ne zaman yazmaya başlasam, çok sevilen ve başucunda duran bir kitabı olan milyonlarca insanı düşünüyorum. Ya da belki de mükemmel durumda, özel bir rafa yerleştirilmiş ve hayranlıkla bakılıyor.

Metaforik kalemimi elime alıp devam etmekten korktuğumda, aynı sözleri duymaya devam ettim: "Her kitap birinin en sevdiği kitaptır." Ve eğer bu kitap birini rahatlatırsa, sadece bir kişinin favorisi olursa, o zaman korkmaya değer, değil mi?

Heck, iyileşmekte olan bir oğlan ve iyileşmek için çaresiz ama nasıl olduğunu bilmeyen bir kız hakkında dönen birkaç düşünce olarak başlayan bu şeyin notlar uygulamamın ötesinde var olduğu için mutluyum (ve hala biraz şoktayım).

Babama, tanıdığım en iyi adama. Bir daha onun gibi biriyle karşılaşacağımı sanmıyorum. Belki bir gün yaram bu kadar ağrımaz ve boğazım düğümlenmeden senin hakkında konuşabilirim. Ama şimdilik seni seviyorum. Seni özlüyorum. Max Koteskiy'de senden küçük parçalar görüyorum ve sırf bunun için bu kitabı kalbime biraz daha yakın tutuyorum.

Dondurma tatlarını denemek, boş zamanlarımda küçük el yazmaları yazmak gibi kariyerlerimde tökezlememi izleyen aileme, benden bir kez bile şüphe etmediğiniz için teşekkür ederim. Yazma yeteneğime olan sonsuz inancınız (FanFiction'ı işimmiş gibi yazan küçük bir ortaokul öğrencisi olduğumdan beri) kendi kendine yayıncılığa adım atmamı mümkün kıldı.

Isabella, senin için kitaplar ve kitaplar yazabilirim ama asla yeterli olmaz. Benimle birlikte acı çektiğin, kederin kazanmak için savaştığı zor günlerde bana sarıldığın için teşekkür ederim. Sonsuza dek okuma arkadaşım olduğun ve senden bu kadar uzakta olduğumda aklımı başımda tutan gece yarısı Facetime seansları için.

Ben inanmadığımda bana inanan, kederimi ya da korkumu aşip yaratıcılığa geçemediğimde beni yürüyüşlere ya da güzel yerlere götüren Austin'e... Senin değişmeyen sevgin beni en sevdiğim hırkam gibi sıcak tuttu. Seni seviyorum, koşulsuz, sonsuza dek.

Mektup arkadaşım, gizli kişisel asistanım, amigo kızım, aslan terbiyecim ve ondan isteyebileceğim diğer her şey için Jenna'ya, var olduğun için teşekkür ederim.

Unsteady'yi benden daha iyi tanıyorsunuz; bu kitap (ve benim akıl sağlığım) siz olmasaydınız var olamazdı.

Editörüm Caroline'a, sen olmasaydın bu kitap devasa bir heceleme sınavında başarısız olurdu. Acımasız zorbalıkların için teşekkür ederim - sana arkadaşım dediğim için mutluyum (düzenli olarak beni taciz etmeyi seviyor!)

Sam'e, birlikte çalışırken insanlardan hoşlanan zihnimi her yatıştırdığın için. İfade edemeyeceğim kadar çok şey öğrenmeme yardımcı oldun. Arkadaşım olman için seni zorlamama izin verdiğin için teşekkürler.

Yazdığım her kelimeyi okuyan tek kişi olan Cat'e teşekkür ederim. Bunu resmi olarak tamamlamak için bir inanç sıçraması (ya da senin beni uçurumdan itmen) gerekti.

Erin'e, sevgiyle kitap anneme, beş dakikalık endişe saçmalıklarımı dinlediğin ve beni her zaman uçurumun kenarından konuştuğun için teşekkür ederim. Bana bunu yapabileceğimi gösterdiğin, beni desteklemek ve akıl hocalığı yapmak için her zaman yanımda olduğun için. Sen olmasaydın bu kitap hâlâ bilgisayarımda bir belge olarak dururdu.

Kararsız'ın tüm beta okuyucularına, geri bildirimlerinizin ve yardımlarınızın benim için ne kadar önemli olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez. Bu kitabın bugünkü haline gelmesine yardımcı oldunuz ve size ne kadar teşekkür etsem azdır. Sonsuza dek teşekkürler.

Sadece var olarak ve güzel hikayelere zaman ayırarak dünyayı daha büyülü kılan siz okurlara. Sevdığınız şeyleri okuyun. Okumaya devam edin.

Ve son olarak, kendime. Sonunda başardım. Koca bir kitap yazdım ve dünyaya sundum. Bunun için *kendimle* gurur duyuyorum.

YAZAR HAKKINDA

Vampir kitapları ve Harry Potter FanFiction'larıyla büyüyen Peyton Corinne, yazar olmak istediğini her zaman biliyordu. Şimdi, bu hayalini gerçekleştirerek, kusurlu karakterler, endişe ve bolca kalp içeren romansların yazarıdır. Hikâyeleri sağlıklı bir dozda baygınlık ve endişe, acı ve rahatlık içeriyor ve biraz zaman alsa da her zaman sonsuza dek mutlu sonla bitiyor.

Eğer yazmıyorsa, muhtemelen bir fincan kahve daha yapıyor, *Twilight Saga*'nın tamamını yeniden izliyor ve çılgınca kendi bitmek bilmeyen TBR'ını okuyor.

Peyton okuyucularından haber almayı çok seviyor. Web sitesini ziyaret edin www.peytoncorinne.com veya gelecek eserlerden güncellemeler ve parçacıklar almak için haber bültenine kaydolun. Ayrıca onu Instagram'da (@peytoncorinneauthor) ve TikTok'ta (@peytoncorinne) bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.